JULIE GARWOOD

MIRESA ÎNDĂRĂTNICĂ

Julie Garwood

MIREASA ÎNDĂRĂTNICĂ

[Laird's Brides #2]

Traducere din limba engleză
Alexandru Macovescu

ALMA
2013

The Bride
Julie Garwood
Copyright © 1989 Julie Garwood

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Mireasa îndărătnică
Julie Garwood

Copyright © 2013 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarț

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

ISBN Print: 978-606-8494-95-1

Prolog

Scoția, 1100

Priveghiul se terminase.

Femeia lui Alec Kincaid își găsise în sfârșit odihna veșnică. Vremea era urâtă, la fel de mohorâtă ca și expresiile de pe fețele celor câțiva membri ai clanului care se adunaseră în jurul mormântului din vârful unei coame golașe.

Helena Louise Kincaid nu fusese îngropată în pământ sfințit, căci tânăra mireasă a căpeteniei își luase viața, fiind prin urmare osândită să zacă în afara cimitirului creștin. Un suflet păcătos era ca un măr stricat, așa credeau înaltele fețe bisericești, iar gândul că acesta ar fi putut să le pângărească pe cele neprihănite era de neconceput.

Ploaia torențială cădea pe membrii clanului. Trupul neînsuflețit, înfășurat în tartanul neamului Kincaid, roșu, negru și pământiu, era ud leoarcă și ciudat de greu când fusese pus în coșciugul de pin abia tăiat. Alec Kincaid se ocupase singur de asta, nelăsând pe nimeni să-i atingă soția moartă.

Bătrânul părinte Murdock stătea la o distanță respectabilă de ceilalți. Faptul că nu putuse oficia o slujbă după toate regulile îl stânjenea. Nu se spuneau nici un fel de rugăciuni pentru sinucigași.

Și ce fel de consolare le putea oferi el celor îndoliați când știau cu toții că Helena era deja în drum spre iad? Biserica o afurisise. Veșnicia în focul gheenei era singura pedeapsă pentru sinucidere.

* * *

Nu mi-a fost ușor. Stau lângă preot, cu o expresie tot atât de solemnă ca și a celorlalți membri ai clanului. Înalț și o rugăciune, deși nu pentru sufletul Helenei. Nu, îi mulțumesc lui Dumnezeu că a pus, în sfârșit, capăt chinului.

Mult timp i-a luat Helenei să moară. A trebuit să îndur trei zile întregi de chin și nesiguranță, în care m-am rugat mereu să nu deschidă ochii sau să spună afurisitul de adevăr.

Mireasa lui Kincaid m-a făcut să trec printr-un calvar, căci nu mai murea odată. A făcut-o cu siguranță doar ca să mă perpelească la foc mic. I-am pus capăt suferinței când am avut în cele din urmă un prilej, ținându-i pe față tartanul clanului Kincaid până am sufocat-o. Nu mi-a luat mult timp, în starea ei de slăbiciune nu s-a putut opune.

Doamne, a fost un moment tare plăcut. Teama de a nu fi descoperit mi-a făcut mâinile să transpire, dar încântarea mi-a dat senzația de putere, trimițându-mi fiori pe șira spinării.

Am săvârșit un omor și am scăpat nepedepsită! O, cât aș dori să mă pot lăuda cu viclenia mea! Însă, bineînțeles, nu pot să scot o vorbă, nu îndrăznesc nici să las bucuria să mi se citească în privire.

Acum îmi îndrept atenția spre Alec Kincaid. Bărbatul Helenei stă lângă groapa abia săpată. Are capul plecat și mâinile făcute pumni pe lângă corp. Mă întreb dacă e furios sau trist că mireasa lui a săvârșit păcatul de a-și curma zilele. E greu să știi ce e în capul lui, pentru că își stăpânește întotdeauna emoțiile.

Nu mă interesează ce simte Kincaid acum. Se va reface, cu timpul, după moartea ei. De timp am și eu nevoie ca să-l provoc la luptă pentru locul meu de drept.

Preotul tușește deodată, scoțând un hârâit care îmi atrage din nou atenția asupra lui. Mă uit țintă la el până se liniștește. Apoi clatină din cap. Știu la ce se gândește acum. Gândul i se citește pe față, îl vede toată lumea.

Femeia lui Kincaid a atras rușinea asupra tuturor.

Doamne, ajută-mă să nu pufnesc în râs!

CAPITOLUL 1

Anglia, 1102

Se spune că și-a omorât prima soție.

Tatăl a zis că poate așa trebuia. Era cea mai nefericită remarcă pe care putea s-o facă un tată în fața fiicelor lui, iar baronul Jamison își dădu seama de gafă de îndată ce rosti acele cuvinte, dorindu-și să le poată lua înapoi.

Trei din cele patru fiice erau deja afectate de bârfele răutăcioase care circulau pe seama lui Alec Kincaid. Și nu prea le păsa de părerea tatălui lor despre atrocitate. Gemenele baronului, Agnes și Alice, plânseră zgomotos, așa cum le era obiceiul atât de enervant, în timp ce sora lor Mary, o fată blândă de obicei, înconjură iute masa lungă din sala cea mare, unde tatăl lor, confuz, stătea aplecat peste un pocal cu bere ce îi alina sentimentul de vină. Între văicărelile scandalizate ale surorilor ei, suava Mary reușea să mai strecoare câte o vorbă din cele auzite despre războinicul scoțian care avea să sosească la ei peste numai o săptămână.

Intenționat sau nu, Mary le stârnea pe gemene să scoată tot felul de pufnete și țâțâituri. Trebuia să ai o răbdare de înger ca s-o suporți.

Tatăl îl apără pe scoțian din toate puterile. Deoarece nu-l întâlnise niciodată și nu auzise despre el decât zvonuri imposibil de repetat despre caracterul lui urât, se vedea nevoit să-l vorbească de bine.

Și totul în zadar.

Da, se străduia degeaba, căci fiicele sale nu acordau nici cea mai mică atenție spuselor lui. Asta n-ar fi trebuit să-l mire, își dădu el seama, mormăind o înjurătură neaoșă; îngerașii lui nu-i ascultau niciodată părerile.

Baronul nu se pricepea deloc să-și consoleze fetele când erau într-o asemenea stare, un lucru care nu-l deranjase prea mult până astăzi. Acum, totuși, simțea că era foarte important să le strunească. Nu voia să pară un molâu în fața musafirilor săi nepoftiți, fie că erau scoțieni sau nu, însă asta risca să pățească dacă fiicele lui continuau să nu-i bage în seamă îndrumările.

După ce dădu pe gât a treia gură de bere, își adună puținul curaj pe care îl avea. Bătu cu pumnul în masa de lemn ca să atragă atenția, apoi

anunță că toată vorbăria asta cum că scoțianul ar fi fost un ucigaș nu era decât o aiureală.

Când văzu că afirmația lui trecuse neobservată și nu provocase nici o reacție, îl cuprinse iritarea. Bine atunci, hotărî el, dacă toate bârfele astea erau adevărate, poate că nevasta scoțianului merita să fie ucisă. Probabil că totul începuse cu o bătaie cum se cuvine, și apoi lucrurile scăpaseră de sub control.

Această explicație i se păru perfect logică. Vorbele sale fură ascultate cu atenție, deși expresiile sceptice de pe chipurile fetelor nu constituiau rezultatul dorit. Comorile sufletului său îl priveau îngrozite, de parcă tocmai văzuseră o lipitoare uriașă ieșindu-i din nas. Îl credeau un prostănac, își dădu el brusc seama. Atunci, firea slabă a baronului explodă; începu să zbiere că biata femeie fusese probabil de prea multe ori impertinentă cu bărbatul ei.

Era o lecție pe care fetele lui lipsite de respect ar fi făcut bine să și-o bage în cap.

Baronul se străduise să le inspire frică de Dumnezeu și de părintele lor. Însă, când gemenele începură să țipe din nou, constată că nu reușise deloc. Îl durea capul de la vocile lor stridente. Își puse mâinile la urechi să nu le mai audă, apoi închise ochii să și-i ferească de căutătura cruntă a lui Mary. Baronul se făcu mic în scaunul lui, până când ajunse cu genunchii pe podea. Curajul i se risipise și, în disperare de cauză, îi porunci lui Herman, slujitorul lui credincios, să i-o aducă pe fiica sa cea mică.

Slujitorul cărunt răsuflă ușurat și dădu de câteva ori din cap afirmativ înainte să plece târșâit din încăpere ca să împlinească dorința stăpânului său. Baronul ar fi putut să jure pe Sfânta Cruce că îl auzise mormăind în barbă că era și timpul să i se dea acea poruncă.

După nici zece minute, mezina intră în mijlocul harababurii din sală.

Baronul Jamison se îndreptă imediat în scaun. După ce se uită urât la Herman ca să-i dea de înțeles că îi auzise criticile rostite în șoaptă, se lumină la față. Și când se întoarse să-și privească fiica, scoase un suspin lung de ușurare: Jamie a lui avea să preia controlul.

Își dădu seama că zâmbea acum, apoi recunoscu în sinea lui că nu era cu putință să fii amărât când o aveai pe Jamie în preajmă. Fata oferea așa o priveliște încântătoare, că oricine ar fi uitat de griji văzând-o.

Atitudinea îi era tot atât de impresionantă ca și frumusețea. Jamie fusese înzestrată cu înfățișarea minunată a mamei sale. Avea părul lung ca pana corbului, ochi violeți care îi aminteau tatălui ei de primăvară și o piele fără cusur, tot așa de imaculată ca inima ei.

Baronul se lăuda că își iubea la fel toate fiicele, dar, în taină, Jamie era mândria și bucuria lui. Era un lucru uimitor, pentru că nu aveau o

înrudire de sânge. Mama lui Jamie fusese a doua soție a baronului. Ajunsese în casa lui când mai avea puțin și nășteа. Bărbatul cu care o făcuse pe Jamie murise într-o bătălie la doar o lună după ce se însurase cu ea.

Baronul acceptase copila cu dragă inimă, interzicând tuturor să o numească fiica lui vitregă. Fusese a lui din clipa în care o ținuse în brațe pentru prima oară, iar acum o iubea cel mai mult. Gemenele, ca și Mary, aveau o frumusețe calmă care impresiona un bărbat după mai mult timp, dar scumpei și micuței lui Jamie îi era de ajuns o privire ca să vrăjească pe dată un bărbat. Se știa că zâmbetul ei putea să dărâme un cavaler de pe cal, sau așa exagera tatăl ei în discuțiile cu prietenii. Totuși, între fete nu exista gelozie meschină. Agnes, Alice și Mary apelau instinctiv la sora lor mai mică să le sfătuiască în toate chestiunile importante. Se bizuiau pe ea la fel de mult ca și tatăl lor.

Jamie era acum adevărata stăpână a casei. Din ziua în care fusese înmormântată mama ei, mezina luase asupra ei această povară. Își dovedise repede priceperea, iar baronul, căruia îi plăcea buna rânduială, dar nu era în stare s-o impună, fusese foarte ușurat să o lase complet în seama lui Jamie.

Nu-l dezamăgise niciodată. Era o fiică foarte cuminte, care nu-i făcea niciodată probleme. Nu plânsese niciodată din ziua când își pierduse mama. „Agnes și Alice ar face bine să învețe de la sora lor ce înseamnă disciplina”, se gândi baronul. Plângeau din orice. După părerea lui, aspectul lor plăcut le compensa acest cusur, dar tot îi deplângea pe lorzii care aveau să se pricopsească într-o zi cu mironosițele acelea.

Cele mai multe griji și le făcea pentru Mary a lui. Deși n-o criticase niciodată, știa că putea fi mai egoistă decât era socotit la modă. Își punea dorințele mai presus de cele ale surorilor. Mai grav însă, se considera superioară tatălui ei.

Da, Mary era o mare grijă și pacoste. Îi plăcea să facă necazuri doar pentru bucuria pe care o resimțea. Pe baron îl sâcâia bănuiala că Jamie îi dădea lui Mary idei nevrednice de o doamnă, dar nu îndrăznise niciodată să-i dea glas, ca nu să cumva să se dovedească greșită și să-l coboare în ochii mezinei.

Chiar dacă Jamie era preferata lui, baronul tot îi vedea defectele. Temperamentul ei, deși rareori dezlănțuit, se aprindea ca un foc de pădure. Era și încăpățânată din fire. Moștenise de la mama ei priceperea de a vindeca oamenii, dar el îi interzisese să facă asta. Ba mai mult, baronului nu-i plăcea acest talent, căci șerbii și slujitorii din casă o îndepărtau mereu de la principala ei datorie de a se îngriji de bunăstarea lui. Jamie era adesea trezită în toiul nopții să oblojească o rană de cuțit sau să aducă pe lume o nouă viață. Pe baron nu-l prea deranjau aceste apeluri nocturne, întrucât dormea de obicei bușteаn,

însă întreruperile din timpul zilei îl enervau tare mult, mai ales când trebuia să-și aștepte masa pentru că fiica lui se ocupa de răniți sau bolnavi.

Acest gând îl făcu să ofteze cu regret. Apoi își dădu seama că gemenele încetaseră cu smiorcăielile. Jamie reușise deja să le potolească. Baronul Jamison îi făcu semn majordomului să-i umple din nou pocalul și se rezemă de spătar ca să-și urmărească mezina țesându-și vraja.

Agnes, Alice și Mary se repeziseră la sora lor în clipa în care fata intrase în sală. Fiecare încerca să-i spună o versiune diferită a poveștii, însă Jamie nu înțelegea nimic din vorbele lor.

— Hai să stăm cu tata la masă, le propuse cu vocea ei profundă. Apoi vom rezolva această nouă problemă ca o familie, adăugă ea cu un zâmbet binevoitor.

— Asta-i mai mult decât o problemă, se tângui Alice, ștergându-se la colțurile ochilor. Nu cred că se poate rezolva, Jamie. Sincer, nu.

— Tata a făcut-o lată de data asta, mormăi Agnes.

Geamăna mai mică scoase un taburet de sub masă, se așeză și îi aruncă tatălui ei o privire cruntă.

— Ca de obicei, e numai vina lui.

— Chestia asta n-am făcut-o eu, se plânse baronul. Și nu te mai încrunta la mine, domnișorică, nu fac decât să mă supun poruncii regelui, asta-i tot.

— Tată, te rog nu te mai necăji, îl îndemnă Jamie care se întinse peste masă să-l bată liniștitor pe mână.

Apoi se întoarse către Mary.

— Tu pari să fii cea mai stăpână pe tine. Agnes, termină cu smiorcăiala, să aud ce s-a întâmplat. Mary, te rog, mai explică-mi o dată.

— Asta-i misiva de la regele Henric, îi răspunse Mary.

Se opri să-și dea în spate o buclă de un castaniu-deschis, apoi își împreună mâinile pe masă.

— Se pare că regele nostru e iar foarte supărat pe tata.

— Supărat? Mary, e cu o falcă-n cer și una-n pământ, interveni Alice.

Mary dădu din cap înainte să continue:

— Tata nu i-a trimis dările, anunță ea încruntându-se la baron. Regele vrea să dea un exemplu cu el.

La unison, gemenele se uitară și ele chiorâș la tatăl lor. Jamie scoase un oftat obosit.

— Continuă te rog, Mary, îi ceru ea. Te ascult cu toată atenția.

— Păi, de când regele Henric s-a însurat cu prințesa aia scoțiană… Cum o cheamă, Alice?

— Matilda.

— Da, Matilda. Doamne, cum de am uitat numele reginei noastre?

— Eu înțeleg destul de ușor cum ai uitat, spuse Agnes. Tata nu ne-a dus niciodată la Curte și n-a venit pe la noi niciun oaspete de vază. Suntem la fel de izolate ca leproșii în pustietatea asta.

— Agnes, te îndepărtezi de la subiect, o mustră Jamie.

Vocea îi era încordată de nerăbdare.

— Mary, continuă, te rog.

— Păi, regele Henric crede probabil că toți trebuie să ne căsătorim cu scoțieni, zise aceasta.

Alice scutură din cap.

— Nu, Mary. Nu ne vrea pe toate măritate cu scoțieni. Doar pe una dintre noi. Și barbarul are să aleagă. Dumnezeule, ce umilință!

— Umilință? Oricare este aleasă va merge sigur la moarte, Alice. Dacă omul și-a ucis o soție, e foarte posibil să mai omoare una. Asta e mai mult decât o umilință, glăsui Mary.

— Ce? icni Jamie, vizibil îngrozită de o asemenea discuție.

— Eu am auzit că prima lui soție s-a sinucis, interveni Agnes ignorându-i izbucnirea.

— Tată, cum ai putut? strigă Mary.

Arăta de parcă voia să-l lovească, întrucât era roșie la față și avea pumnii încleștați.

— Ai știut că regele se va înfuria pe tine că nu i-a plătit dările. Nu te-ai gândit la repercusiuni?

— Alice, n-ai vrea să cobori tonul? Dacă țipi, să știi că situația nu se schimbă, zise Jamie. Știm toate ce zăpăcit e tata uneori. Poate a uitat pur și simplu să trimită banii datorați regelui. Nu-i așa, tată?

— Cam așa, îngerul meu, răspunse el ambiguu.

— O, Doamne! A cheltuit banii, gemu Alice.

Jamie ridică o mână să se facă tăcere.

— Mary, termină de explicat înainte să țip și eu.

— Trebuie să înțelegi, Jamie, ce greu ne este să ne ținem cumpătul în fața unei astfel de atrocități. Totuși, o să mă străduiesc să fiu tare și să te lămuresc pe deplin, căci îți observ consternarea.

Fără grabă, Mary se îndreptă de spate. Lui Jamie îi veni s-o scuture, așa puțină răbdare mai avea. Știa totuși că nu era bine, pentru că lui Mary îi plăcea să lungească vorba, indiferent de împrejurări.

— Și? o îndemnă.

— Dacă am înțeles eu bine, un barbar din Scoția vine aici săptămâna viitoare. Urmează să aleagă pe una din noi trei - Agnes, Alice sau eu - să-i fie a doua soție. Și-a omorât prima nevastă, înțelegi. Tu nu ești printre posibilele mirese, Jamie. Tata a spus că regele ne-a numit doar pe noi în scrisoarea lui.

— Sunt sigură că nu și-a omorât prima soție. Bucătăreasa spune că femeia s-a sinucis, zise Alice făcându-și semnul crucii.

Agnes clătină din cap.

— Nu, eu cred că femeia a fost omorâtă. Precis nu și-a luat singură viața să se ducă în iad pe vecie, oricât de groaznic s-ar fi purtat soțul ei cu ea.

— Nu crezi c-ar fi putut muri în urma unui accident? sugeră Alice.

— Scoțienii sunt cunoscuți pentru lipsa lor de îndemânare, spuse Mary, dând din umeri.

— Și pe tine te știu toți că dai crezare oricărei bârfe pe care o auzi, interveni Jamie cu o voce aspră. Explică-mi ce vrei să spui prin „alegere", Mary, adăugă ea, încercând să nu pară îngrozită.

— Să-și aleagă scoțianul o mireasă, desigur. N-ai ascultat până acum? Noi nu avem nici un cuvânt de spus în această privință, iar toate înțelegerile privitoare la căsătoriile noastre sunt lăsate deoparte până nu face el alegerea.

— O să fim aduse în fața monstrului ca niște iepe, scânci Agnes.

— Vai, mai să uit, se grăbi Mary să spună. Regele Scoției, Edgar[1], este și el favorabil acestei căsătorii, Jamie. Așa a zis tata.

— Așadar, lordul ar putea doar să-i facă pe plac regelui său și să nu dorească de fapt această căsătorie, opină Alice.

— O, Doamne, nu m-am gândit la asta! se văită Agnes. Dacă nu vrea să se însoare, probabil că-și va omorî mireasa până să ajungă acasă, pe unde naiba o fi castelul lui.

— Alice, n-ai vrea să te liniștești? Iar țipi, murmură Jamie. Ai să-ți smulgi părul din cap dacă mai tragi așa de el. În afară de asta, nu poți ști ce e adevărat și ce nu din zvonurile despre împrejurările în care a murit prima lui nevastă.

— Îl cheamă Kincaid și e un ucigaș. Tata spune că și-a omorât în bătaie prima soție, susținu Agnes.

— N-am zis așa ceva, strigă baronul. Doar am sugerat…

— Emmett ne-a zis că și-a aruncat nevasta de pe o stâncă, interveni Mary.

Bătu darabana pe masă, așteptând reacția lui Jamie.

— Emmett e doar un grăjdar și unul leneș pe deasupra, i-o întoarse Jamie. De ce ai pleca urechea la poveștile lui?

Trase adânc aer în piept, sperând să-și potolească greața. Deși se străduia să se stăpânească, frica surorilor ei devenea molipsitoare. O trecu un fior pe șira spinării. Știa însă foarte bine că nu trebuia să dea glas îngrijorării; altfel, balamucul ar fi luat-o de la capăt.

Surorile ei o priveau pline de speranță. Tocmai îi lăsaseră problema pe cap și se așteptau să vină cu o soluție, iar Jamie nu voia să le dezamăgească.

— Tăticule, n-ai cum să potolești mânia regelui? N-ai putea să-i trimiți dările, poate un pic mai mult, ca să-l îndupleci?

Baronul Jamison scutură din cap.

— Trebuie să le strâng pe toate din nou. Știi la fel de bine ca mine că șerbii abia mai pot îndura atâtea biruri. Iar recolta de orz n-a fost bună. Nu, Jamie, nu le mai pot impune alte dări.

Jamie dădu din cap aprobator, încercând să-și ascundă dezamăgirea. Sperase că mai rămăsese puțin din dările colectate, însă răspunsul lui îi confirmase teama că totul se dusese pe apa sâmbetei.

— Emmett spune că tata a cheltuit toți banii, șopti Mary.

— Emmett e ca o babă clevetitoare, replică Jamie.

— Da, aprobă tatăl lor. A denaturat întotdeauna adevărul. Nu dați atenție bazaconiilor pe care le răspândește, adăugă el.

— Tată, de ce nu am fost luată în seamă și eu? se interesă Jamie. A uitat oare regele că ai patru fete?

— Nu, nu, se grăbi baronul să nege.

Își întoarse repede privirea de la fetele sale la pocal, căci se temea ca mezina să nu vadă adevărul în ochii lui. Regele Henric se gândise și la Jamie. Folosise cuvântul „fiice" în misiva sa. Baronul Jamison, știind că nu va fi niciodată în stare să se descurce fără ajutorul mezinei, luase de capul lui decizia să o excludă din rândul eventualelor mirese. Credea că planul său era foarte inteligent.

— Regele n-a pomenit decât de fiicele lui Maudie, anunță el.

— Păi, atunci nu mai înțeleg nimic, bombăni Agnes, trăgându-și nasul.

— Poate pentru că Jamie e cea mai mică, sugeră Mary.

Dădu din umeri, apoi adăugă:

— Cine știe ce are regele în cap? Ar trebui să fii mulțumită, Jamie, că nu s-a referit la tine. Păi, dacă ai fi aleasă, n-ai putea să te măriți cu Andrew al tău.

— Ăsta trebuie să fie motivul. Baronul Andrew e atât de puternic și îndrăgit de toată lumea. Așa ne-a spus chiar el. Probabil că l-a influențat pe rege. Toți știu ce îndrăgostit este Andrew de tine, Jamie.

— Ăsta poate să fie motivul, se băgă Agnes în vorbă. Dacă Andrew e atât de puternic pe cât pretinde.

— Eu nu cred că Jamie își dorește așa de mult să se mărite cu Andrew, le spuse Mary gemenelor. N-ai de ce să te-ncrunți la mine, Jamie.

— Tatei îi place de el, zise Agnes.

Se mai uită o dată urât la baron înainte să adauge:

— Pun rămășag că e așa, deoarece Andrew a promis să se mute aici pentru ca Jamie să-l slugărească în continuare…

— Nu începe iar, Agnes, te rog, o imploră Jamie.

— De ce ți se pare așa urât din partea mea că-mi doresc fata lângă mine și după ce se mărită? Mă depășește, mormăi baronul.

— Se pare că pe mine mă depășesc toate astea, murmură Mary.

— Ai grijă ce spui, domnișoară, o avertiză el. N-am să îngădui

asemenea vorbe nerespectuoase în fața mea.

— Știu eu adevăratul motiv, zise Alice, și am de gând să i-l spun și lui Jamie. Andrew i-a plătit lui tata pentru zestrea ta, surioară, și el…

— Ce spui acolo? strigă Jamie. Greșești, Alice. Cavalerii nu plătesc pentru zestre. Tată, doar n-ai luat bani de la Andrew, nu-i așa?

Baronul Jamison nu-i răspunse. Părea ocupat să-și învârtă berea în pocal. Tăcerea lui era de rău augur.

— O, Doamne! șopti Mary. Alice, îți dai seama ce insinuezi? Dacă ne spui adevărul, atunci înseamnă că tatăl nostru a vândut-o pe Jamie baronului Andrew.

— Acum, Mary, n-o mai enerva și tu pe Jamie! o sfătui părintele ei.

— Da' eu n-am spus că a vândut-o pe Jamie lui Andrew, zise Alice.

— Ba da, ripostă Mary.

— L-am văzut pe Andrew dându-i tatei o pungă plină cu bani de aur.

Lui Jamie îi vâjâia capul. Era hotărâtă să afle totul despre acel schimb oneros, indiferent cât timp îi lua și cât de tare o durea capul. Să fie vândută! Ideea îi puse un nod în gât.

— Tată, ai luat bani pe mine, așa-i? îl întrebă.

Nu-și putea reține teama din voce.

— Nu, sigur că nu, îngerul meu.

— Tată, știi că ne spui îngeri doar când ai făcut ceva rușinos?

Agnes se tângui:

— Pe cinstea mea, am și început să urăsc vorba asta de alint.

— L-am văzut pe Andrew dându-i tatei bani, credeți-mă! strigă Alice.

— Mă întreb doar cum de ai știut ce era în pungă, se miră Mary. Ai aruncat o privire în ea?

— I-a scăpat punga pe jos! izbucni Alice. Au ieșit de acolo câteva monede.

— A fost doar un mic împrumut, zbieră baronul ca să le atragă atenția. Și acum gata cu discuția asta cum că mi-am vândut mezina!

Lui Jamie îi căzură umerii de ușurare.

— Ei, vezi? E doar un împrumut pe care i l-a dat Andrew tăticului. M-ai făcut să mă îngrijorez pentru nimic. Putem să revenim acum la problema de dinainte?

— Tata arată iar ca un om vinovat, remarcă Mary.

— Sigur că arată așa, spuse Jamie. Nu trebuie să-i mai pui și tu sare pe rană. Sunt sigură că îi pare destul de rău și fără contribuția ta.

— Ăsta-i îngerașul meu, o lăudă baronul zâmbindu-i recunoscător. Draga mea, aș vrea să stai ascunsă când vin scoțienii. N-are nici un rost să-i ispitești cu ce nu au ele.

Baronul nu-și dădu seama ce gafă făcuse până nu se prinse Alice.

— Zi așa, tată, scoțienii? Ai folosit pluralul. Vrei să ne spui că

diavolul ăsta de Kincaid mai aduce și pe alții cu el?

— Probabil că-și aduce familia să fie martoră la cununie, îi sugeră Agnes surorii sale gemene.

— Tată, ne-ai spus totul? îl întrebă Jamie.

Încerca să se concentreze asupra problemei actuale, dar se tot gândea la monedele de aur. De ce ar fi acceptat tatăl ei un împrumut de la Andrew? Cum baronul nu se grăbi să răspundă, insistă:

— Tăticule, am senzația că e mai mult decât ne-ai spus.

— Doamne Dumnezeule, crezi că e mai mult? strigă Mary.

— Tată, ce ne ascunzi? țipă Alice.

— Spune totul, tată! îi ceru Agnes.

Jamie făcu din nou un semn prin care le reduse la tăcere. Impulsul de a-l apuca pe tatăl ei de tunică și de a-l scutura ca să vorbească aproape că o copleșea. Simțea cum clocotește de mânie.

— Pot să citesc și eu misiva de la rege? îl întrebă.

— Ar fi trebuit să învățăm cititul și scrisul când a început mama lui Jamie să ne dea lecții, remarcă Alice cu un oftat obosit.

— Prostii, spuse Agnes în batjocură. Nici o doamnă nobilă nu are nevoie de așa ceva. Ce trebuia să învățăm neapărat era să vorbim ca Jamie gaelica aia înfiorătoare. Știi că nu vreau să te jignesc, Jamie, se grăbi ea să adauge când își văzu sora încruntându-se. Asta-i ce aș fi dorit să învăț împreună cu tine. Beak chiar s-a oferit să ne dea lecții tuturor, își termină ea vorba.

— Șefului de la grajduri îi făcea plăcere să mă învețe, zise Jamie. Iar pe mama o amuza. A fost țintuită la pat așa de multă vreme înainte să moară!

— Vrei să-mi spui că monstrul ăsta din Scoția nu vorbește limba noastră? se minună Agnes dând drumul unui șuvoi de lacrimi.

Jamie poate ar fi reușit să-și stăpânească furia dacă Agnes n-ar fi început să plângă.

— Și de ce ar conta? izbucni exasperată. Omul vrea să-și omoare mireasa, nu să stea de vorbă cu ea.

— Atunci dai crezare acestui zvon, nu? interveni Mary.

— Nu, răspunse Jamie, regretându-și ieșirea.

Închise ochii, se rugă Domnului să-i dea răbdare, apoi se întoarse spre Agnes.

— A fost foarte nepoliticos din partea mea să te supăr, surioară, dar îmi cer scuze.

— Sper s-o faci, exclamă aceasta.

— Tată, las-o pe Jamie să se uite pe această misivă, îi ceru brusc Mary.

— Nu, i-o trânti baronul.

Dar își îndulci imediat tonul, ca nu cumva îngerașii lui să-i bănuiască adevăratul motiv.

— Nu e nevoie să te ostenești, Jamie. E mai simplu să vă spun eu ce scrie. Doi scoțieni vor veni săptămâna viitoare și vor lua două mirese acasă la ei.

După cum era de așteptat, fiicele baronului nu primiră bine această veste. Gemenele începură să urle cu indignarea unor bebeluși treziți din somn.

— Eu o să fug, proclamă Mary.

— Mie mi se pare, începu Jamie pe un ton care să acopere gălăgia, că trebuie să ne facem imediat un plan pentru a-i descuraja pe pețitorii noștri.

Agnes se opri brusc din zbierat.

— Un plan? La ce te gândești?

— Mi-e cam frică să vă spun, dar e-n joc situația voastră, ba poate chiar viața; dacă eu aș fi cel care face alegerea, m-aș ține departe de orice fată care… a fost năpăstuită în vreun fel.

Un zâmbet se lărgi pe fața lui Mary, transformând-o. Dintre toate, ea înțelegea cel mai repede gândurile lui Jamie, mai ales pe cele viclene.

— Sau atât de urâtă de nu te poți uita la ea, completă, dând din cap.

În ochi îi apăruse un licăr poznaș.

— Voi, Agnes și Alice, n-aveți decât să fiți năpăstuite. Eu am de gând să fiu grasă și urâtă.

— Cum năpăstuite? întrebă Alice, vizibil nedumerită. Tu înțelegi la ce se referă, Agnes?

Aceasta pufni în râs. Avea nasul roșu de atâta suflat și obrajii brăzdați de lacrimi, dar tot era drăguță când zâmbea.

— Cred că se gândește la o boală îngrozitoare. Trebuie să mâncăm fructe de pădure, surioară. Urticaria nu ține decât câteva ore, așa că trebuie să alegem cu atenție momentul.

— Am priceput, zise Alice. Îi vom face să creadă pe nătărăii ăia de scoțieni că suntem buboase.

— Mie o să-mi curgă balele, anunță Agnes cu un aer semeț, și o să mă scarpin până o să-și închipuie că am păduchi.

Cele patru surori râseră cu poftă imaginându-și priveliștea. Tatăl lor prinse curaj. „Acum vedeți? V-am spus eu că se va rezolva." Firește că nu rosti acele cuvinte cu glas tare, dar asta nu-l deranja deloc.

— Acum plec să mă întind puțin înainte de prânz cât timp voi continuați să vă faceți planuri.

Baronul Jamison ieși în mare grabă din sală.

— Poate că pe scoțieni n-o să-i intereseze cum arătați, își preveni Jamie surorile, temându-se acum că le dăduse speranțe deșarte.

— Nu putem decât să ne rugăm să fie superficiali, oftă Mary.

— E un păcat să-i păcălim? întrebă Alice.

— Desigur.

— Atunci mai bine nu i-l mărturisim părintelui Charles, șopti Agnes. Ne-ar da altă lună de penitență. Pe lângă asta, victimele înșelătoriei sunt scoțieni, dacă n-ai uitat. Dumnezeu va înțelege cu siguranță.

Jamie plecă de lângă surorile ei ca să stea de vorbă cu grăjdarul-șef. Beak, așa cum îl porecliseră cu afecțiune prietenii din cauza nasului său mare ca un cioc de șoim, devenise confidentul ei cu multă vreme în urmă. Se dovedise vrednic de încredere și, la vârsta lui înaintată, era foarte înțelept. O învățase tot ce credea că are ea nevoie. De fapt, Jamie era mai mult un fiu decât o fiică pentru el.

Nu se înțelegeau decât când venea vorba despre baronul Jamison. Grăjdarul-șef îi spusese categoric că nu era de acord cu felul în care se purta stăpânul cu mezina lui. Jamie, pe de altă parte, era mulțumită cu propria situație și nu aproba atitudinea lui Beak. Deoarece nu puteau ajunge la un acord, evitau să vorbească despre caracterul tatălui ei.

Jamie așteptă până ce Beak îl trimise afară din grajd pe Emmett cu o treabă, apoi îi spuse întreaga poveste. Bătrânul se frecă la bărbie de mai multe ori, un semn clar că acorda toată atenția acestei chestiuni.

— E numai vina mea, mărturisi fata.

— Cum de-ți închipui așa ceva?

— Trebuia să mă ocup de strângerea dărilor, îi explică Jamie. Acum dragele mele surori vor plăti pentru lenea mea.

— Lene, pe dracu', mormăi Beak. Singurele treburi de care nu te ocupi sunt strângerea dărilor și paza casei. Te spetești muncind. Să mă ierte Dumnezeu că te-am învățat vreodată ceva. Dacă nu ți-aș fi arătat cum să călărești și să vânezi precum cei mai buni cavaleri, nu te-ai purta acum ca ei. Ești o lady frumoasă, Jamie, dar ți-ai asumat îndatoririle unui cavaler. Eu sunt de vină pentru asta.

Jamie nu se lăsă deloc păcălită de expresia lui mâhnită. Îi râse în față.

— De multe ori te-ai lăudat cu talentele mele, Beak. Ești mândru de mine, n-are rost să negi.

— Da, sunt mândru de tine, recunoscu el bosumflat. Însă n-am de gând să te ascult învinovățindu-te pentru greșelile tatălui tău.

— Acum, Beak…

— Și zici că nu ești inclusă în oferta asta de neveste? Nu crezi că e un pic ciudat?

— Ba da, dar regele nostru trebuie să aibă motivele lui. Nu e de căderea mea să-i pun deciziile sub semnul întrebării.

— Dar ai aruncat cumva o privire pe misivă? Ai citit-o, Jamie?

— Nu, tata n-a vrut să-mi bat capul cu asta. Beak, la ce te gândești? Ți-a apărut brusc în ochi o sclipire răutăcioasă.

— Cred că taică-tu pune ceva la cale. Ceva rușinos. Îl cunosc pe tatăl tău de mai multă vreme ca tine, fetițo. Amintește-ți cine a fost în alaiul

mamei tale la nuntă. Mi-am dat seama de firea lui înainte să faci tu primii pași. Iar acum îți spun că taică-tu pune la cale ceva.

— Tata m-a acceptat ca fiică a lui, zise Jamie. Mama mi-a spus întotdeauna că pentru el nu conta nici cât negru sub unghie că nu e tatăl meu adevărat. Te rog, nu uita ce drăguț a fost cu mine, Beak. E un om bun.

— Da, s-a purtat corect cu tine dându-ți numele lui, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

În acea clipă, rândașul, Emmett, se întoarse agale la grajduri. Știindu-i obiceiul de a trage cu urechea la ce vorbeau alții, Jamie trecu imediat la gaelică pentru ca el să nu-i înțeleagă.

— Loialitatea ta e suspectă, șopti ea, scuturând din cap.

— Pe naiba! Ție îți sunt loial. Nimeni altcineva nu dă doi bani pe viitorul tău. Acum, lasă supărarea și spune-i moșului când trebuie să vină scoțienii ăia.

Recunoscătoare, Jamie își dădu seama că Beak se abătea înadins de la discuția despre tatăl ei.

— Într-o săptămână. Trebuie să stau ascunsă ca o prizonieră cât timp sunt ei aici. Tata crede că e mai bine să nu mă vadă, deși eu nu înțeleg de ce. Va fi greu, cu toate îndatoririle mele zilnice. Cine o să vâneze pentru cină? Cât crezi că o să stea, Beak? Cel mai probabil o săptămână, nu crezi? Va trebui să sărez mai multă carne de porc dacă…

— Sper să stea o lună, o întrerupse Beak. Așa vei avea parte de odihna de care ai atâta nevoie. Jamie, ți-am mai spus-o și ți-o repet: îți sapi singură groapa de tânără dacă mai muncești din zori și până în seară. Îmi fac griji pentru tine, copilă. N-am uitat încă anii când erai mică, înainte să se îmbolnăvească mama ta, Dumnezeu s-o odihnească în sânul Lui. Erai un năpârstoc, dar făceai o groază de nebunii. Mai ții minte când a trebuit să mă urc în turn să te dau jos? Mă strigai îngrozită de acolo, așa făceai. Și cum eu, având rău de înălțime, mi-am vărsat cina de îndată ce am ajuns sus la tine? Legaseși o frânghie șubredă între cele două turnuri, crezând că poți să treci sprintenă de la unul la celălalt.

Jamie zâmbi la gândul acestei amintiri.

— Mi-aduc aminte că mi-ai tras o bătăiță la fund, de n-am mai putut să stau jos timp de două zile.

— Dar nu i-ai spus tatălui tău că te-am bătut, căci ai bănuit c-o să dau de necaz.

— Ai fi dat sigur de necaz.

Beak pufni în râs.

— Așa că ai mai primit o bătăiță de la mama ta. Ea nu te-ar fi pedepsit dacă ar fi știut că o făcusem eu deja.

— Atunci m-ai salvat de la moarte sigură, recunoscu Jamie.

— Te-am salvat de mai multe ori, ăsta-i adevărul.

— Asta a fost cu multă vreme în urmă, îi aminti ea zâmbindu-i blând. Acum am crescut. Am multe responsabilități. Până și Andrew înțelege asta, Beak. Tu de ce nu poți?

Bătrânul nu avea de gând să se atingă de acest tăciune încins. Știa că i-ar fi rănit sentimentele dacă i-ar fi spus ce gândea despre Andrew al ei. Deși avusese ghinionul să-l vadă doar o dată pe fercheșul baron Andrew, îi fusese absolut suficient să-i judece firea nevolnică. Mintea lui Andrew era la fel de maleabilă ca stofa nădragilor săi. Nu se gândea decât la sine însuși. Adevărul adevărat era că, de câte ori și-o închipuia pe Jamie a lui măritată cu așa un molâu, i se întorcea stomacul pe dos.

— Tu ai nevoie de un bărbat puternic, copilă. Bineînțeles, în afară de mine, nu știu dacă ai mai întâlnit vreun bărbat în toată puterea cuvântului. Și încă mai ai un strop de nebunie în tine. Vrei să fii liberă, chit că-ți dai seama sau nu.

— Exagerezi, Beak. Nu mai există pic de nebunie în mine.

— Crezi că nu te-am văzut călărindu-ți iapa într-un galop nebun pe pajiștea din sud? Îmi pare rău că te-am învățat chestia asta. Tot îți mai dă diavolul ghes din când în când, nu?

— Beak, m-ai urmărit?

— Cineva trebuie să stea cu ochii pe tine.

Ea scoase un suspin resemnat, apoi reveni la subiectul cu scoțienii. Beak o lăsă în voia ei. Spera că, ascultând ce avea pe suflet, o putea ajuta să și-l despovăreze.

Când Jamie își luă rămas-bun de la el și se întoarse la treburile ei, bătrânul căzu pe gânduri. Baronul Jamison punea la cale o înșelătorie, bine; Beak ar fi putut paria pe viața lui. Dar nu avea de gând să-și lase stăpânul să scape nepedepsit.

Se hotărî să o salveze pe Jamie. Mai întâi, trebuia să-i cântărească pe scoțienii aceia. Dacă unul din ei se dovedea a fi un om cu frica lui Dumnezeu și grijă pentru femei, Beak urma să găsească o cale de a-l lua deoparte pe lord și a-i spune că baronul Jamison avea patru fiice, nu doar trei.

Da, Beak avea s-o scape pe Jamie de soarta ei nefericită. Cu voia lui Dumnezeu, avea s-o elibereze.

* * *

Murdock, preotul, tocmai ne-a spus că Alec Kincaid va veni acasă cu o mireasă din Anglia. Multă lume se uită chiorâș, dar nu pentru că seniorul se recăsătorește. Nu, nicidecum, unii sunt furioși pe el pentru că mireasa lui e englezoaică. Alec nu face decât să se supună poruncii regelui, așa spun alții în apărarea lui. Însă mai sunt și unii care se miră cu voce tare cum de poate lordul lor să înghită așa ceva.

Doamne, sper să se îndrăgostească de ea! E cam mult ce-i cer acum Creatorului, căci Alec e la fel de pornit împotriva englezilor ca noi toți.

Totuși… asta ar face omorul cu mult mai plăcut.

CAPITOLUL 2

Alec Kincaid se grăbea să ajungă din nou acasă. Împlinise porunca regelui Edgar și stătuse la Londra aproape o lună întreagă, studiind Curtea și aflând tot ce putea despre imprevizibilul rege al Angliei. Nu-i prea plăcuse această îndatorire. Îi găsise pe baronii englezi aroganți, pe doamnele lor proaste și mărginite, iar pe conducătorul lor, Henric[2], cam moale când era vorba să ia decizii.

Totuși, Alec nu nedreptățea pe nimeni, de aceea trebuia să recunoască în silă că, o dată sau de două ori, fusese șocat de izbucnirile brutale ale regelui Henric. Îi pedepsise fără zăbavă pe acei baroni nesăbuiți care se făcuseră vinovați de trădare.

Deși Alec nu se plânsese de misiunea care-i fusese încredințată, era totuși mulțumit că se terminase. Ca șef al unui clan important, simțea apăsarea responsabilităților. Pe domeniul său din zona muntoasă a Scoției trebuia să fie acum un haos, căci familiile Campbell și MacDonald erau din nou la cuțite, și numai Dumnezeu știa ce alte probleme îl așteptau la întoarcere.

Și acum altă amânare. Ce naiba, trebuia să se oprească pe drum ca să se cunune?

Considera căsătoria cu englezoaica cea necunoscută doar un inconvenient minor, nimic mai mult. Avea să o ia de nevastă pentru a-i face pe plac regelui Edgar. Iar ea avea să se supună din porunca regelui Henric, firește, pentru că ăsta era mersul lucrurilor acum că exista o legătură, deși fragilă, între cele două capete încoronate. Henric ceruse ca Alec Kincaid să fie neapărat unul din lorzii scoțieni care să-și ia mireasă englezoaică.

Atât Alec, cât și Edgar știau de ce făcuse Henric această solicitare specială. Era recunoscut faptul că Alec Kincaid, deși unul din cei mai tineri lorzi ai Scoției, avea o putere ce trebuia luată în seamă. Era căpetenia a peste opt sute de războinici neînfricați, dar numărul luptătorilor săi s-ar fi dublat dacă își chema și aliații credincioși. Curajul lui Kincaid în luptă era o legendă spusă în șoaptă în Anglia, iar în Scoția o mândrie strigată în gura mare.

Henric știa și că Alec nu-i prea înghițea pe englezi. Îi spusese lui Edgar că avea speranța ca această căsătorie să-i înmoaie lordului încrâncenarea. Poate, cu timpul, sugerase Henric, avea să se ajungă

chiar la o înțelegere.

Însă Edgar era mult mai abil decât credea regele englez. Bănuia că Henric voia să-și asigure loialitatea lui Alec față de Anglia. Atât pe Alec, cât și pe regele lui îi amuza copios naivitatea lui Henric.

Într-adevăr, Edgar era vasalul lui Henric din ziua în care îngenunchease la picioarele regelui Angliei și îi jurase credință. De asemenea, fusese crescut la curtea Angliei. Totuși, era regele Scoției și își punea oamenii din clanurile loiale mai presus de oricare alții… mai ales pe străini.

Era evident că Henric nu înțelegea legăturile de sânge. Atât Edgar, cât și Alec erau încredințați că regele Angliei nu voia decât să-și asigure un aliat puternic mereu la dispoziție. Dar judecase greșit clanul Kincaid, căci Alec n-ar fi întors niciodată spatele soției sau regelui ei, indiferent ce răsplată ar fi primit.

Daniel, prietenul lui Alec din copilărie, care avea să fie în curând și căpetenia clanului Ferguson din vecinătate, primise și el poruncă să-și ia mireasă englezoaică. Și Daniel petrecuse o lună obositoare în Londra. Îndatorirea i se păruse la fel de neplăcută ca lui Alec, și era tot atât de dornic să se întoarcă acasă.

Ambii războinici călăriseră din zori într-un ritm nebun, oprindu-se numai de două ori să-și odihnească armăsarii. Se așteptau să stea foarte puțin la reședința lui Jamison: cât să ia o cină copioasă, să-și aleagă miresele și să se cunune cu ele dacă era cumva un preot pe-acolo, și apoi pe aici ți-e calea!

Nu mai voiau să petreacă încă o noapte pe pământ englezesc. Nu conta dacă miresele lor aveau alte preferințe. Femeile erau, la urma urmei, niște proprietăți ca oricare altele, iar dorințele lor n-aveau nici o importanță pentru Daniel sau Alec. Aveau să facă precum li se spunea, și cu asta, basta.

Alec își câștigă privilegiul de a alege primul, aruncând prăjina la mai mare distanță decât prietenul său. Dar, în realitate, nici unuia din ei nu-i păsa suficient ca să-și dea toată măsura puterii sale. Pur și simplu era o misiune pe care trebuiau s-o ducă la bun sfârșit și, în mod sigur, o pacoste pe viitor.

Diavolul și discipolul său sosiră la castelul baronului Jamison cu trei zile înainte de data anunțată. Beak fu primul care îi văzu pe războinicii scoțieni și tot primul care îi numi astfel. Stătea pe treapta de sus a scării pe care se urca în pod, gândindu-se că era timpul să tragă un pui de somn pe cinste căci era deja după-amiaza târziu și după prânz muncise din greu în căldura primăverii. Totuși, Lady Mary o târâse după ea pe sora ei, Jamie, pe pajiștea din sud, iar el trebuia să se pună pe urmele lor, să fie sigur că nu puneau la cale vreo prostie. Când o bătea cineva la cap pe Jamie să-și lase baltă treburile, tocmai atunci îi ieșea la iveală stropul de nebunie din fire. *Era prea impetuoasă pentru*

binele ei, se gândi Beak. Încă un motiv pentru care avea nevoie de un bărbat zdravăn care să vegheze asupra ei. Dulcea lui Jamie putea să convingă un hoț să nu mai fure dacă își punea în minte așa ceva, dar numai Dumnezeu știa câte pozne o convinsese pe Mary să facă împreună. Gândul la toate aceste posibilități îi trimise lui Beak un fior rece pe șira spinării. Da, trebuia să se ducă după zăpăcitele alea, nu avea de ales.

Căscă zgomotos și începu să coboare scara. Ajunsese la a doua treaptă de sus când îi zări pe cei doi uriași venind călare înspre el.

Beak aproape că își pierdu echilibrul și rămase cu gura căscată exact ca un pui de vrabie ce aștepta să fie hrănit de mama lui. Se abținu totuși să-și facă rapid semnul crucii și mulțumi cerului că războinicii nu-i puteau auzi genunchii lovindu-se unul de altul când reuși să coboare restul de trepte.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Beak își aminti că avea și el sânge scoțian în vine, cu toate că-l moștenise de la strămoșii lui din Lowlands, regiunea mai civilizată. Se gândi stăruitor că nu judecase niciodată un om doar după înfățișare, dar nimic nu potoli spaima care-l cuprinsese la vederea celor doi uriași.

Începu să tremure. Își găsi scuze pentru lașitatea lui, spunându-și că el era un om de rând și că până și apostolilor li s-ar fi făcut pielea de găină dacă ar fi fost față în față cu doi războinici atât de impunători.

Cel pe care-l numi în sinea lui „Discipolul" era înalt și solid, lat în umeri, cu părul ruginiu și ochi glaciali, verzi ca marea, la colțul cărora se zăreau riduri de încrâncenare.

Discipolul era un bărbat foarte voinic, dar părea sfrijit în comparație cu celălalt. Cel pe care Beak îl socotea diavolul în persoană avea atât părul, cât și pielea de culoarea bronzului. Era cu peste un cap mai înalt ca tovarășul său și nu avea pic de grăsime pe oasele ce alcătuiau scheletul staturii herculeene. Când Beak făcu un pas poticnit înainte ca să-i vadă mai bine fața, își dori să fi stat pe loc.

În ochii lui căprui era o răceală sumbră. Privirea aceea putea să înghețe primăvara un câmp de trifoi, se gândi bătrânul, din ce în ce mai disperat.

Era cam mult pentru planul lui nebunesc de a o salva pe Jamie. Beak decise că mai bine se ducea în iad fluierând vesel decât să-i lase pe acești doi barbari în preajma fetei.

— Numele meu e Beak și sunt șeful grajdurilor de aici, reuși el să spună într-un final, sperând să lase impresia că mai erau și alți rândași prin jur, pentru ca străinii să nu-l creadă suficient de important ca să stea de vorbă cu el. Ați ajuns devreme, adăugă el, dând emoționat din cap. Altfel, toată familia v-ar fi așteptat afară, cu hainele lor cele mai bune, să vă întâmpine cum se cuvine.

Se opri să tragă o gură de aer, lăsându-le răgazul să răspundă.

Așteptarea îi fu însă zadarnică, așa că toată buna dispoziție i se risipi repede. Se simțea ca un gândac pe cale de a fi strivit. Era foarte neliniștitor felul în care cei doi uriași îl priveau țintă de la înălțimea lor.

Își luă inima în dinți și mai făcu o încercare.

— Mă ocup eu de caii domniilor voastre în timp ce vă anunțați prezența.

— Avem noi grijă de cai, moșule.

Discipolul rostise acele cuvinte. Nici vocea lui nu era prea plăcută. Beak încuviință din cap, apoi se dădu câțiva pași înapoi, să nu le stea în drum. Se uită la ei cum își dădeau jos șeile și îi ascultă lăudându-și caii în gaelică. Erau niște armăsari frumoși, unul roib, celălalt negru, iar Beak observă că nici unul din ei nu avea pielea crăpată… sau vreo urmă de bici pe crupă.

Un licăr de speranță se ivi din nou în mintea lui. Învățase cu mult timp în urmă că adevăratul caracter al unui bărbat se vădea din felul în care își trata mama și calul. Armăsarul baronului Jamison era brăzdat de urme adânci de bici și, dacă asta nu era o dovadă suficientă că teoria lui stătea în picioare, atunci Beak nu mai știa care putea fi.

— V-ați lăsat oștenii să aștepte în afara zidurilor, nu?

Vorbi în gaelică pentru ca ei să știe că le era prieten, nu dușman.

Discipolul părea mulțumit de efortul lui, căci îi zâmbi.

— Călătorim singuri.

— Tot drumul până la Londra? întrebă Beak, nereușind să-și stăpânească uimirea.

— Da, răspunse lordul.

— Fără cineva care să vă păzească spatele?

— Nu avem nevoie de nimeni să ne apere. Asta-i o apucătură de-a englezilor, nu și a noastră. Nu-i așa, Kincaid?

Diavolul nu se osteni să răspundă.

— Și care sunt numele domniilor voastre? se interesă Beak.

Era o întrebare îndrăzneață, dar lorzii nu se mai încruntau la el și asta îi dăduse curaj.

— Ne vorbești bine limba, Beak, zise discipolul schimbând subiectul. Ești cumva scoțian?

Bătrânul își scoase pieptul înainte cu mândrie.

— Da, sunt. Înainte aveam părul roșu, dar acum a încărunțit.

— Pe mine mă cheamă Daniel și sunt din clanul Ferguson. Lui i se spune Alec de către cei ce-l cunosc suficient de bine, adăugă el, înclinând din cap înspre celălalt războinic. Alec e căpetenia clanului Kincaid.

Beak făcu o plecăciune adâncă.

— E umila mea plăcere să fac cunoștință cu domniile voastre. N-am mai vorbit cu scoțieni adevărați de atâția ani, că am și uitat cum să mă

port, zâmbi el. Am uitat și cât de solizi sunt scoțienii. Dar mi-am adus perfect aminte când v-am zărit.

Deschise două boxe curate de lângă intrare, aduse găleți cu mâncare și apă, iar apoi încercă să-i atragă pe cei doi bărbați într-o conversație:

— Este adevărat că ați venit cu trei zile înainte. Toată casa va fi în mare fierbere.

Nici unul din ei nu-i comentă spusele, însă Beak își dădu seama că nu prea le păsa dacă făceau vreun deranj.

— Dar pe cine așteptați dacă nu pe noi? întrebă Lord Daniel, încruntat.

Beak era consternat de întrebare.

— Să așteptăm? Pe nimeni, cel puțin nu înainte să treacă trei zile.

— Podul mobil era coborât și nu se vedea nici un străjer. Cu siguranță…

— A, asta era!

Beak scoase un suspin lung.

— Păi, e adevărat că podul rămâne coborât în cea mai mare parte timpului și nu e nici un străjer de pază. Vedeți, baronul Jamison e cam uituc.

Când văzu că războinicii îl priveau neîncrezători, își zise că se cuvenea să-și apere totuși stăpânul.

— Trăind izolați în pustietatea asta, nu ne deranjează nimeni. Baronul zice că nimeni n-ar putea găsi aici ceva de valoare care să merite furat, spuse el, ridicând din umeri. Și nimeni n-a venit niciodată aici fără să fie invitat așa cum se cuvine.

— Nimic de valoare? Alec Kincaid deschisese în sfârșit gura.

Vocea îi era blândă, dar surprinzător de puternică în același timp. Când se întoarse spre Beak să-i acorde întreaga sa atenție, bătrânului începură să-i tremure din nou genunchii.

— Dar e tată de fete, nu?

Privirea lui furioasă putea să aprindă un foc, hotărî Beak. Nu reuși să i-o susțină mult timp, așa că se uită la vârful propriilor cizme ca să se poată concentra asupra conversației.

— Are fete, cum să nu, chiar mai multe decât ar vrea el să recunoască.

— Și nu le apără? întrebă Daniel.

Scutură din cap neîncrezător, apoi se răsuci spre Alec:

— Ai mai auzit una ca asta?

— Nu.

— Ce fel de om e baronul Jamison? îl întrebă Daniel pe Beak.

— E englez, Daniel, răspunse Kincaid în locul grăjdarului.

— Asta explică totul, nu? remarcă discipolul pe un ton sec. Zi-mi, Beak, sunt fetele baronului atât de urâte că n-au nevoie de protecție? Sau și-au pierdut virtutea?

— Sunt toate frumușele, și fiecare din ele e la fel de pură ca în ziua în care s-a născut. Să mă bată Dumnezeu dacă vă mint! Tatăl lor nu-și face datoria, adăugă Beak încruntându-se.

— Câte fete are? vru Daniel să știe. Nu l-am mai întrebat pe regele vostru.

— O să vedeți trei, mormăi Beak.

Era pe punctul de a mai spune ceva când amândoi războinicii se întoarseră cu spatele la el și o luară spre intrare. Acum sau niciodată, hotărî bătrânul. Trase adânc aer în piept să se liniștească și apoi strigă:

— Sunteți amândoi căpetenii puternice ale clanurilor voastre, sau unul e mai puternic decât celălalt?

Alec simți teama din vocea grăjdarului-șef. Îl nedumeri în așa măsură că se întoarse către el.

— Ce motiv ai să pui o întrebare așa impertinentă?

— N-am vrut să vă aduc nici o ofensă, se grăbi Beak să spună, și am motive temeinice să vă întreb așa ceva. Știu că îndrăznesc prea mult, că mă amestec unde nu-mi fierbe oala. Dar vedeți, cineva trebuie să aibă grijă de ea și eu sunt singurul care o prețuiește îndeajuns.

Daniel se încruntă când auzi acea explicație ciudată. Nu înțelegea mai nimic.

— Voi ajunge șef al clanului meu într-un an sau doi, prin dreptul meu de succesiune, răspunse el. Lordul Kincaid este deja căpetenia propriului său clan. Ei, acum consideri că ți-am răspuns la întrebare?

— Atunci domnia sa va avea dreptul să-și aleagă primul mireasa? se interesă Beak.

— Da, așa e.

— Și e mai puternic decât domnia voastră?

— Pentru moment, surâse Daniel. Beak, n-ai auzit niciodată de clanul de războinici Kincaid?

— Ba da, am auzit tot felul de povești.

Înverșunarea din vocea bătrânului îl făcu pe Daniel să zâmbească. Omul era vizibil speriat de Alec.

— Înțeleg că în unele povești era vorba și despre felul în care luptă Alec?

— Da. N-ar trebui să le dau crezare, adăugă Beak, aruncând o privire rapidă în direcția lui Kincaid. Erau spuse de englezi, înțelegeți, și sunt sigur că exagerau… cruzimea lordului.

Daniel se uită amuzat la prietenul său înainte să replice.

— Din păcate, am îndoieli că poveștile acelea erau câtuși de puțin exagerate. Ziceau că nu a arătat niciodată milă? Compasiune?

— Da, întocmai.

— Cel mai bine este să le dai crezare, căci sunt adevărate. Nu-i așa, Alec?

— Da, așa e, încuviință Alec pe un ton aspru.

— Beak, urmă Daniel, întrebările tale mă distrează, deși n-am idee ce vrei să afli cu adevărat. Mai vrei să ne pui vreuna?

Beak dădu din cap cu timiditate. Se întoarse și își ridică privirea la Alec. Trecu un moment lung de tăcere, timp în care încercă să găsească un mod cât mai potrivit de a le vorbi despre Jamie a lui fără să-i fie cu totul neloial stăpânului său.

Alec, văzându-i teama din ochi, se așeză în fața lui.

— Ce-ai vrea să mă întrebi?

Beak hotărî că intuiția lui Kincaid era la fel de tulburătoare ca și statura și vocea lui. Propria voce îi tremură când rosti:

— Ați făcut vreun rău unei femei în toată viața domniei voastre, Alec Kincaid?

Era evident că întrebarea nu-i picase bine lordului. Expresia lui deveni tot așa ucigătoare ca un trăsnet. Beak făcu din instinct un pas în spate și trebui să se sprijine cu o mână de perete ca să nu-și piardă echilibrul.

— Am avut răbdare cu tine datorită sângelui tău scoțian, moșule, dar dacă-mi mai pui o întrebare atât de necuviincioasă ca asta, îți jur că va fi și ultima din viața ta.

Beak dădu din cap afirmativ.

— Trebuie să fiu pe deplin încredințat, pentru că vreau să vă fac un dar de preț, milord.

— Vorbești în dodii, spuse Daniel venind lângă Alec.

Căutătura lui era aproape la fel de feroce ca a lui Kincaid, observă Beak.

— Ai stat prea multă vreme în Anglia, moșule, de pui așa niște întrebări nerușinate.

— Știu că n-are nici un sens ce spun, recunoscu Beak cu tristețe în glas. Dar dacă mi-ar scăpa tot adevărul, i-aș părea neloial stăpânei mele. Nu pot să fac așa ceva, adăugă el. M-ar pedepsi aspru.

— Adică te temi de o femeie? se miră Daniel.

Beak nu băgă în seamă expresia uimită de pe fața bărbatului și nici râsul lui.

— Nu mi-e teamă de nici o femeie. Doar că nu vreau să-mi calc cuvântul, explică el. Fetișcana asta e lumina ochilor mei. Nu mi-e rușine să recunosc că o iubesc ca pe o fiică.

Beak încercă să susțină cu îndrăzneală privirea furioasă a lui Alec. Era însă un efort demn de milă. O, cât ar mai fi dorit să fie Discipolul cel mai puternic din ei doi! Măcar lordul pe nume Daniel mai zâmbea câteodată.

— Sunteți destul de puternic să apărați ce vă aparține? îl întrebă pe Kincaid, voind să ajungă în miezul chestiunii cât mai repede cu putință.

— Sunt.

— Baronul Andrew va chema la luptă mulți oșteni. Va veni după darul pe care vi-l ofer. Pe deasupra, regele Angliei, Henric, îl consideră prietenul său, adăugă Beak, încruntând din sprâncene ca să-și întărească spusele.

Kincaid nu părea însă deloc impresionat de afirmația bătrânului. Dădu din umeri cu indiferență.

— Nu contează pentru mine.

— Cine mai e și baronul ăsta, Andrew? se interesă Daniel.

— Un englez, răspunse Beak.

— Cu atât mai bine, zise Alec. Dacă mă decid să iau darul pe care mi-l oferi, o luptă cu un englez va fi bine-venită. Pentru mine nu va fi nici o primejdie.

Beak se liniști vizibil.

— Nu-i vorba de asta, se lăudă el.

— Darul tău e cumva un cal? întrebă Daniel, clătinând din cap, nedumerit.

Tot nu pricepea ce încerca să-i spună grăjdarul lui Alec. În schimb, lordul Kincaid înțelesese.

— Nu-i un cal, Daniel.

Beak zâmbi. Omul se dovedea nu numai isteț, ci și abil.

— De îndată ce îmi veți vedea darul, Lord Kincaid, veți dori să-l aveți cu orice preț, se făli el. Vă plac ochii albaștri, milord?

— Multe fete au ochi albaștri în Scoția, Beak, interveni Daniel.

— Ei, da, dar vorba ceea, există albastru și albastru.

Râse pe înfundate, apoi își drese glasul și continuă:

— Acum să mai vedem o ghicitoare, Lord Kincaid. Baronul Jamison își tratează fetele ca pe niște cai, asta-i clar. Doar priviți în jurul vostru și veți înțelege repede ce vă spun. Să zicem că iepșoarele astea frumoase din boxele de aici sunt fiicele baronului, puse în față, să le vadă toată lumea. Dacă o luați pe culoarul ăsta și apoi cotiți, veți vedea altă boxă ascunsă într-un colț, lângă o ușă laterală. E separată de celelalte. Aici își ține baronul comoara, o superbă iapă albă care își așteaptă cu nerăbdare perechea potrivită. Faceți-i plăcerea ăstui moșneag țicnit, căci sunt scoțian, dacă n-ați uitat, și uitați-vă cu luare-aminte la iapa asta, spuse Beak îndemnându-i s-o ia înainte. N-o să regretați, mai ales domnia ta, Lord Kincaid.

— Mi-a stârnit curiozitatea, îi zise Daniel lui Alec.

Amândoi bărbații îl urmară pe grăjdarul-șef. Purtarea lui Beak se schimbă considerabil când ajunseră la boxa respectivă. Își vârî un pai între dinții din față, se rezemă de perete, picior peste picior, într-o postură destinsă, și se uită la mânza foarte încordată care făcu mare tămbălău când Alec întinse mâna s-o mângâie. Ușa laterală era întredeschisă, lăsând câteva raze de soare să pătrundă înăuntru și să arunce o rază de lumină blândă pe coama argintie a iepei. Mândra

frumusețe nu se liniști multă vreme, dar, în cele din urmă, războinicul o înduplecă să-și arate un pic din firea ei blândă.

Beak spera ca lordul s-o îmblânzească pe Jamie cu tot atâta răbdare.

— E o frumusețe, într-adevăr, remarcă Daniel.

— Încă pe jumătate sălbatică, interveni Alec.

Apoi zâmbi din toată inima, iar Beak trase concluzia că, pentru scoțian, a fi pe jumătate sălbatic nu era un cusur.

— O cheamă Wildfire și își merită cu siguranță numele ăsta. Baronul nu se poate apropia de ea. I-a dat-o mezinei sale când i-a fost clar că ea era singura care putea s-o călărească.

Alec zâmbi din nou - un miracol - când iapa încercă să-l muște de mână.

— E îndrăzneață. Cu un armăsar potrivit, mânjii vor fi și ei curajoși, nu glumă.

Beak îl măsură pe Alec din cap până-n picioare. Când întâlni din nou privirea războinicului, acesta zâmbea.

— Întocmai asta gândesc despre darul pe care vreau să vi-l ofer.

Se trase de la perete, își luă un aer important, apoi rosti:

— Așa cum v-am zis, Lord Kincaid, baronul își tratează fiicele ca pe niște iepe. Trei aici în față, să le vadă toată lumea…

Se jură să nu mai scoată o vorbă. De scoțian depindea să dezlege restul ghicitorii.

— Beak? Ești înăuntru?

Lady Jamie era cea care îi întrerupea. Beak fu așa de surprins, că era cât pe ce să înghită paiul pe care-l mesteca.

— Asta-i cea mai mică din fetele baronului, le spuse el celor doi războinici. Și acolo e ușa laterală, adăugă în șoaptă. Dacă vreți să plecați acum, ăsta-i cel mai scurt drum spre clădirea principală. Eu mai bine văd ce vrea Jamie.

Pentru vârsta lui avansată, Beak se mișca încă foarte repede. Dădu colțul și le prinse pe Jamie și pe sora ei Mary la mijlocul culoarului.

— Vorbeai cu cineva, Beak? întrebă Mary. Cred c-am auzit…

— Doar îi făceam o vizită lui Wildfire, minți bătrânul.

— Jamie spunea că tragi un pui de somn și că vom putea să ne strecurăm înăuntru să ne luăm caii la o scurtă plimbare, mărturisi Mary.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mary, taci din gură!

— Păi, ai spus…

— Rușine să-ți fie, Jamie, o certă Beak. Eu nu dorm niciodată ziua și tu n-ar trebui să te furișezi pe nicăieri.

Îi zâmbi amuzat.

— Nu se cuvine pentru o lady.

— Ba da, mai moțăi din când în când, îl contrazise Jamie.

Fata se molipsi de la zâmbetul lui.

— Ești în formă azi, nu-i așa?

— Da, admise Beak.

Încerca să-și ascundă surescitarea, pentru că nu voia cu nici un chip ca Jamie să-l suspecteze că punea ceva la cale. Se întrebă dacă lorzii mai zăboveau încă la boxa lui Wildfire. Deși Kincaid n-avea cum s-o vadă pe Lady Jamie, Beak știa că vocea ei, suavă și profundă, avea să-i atragă sigur atenția.

— Și ce vreți să faceți voi două în după-amiaza asta frumoasă? le întrebă într-un final.

— Am vrea să facem o plimbare pe cal, spuse Mary.

Îi aruncă lui Beak o privire nedumerită.

— Tocmai ți-am spus. Te simți rău? Jamie, mie mi se pare că-i cam roșu la față.

Jamie îi puse imediat dosul mâinii pe frunte.

— Nu are febră, își informă ea sora.

— Nu vă faceți griji pentru mine, spuse Beak. Sunt la fel de în formă ca întotdeauna.

— Atunci ne lași să călărim o oră sau două? îl rugă Mary.

— O să mergeți pe jos la plimbare și cu asta, basta, le anunță Beak.

Își încrucișă mâinile la piept ca să le arate că vorbea serios.

— De ce să nu călărim?

— Pentru că tocmai le-am dus la culcare pe doamne. Iepele voastre au fost hrănite, răsfățate și apoi lăsate să doarmă.

Abia ce spusese minciuna asta, când își aminti de cei doi armăsari voinici care mâncau în boxele de lângă ușa de la intrare. Era îngrijorat că Jamie sau Mary ar fi putu să-i observe. De obicei, surorile treceau în fugă prin grajduri, așa că avea multe șanse să le scoată afară înainte să se uite cu luare-aminte în jurul lor.

— Ar trebui să vă pregătiți pentru musafirii voștri, le spuse repede.

O luă pe Mary de brațul drept și pe Jamie de cel stâng și porni cu ele spre ieșire.

— Mary m-a convins să nu-mi fac griji pentru musafirii noștri nepoftiți într-o după-amiază atât de frumoasă, explică Jamie. Nu mă mai trage de braț, Beak!

— Mai avem trei zile întregi de libertate, se băgă în vorbă Mary. Jamie are timp berechet să facă pregătirile necesare în casă.

— Ai putea să-i dai și tu o mână de ajutor, domnișorică, zise Beak. Ți-ar face bine.

— N-o mai bate la cap, Beak. Mary m-ar ajuta dacă i-aș cere.

Bătrânului nu-i prea venea a crede.

— Că tot punem întrebări, interveni Mary, am și eu ceva să te întreb, Beak.

— Mary, nu-l necăji acum!

— Ba uite că am s-o fac. Îi prețuiesc sfaturile la fel de mult ca tine.

Pe lângă asta, vreau să știu dacă mi-ai spus adevărul.

— Ce urât să zici așa ceva! îi replică Jamie.

Zâmbetul ei îi spuse lui Beak că nu se simțea câtuși de puțin ofensată.

— Jamie mi-a zis de scoțienii ăia îngrozitori, Beak. Mă gândesc să fug de-acasă. Tu ce crezi de planul ăsta îndrăzneț?

Beak făcu un efort să nu zâmbească. Lady Mary părea așa de sinceră!

— Cred că depinde de locul în care vrei să fugi, spuse el.

— Păi, nu m-am gândit încă la un loc anume…

— Mă întreb de ce vrei să fugi, Mary, continuă Beak. Cu ce povești de groază ți-a împuiat capul sora ta? Crezi că sunt adevărate, sau doar născociri?

— De ce crezi că mi-aș minți sora? se răsti Jamie, încercând să nu râdă.

— Pentru că știu ce e-n capul tău, Jamie, răspunse bătrânul. Ai mai făcut chestii din astea, nu? Ce i-ai îndrugat azi surorii tale? Văd c-ai făcut-o să tremure de frică. Și sunt convins că nu știi nimic despre scoțieni.

— Știu că sunt proști ca noaptea, declară Jamie.

Îi făcu cu ochiul lui Beak când Mary nu era atentă, apoi adăugă:

— Desigur, mă refer numai la cei născuți și crescuți în Scoția. Englezii sunt foarte inteligenți, așa ca tine, Beak.

— Nu încerca să mă consolezi cu vorbe frumoase, n-o să-ți meargă de data asta. Văd foarte bine ce îngrijorată este Mary. Își frânge mâinile de tulburare. Ce Dumnezeu i-ai spus?

— I-am zis doar că scoțienii sunt un popor de desfrânați.

— Păi, Mary, asta nu-i așa rău, admise Beak.

— Au multe pofte, se plânse Mary.

— Și ăsta e un păcat?

— Da.

— Al lăcomiei, completă Jamie, zâmbind.

— Jamie spune că se războiesc tot timpul.

— Nu, Mary. Am spus că se bat în majoritatea timpului. Dacă tot îmi repeți vorbele, fă-o măcar corect.

— Așa e, Beak?

— Ce să fie așa, Mary?

— Că se bat tot timpul.

— N-am spus decât că le place să facă incursiuni, zise Jamie, ridicând din umeri.

Beak observă o ușoară împurpurare pe pomeții înalți ai mezinei. Era vizibil jenată că sora ei o pâra. În mod cert, Jamie punea la cale o năzbâtie. Părea tot așa de vinovată ca și atunci când o convinsese pe Mary că baronul semnase documentul prin care o lăsa în grija

mănăstirii.

Îi plăcea să facă glume. Oferea cu siguranță și o priveliște de la care abia îți puteai lua ochii, îmbrăcată în culoarea preferată a lui Beak, un albastru regal intens. Avea părul despletit și buclele dese îi cădeau într-o splendoare răvășită pe umerii firavi până în dreptul taliei. Avea urme de noroi pe nas și gât. Beak își dori s-o vadă tatăl ei acum, căci ochii ei violeți străluceau de bucurie.

Mary era la fel de atrăgătoare. Purta roz astăzi, dar rochia ei drăguță era mânjită cu noroi. Beak se întrebă în ce bucluc intraseră fetele, dar apoi hotărî că nu voia să știe. Fu nevoit să revină la subiectul scoțienilor când lui Mary îi scăpă porumbelul:

— Jamie mi-a spus că scoțienii iau ce vor și când vor. A zis și că au preferințe deosebite.

— Și care ar fi alea? se interesă Beak.

— Cai puternici, oi grase și femei blânde, zise Mary.

— Cai, oi și femei?

— Da, Beak, în ordinea asta. Jamie spune că mai degrabă ar dormi lângă caii lor decât lângă neveste. Ei? E adevărat? Femeile sunt pe ultimul loc?

Bătrânul nu-i răspunse. Se uită încruntat la Jamie, vrând să-i dea de înțeles că era cazul să intervină. Se gândi că Jamie părea un pic tristă, dar nu era sigur dacă își va cere scuze sau va pufni în râs. Râsul câștigă.

— Sincer, Mary, doar te tachinam.

— Uitați-vă la voi! Murdare de noroi ca două fete de țăran. Grozave doamne mai sunteți! Și tu, domnișorică, adăugă Beak arătând-o cu degetul pe Jamie, râzi ca o nebună! Mă întreb ce făceați voi două pe pajiștea aia.

— Încearcă să schimbe subiectul, îi spuse Mary surorii ei. Am de gând să scot niște scuze de la tine, Jamie, înainte să mă mișc de aici. Și, dacă nu voi fi încredințată că ești sinceră, o să-i spun părintelui Charles. Are să-ți dea o penitență pe care n-ai s-o uiți așa repede.

— E vina ta, nu a mea, ripostă Jamie. Ești așa ușor de dus de nas, de parcă ai fi un cățeluș în lesă.

Mary se întoarse iar spre Beak.

— Sora mea ar trebui să înțeleagă mai bine situația grea în care mă aflu. Ea nu va fi obligată să stea în fața căpeteniilor scoțiene și să se roage lui Dumnezeu să nu fie aleasă. Tata are de gând s-o ascundă de ochii lor.

— Doar pentru că numele meu nu apare în ordinul regelui, îi aminti Jamie.

— Nu-s așa sigur că nu apare, interveni Beak.

— Tata n-ar minți!

— Cât despre asta, nu zic c-ai dreptate sau nu, Jamie, zise bătrânul.

Mary? Jamie nu ți-a spus nimic prea groaznic despre scoțieni, din câte socotesc eu. Te frământi degeaba, copilă.

— Mi-a spus și alte chestii, se plânse Mary. Sigur că eram bănuitoare, pentru că poveștile ei erau scandaloase. Nu sunt așa naivă, Beak, indiferent ce crede sora mea.

Beak se încruntă din nou la mezină.

— Ei bine, milady?

Jamie oftă încetișor.

— Recunosc că am născocit unele dintre povești, dar tot atâtea sunt adevărate, Beak.

— De unde să știi tu ce e adevărat și ce nu? N-ar trebui să pleci urechea la bârfe. Nu așa te-am învățat eu.

— Ce bârfe? întrebă Mary.

— Scoțienii aruncă prăjini unul în altul doar ca să se distreze.

— Prăjini?

— Trunchiuri de pin, Mary, o lămuri Jamie.

Sora ei pufni tare, nu prea elegant.

— Nu fac așa ceva.

— Ba da, i-o întoarse Jamie. Și dacă aruncatul cu prăjini unul în altul nu e un ritual barbar, atunci nu știu care mai e.

— Chiar ai impresia că o să cred orice îmi spui, nu?

— E adevărat, Mary, admise Beak. Chiar aruncă prăjini, dar nu unul în altul.

Mary scutură din cap.

— Îmi dau seama după zâmbetul tău că mă tachinezi, Beak. O, da, asta faci, adăugă ea, când bătrânul începu să protesteze. Și presupun că-i adevărat că scoțienii poartă veșminte de femei, nu?

— Ce…

Beak se abținu să nu tușească. Spera ca războinicii să fi plecat deja din grajd și să nu poată auzi această discuție rușinoasă.

— Cred c-am putea să ne continuăm conversația și afară. E o zi prea frumoasă să stai înăuntru.

— Așa e, îi spuse Jamie surorii ei, ignorând propunerea. Poartă straie femeiești. Nu-i așa, Beak?

— De unde ai auzit așa o blasfemie?

— Cholie mi-a spus.

— De la Cholie știi? sări Mary. Păi, dacă te-ai fi ostenit să-mi spui asta, n-aș fi crezut nici una din poveștile tale. Știi la fel de bine ca mine că fata de la bucătărie bea bere toată ziua. Cholie era probabil beată.

— Pe naiba! mormăi Jamie. Nu era beată.

— Pe naiba? repetă Mary. Jamie, ai început să vorbești ca Beak.

— Așa fac, zise acesta, încercând să înăbușe cearta care stătea să izbucnească.

— Ce?

— Poartă fuste până la genunchi, explică Beak.

— Vezi, ți-am spus eu! exclamă Jamie.

— Fusta asta se numește tartan, Mary. Tartan, repetă Beak cu un mormăit. Este veșmântul lor sfânt. Cred că ar fi jigniți să audă pe cineva spunându-i fustă de femeie.

— Atunci mă cam mir că se bat tot timpul, opină Jamie.

N-o prea crezuse pe Cholie, dar Beak părea sincer.

— Păi da, făcu Mary. Trebuie să-și apere fustele.

— Nu sunt fuste.

— Acum vezi ce-ai făcut, Jamie. L-ai supărat pe Beak.

— Îmi pare rău că te-am supărat, Beak, se căi mezina. Doamne, da nervos ești azi. Te tot uiți peste umăr. Crezi că vine cineva să te atace pe la spate? Ce nai…

— Nu mi-am făcut somnul de după-amiază, i-o trânti Beak. De-asta sunt așa de ursuz.

— Atunci trebuie să te duci să te odihnești ca lumea, îl sfătui Jamie. Hai, Mary! Beak a avut destulă răbdare cu noi, și văd că nu se simte bine.

Își luă sora de mână și se îndreptă spre ușă murmurând:

— O, Doamne, Mary, poartă într-adevăr fuste de femei. N-am prea crezut-o pe Cholie, dar acum sunt convinsă.

— O să fug de acasă, asta e, spuse Mary, destul de tare să audă și Beak.

Se opri brusc, apoi făcu o piruetă.

— O ultimă întrebare, te rog! strigă ea.

— Da?

— Știi cumva dacă scoțienii detestă femeile grase, Beak?

Bătrânul nu avea cum să răspundă la o asemenea absurditate, așa că ridică din umeri. Mary se întoarse și o luă după Jamie. Ambele surori își ridicară un pic fustele și începură să alerge spre curtea interioară. Beak chicoti încetișor uitându-se după ele.

— Are un nume de băiat.

Grăjdarul-șef tresări de spaimă. Nu-l auzise pe Alec Kincaid apropiindu-se. Se întoarse și dădu nas în nas cu războinicul cât un munte.

— Așa a crezut mama ei că îi asigură un loc în familia asta. Baronul Jamison nu e tatăl adevărat al lui Jamie. Totuși, i-a dat numele lui. Recunosc, a fost un gest frumos. Ați văzut-o bine, domnule? adăugă el în grabă.

Când Alec dădu din cap afirmativ, Beak insistă:

— O s-o luați cu dumneavoastră, nu?

Kincaid se uită lung la el înainte să răspundă.

— Da, Beak. Am s-o iau cu mine.

Alegerea fusese deja făcută.

CAPITOLUL 3

Jamie află de sosirea înainte de vreme a scoțienilor abia atunci când Merlin, văcarul, o urmă până în vale ca să-i spună că era mare agitație în cetate și baronul avea nevoie de ea să pună lucrurile în ordine.

Merlin uitase să pomenească de scoțieni în anunțul lui bâlbâit. Dar nu era vina lui, căci frumoasa lui stăpână își întorsese privirea la el exact când începuse să-i spună despre ce era vorba.

Ochii aceia violeți îl lăsaseră mut de uimire. Apoi stăpâna lui îi zâmbi, iar lui Merlin începu să-i bată inima în piept ca o pasăre în colivie. Nu-și pierdu cumpătul, însă mintea i se goli de toate gândurile în afară de unul: Lady Jamie îi acorda întreaga ei atenție. Bâlbâitul i se accentua, firește, dar nu prea conta.

Jamie nu putea oricum să răspundă imediat chemării paterne, întrucât trebuia să se ocupe fără întârziere de un rănit. Bătrânul Silas, bietul de el, cu vederea slabă ca și mâinile, făcea mare tămbălău, urlând suficient de tare pentru ca porcii să protesteze guițând. Silas se tăiase din greșeală la braț pe când croia o bucată de piele tăbăcită pentru o șa. Rana nu era gravă și nu trebuia arsă cu o lamă înroșită în foc, însă Jamie stătu o bună bucată de vreme cu bătrânul ca să-i aducă alinare, după ce îi curățase și bandajase locul afectat.

Merlin rămase lângă bucătăreasă cât dură toată tevatura. Era puțin invidios că Silas primea atâta atenție din partea stăpânei lor. Era și foarte speriat, căci nu-și putea aminti ce i se mai poruncise să-i transmită.

Jamie își termină în sfârșit treaba și îl lăsă pe Silas pe mâinile pricepute ale lui Cholie. Știa că acei doi servitori aveau să bea împreună cel puțin un urcior de bere, dar nu vedea ceva prea rău în asta, având în vedere necazul lui Silas și nevoia lui Cholie de a oferi consolare în singurul mod pe care-l știa.

— Nu pot să fac mai multe lucruri deodată, îi spuse ea lui Merlin când acesta îi aminti de zavera din casă.

Îșі însoți dojana cu un zâmbet dulce, apoi îl părăsi pe văcarul cel îngrijorat. Urcă în fugă până în vârful dealului, cu fustele suflecate până la genunchi. Trei ogari jucăuși zburdau pe lângă ea. Nici Jamie și nici cățeii nu încetiniră până nu intrară în sala cea mare. Atunci, fata se opri brusc.

Cei doi războinici, sprijiniți comod de polița căminului, îi atraseră imediat atenția.

Jamie era prea uluită ca să-și ascundă prima reacție. Erau într-adevăr cei mai solizi bărbați pe care îi văzuse vreodată. Nu-și mai putea lua ochii de la ei.

Din nefericire, primul cuvânt care îi ieși din gură nu se prea potrivea unei doamne.

— Măiculiță!

Fusese doar o exclamație în șoaptă, însă Jamie își dădu seama din felul în care cel mai înalt din cei doi uriași ridică o sprânceană, că o auzise.

Nu îndrăzni să facă o plecăciune, știind foarte bine că ar fi căzut în nas dacă încerca. Și nici nu-și putea dezlipi ochii de la cel mai înalt dintre cei doi bărbați, care se holba acum la genunchii ei. Părea cel mai rău om pe care îl văzuse vreodată.

Jamie își spuse că nu-i era frică. Nu, era prea furioasă ca să fie speriată. Se ținu tare, încrucișându-și privirea cu aceea a războinicului un minut întreg, apoi își dădu seama că atâta timp cât se uita la el nu avea să-și poată reveni în fire. În cele din urmă observă ce tăcere se așternuse în sala cea mare. Se uită peste umăr și atunci își văzu surorile. Toate trei erau înșiruite ca niște tâlhari la drumul mare, arătând de parcă urmau să fie executate cu săgeți.

De îndată ce Agnes îi întâlni privirea plină de milă, începu să plângă. Alice își luă de umeri sora geamănă, dorind să-i ofere consolare, dar nu reuși și izbucni și ea în lacrimi. Cât ai clipi, amândouă fetele erau în pragul isteriei.

Mary stătea lângă Agnes. Arăta de parcă era și ea cât pe ce să izbucnească în plâns. Avea mâinile împreunate în față și, după ce îi spuse lui Jamie *„Doamne sfinte, uită-te la ei!”*, își lăsă ochii în pământ.

Trebuia făcut ceva. Gemenele nu puteau fi lăsate să facă familia de rușine în fața scoțienilor.

— Agnes, Alice, terminați imediat cu bocitul!

Ambele se șterseră la ochi și încercară să se stăpânească.

Atunci Jamie își văzu tatăl. Ședea la masă, punându-și ceva de băut dintr-una din cele două carafe aflate în fața lui. De ea depindea să-i primească civilizat, englezește, așa presupunea Jamie. Știa care îi era datoria. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce copleșitoare era nevoia de a țipa la scoțienii care sosiseră cu trei zile înainte de vreme!

Până la urmă, simțul datoriei avu câștig de cauză. În plus, cei doi scoțieni erau probabil prea bătuți în cap ca să-și dea seama ce nepotrivit era comportamentul lor.

Jamie înaintă spre ei. Își aminti de câinii de lângă ea când îi auzi mârâind la străini; îi alungă iute cu un semn, apoi făcu o plecăciune cum se cădea din partea stăpânei casei. O buclă îi căzu peste ochiul

stâng când își înclină capul, stricând efectul măreț pe care și-l dorise. Își dădu șuvița deoparte și izbuti să zâmbească.

— Mie îmi revine plăcerea și datoria de a vă primi în umila noastră casă, deoarece se pare că nimeni altcineva nu e în stare s-o facă așa cum se cuvine, începu ea. Și sper că ne veți ierta că nu suntem pregătiți să vă întâmpinăm, dar, dacă vă amintiți că ați sosit cu trei zile mai devreme, vă va fi poate mai ușor să suportați lipsa noastră de pregătire.

Cât timp rosti această scurtă cuvântare, își aținti privirea la cizmele lor, apoi îndrăzni să-și ridice ochii un pic când adăugă:

— Numele meu este…

— Lady Jamie.

Vorbise cel mai scund din cei doi uriași.

Jamie, care se uitase fix în spațiul dintre cei doi războinici, se întoarse să-l privească pe cel care tocmai deschisese gura. Nu părea așa ticălos ca tovarășul lui. Ajunse la această concluzie când bărbatul îi zâmbi. Avea gropițe atrăgătoare în obraji când zâmbea, iar în ochii lui verzi apăruse un licăr poznaș. Deveni imediat bănuitoare. Bărbatul părea mult prea fericit în asemenea împrejurări triste, în care Alice și Agnes plângeau ca niște prunci. Poate, se gândi, era prea slab la minte să înțeleagă ce necazuri aducea. La urma urmei, era scoțian.

— Dar pe dumneavoastră cum vă cheamă, milord? întrebă ea pe un ton rece.

— Daniel, răspunse lordul. Iar pe el Alec, rosti tărăgănat, arătându-și tovarășul.

Zâmbetul lui Daniel se dovedi contagios. Omul era cu siguranță un vrăjitor, decise Jamie. Nu se putu reține să nu-i surâdă și ea, căci omul pronunța „r"-urile atât de caraghios, că abia reușea să-l înțeleagă.

Ar fi preferat să nu stea de vorbă cu celălalt lord, dar știa că trebuie, așa că își păstră zâmbetul pe față când se întoarse încet către el.

Kincaid așteptase ca ea să-și arunce ochii și asupra sa. Lui Jamie îi îngheță surâsul pe chip. Privirea lui, la fel de arzătoare ca soarele amiezii, o intimida puțin. Însă bărbatul nu-i zâmbea.

Jamie se simți deodată stânjenită și nu știa de ce. Nu se simțise atât de vulnerabilă în toată viața ei. Îi ardeau obrajii și își dădu seama că roșea. Era atâta simț al posesiunii în privirea lui, avea un aer de stăpân cu totul deconcertant.

Dar înțelese brusc că lordul Alec nu se uita la ea ca un nobil la o lady. Nu, în ochii lui se citea poftă trupească. Era revoltător de insolent. O măsură cu privirea încet, fără jenă, din creștet până la poalele rochiei, zăbovind asupra gurii, sânilor și șoldurilor ei. Îl ura. O făcea să se simtă de parcă era goală în fața lui. Era furioasă pe el și n-avea de gând să-l lase să scape nepedepsit pentru un asemenea comportament. Nu, avea să-i arate ea lui! Nu putea să-și controleze

roșeața din obraji, dar se rugă să arate la fel de insolentă ca el pe când îl măsura cu privirea.

Din păcate, faptul că ea îl imita nu părea să-l tulbure, ci îl amuza. Se gândi că în ochii lui apăruse mai multă căldură și observă cum i se ridică din nou o sprânceană ca reacție la evaluarea ei.

Era ceva acolo, în privirea lui, care îi făcea inima să bată mai tare. Nu știa exact ce, dar se gândi că, dacă nu ar fi avut înfățișarea de om rău și aspru, ar fi putut să i se pară chipeș. Asta era ridicol, fără îndoială. Se hotărâse deja să-l urască. Bărbatul era prea dur pentru gustul ei. De asemenea, avea mare nevoie de un frizer. De ce? Simplu: părul castaniu-roșcat îi cădea mult peste gulerul tunicii sale negre; se cârlionța puțin, amintindu-i de războinicii greci pe care îi văzuse în desene, însă nu-i îndulcea cu nimic trăsăturile colțuroase sau bărbia proeminentă și neînduplecată. Gura îi era la fel de severă ca și restul chipului.

Nu, arăta prea feroce ca să-i placă. Așa că era de neînțeles de ce îi bătea inima să-i spargă pieptul. Cu cât se uita mai mult la el, cu atât mai greu îi era să respire normal. Un singur gând o ajuta să nu se simtă chiar atât de proastă. Nu ea, ci una din surorile ei avea să se mărite cu acest războinic venit din iad.

Începu să tremure, iar el îi zâmbi.

Deodată, baronul Jamison îi invită pe cei doi lorzi să bea un pahar de vin cu el. Daniel plecă de lângă șemineu și o luă agale spre masă. Se opri pe drum să-i arunce o ocheadă lui Mary.

Alec nu se clinti din loc. Și nici Jamie. Nu-și putea lua ochii de la el.

— Aveți cumva un preot în casă? întrebă fără altă introducere scoțianul.

Vocea îi fusese aspră. Nu avea ce să-i facă, hotărî el, căci încă reacționa la frumusețea uimitoare a femeii care stătea în fața lui cu un aer atât de sfidător. Ochii ei aveau cea mai strălucitoare nuanță de violet. Era superbă, însă pe Alec îl impresiona la fel de mult latura rebelă a firii ei, pe care o sesizase pe dată.

Nu era o femeie ușor de intimidat. Nu credea că s-ar fi umilit vreodată în fața lui. Și nici o altă femeie nu fusese în stare să-i susțină privirea așa de mult timp, cu atâta curaj.

Zâmbetul i se lărgi pe chip. Fata era un adversar redutabil. Știa că îi era frică de el, o văzuse tremurând, dar încerca din răsputeri să-și ascundă teama.

Avea să supraviețuiască în aspra Scoție, înconjurată de grijă și atenție, dar el voia să-și ia toate precauțiile. Părea o ființă delicată. Trebuia să-i aducă la ascultare firea rebelă, însă fără să-i înăbușe spiritul. Într-adevăr, avea să fie o treabă grea, dar pe Alec nu-l deranja. Aștepta deja cu nerăbdare s-o îmblânzească. Și, în cele din urmă, el avea să învingă, iar ea să se supună.

Jamie nu avea nici cea mai vagă idee despre gândurile lui. Într-un final, când reuși să vorbească, îi răspunse:

— Sigur că avem un preot în casă, milord. Să înțeleg că v-ați ales deja mireasa?

— Da.

— Probabil că v-a fost greu să vă hotărâți.

Ochii îi zâmbeau.

— Nu mi-a fost greu deloc.

Ei nu-i păsa de aroganța din tonul lui sau de felul în care o privea acum.

— Sunt sigură că a fost greu pentru domnia voastră, insistă ea. La urma urmei, toate surorile mele sunt foarte frumoase și, dacă ați ales pe una din ele atât de repede, înseamnă că nu ați cumpănit lucrurile destul de bine. De aceea, v-aș sugera să mai așteptați, poate reveniți peste o lună, după ce veți avea destul timp de gândire. Ce ziceți de ideea mea, milord?

El clătină încet din cap.

— Așadar, aveți de gând să vă însurați mâine?

— Până atunci vom fi la jumătatea drumului spre casă.

— Așa ați hotărât?

— Da.

— Și vreți să vă cununați acum?

Jamie părea îngrozită.

— Desigur.

— Dar nu cred că…

— Vom pleca imediat după căsătorie, rosti Alec pe un ton aspru.

Lord Daniel apăru deodată lângă ea. Avea în mână două pocale cu vin. Îi dădu unul lui Alec, apoi se întoarse spre cele trei surori.

— Hai, vino la noi, Mary! o chemă el, râzând. Nu mușcăm.

— Nici nu m-am gândit la așa ceva, afirmă Mary.

Se îndreptă de spate și se duse repede lângă Jamie. Daniel și Alec băură din pocale. Dădură din cap unul la altul, apoi oferiră cupele lui Mary și Jamie.

Surorile îi refuzară scuturând din cap.

— Ia o gură, Mary, o rugă Daniel, făcându-i cu ochiul.

Alec nu se arătă la fel de amabil.

— Bea asta, Jamie. Acum.

Poate că era un fel de ritual primitiv din Scoția, se gândi ea. Ca stăpână a casei, știa că datoria ei era să-i primească bine pe oaspeți. Iar Alec părea hotărât. Ea ridică din umeri, luă pocalul, bău repede și i-l dădu înapoi.

El o prinse de mână și nu i-o mai lăsă. O atinse în palmă cu degetul mare și îi întoarse încet mâna să vadă dacă avea bătături sau cicatrice.

Mary goli cupa lui Daniel. Când i-o dădu înapoi, el făcu același

lucru ca Alec.

Jamie încercă să-și retragă mâna, dar, până când cei doi bărbați nu comparară pielea netedă și intactă a lui Mary cu cea crăpată și bătătorită a lui Jamie, Alec nu-i dădu drumul. Era o umilință. Jamie înțelese fiecare afurisit de cuvânt pe care și-l spuseseră cei doi în gaelică. Ei nu știau că le vorbea limba, lucru care-i dădu fetei un fel de satisfacție răutăcioasă. Își ascunse mâinile la spate și așteptă următoarea jignire.

— A fost un fel de ritual să bem din aceeași cupă cu voi? se interesă Mary. Adevărul e că nu știm nimic despre scoțieni.

După ce rosti aceste cuvinte, își lăsă din nou ochii în pământ.

— Mary, n-ai auzit niciodată de preferințele noastre ciudate, așa-i? o întrebă Daniel cu rârâitul său caracteristic.

Tânăra își ridică brusc fața. Avea cea mai șocată expresie cu putință.

— Preferințe, milord?

— Unele ciudățenii, o lămuri Daniel cu un zâmbet.

— Ciudățenii?

Mary se uită disperată la Jamie, apoi se întoarse spre bărbatul venit de departe. Nu, nu mai auzise de aceste preferințe.

— Atunci trebuie să te lămuresc, spuse el.

Era evident că lordul Daniel se amuza copios.

— Nu vreau să fiu lămurită, ripostă Mary.

Alec o studia pe Jamie. Făcuse ochii mari când Daniel pomenise de preferințe. Era clar că prinsese sensul vorbelor prietenului său.

O găsea extrem de atrăgătoare. Doar privind-o, îi venea să pună mâna pe ea, s-o ia cu el. Zâmbetul i se șterse de pe față când își dădu seama cât de mult dorea s-o aibă în patul lui. Ciudat, dar nu conta că era englezoaică. Nu, nu conta deloc.

— Mary, drăguțo, începu Daniel, trebuie să fi auzit ce dorințe sunt pe lista noastră. Toată lumea știe că scoțienilor le plac caii puternici, oile grase și femeile supuse, dornice.

Rostise enumerarea exact ca o bătrână care savura niște bârfe proaspete.

— În această ordine, bineînțeles, completă Alec pe același ton.

— Desigur, încuviință Daniel.

Jamie se întoarse și se uită chiorâș la Alec. Bănuia deja că Beak avusese o mică discuție cu uriașii și le pomenise de temerile lui Mary. Se jură să-l tragă de urechi pe grăjdarul-șef când avea să-l vadă.

Deodată, Daniel întinse mâna și o mângâie pe Mary pe obraz cu dosul palmei. Gestul o surprinse în asemenea măsură, încât nu se trase înapoi. Parcă era vrăjită de privirea lui blândă.

— Am deja un cal puternic, spuse el. Cât despre oi, sunt o mulțime care pasc pe pășunile de acasă. Recunosc însă că o femeie blândă și dornică îmi lipsește. E importantă pentru mine, chiar dacă e ultima pe

listă.

— Eu nu sunt blândă, îi scăpă lui Mary.

— Ba da, ești, o contrazise Daniel. Și frumoasă ca o zi de primăvară.

Mary roși mai tare, până ce fața i se făcu de culoarea focului.

— Nu sunt nici frumoasă, nici dornică, milord, îl anunță ea.

Își încrucișă brațele pe piept și se strădui să se încrunte convingător. Voia să-l descurajeze pe diavolul acela chipeș, dar felul în care reacționa față de el o nedumerea complet. Măgulirile lui o amețeau. Oare chiar o credea frumoasă?

Gemenele izbucniră din nou în plâns. Jamie era cât pe ce să le dojenească, dar îi trecu prin minte că una sau amândouă fuseseră alese să fie mirese. Dacă așa stăteau lucrurile, și asta presupunea, atunci aveau tot dreptul să le apuce pandaliile. Puteau să urle și ca lupii, n-o deranja.

Alec nu aștepta decât ca ea să priceapă cum stăteau lucrurile. Văzu mila cu care își privea surorile și se întrebă când avea Jamie să observe că amândouă se uitau la ea cu aceleași expresii pe chipuri.

După ce se liniștea, tatăl ei avea fără îndoială s-o lămurească. Lacrimile încă îi dădeau de furcă baronului. Se împotrivise din răsputeri atunci când Alec îl anunțase nonșalant că o alesese pe Jamie să-i fie mireasă.

Scoțianul fusese categoric. Își stăpânise furia până când omul încetase să vocifereze și începuse să-i înșire motivele egoiste pentru care se opunea acestei căsătorii. Nici una dintre justificări n-avea legătură cu fericirea lui Jamie. Atitudinea lui Alec devenise atunci mai dură. Era furios pe englez. Lista de îndatoriri explica foarte bine bătăturile din palmele fetei. Nu din iubire dorea Jamison să-și țină mezina pe lângă el. Nu voia decât să aibă o sclavă la dispoziție.

Un servitor intră aferat în sala cea mare. Îi aruncă baronului o privire, apoi se duse în grabă la Jamie. După ce făcu o plecăciune stângace, îi spuse în șoaptă:

— Preotul e pe drum încoace, stăpână. Și-a pus veșmintele pentru cununie.

Jamie dădu din cap aprobator.

— A fost frumos din partea ta, George, să-ți lași treburile ca să-l aduci pe părintele Charles. Ai vrea să rămâi la cununii?

Slujitorul o privi cu adorație.

— Nu sunt îmbrăcat pentru o asemenea ocazie, șopti el.

— Nici noi, îi răspunse Jamie tot în șoaptă.

— Du-te și schimbă-ți rochia, Mary, interveni Daniel. Mie îmi place auriul. Dacă ai o rochie de culoarea asta, pune-o ca să-mi faci plăcere. Dacă nu, e bună și una albă. Doar mă însor cu tine, Lady Mary.

Lord Daniel Ferguson o prinse pe Lady Mary înainte să se prăbușească pe podea. Nu era deloc supărat că logodnica lui leșinase și

izbucni într-un râs sănătos când o ridică în brațe și o strânse la pieptul său.

— E copleșită de recunoștință, Alec, îi strigă Daniel prietenului său.

— Da, Daniel, văd și eu, replică acesta.

Jamie nu-și mai putu stăpâni furia. Se întoarse să-l înfrunte pe Alec, cu mâinile în șolduri, într-o postură vizibil bătăioasă.

— Ia spune, pe care din gemene o vrei de nevastă?

— Pe nici una.

— Nici una?

Încă nu se prinsese. Alec oftă.

— Schimbă-ți rochia, Jamie. Eu prefer una albă. Acum du-te și fă-mi pe plac. Se face târziu și trebuie să pornim la drum.

Intenționat vorbise mai mult, ca să-i dea ei timp să reacționeze la anunț. I se părea un gest foarte nobil din partea lui. Ea crezu că lordul înnebunise. La început rămase mută de uimire, așa că nu reuși decât să se uite îngrozită la războinic.

Când îi reveni în sfârșit glasul, strigă:

— O să înghețe raiul, milord, înainte să mă mărit cu dumneata!

— Tocmai ai descris Scoția iarna, copilă. Și ai să te măriți cu mine.

— Niciodată.

Exact după un ceas, Lady Jamison era cununată cu Alec Kincaid.

CAPITOLUL 4

Jamie purta negru la cununia ei. Alegerea acestei culori fusese o sfidare menită să-l înfurie pe scoțian. Știu că planul nu-i reușise din clipa în care se întoarse în sala cea mare. Alec îi aruncă o privire și izbucni în râs. Zgomotul ca de tunet aproape că zgâlțâi grinzile.

Jamie nu avea idee cât de mult îl încânta firea ei rebelă, altfel nu ar fi mers așa departe cu sfidarea, își zise Alec. Să fi știut cât detesta el lacrimile, probabil c-ar fi plâns. Nu credea însă că ar fi fost la fel de convingătoare ca surorile ei. Jamie avea ținuta unei regine. Spatele îi era drept ca săgeata, nu se pleca în fața nici unui bărbat, așa că ar fi costat-o enorm să dea dovadă de vreo slăbiciune femeiască.

Era îmbrăcată în doliu, dar tot arăta superb. Ochii ei îl vrăjeau necontenit. Nu știa dacă avea să se obișnuiască vreodată cu frumusețea ei. Doamne, spera că da. Nu putea îngădui să se interpună ceva între el și principalele lui îndatoriri.

Fetișcana asta i se părea o enigmă. Știa că e englezoaică get-beget, născută și crescută în Anglia; totuși, nu părea să fie câtuși de puțin lașă. Alec se întrebă cum se întâmplase așa o minune, apoi trase concluzia că inocența și curajul ei izvorau din faptul că nu fusese niciodată pervertită de viața dezgustătoare de la Curte. Prin mila lui Dumnezeu, Lady Jamie nu intrase în contact cu înclinația englezilor pentru desfrâu.

Trebuia probabil să-i mulțumească baronului Jamison pentru că nu izbutise să-și facă datoria față de fiicele lui. Totuși, n-avea de gând să-și exprime recunoștința și se îndoia că tatăl lui Jamie l-ar fi putut auzi, dat fiind că plângea în hohote. Alec era prea dezgustat ca să-i adreseze cuvântul. Nu văzuse niciodată un bărbat în toată firea să se umilească până într-atât. Îi întorcea stomacul pe dos.

— Toate suntem foarte atașate de tatăl nostru, îi șopti Jamie în momentul în care preotul îl întrebă pe baron cine conducea miresele la altar, iar acesta fu incapabil să răspundă.

Fața lui era ascunsă în batista îmbibată de lacrimi.

— Tăticului o să-i fie dor de noi, milord. Ăsta-i cel mai greu moment pentru el.

Nu-și ridicase privirea când se scuzase în șoaptă pentru purtarea rușinoasă a tatălui ei, dar era clar că-i lua apărarea. Îi cerea să fie

înțelegător, Alec o știa, și socoti că scurta ei pledoarie în favoarea părintelui său era de ajuns ca să-și păstreze pentru sine părerea proastă pe care o avea despre acesta.

Manifestarea ei îi dăduse posibilitatea să-i întrevadă și altă trăsătură de caracter, loialitatea față de familie. Se gândi că e o trăsătură nobilă în orice împrejurări și, dat fiind caracterul celor din neamul lui Jamie, devotamentul fetei era vecin cu sfințenia.

Lui Jamie îi era prea teamă ca să se uite la viitorul ei soț. Ea și sora ei stăteau una lângă alta, ținându-se de mână pentru a se simți mai în siguranță.

Daniel era la dreapta lui Mary, iar Alec la stânga lui Jamie. Brațul lui Alec îi atingea umărul, iar coapsa lui se lipea de a ei. Cu bună știință și în mod repetat.

Nu putea să se miște de lângă el. Mary se băgase în ea într-o parte, iar brațul lui Alec nu o lăsa să facă nici un pas înapoi. Doamne, ce mult îi displăcea să fie speriată! Nu era obișnuită cu astfel de trăiri. Își spuse că Alec o înspăimânta pentru că era prea înalt și solid. O domina ca un nor uriaș de furtună. Mirosea a codru și virilitate, dar și a piele tăbăcită, iar în împrejurări mai plăcute, probabil că parfumul ar fi atras-o. Însă acum îi detesta statura, mirosul, chiar și prezența.

Preotul termină slujba de cununie, apoi se întoarse către Mary. Aceasta, mult prea sinceră, râse în hohote când părintele Charles o întrebă dacă îl ia de soț pe Daniel. Reflectă mult timp la întrebare, purtându-se de parcă i se ceruse să explice semnificația Cuceririi Normande, și în cele din urmă răspunse:

— Adevărul e că n-aș prea vrea, părinte.

Jamie era în pragul unei crize de isterie. Nu trebuia să se mărite cu războinicul ăsta pe nume Alec Kincaid. Nici el nu-i ușura deloc situația, stând așa aproape, încât îi simțea căldura radiind din corp.

În timp ce părintele Charles o ruga pe Mary să dea răspunsul cuvenit, Jamie încercă să se îndepărteze de Alec. Într-un ungher al minții ei apăruse gândul laș că putea să-i dea brațul deoparte, să facă un pas înapoi și apoi să o zbughească din încăpere.

El îi ghicise probabil intenția, căci o luă de umeri. Înainte să poată protesta, o trase lângă el. Nu putea să-i dea jos brațul. Încercă-de mai multe ori - apoi îi șopti să o elibereze, însă el nu o băgă în seamă.

De frustrare, Jamie se întoarse spre sora ei și îi spuse:

— Mary, nu cred că preferințele noastre contează. Dacă nu accepți să te măriți cu Daniel înseamnă că te împotrivești dorinței regelui tău.

— Dar dacă spun că vreau să-l iau de soț pe bărbatul ăsta nu încalc porunca Domnului? ripostă Mary. Aș minți, se tângui ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mary, răspunde-i odată părintelui! izbucni Jamie.

Mary ignoră tonul ostil al surorii ei. Se uită chiorâș la Jamie, apoi i

se adresă prelatului:

— Bine, atunci îl iau.

Întorcându-se spre Jamie, bodogăni:

— Ei, surioară, acum ești mulțumită? M-ai forțat să mint o față bisericească.

— Cum adică te-am forțat?

Icnetul scos de Jamie nu avea drept singură cauză afirmația revoltată a surorii ei. Mâna lui Alec o ținea acum de gât. Degetele lui îi mângâiau pielea sensibilă.

Părintele Charles dădu din cap aprobator la răspunsul lui Mary.

Era acum rândul lui Jamie și al lui Alec.

— Numele vostru întreg, milord?

— Alec Kincaid.

Preotul încuviință din cap. Se grăbea să treacă peste calvarul acestei cununii, căci din ochii scumpei sale Jamie îl sfredelea privirea unei ucigașe. În graba lui, părintele Charles strecură cuvintele „de bunăvoie" când o întrebă dacă îl lua pe Alec de soț.

— De bunăvoie? repetă Jamie.

Trase adânc aer în piept, pregătindu-se să-și exprime opinia sinceră despre asta, dar simți degetele lui Alec strângându-i-se în jurul gâtului.

Bărbatul încerca s-o intimideze. Jamie ridică o mână pentru a se elibera, însă Alec nu se clinti din loc. Doar îi prinse degetele și continuă să apese pe gâtul ei.

Nu era câtuși de puțin subtil. Jamie pricepu destul de repede ce îi transmitea fără cuvinte. Arogantul avea s-o stranguleze dacă îl mai sfida și, fiind scoțian, era sigură că amenințarea ar fi fost pusă în aplicare. Gâtul începea s-o doară.

— Îl iau, rosti ea.

Preotul oftă ușurat, apoi împlini în grabă și restul ceremoniei. De îndată ce i se dădu binecuvântarea, Mary încercă să fugă din sală.

Daniel o prinse din doi pași. În fața părintelui Charles și a întregii ei familii, o ridică în brațe și îi astupă cu o sărutare țipătul care-i ieșea din gură. După acest blând atac, Mary se lăsă moale la pieptul lui. Jamie se gândi că sora ei arăta ca o floare ofilită.

Gemenele se porniră din nou pe smiorcăit. Baronul începu să-și tragă nasul, iar Jamie își dori să o înghită pământul pe dată.

Alec Kincaid nu insistă să o sărute pentru a pecetlui jurămintele, mulțumindu-se să se posteze în fața miresei sale. Avea mâinile în șolduri, picioarele musculoase depărtate și privirea ațintită în creștetul capului plecat al lui Jamie.

Nu scoase o vorbă, însă postura lui rigidă sugera că ar fi stat acolo toată noaptea dacă trebuia, numai s-o facă să se uite la el. O liniștea măcar faptul că nu mai încerca s-o stranguleze.

Își simțea inima bătând nebunește. Probabil că Alec Kincaid nu s-ar

fi dat în lături de la nimic. Își adună curajul și își ridică încet privirea s-o întâlnească pe a lui.

Chiar că era înfricoșător. Ochii lui erau de un căprui atât de închis, că păreau negri, iar căldura lipsea din ei cu desăvârșire. După ce îi susținu privirea cât timp era în stare, începu să-și întoarcă fața de la el.

Alec întinse deodată o mână și o trase în brațe. O luă de bărbie cu cealaltă și îi astupă gura cu a lui. Sărutul era apăsat, neînduplecat… și incredibil de dogoritor.

Jamie se simți de parcă fusese arsă de soare. Sărutul se termină înainte să-i dea prin minte să opună rezistență sau să scape de el. Rămase fără grai pentru moment. Se uită mult timp la soțul ei, întrebându-se dacă acel contact îl tulburase la fel de mult ca pe ea.

Alec era amuzat de confuzia pe care o vedea în ochii tinerei. Era evident că nu prea fusese sărutată. Roșise de jenă și își frământa mâinile de parcă ar fi fost în ghearele morții.

Tare îi mai plăcea fata asta, și își dădea seama că nici pe el nu-l lăsase indiferent scurta lor împreunare a buzelor. Nu-și putea lua ochii de la ea. La naiba, dorea s-o sărute din nou.

Țipătul neașteptat al lui Mary rupse vraja.

— Acum? strigă ea revoltată, de parcă ar fi fost un cuvânt obscen. Jamie, vor să plecăm acum!

— Sunt sigură că sora mea n-a înțeles bine, îi spuse Jamie lui Alec. Nu-i așa că nu plecați acum?

— Ba da. Eu și Daniel avem multe responsabilități în Scoția. Plecăm într-un ceas.

Nu pomenise de ea sau de Mary. Jamie aproape că zâmbi gândindu-se la posibilitatea fericită de a rămâne acasă, apoi decise să se asigure că intuise corect înainte de a-și face speranțe.

— N-ai vrea să împărți cu noi umila noastră cină înainte să pleci cu Daniel? îl întrebă ea.

Alec îi ghicise intențiile. Se trădase când puse accentul pe cuvintele „să pleci". Nebuna aia de femeie chiar credea că avea s-o lase acolo! Îi veni să râdă văzându-i chipul plin de optimism, în cele din urmă clătină din cap.

Jamie se simți de parcă tocmai se deschisese poarta unei temnițe și fusese eliberată. Încercă din răsputeri să-și ascundă bucuria, căci ar fi fost cam nepoliticos să-i arate ce mulțumită era de plecarea lui.

Căsătoriile aveau să fie doar de formă. Cum de nu-și dăduse seama de asta mai înainte? Alec și Daniel se însurau doar ca să-i facă pe plac stăpânului lor regal. Acum urmau să se întoarcă acasă și să-și vadă de treburile lor, oricare ar fi fost acelea, lăsându-și nevestele înțelegătoare în Anglia, patria lor.

De fapt, nu era ceva atât de neobișnuit. Multe căsătorii erau aranjate în această manieră satisfăcătoare. Jamie se mustră că nu înțelesese mai

devreme. Ar fi fost scutită de multe griji și frământări. I se înmuiară genunchii de marea ușurare ce o cuprinsese. Cum era obișnuită să facă târguri cu Atotputernicul, îi promise imediat să facă rugăciuni timp de nouă zile pentru că-i dăruise această minunată păsuire.

— Vă veți întoarce să mai stați în Anglia? întrebă ea, încercând să lase impresia că ideea nu i se părea odioasă.

— Ar trebui să fie război ca să mă întorc.

— N-ar trebui să te bucure această eventualitate, i-o întoarse Jamie, înainte să se gândească mai bine.

Se încruntă la el, fără să-i pese dacă îl jignea. Bărbatul era tare ca oțelul. Și, dacă nu se purta civilizat, nici ea nu avea motive să-și dea osteneala. Își scutură părul și se îndepărtă de Alec.

Se înserează deja, Kincaid, îi strigă peste umăr.

— Ar fi bine să pornești la drum, căci sunt sigură că ai destul de mers până la căderea nopții.

Era cât pe ce să adauge că fusese încântată să-l cunoască, dar minciuna asta ar fi costat-o alte rugăciuni, așa că rămase tăcută. Tocmai ajunsese la masă când porunca răstită a soțului ei o opri brusc.

— Strânge-ți lucrurile și ia-ți rămas-bun de la familia ta, Jamie, în timp ce eu și Daniel pregătim caii. Și repede!

— Și tu la fel, Mary, interveni Daniel cu vocea lui veselă care începuse s-o calce pe nervi pe tânăra lui soție.

— De ce trebuie să ne grăbim atâta? întrebă aceasta.

— Eu și Alec am jurat să nu mai rămânem nici o noapte pe pământ englezesc. Avem de mers o bună bucată de drum până la căderea nopții.

Jamie se întoarse la timp ca să-i vadă pe cei doi scoțieni plecând din încăpere. Își încleștă mâinile de marginea mesei din spatele ei.

— Kincaid! Pe mine trebuie să mă lași aici, strigă ea. Asta e doar o căsătorie de conveniență, nu?

Scoțianul se opri în mijlocul coridorului, apoi se întoarse cu fața la ea.

— Da, nevastă, e o căsătorie de conveniență. Dar cum îmi convine mie. Înțelegi?

Ea îi ignoră vocea mânioasă și expresia dură.

— Nu, Kincaid. Nu înțeleg.

Încerca să-i vorbească la fel de arogant, deși știa că efortul ei era subminat de tremurul din glas.

Țipetele ei indignate nu-l păcăliră pe Alec. Știa că era speriată și i-o arătă cu un zâmbet.

— Cu timpul, îți promit că ai să înțelegi. Îți dau cuvântul meu.

Ea n-avea nevoie de cuvântul lui și nu credea că acelui războinic venit din iad îi păsa prea mult de promisiuni. Nu avea de gând să se certe cu el. Ochii i se umplură de lacrimi imediat ce îl văzu dispărând

pe coridor. Tot ce voia să facă era să se trântească pe cel mai apropiat scaun și să plângă în voie.

Era prea necăjită ca să-și strângă lucrurile.

Gemenele avură grijă de asta, lăsând-o pe Jamie să mai stea puțin cu tatăl ei. Când se întoarseră Agnes și Alice în sala cea mare, Mary era cu nervii la pământ. Abia reuși să bâiguie câteva cuvinte de rămas-bun înainte să se repeadă afară din încăpere.

— O să pun să ți se împacheteze cu grijă restul de lucruri, Jamie, și ți le voi trimite într-o săptămână, îi promise Agnes. Scoția asta nu poate să fie prea departe.

— Eu o să împachetez frumoasele tale tapiserii, interveni Alice. Îți promit că nu voi uita nimic. O să te simți repede ca la tine acasă acolo.

— Alice, i-am zis deja că mă ocup eu de asta, mormăi Agnes. Sincer, surioară, vrei întruna să mă întreci. Jamie, ți-am pus deja în geantă șalul mamei tale și borcănelele cu doctorii.

— Vă mulțumesc, dragi surori, spuse mezina. Le îmbrățișă repede pe amândouă. O să-mi fie tare dor de voi. Sunteți minunate!

— Jamie, ești atât de curajoasă! îi șopti Agnes. Pari așa calmă, atât de senină. Eu aș fi înnebunit până acum. Ești căsătorită cu cel care…

— Nu mai trebuie să-i amintești, bombăni Alice. Nu se poate să fi uitat că și-a omorât prima soție.

— Nu suntem absolut sigure, ripostă cealaltă.

Jamie își dori ca gemenele să nu mai încerce s-o consoleze. Tot ce-i spuneau ele despre Alec Kincaid o tulbura mai mult ca oricând.

Baronul Jamison o trase de fustă ca să-i atragă atenția.

— O să mor într-o săptămână, fără nici o îndoială. Cine o să se ocupe de mesele mele? Cine o să-mi asculte poveștile?

— Păi, tăticule, Agnes și Alice o să aibă grijă de tine. Ai să fii bine îngrijit și o să te simți grozav, îl alină Jamie. Te rog nu te mai frământa atâta. Eu și Mary vom veni să te vedem și…

Nu era în stare să-și termine minciuna, să-i spună tatălui ei că totul avea să fie în regulă. Lumea ei se dărâmase. Agnes fu aceea care să dea glas celei mai mare temeri a lui Jamie, șoptind:

— N-o să te mai vedem niciodată, așa-i, Jamie? N-o să te lase să vii acasă, nu?

— Promit să găsesc eu o cale să vin la voi.

Vocea îi tremura și ochii îi erau plini de lacrimi, pe care abia mai reușea să și le rețină. O, Doamne, ce grea era despărțirea!

Baronul Jamison tot mormăia printre suspine că scoțienii îi furaseră copilele scumpe și cum Dumnezeu avea să se descurce fără ele? Jamie încerca să-l consoleze, însă era în zadar. Baronul nu se liniștea deloc. Cu cât se străduia Jamie să-l aline, cu atât se tânguia mai tare.

Beak veni să o ia, însă abia reuși să-i despartă, întrucât baronul Jamison nu voia să dea drumul mâinii lui Jamie. Până la urmă izbuti,

dar numai cu ajutorul fetei.

— Hai, Jamie. E mai bine să nu-ți înfurii soțul. Te așteaptă încă răbdător în curtea interioară. Lord Daniel și Lady Mary au și pornit spre Scoția, copilă. Vino cu mine acum. Te așteaptă o nouă viață.

Vocea blândă a lui Beak îi mai potoli durerea. Îi luă mâna întinsă și-l însoți spre ieșirea din castel. Când se opri să-și mai ia ultima dată rămas-bun de la familie, bătrânul o înghionti să nu mai zăbovească.

— Nu te mai uita în urmă, Jamie. Și nu mai tremura. Gândește-te ce fericită vei fi în viitor.

— Tocmai viitorul mă face să tremur, îi mărturisi ea. Beak, nu știu nimic despre soțul ăsta al meu. Toate zvonurile cumplite pe care le-am auzit mă îngrijorează. Nu vreau să fiu măritată cu el.

— Ce s-a făcut e bun făcut. Acum îți rămân numai două căi de urmat, copilă. Să-ți urăști soțul și să fii nefericită tot restul zilelor tale sau, dimpotrivă, să-l accepți și să ai o viață plăcută.

Beak zâmbi, impresionat de aerul nefericit al tinerei.

— Nu-l urî. Oricum, tu nu poți să urăști pe nimeni. Ai o inimă prea bună, fetițo. Pe lângă asta, continuă el, înghiontind-o tot înainte, nu e ceva atât de neobișnuit, la urma urmei.

— Ce nu e neobișnuit?

— Multe fete se mărită fără să-și cunoască perechea.

— Dar sunt englezoaice și se mărită cu englezi.

— Taci acum, îi porunci Beak, sesizându-i teama din voce. E un om bun, Kincaid ăsta. Mi-am dat eu seama. O să se poarte bine cu tine.

— De unde poți tu să știi? întrebă Jamie.

Vru să se oprească și să se uite în ochii lui Beak, dar el o împinse ferm.

— Umblă vorba, dacă ai uitat, că și-a omorât prima nevastă.

— Și tu crezi?

— Nu, răspunse ea imediat.

— De ce nu?

Jamie ridică din umeri.

— Nu pot să-ți explic, șopti ea.

Scoase un suspin, apoi adăugă:

— Ai să mă crezi naivă, Beak, dar ochii lui… ei bine, nu e om rău…

— Eu știu sigur că e o minciună. L-am întrebat chiar pe el.

— Nu te cred.

Afirmația lui scandaloasă o făcu să râdă.

— Beak, s-ar fi înfuriat rău pe tine!

— La naiba! pufni bătrânul. Viitorul tău mă interesa, nu mânia lui. Desigur, l-am întrebat doar după ce am auzit că te-a ales pe tine.

— Da' când ai avut timp? se încruntă Jamie.

— N-are importanță, zise Beak în grabă. În plus, am știut că Alec Kincaid e soi bun de îndată ce m-am uitat mai îndeaproape la calul lui.

Îi mai dădu fetei un ghiont ușurel în spate ca să grăbească pasul.

— Războinicul o să te trateze la fel de bine ca și pe armăsarul lui.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! murmură Jamie. Ai fost șef la grajduri prea mult timp, prietene. E o diferență între o nevastă și un cal. Văd că prostia asta pe care mi-o spui ți se pare o idee strălucită. Pari foarte încântat de tine.

— Și chiar mă simt, se lăudă Beak. Am reușit să te scot afară fără să fiu nevoit să te târăsc, nu?

Știa că vorbele lui o uimiseră, căci Jamie făcu ochii mari, așa că trebui să-i mai dea un imbold când se opri brusc.

Alec era în mijlocul curții, lângă armăsarul său. Jamie nu-i putea citi gândurile pe față, dar nu credea că o așteptase cu răbdare, așa cum spusese Beak. Nu, Kincaid nu părea deloc un om răbdător.

Scoțianul era sigur că femeia avea să facă vâlvă în ținutul său de baștină. Îi susținu privirea mai bine de un minut, întrebându-se când avea să se satur s-o admire. Ochii ei aveau cea mai intensă nuanță de violet pe care o văzuse vreodată.

„Există albastru și albastru." Beak făcuse această remarcă ciudată, își aminti Alec. Acum înțelegea ce voise să spună grăjdarul-șef.

Nu-i putea îngădui să-l vrăjească așa. Gura ei era prea al naibii de atrăgătoare pentru liniștea lui sufletească. *Da, avea să zăpăcească mințile multor bărbați, fie că-și dădea seama sau nu*, se gândi Alec, căci, deși era sigur că nici unul din clanul său n-ar fi îndrăznit să se atingă de femeia lui, gândurile lor tot aveau să zboare la ea.

Era pur și simplu prea ispititoare ca să-i fie bine. Încă se temea de el, iar ăsta era un început bun. O nevastă trebuie să fie întotdeauna puțin nesigură de bărbatul ei. Totuși, neliniștea ei îl enerva puțin. I-ar fi poruncit să se suie în șa, și repede, dacă nu i-ar fi văzut spaima din ochi. Îi amintea de o căprioară care tocmai adulmecase o primejdie.

Sosise timpul să preia controlul. Prin urmare, își trase de frâu armăsarul cu o mișcare blândă. Bidiviul negru se cabră nervos și făcu un pas în lături, atingând crupa lui Wildfire. Iapa lui Jamie era deja tulburată, căci fusese nevoită să stea lângă un mascul al cărui miros nu-l cunoștea, așa că se ridică pe picioarele din spate. Alec întinse mâna, înșfacă hățurile de la un rândaș neatent și îi porunci iepei să se potolească.

Wildfire îi dădu imediat ascultare.

Beak auzi respirația gâfâită a lui Jamie, observă cum se holba la războinicul scoțian și ajunse la concluzia că fata era în pericol să leșine. Îi puse din nou mâna pe umăr.

— Adună-ți curajul, fetițo. N-o să te simți deloc bine dacă te faci de râs dând ochii peste cap. Așa te-am învățat eu? mormăi el.

Cuvintele lui îi atraseră imediat atenția. Jamie se îndreptă de spate și făcu un pas în lături.

— Mă jignești insinuând că am o asemenea slăbiciune.

Beak își ascunse un zâmbet. Nu mai trebuia s-o îmboldească. Focul îi revenise în privire. Cu o grație de regină, Jamie își ridică un pic poalele rochiei și se duse la iapa ei. Beak o ajută să se urce în spinarea lui Wildfire, apoi o mângâie pe mână.

— Acum promite-i moșului că o să te înțelegi bine cu soțul tău. E porunca lui Dumnezeu, nu uita! adăugă el, făcându-i poznaș cu ochiul.

— Nu e una din poruncile Lui, îl contrazise Jamie.

— În Scoția este.

Alec era cel ce rostise această remarcă. Păruse să vorbească serios. Jamie îi aruncă o privire iritată, apoi se întoarse spre Beak. Șeful de la grajduri îi zâmbea soțului ei.

— Nu uitați ce promisiune mi-ați făcut, Lord Kincaid!

Alec dădu din cap afirmativ. Îi aruncă lui Jamie frâiele lui Wildfire și își îmboldi armăsarul la drum, lăsând-o să se uite lung după el.

Jamie își ținu iapa pe loc, hotărâtă să vadă cât de departe avea să ajungă înainte de a se opri s-o aștepte. Când cal și călăreț dispărură după podul mobil, ajunse la concluzia că asta nu urma să se întâmple. Bărbatul nici măcar nu catadicsise să se uite peste umăr.

— La ce te-ai referit când l-ai rugat să nu uite promisiunea pe care ți-a făcut-o? întrebă distrată pe când se uita la podul mobil.

— Nimic care să te intereseze, zise repede Beak.

— Zi odată, Beak! îi porunci ea.

— Am stat puțin de vorbă despre inocența ta.

— Nu pricep.

— Păi, te așteaptă noaptea nunții, copilă. Fiindcă eu am fost cel care ți-a spus ce se petrece între un bărbat și o femeie, m-am gândit să-l previn pe soțul tău…

— O, Doamne, ați vorbit despre asta?

— Da. A promis să fie grijuliu cu tine.

Jamie știa că îi ardeau obrajii de jenă.

— N-o să-l las niciodată să se atingă de mine, așa că degeaba i-ai smuls promisiunea asta.

— Acu, Jamie, nu fi și tu așa de încăpățânată. Mi-era teamă pentru tine. Adevărul e că nu ți-am spus prea multe despre împerecherea propriu-zisă. I-am explicat lui Kincaid că nu știi prea mult despre…

— Nu mai vreau să aud așa ceva! N-o să-l las să pună mâna pe mine, și cu asta, basta.

Beak oftă cu zgomot.

— O să ai o surpriză, fetițo. După felul în care te privește, cred c-o să te înhațe cu prima ocazie. Să-ți bagi bine asta în căpșorul ăla îndărătnic, Jamie. Fă ce-ți spune și totul are să fie bine.

— Să fac ce-mi spune?

— Nu ridica tonul la mine, fetițo! Mai bine ai porni la drum, o grăbi

el.

Jamie scutură din cap.

— O să plec într-un minut, Beak. Dar, mai întâi, vreau să-mi promiți că vei veni după mine dacă sunt probleme aici.

— Probleme? Ce fel de probleme?

— Se pare că tata a luat niște galbeni de la Andrew, murmură ea fără să-l poată privi în ochi. A fost un împrumut, Beak, nu bani de zestre, dar tot sunt îngrijorată că tata n-o să-i poată da înapoi.

Îndrăzni să arunce o ocheadă rapidă, curioasă de reacția lui Beak. N-ar fi trebuit să se obosească. Țipătul lui revoltat mai că o dădu jos de pe cal.

— A luat aur pentru tine, Jamie? Te-a vândut baronului Andrew?

— Nu, n-ai înțeles bine, Beak. A fost doar un împrumut. N-am timp să vorbesc despre asta. Dă-mi cuvântul tău că vii să mă chemi dacă tata are nevoie de ajutor.

— Îți dau cuvântul meu de onoare. Mai sunt și alte probleme de care ar trebui să știu?

— Mă rog cerului să nu fie.

— Atunci ia-o odată din loc. Vrei să-i pui răbdarea la încercare? Atunci o să ghicească adevărul despre tine, prezise Beak, zâmbind. Și asta după toată osteneala pe care mi-am dat-o să-i spun minciuni.

— Ce minciuni?

— I-am zis că ești o fecioară blândă și ascultătoare.

— Asta și sunt, ripostă Jamie.

— Blândă ca o mielușea când îți sare țandăra.

— Ce i-ai mai povestit? întrebă ea bănuitoare. Mai bine îmi spui totul, ca să mă pot apăra.

— I-am zis că ești sfioasă.

— O, nu!

— Și firavă, obișnuită să fii răsfățată.

— Vai!

— Și că-ți place să-ți petreci zilele brodând și mergând la biserică.

Jamie pufni în râs.

— De ce-ai spus toate parascoveniile astea?

— Am vrut să-ți dau un mic avantaj. Dar nu i-am spus că vorbești gaelica.

— Nici eu.

Cei doi își zâmbiră, apoi Jamie întrebă:

— Nu-ți pare rău că m-ai învățat atâtea, nu?

— Sigur că nu. Dar dacă soțul tău te crede așa de firavă, îmi închipui că o să vegheze cu mai multă atenție asupra ta.

— Nu-mi pasă ce crede despre mine, i-o întoarse Jamie. Totuși, mândria mi-e rănită pentru că m-ai făcut să par inferioară.

— Majoritatea femeilor sunt inferioare, comentă el.

— Dar vânează ele pentru a-și hrăni familia? Călăresc ele mai bine decât un cavaler? Fac majoritatea…

— Nu-l asmuți pe drăcușorul din tine asupra mea! se rugă Beak. Doar ascunde-ți de el talentele câtva timp. Și nu-l pune încă la încercare. Cel mai bine e să nu tragi de coadă un câine turbat dacă nu vrei să suporți consecințele, asta spun mereu.

— N-ai mai zis-o niciodată.

— Dar am gândit-o.

Bătrânul se mai uită o dată înspre podul mobil și o îndemnă:

— Du-te acum, Jamie.

— Vreau să-ți spun ceva de foarte multă vreme, așa că nu mă grăbi, Beak.

— Ce? întrebă el, aproape țipând.

— Te iubesc. Nu ți-am mai spus-o niciodată, dar te iubesc din tot sufletul. Ai fost un tată bun pentru mine.

Emoțiile îl năpădiră. Cu ochii încețoșați de lacrimi și vocea tremurândă, îi șopti:

— Și eu te iubesc, Jamie. Ai fost o fiică minunată pentru mine. Te-am socotit întotdeauna copilul meu.

— Promite-mi că n-ai să mă uiți.

Era un strop de nebunie în vocea ei. Beak o strânse de mână.

— N-am să te uit.

Jamie dădu din cap aprobator. Lacrimile îi șiroiau pe obraji. Și le șterse, se îndreptă de spate și îi dădu pinteni lui Wildfire.

Beak rămase în mijlocul curții, urmărind-o cu privirea. Se rugă să nu-și întoarcă fața spre el. Nu voia să-l vadă așa de răvășit.

Domnul să se milostivească de el, căci plângea ca un om care își pierduse singurul copil. În adâncul sufletului său știa adevărul: nu avea să-și mai vadă niciodată fetița.

CAPITOLUL 5

Alec Kincaid era într-o dispoziție de zile mari. Se străduia să-și rețină zâmbetul și să lase calul la pas până îl ajungea din urmă soția lui. Îi venea să râdă, căci era evident că mireasa lui naivă tocmai încercase să-l scoată din sărite. Nu se grăbise să-l urmeze. Jamie nu-și dădea seama ce fire aprigă avea el, mai ales când era vorba de o ființă așa de neînsemnată ca o femeie. Găsea amuzantă ideea că o prăpădită de muiere îndrăznea să-l sfideze.

De îndată ce o auzi apropiindu-se, mări viteza până când ambii cai o porniră la galop. Jamie era chiar în spatele lui, încercând cu mult curaj să ignore praful care-i venea în față. Era hotărâtă să mențină ritmul inuman, nesăbuit, fără să scoată o vorbă de protest. Aștepta și ca proaspătul ei soț să se uite înapoi peste umăr și să vadă ce bine se descurca. Chiar și cu prețul vieții, avea de gând să-și păstreze pe chip expresia de o seninătate desăvârșită.

Alec Kincaid nu aruncă însă nici o privire în spate.

Deși Jamie era o călăreață pricepută, nu era obișnuită cu șaua nouă și rigidă. Se simțea mult mai bine când călărea pe deșelate. Fundul și coapsele i se zguduiau puternic. Drumul spre nord, cu multe pietre și prost întreținut, făcea călăritul mult mai dureros. Pe margine erau și tufișuri, așa că trebuia să se ferească de crengile mai joase în timp ce-și strunea calul cu fermitate. Făcu o grimasă când se convinse că Alec n-o băga în seamă, apoi se târgui cu Dumnezeu, promițându-i douăzeci de rugăciuni zilnic, fără să viseze cu ochii deschiși, dacă îl făcea pe diavolul acela de bărbat al ei să încetinească.

Creatorul nu avea însă chef să se tocmească, iar Jamie trase această concluzie când îi ajunseră din urmă pe Daniel și Mary. Alec trecu imediat în fruntea celorlalți, neslăbind ritmul. Jamie venea în spatele lui.

Mary, care nu mai avea pic de vlagă în ea, abia mai putea să-și îmboldească iapa, iar Daniel încheia șirul.

Jamie știa că mergeau în acest ritm înfiorător ca să fie în siguranță. Auzise poveștile despre bandele de răufăcători care îi jefuiau pe călătorii inconștienți de primejdiile ce-i pândeau. Bănuia că scoțienii se plasaseră astfel ca să le poată apăra în caz de atac prin surprindere. Dacă tâlharii încercau să spargă rândul și să fure miresele, trebuiau să

se confrunte cu unul din ei. Ei bine, le înțelegea motivele, dar era prea îngrijorată pentru Mary ca să-i pese de ele.

După două ore, Mary cedă. Jamie era foarte mândră de sora ei pentru că rezistase atât de mult fără să se plângă. Mary nu era fata care să îndure în tăcere nici cel mai mic inconvenient.

— Jamie? Vreau să mă opresc pentru câteva minute, îi strigă ea.

— Nu se poate, fetițo, interveni Daniel pe un ton ridicat.

Lui Jamie nu-i venea să creadă ce atitudine aspră avea bărbatul. Se răsuci la timp să-l vadă pe soțul lui Mary cum își întărea refuzul scuturând din cap. Expresia îndurerată de pe fața surorii sale o supără la culme. Tocmai se întorsese să-l roage pe Alec să facă un scurt popas când auzi un țipăt puternic.

Văzu calul lui Mary chiar în spatele ei, însă șaua era goală.

Se opriră toți, chiar și Alec Kincaid.

Daniel ajunse la mireasa lui înainte ca Alec și Jamie să descalece. Biata fată era întinsă pe spate în mijlocul unui tufiș des. Pe când Jamie cobora din șa, Daniel o ridica încetișor pe Mary în picioare.

— Ești rănită, copilă? întrebă el, îngrijorat la culme.

— Doar puțin, milord, spuse ea.

În păr i se agățaseră câteva frunze, pe care Daniel le scoase încetișor. Jamie văzu ce delicat se purta cu Mary și hotărî că avea totuși câteva calități care îi compensau parțial numeroasele defecte.

— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Alec din spatele lui Jamie, făcând-o să tresară.

— Mary a căzut de pe cal.

— Ce-a făcut?

— A căzut de pe cal.

— E englezoaică, Alec, sau ai uitat? strigă Daniel observându-i neîncrederea.

— Și ce legătură are asta? se bosumflă Jamie.

Se uită de la unul la celălalt, apoi își dădu seama că amândoi făceau eforturi să nu pufnească în râs.

— Ar fi putut să-și rupă gâtul!

— Dar nu a fost așa, răspunse Alec.

— Totuși, se putea, susținu Jamie, înfuriată de atitudinea lui rece.

— E foarte bine acum, rosti împăciuitor Daniel. Nu-i așa, Mary?

— Sunt foarte bine, zise aceasta, roșind de câtă atenție i se dădea.

— Nu e bine deloc, anunță Jamie.

Se întoarse din nou spre Alec. Venise indecent de aproape de ea când nu era atentă, așa că era cât pe ce să se lovească de el. Făcu repede un pas înapoi, dar tot trebui să-și dea mult capul pe spate ca să se uite în ochii lui.

— Mary a căzut pentru că… vocea i se stinse.

Tocmai observase firișoarele aurii din ochii lui căprui. Erau foarte

atrăgătoare. Își mută privirea la pieptul împlătoșat ca să-și poată aduna gândurile.

— Pentru că…? o îmboldi Alec.

— Mary e prea epuizată ca să continue drumul, milord. Nu este obișnuită să călărească pe distanțe atât de mari.

— Și tu, englezoaico? Nici tu nu ești obișnuită să faci drumuri așa de lungi?

— Dorințele mele nu contează acum. Mary e mai importantă. Nu vezi ce obosită e? Câteva minute nu vor conta prea mult pentru tine.

Văzându-i expresia de pe chip, se întrebă ce îl nemulțumise în vorbele ei ca să se încrunte astfel.

— Mary e o doamnă delicată!? explică Jamie, plecându-și ochii.

— Și tu nu ești?

— Sigur că sunt, se bâlbâi ea.

Îi răstălmăcea înadins cuvintele.

— E foarte nepoliticos din partea ta să sugerezi contrariul.

Îi privi din nou chipul, tocmai la timp ca să-i vadă zâmbetul. Își dădu brusc seama că Alec nu avusese intenția s-o insulte. Și că îi zâmbea cu sinceritate și blândețe, în așa fel că simțea un gust dulce în gură.

Plăcut surprinsă, nu știu cum să reacționeze.

— Ești tot timpul așa de serioasă, nevastă?

Întrebarea lui i se păru o mângâiere și avu cam același efect ca și când i-ar fi atins pieptul în dreptul inimii. Doamne sfinte, cât de ciudat reacționa în fața acestui barbar! Jamie hotărî că era la fel de extenuată ca și sora ei. Acesta trebuia să fie motivul.

Alec Kincaid începea s-o atragă. Era chipeș, într-un fel aspru, primitiv, neînțeles. O șuviță îi căzuse pe frunte, dându-i aspectul unui tâlhar. Ăsta era un ghinion și o grijă în plus, căci lui Jamie îi plăcuseră întotdeauna ticăloșii slobozi la gură.

Fără să se gândească la consecințe, se ridică pe vârfuri și îi dădu deoparte bucla rebelă. Nu voia să arate ca un bandit simpatic, ci să-și păstreze aspectul de cavaler primejdios. Atunci avea să poată respira normal, fără ca inima să-i mai bată cu atâta putere.

Alec nu se clinti din loc, dar îi plăcu să-i simtă mâna pe frunte. Gestul ei delicat îl miră. Își dorea să-l atingă din nou.

— De ce ai făcut asta? o întrebă pe un ton blând.

— Ai părul prea lung, răspunse Jamie, neîndrăznind să-i mărturisească adevărul.

— Ba nu.

— Va trebui să ți-l tai.

— De ce?

— Nu pot avea încredere într-un bărbat cu părul aproape la fel de lung ca al meu.

Explicația i se părea ridicolă chiar și ei. Simțind că roșise, se încruntă ca să-și ascundă stânjeneala.

— Te-am întrebat dacă ești așa de serioasă tot timpul, îi aminti Alec surâzând.

— Da?

Nu-i stătea mintea la conversație. Era numai vina lui, desigur, căci îi alunga toate gândurile cu zâmbetul lui.

— Chiar așa.

Alec își ascunse amuzamentul ca să nu-i lase impresia că-și bătea joc de ea. Dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica, nu voia să-i rănească sentimentele gingașe. O reacție ciudată, pentru că nu-i păsase niciodată prea mult de sentimentele unei femei. Dar acum îi păsa, constată el, amintindu-și că mireasa lui era englezoaică get-beget, și de aceea mai sperioasă decât o fetișcană zdravănă din Scoția.

Jamie își frângea mâinile. Alec se îndoia că fusese conștientă de acel gest grăitor. Era un semn de teamă, însă ea își ținu în frâu slăbiciunea, susținându-i acum curajoasă privirea. Pomeții ei înalți se împurpuraseră de jenă. Probabil că era la fel de obosită ca sora ei. Nici o femeie nu avea destulă vigoare. Ritmul pe care îl impusese el era foarte rapid, dar necesar, pentru că atâta vreme cât se mai aflau pe pământ englezesc nu erau feriți de primejdii. Totuși, mireasa lui nu se plânsese și nici nu-l rugase să oprească, iar asta îi plăcuse foarte mult. Gavin, mâna lui dreaptă, ar fi zis că era o femeie puternică. Era un mare compliment din partea unui scoțian, iar ea îl merita deja pentru că rezistase alături de el.

„Gavin ar râde în hohote dacă și-ar vedea seniorul acum", se gândi Alec. Zâmbetul i se șterse de pe față când își dădu seama că se purta ca un nătărău. Nu-și mai petrecuse niciodată atât de mult timp vorbind cu o femeie, iar acum se holba la nevastă-sa ca un bărbat care nu mai văzuse niciodată o muiere drăguță. La naiba, reacționa și fizic la prezența ei, simțea cum i se întărește mădularul. Era timpul s-o alunge din gândurile lui.

— De ce îți frângi mâinile? mormăi el, întinzând mâna s-o oprească.

— Pretindeam că e gâtul tău, replică Jamie la această dojană neașteptată. Și da, milord, sunt serioasă în cea mai mare parte timpului, se grăbi ea să adauge, sperând să-i abată gândul de la insultă. Faptul că-mi părăsesc patria iubită nu este un prilej de veselie.

— Pentru mine, da, zise Alec.

De fapt, nu părea nemaipomenit de vesel, dar Jamie hotărî să nu i-o amintească.

— Ești fericit că te întorci acasă?

— Pentru că ne ducem amândoi.

Vocea îi redeveni tăioasă ca o sabie.

— Anglia este patria mea.

— A fost, o corectă el, hotărât să o aducă pe calea cea bună. Scoția e acum patria ta.

— Ai vrea să-mi dau toată loialitatea Scoției?

— Să vreau? rânji el. Nu vreau, nevastă, ți-o poruncesc. Vei fi loială Scoției și mie.

Ea începu iar să-și frângă mâinile. Ridicase tonul la el când îi pusese întrebarea, dar Alec hotărî să o ierte de această dată. Știa că Jamie avea nevoie de timp să reflecteze asupra problemei. Fiindcă era un om atât de răbdător, decise să-i acorde o oră sau două ca să-i accepte ideea.

Se gândi că era foarte curtenitor și își atrase atenția să nu transforme această considerație într-un obicei.

— Fă-mă să înțeleg asta, începu ea. Chiar crezi că am de…

— E foarte simplu, nevastă. Dacă ești loială Scoției, îmi ești și mie. Ai să vezi ce dreptate am odată ce te obișnuiești cu viața de acolo.

— Odată ce?

Vocea îi era suspect de blândă.

— Odată ce te obișnuiești acolo, repetă Alec.

Se străduia atât de tare să nu zbiere la arogantul acela, încât o durea gâtul. Apoi își aminti de sfatul lui Beak de a-l incita pe lord până afla ce reacție putea să obțină.

Era mai bine să fie prudentă, își zise. Se știa că scoțienilor le sărea țandăra din orice. Își băteau toți nevestele de câte ori le venea cheful.

— Oile se obișnuiesc, Kincaid. Eu sunt o lady, în caz că n-ai avut timp să observi.

— Am observat.

Felul în care rostise acea remarcă îi înteți bătăile inimii.

— D… da, se bâlbâi ea. Femeile, înțelegi tu, nu se obișnuiesc. Nu e același lucru.

— Ba da, o contrazise el cu un zâmbet indolent.

— Nu, nu e așa! se răsti ea. Va trebui să mă crezi pe cuvânt.

— Mă sfidezi, englezoaico?

Vocea îi era suficient de aspră ca s-o sperie, însă era hotărât s-o facă să priceapă care îi era locul. O aștepta să bată în retragere… și să-și ceară scuze.

— Da, te sfidez! îl anunță Jamie, clătinând mânioasă din cap când îi văzu expresia neîncrezătoare.

Doamne sfinte, nu mai știa cum să procedeze cu ea acum. În vocea și postura ei se simțea o autoritate neclintită. Nu-și mai frângea mâinile, ci și le făcuse pumni pe lângă corp. Alec știa că insolența ei nu trebuia lăsată nepedepsită. O nevastă trebuie să se supună bărbatului ei, dar era evident că Jamie nu auzise de această poruncă sfântă. Cum îndrăznea să i se împotrivească așa, de parcă era egala lui?

La acest gând, râse pe înfundate. Femeia era țicnită, nu încăpea îndoială, dar avea o cutezanță admirabilă.

— Am stat prea mult în Anglia, recunoscu el, altminteri ți-aș socoti argumentele nelalocul lor, nevastă.

— Încetează să-mi mai spui „nevastă”! Am un nume. De ce nu-mi zici Jamie?

— E un nume de bărbat.

Îi venea să-l strângă de gât.

— E numele meu.

— Vom găsi altul.

— Îndrăznești să te cerți iar cu mine?

Își dori să fie la fel de înaltă și solidă ca el. Atunci n-ar mai fi îndrăznit să râdă de ea. Trase adânc aer în piept.

— Spui că argumentele mele sunt nelalocul lor, dar, poate că, odată ce mă voi obișnui cu viața de acolo, cum ai spus așa dezgustător, ai să scapi de confuzia în care te afli acum și ai să vezi adevărul din vorbele mele.

— Cum n-am nici cea mai vagă idee la ce te referi, mă îndoiesc profund, i-o întoarse el.

— Acum mă jignești din nou.

— Eu?

— Da, tu.

— E dreptul meu, nevastă.

Ea începu să se roage lui Dumnezeu să-i dea răbdare.

— Înțeleg, șopti răgușit. Atunci presupun că e și dreptul meu să te insult.

— Lucrurile nu merg așa.

Jamie cedă. Bărbatul era la fel de încăpățânat ca ea.

— Am trecut deja de graniță?

Alec scutură din cap.

— E la o aruncătură de băț.

— Atunci de ce zâmbeai?

— Mă gândeam la viitor.

— Aha.

Alec începu să-i întoarcă spatele, dar Jamie insistă să-i mai pună o întrebare.

— Alec? Nu-ți place deloc Anglia, așa-i?

Nu izbutise să-și ascundă uimirea din voce. Chiar și gândul că cineva putea să-i deteste țara era peste puterea ei de înțelegere. Tuturor le plăcea Anglia, chiar și nătărăilor de scoțieni care aruncau cu prăjini unul în altul. Păi, Anglia era Roma vremurilor de acum. Măreția ei nu putea fi negată.

— Îmi displace Anglia aproape întotdeauna. Totuși, există și excepții.

— Excepții?

— Da.

— Și atunci când îți place Anglia?

— Când fac incursiuni acolo.

— Îți recunoști acest păcat fără nici o ezitare? tresări ea, vizibil îngrozită.

Lui Alec i se lărgi zâmbetul pe față. Roșeața din obrajii ei deveni mai intensă, până arătă de parcă o arsese soarele. Nevasta lui era încântător de sinceră în toate reacțiile ei. O trăsătură ce-i putea fi fatală unui bărbat, deoarece îi avertiza pe alții asupra gândurilor sale, dar adorabilă la o femeie. Mai ales la a lui.

— Sigur că da.

Alec scoase un suspin prelung. Soția lui avea și un neajuns: părea total lipsită de simțul umorului. Nu-și dădea seama când glumea cu ea.

— Suie-te în șa, că apune soarele, o îndemnă. Ai să te odihnești când ajungem într-un loc sigur.

— Unde?

— În Scoția.

Jamie se gândi să-l întrebe dacă pentru el Scoția și siguranța însemnau același lucru, însă renunță. Bănuia că răspunsul lui n-ar fi făcut decât s-o enerveze.

Aflase deja două lucruri foarte neplăcute despre soțul ei. Unu: nu-i plăcea să i se pună întrebări sau să fie contrazis. Asta avea să fie o problemă, Jamie o știa prea bine, căci era hotărâtă să-l iscodească și să-l contrazică de câte ori avea chef. Puțin îi păsa dacă suporta asta sau nu. Doi: când se uita furios la ea, nu-l mai plăcea aproape deloc. Ultimul aspect era aproape la fel de îngrijorător ca și primul. Dispoziția lui Alec se schimba la fel de des ca direcția vântului. Cele mai inocente remarci îl făceau să se încrunte.

— Jamie, nu mă mai urc pe afurisitul ăla de cal!

Mary își smuci pe sora de braț ca să-i atragă atenția.

Alec o auzise, dar n-o băgă în seamă. Se întoarse cu spatele și se duse la calul său. Jamie îl urmări cu privirea, gândindu-se că plecase de lângă ea cu tot atâta nepăsare ca de lângă o zdreanță.

— Omul ăsta e pe jumătate barbar, murmură ea.

— Jamie, mă asculți? stărui Mary. Va trebui să insiști să rămânem aici peste noapte.

Lui Jamie i se rupse inima de mila surorii ei. Fața lui Mary era murdară de noroi. Părea la fel de epuizată ca și ea însăși. Jamie avea mult mai multă putere, dar nu prea dormise noaptea trecută, întrucât o ajutase pe una din slujnice să aibă grijă de copilul ei bolnav.

Nu se gândi s-o alinte, deoarece acum era nevoie de o mână forte. Mary ar fi început să plângă dacă Jamie i-ar fi oferit un strop de compasiune. Acest gând era cât se poate de înfricoșător. Odată ce se pornea, Mary era mai greu de oprit decât gemenele.

— Unde ți-e mândria? o întrebă în cele din urmă. Nu e demn de o lady să folosească un cuvânt ca „afurisit”. Doar șerbii vorbesc atât de urât, Mary.

Furia dispăru de pe fața celeilalte.

— Cum poți să-mi ții predici acum, pentru numele lui Dumnezeu? se tângui ea. Vreau să mă întorc acasă. Mi-e foarte dor de tăticul meu.

— Ajunge!

Jamie rosti ordinul cu o voce mult mai aspră. Își bătu ușurel sora pe umăr ca să mai îndulcească dojana, apoi șopti:

— Ce-i făcut e bun făcut. Suntem măritate cu niște scoțieni, asta e. Nu ne face de rușine purtându-te astfel. Pe lângă asta, mai avem puțin până-n Scoția, exageră ea. Alec mi-a promis că ne vom opri să înnoptăm de îndată ce trecem granița. Sunt sigură că mai reziști câteva minute, surioară. Arată-i soțului tău ce femeie curajoasă ești.

— Și dacă e prea bătut în cap să-mi observe curajul?

— Atunci voi fi încântată să-i spun eu, promise Jamie.

— Jamie, te-ai gândit vreodată că vom intra într-un asemenea bucluc? Ne-am măritat cu niște scoțieni!

— Nu, Mary, n-am luat niciodată în considerare o asemenea eventualitate.

— Probabil că Dumnezeu e tare mânios pe noi.

— Nu Dumnezeu, ripostă Jamie, ci regele nostru.

Suspinul jalnic al lui Mary nu încetă nici atunci când fata se îndreptă spre calul ei. Jamie remarcă zâmbetul lui Daniel. Probabil îl amuza la culme să-și vadă mireasa mergând ca o bătrână cu genunchii șubrezi.

Încercă să uite de starea jalnică în care se afla sora ei, dar își dădu seama că nici ea nu era mai brează. Picioarele îi tremurau ca piftia. Dădu vina pe șaua aia afurisită în care fusese nevoită să călărească pentru a-i lăsa lui Alec impresia că era o doamnă.

Încercă de trei ori să se suie pe spinarea lui Wildfire până să reușească. Și iapa se enervă de atâtea manevre. Începu să se cabreze și lui Jamie îi trebui tot stropul de putere ce-i mai rămăsese ca s-o liniștească. Era clar că lui Wildfire nu-i plăcea șaua mai mult decât stăpânei sale.

Daniel o ajutase pe Mary să se urce pe cal, dar Alec nu dăduse dovadă de asemenea galanterie. Nici măcar nu se uită la ea. Se întrebă ce-i capta atenția, căci stătea cu ochii ațintiți spre locul de unde tocmai veniseră și se încrunta de atâta concentrare. Jamie se hotărî să nu-l bage în seamă, cum n-o băga nici el. Se întoarse să-i strige câteva cuvinte de încurajare surorii ei.

Nu-l auzi pe Alec apropiindu-se. Ajunsese deodată lângă ea. Înainte să poată reacționa, o și trăsese de pe cal, apoi o duse, pe jumătate târând-o, la bolovanul colțuros de lângă tufișul în mijlocul căruia

căzuse Mary. Alec o ridică pe Jamie cu o mână și o puse pe bolovan, o bătu pe Wildfire pe crupă cu cealaltă, apoi se întoarse cu spatele la ea și îi făcu semn lui Daniel.

— Ce Dumnezeu faci…

Jamie uită restul întrebării când se trezi cu Mary lângă ea pe pietroi. Daniel se puse în fața propriei mirese. Spatele lui lat le ținea pe ambele femei locului pe bolovan. Când Daniel își scoase sabia, Jamie înțelese ce se întâmpla. Trase adânc aer în piept, uitându-se la cavalerul scoțian, care îi făcea semn tovarășului său ridicând trei degete. Alec scuturã din cap, apoi îi arătă că numărul era patru.

Mary nu pricepuse încă în ce pericol erau când Jamie îi puse mâna la gură, smulgându-i o bolboroseală de protest.

Alec se întoarse în mijlocul poieniței.

Jamie își împinse puțin sora la o parte ca să-l poată vedea mai bine. Nu-și scosese încă spada. Apoi Jamie își dădu seama că Alec nu avea sabie la el. Doamne sfinte, omul ei era complet fără apărare! Constatarea o făcu să se îngrijoreze la culme pentru viața lui. Odată cu teama însă o cuprinse și furia. Ce fel de războinic era acela care călătorea într-așa o pustietate fără armă la el?

Unul al naibii de uituc, își zise ea, încruntându-se. Probabil că-și uitase spada pe undeva în drum spre Londra și nu-și mai dăduse osteneala să facă rost de alta.

Trebuia neapărat să intervină. Alec Kincaid era soțul ei și nimeni nu avea să-i facă nici măcar o zgârietură cât timp trăia ea. Refuzând să recunoască adevăratul motiv pentru care nu voia să-l vadă rănit, își spuse că nu dorea să rămână văduvă în ziua nunții și că asta era totul.

Jamie își scoase pumnalul din teaca de la cingătoare, sperând că mai avea încă timp să i-l dea lui Alec. Pumnalul putea face răni grave dacă era mânuit cu pricepere. Mai era și sabia lui Daniel, își aminti. Se rugă cerului ca prietenul lui Alec să fie un bun spadasin, și era cât pe ce să-l implore să-i ajute soțul când Alec se întoarse spre ei.

Îi făcea semne lui Daniel. Acum că-i vedea bine fața, începu să tremure. Furia din ochii lui reci, aproape negri, o îngrozea, la fel ca forța brută din brațele și picioarele lui musculoase care o năpădi ca un val fierbinte. Forța radie din el până se prefăcu într-o ceață densă care-i înconjură pe toți.

Nu mai văzuse niciodată o privire atât de feroce, dar o recunoscu fără putință de îndoială: Alec era gata să ucidă. Mary începu să plângă.

— Nu e un mistreț, Jamie, nu-i așa?

— Nu, Mary, îi șopti Jamie.

Nu-și slăbi soțul din ochi când își strânse sora de braț.

— Totul va fi bine. Bărbații noștri vor avea grijă să nu pățim nimic. Ai să vezi.

Aproape crezu și ea ce spusese, până când îi văzu pe bandiți

înaintând încet spre Alec. Atunci îi trecu prin minte că nu avea să fie bine deloc.

Alec se îndepărtase destul de mult de grup. Jamie se gândi că încerca să-i atragă pe tâlhari cât mai departe de femei.

Ticăloșii se țineau încet după el. Nu se grăbeau, lăsau impresia că aveau tot timpul din lume să săvârșească omorul. Alec era mult mai solid decât inamicii săi, dar nu avea arme. Sorții erau sigur împotriva lui. Doi din cei patru bandiți aveau în mâini bâte înnegrite. Ceilalți doi agitau niște săbii încovoiate. Mișcările lor violente șfichiuiau aerul. Sângele închegat de pe lamele lor indica faptul că atacurile lor anterioare reușiseră din plin.

Jamie se gândi că avea să leșine.

Tâlharii păreau să se bucure de ce făceau, doi chiar zâmbeau. Dinții pe care îi mai aveau în gură erau la fel de negri ca bâtele lor.

— Daniel, te rog, du-te și ajută-l pe Alec, îi șopti, cu vocea tremurând de frică.

— Sunt numai patru, fetițo, o să-i dea gata într-o clipită.

Răspunsul lui o înfurie. Știa că Daniel se pusese în fața lor ca să le apere, totuși nu credea că era o purtare demnă de un nobil, având în vedere că prietenul său era cât pe ce să fie măcelărit.

Jamie se întinse peste umărul lui Mary și îl înghionti pe Daniel în spate.

— Alec n-are nici o armă să se apere. Dă-i pumnalul meu sau spada ta.

— Alec n-are nevoie de arme.

Răspunsul lui venise pe un ton atât de voios, că Jamie fu sigură că-și pierduse mințile. Încetă să-l mai îmboldească.

— Ori te duci să-l ajuți, ori o fac eu.

— Bine, fetițo, dacă insiști.

Daniel se eliberă din strânsoarea disperată a lui Mary și porni spre oamenii care îl încercuiau pe Alec. Când ajunse în poiană însă, se opri.

Lui Jamie nu-i venea să-și creadă ochilor. Daniel își puse calm sabia în teacă, își încrucișă brațele pe piept și, a naibii chestie, îi zâmbi lui Alec. Alec îi surâse și el.

— Ne-am măritat cu niște nebuni, îi spuse Jamie lui Mary.

Hotărî că era mai mult speriată decât furioasă, căci vocea îi tremura în tăcerea ce se lăsase.

Un răcnet puternic îi atrase brusc atenția. Era strigătul de luptă al lui Alec. Sunetul înfricoșător o făcu pe Mary să țipe necontenit.

Cercul se strânsese în jurul lui Alec. El așteptă până primul ajunse destul de aproape ca să-l lovească, apoi se mișcă atât de repede, că Jamie abia îl mai văzu.

Se uită la el cum îl înhață pe bandit de beregată și auzi oribilul zgomot de os rupt când îi răsuci gâtul într-o poziție nefirească. Alec îl

aruncă pe om la pământ tocmai când alți doi îl atacară din stânga, strigându-și intențiile. Pe aceștia îi ciocni cap în cap, apoi îi azvârli peste tâlharul de pe jos.

Ultimul din cei patru încercă să obțină un avantaj lovind din spate. Alec se întoarse imediat, îl pocni în boașe cu cizma dintr-o mișcare ce părea să nu-i fi cerut nici un efort, apoi îl ridică de la pământ cu o lovitură puternică de pumn aplicată sub maxilarul său proeminent. Grămada formată pe jos ajunsese de dimensiunile unei piramide. Daniel avusese dreptate când se lăudase că totul se va termina repede, căci nu trecuse decât un minut de când începuse totul.

Alec nu părea câtuși de puțin obosit. Acest gând uimitor tocmai prindea rădăcini în mintea lui Jamie când alt sunet îi atrase atenția. Se întoarse exact când alți trei bărbați solizi veneau spre ea de la adăpostul tufișurilor din partea cealaltă a bolovanului. Asemenea unor șerpi, se târau prin desiș să-și înhațe prada.

— Alec! strigă ea.

— Jamie, trebuie să mă aperi! țipă Mary.

Înainte să reacționeze Jamie, sora ei o trase de lângă bolovan și se lipi de pietroi, împingând-o pe cealaltă în față. Mary, care o depășea cu aproape un cap pe sora ei mai mică, își încovoie umerii într-o scobitură din stâncă și își ascunse chipul între omoplații lui Jamie, adăpostindu-se astfel de atacatori. Bolovanul îi ținea loc de scut în spate, iar sora ei în față.

Jamie nu încercă să se ferească. Știa care e datoria ei. Mary era pe primul loc. Așa trebuia să fie, și-ar fi dat viața ca s-o salveze pe a surorii ei.

Bandiții se și năpustiseră asupra lor când Jamie își aminti de pumnalul din mâna ei. Ținti și aruncă arma, alegându-l intenționat pe cel mai vânjos dintre cei trei. Își nimeri ținta. Ticălosul scoase un țipăt sfâșietor și se prăbuși.

Daniel îl atacă pe al doilea și îl doborî la pământ cu o lovitură puternică în burtă. Alec avea de parcurs o distanță mai mare. Când ajunse la inamic, era prea târziu. Deși Jamie se lupta ca o pisică sălbatică, banditul o prinsese într-o strânsoare ce-i putea aduce moartea. Vârful cuțitului său era apăsat în dreptul inimii ei.

— Stai pe loc! îi strigă tâlharul lui Alec cu o voce stridentă. Nu mai am nimic de pierdut acum. Dacă te apropii mai mult, o omor. Pot să-i sucesc gâtul într-o clipită.

Daniel își învinsese inamicii și venea încet din spate. Alec îi făcu semn să stea pe loc când ticălosul îi aruncă o privire feroce peste umăr. O apucă și mai strâns pe Jamie de păr ca reacție la această nouă amenințare, apoi și-l înfășură pe mână și îi trase capul pe spate. Alec văzu privirea sălbatică, hăituită din ochii întunecați ai individului. În mod clar era îngrozit, căci mâinile îi tremurau vizibil.

Era de înălțime medie, cu o față și o burtă umflate.

Avea să-l ucidă repede, hotărî scoțianul, după ce o elibera pe Jamie și o punea la adăpost de primejdie. Însă nenorocitul intrase acum în panică. Frica îl făcea tot atât de imprevizibil ca un animal încolțit. Ar fi putut s-o omoare pe Jamie dacă era provocat… sau dacă credea că nu mai are nici o speranță.

Sigur că nu avea. Îl aștepta moartea. Soarta îi fusese pecetluită din clipa în care se atinsese de Jamie. Alec își stăpâni furia, așteptând o ocazie. Își luă o postură detașată, cu brațele încrucișate pe piept, și încercă din răsputeri să pară plictisit.

— Vorbesc serios, îi strigă banditul. Și fă-o să tacă pe ailaltă muiere. Nu pot chibzui când o aud țipând așa.

Daniel se duse imediat la Mary. Îi puse mâna la gură, obligând-o să tacă, dar nu-i aruncă nicio privire compătimitoare. Întreaga lui atenție se îndrepta spre ticălosul care o prinsese pe Jamie, așteptând și el momentul prielnic să lovească.

Frica se revărsa încet din ochii inamicului. Râse pe înfundate, căci simțea că victoria va fi de partea lui. Alec știu atunci că avea să pună mâna pe el. Șobolanul era gată s-o zbughească din colțul său. Se simțea mulțumit, iar această încredere fără temei avea să-i aducă pierzania.

— Asta-i femeia ta? zbieră omul la Alec.

— Da.

— Ții la ea?

Când Alec ridică din umeri, dușmanul chicoti pe înfundate de bucurie.

Era un sunet mârșav, care te zgâria pe ureche.

— O, văd că ții! Doar nu vrei să-ți omor drăguța, nu?

Trase de părul lui Jamie, sperând să obțină o grimasă ca dovadă a puterii lui și a neputinței lor, dar, când se uită la diavolița pe care o prinsese, își dădu seama că n-avea cum să reușească.

Ostatica lui îl privea chiorâș. Știa că o durea, dar fata refuza cu încăpățânare să se plângă.

Alec evitase să se uite la chipul soției sale, știind că spaima pe care avea s-o vadă întipărită acolo l-ar fi împiedicat să se concentreze. Furia i-ar fi fost de nestăpânit atunci. Totuși, când banditul răsuci cu atâta putere părul lui Jamie, Alec îi aruncă instinctiv o privire.

Nu părea să-i fie frică. Pe cinstea lui, părea în culmea furiei. Alec era atât de surprins de curajul ei, că aproape zâmbi.

— Adu-mi unul din caii ăia frumoși, ordonă banditul. Când mă voi simți în siguranță și n-ai să mă mai pândești, o să-i dau drumul drăguței tale.

Alec scutură din cap.

— Nu.

— Ce-ai zis?

— Am spus nu. Pe ea poți s-o iei, dar nu și calul.

— Am zis că-i vreau pe amândoi!

Vocea îi suna ca țipătul strident al unei păsări prinse în laț.

— Nu.

— Lasă-l să-i ia pe amândoi, Alec, interveni Daniel. Poți să-i înlocuiești ușor atât pe ea, cât și calul ei.

Lui Jamie nu-i venea să-și creadă urechilor. Simțea o nevoie copleșitoare să plângă.

— Alec? șopti ea pe un ton îngrijorat. Nu poți să vorbești serios.

— Ți-am zis să-ți ții gura, îi porunci ticălosul încă o dată.

O mai trase tare de păr ca să-și întărească spusele. Jamie îl calcă pe picior ca să se răzbune.

— Daniel, adu-i calul! rosti imperativ Alec. Acum.

— Să-l aducă cealaltă femeie! strigă banditul.

Daniel nu-l băgă în seamă și se duse la Wildfire.

Jamie asista consternată. Ar fi putut să jure că-l auzise pe Daniel fluierând. Știa că scoțienilor nu le plac englezii, dar o asemenea purtare oribilă era pur și simplu de neconceput. Încerca din răsputeri să-și învingă teama, însă Alec nu-i ușura deloc sarcina. După ce îi aruncase o privire rapidă, nu o mai băgase în seamă. Ba păruse de-a dreptul plictisit - până când banditul îi ceruse calul, iar atunci plictiseala se transformase în furie.

Cholie avusese dreptate. Scoțienii puneau mai mult preț pe caii lor decât pe neveste.

Dacă ar fi avut ceva în stomac, sigur ar fi dat totul afară până acum. Ticălosul care o strângea într-un mod atât de indecent mirosea ca o oală de noapte uitată mai mult timp într-o cameră. De fiecare dată când respira, îi venea să vomite.

— Pune calul între ea și mine, porunci banditul.

Alec își aștepta șansa. Când se apropie Daniel, smulse frâiele din mâna prietenului său și o trase pe Wildfire cât mai aproape posibil de adversar.

Ce se întâmplă pe urmă o uimi atât de mult pe Jamie, că nu mai avu timp să reacționeze. Se trezi deodată zburând prin aer ca un disc. Auzi țipătul chinuit al banditului exact când o prinse Daniel în brațe.

Se întoarse la timp să-l vadă pe Alec înfigând pumnalul inamicului său în gâtul acestuia. Atunci chiar că vomită de două ori. Daniel o lăsă repede jos. Mary traversă în fugă poiana și se aruncă peste sora ei. Deși nu mai era în pericol, tânăra continua să țipe isteric.

Jamie închise ochii și încercă să-și potolească bătăile rapide ale inimii. Mary se agăța de ea, înăbușind-o.

Începu deodată să tremure ca o frunză în plină furtună. Picioarele îi erau la fel de șubrede ca niște surcele.

— Poți să deschizi ochii acum.

Alec rostise aceste cuvinte.

Când Jamie făcu întocmai ce i se spusese, își văzu soțul stând foarte aproape de ea. Ochii nu-i mai erau atât de reci. De fapt, i se păru că era cât pe ce să zâmbească. Asta nu avea nici o logică. Tocmai îl văzuse omorând cu atâta ușurință, brutalitate și nepăsare. Iar acum părea să se amuze de toate cele petrecute.

Jamie nu se putea hotărî dacă să fugă de lângă el sau să rămână și să-l strângă de gât. Pe când se holba la soțul ei, îl auzi pe Daniel poruncindu-i lui Mary să vină cu el, apoi îl simți desprinzându-i sora de pe trupul ei. Ea nu avea destulă putere să-l ajute la treaba asta, dar se mira de ce era Daniel atât de mânios pe Mary și de ce părea Alec așa al naibii de vesel. Nici măcar nu-și dădu seama că mâinile îi erau încleștate de emoție.

— S-a terminat, îi spuse Alec pe un ton blând.

— Gata?

Jamie se întoarse să se uite la inamicul pe care tocmai îl doborâse și începu iarăși să tremure.

Alec se puse în fața ei ca să nu mai vadă acea priveliște oribilă. Ridică pumnalul, cu intenția să i-l dea înapoi, dar se răzgândi când observă ce tulburată era. Se purta de parcă arma ar fi intrat brusc în stăpânirea demonilor.

— E al tău, nu-i așa? întrebă el, nedumerit de frica irațională pe care i-o zărea în ochi.

Jamie făcu un pas în lături și se mai uită o dată la cadavru, holbându-se la gaura făcută de pumnal în gâtul lui.

— Nevastă, ce ai?

Ea se dădu înapoi cu pași mărunți.

— Aruncă-l. Am altul în geantă.

— E mort, nevastă, încercă el s-o aducă la realitate. N-ar trebui să te mai uiți la el, fetițo. Nu mai poate să-ți facă nici un rău acum.

— Da, e mort, repetă ea, dând din cap cu vehemență. M-ai aruncat în aer, Alec, exact ca pe o… prăjină, nu?

— Prăjină?

Ea clătină din nou din cap.

— L-ai omorât cu atâta ușurință, milord, n-am văzut niciodată…

Când văzu că ea nu-și termina fraza, Alec oftă.

— A fost drăguț din partea ta că ai observat.

— A fost drăguț din partea mea…? replică ea aruncându-i o privire neîncrezătoare pe când se tot trăgea înapoi. Crezi că te admir, bărbate?

Se opri să tragă aer în piept, încercând să-și calmeze durerea din gât, apoi privi pumnalul din mâna lui.

— Aruncă-l, te rog, nu mai vreau să-l văd.

— Te tulbură vederea sângelui? se miră el.

Nu-i înțelegea comportamentul. Femeia fusese ca o tigroaică cu

doar câteva minute înainte, când se luptase cu banditul, iar acum se purta ca un copil speriat. Încercând s-o liniștească, azvârli pumnalul peste umăr.

— Da… adică nu, izbucni brusc Jamie.

— Da sau nu, ce?

— M-ai întrebat dacă mă tulbură vederea sângelui, îl lămuri ea în grabă. Și ți-am răspuns.

— Serios?

Tânăra femeie își trecu mâna prin păr, răvășindu-l și mai mult, ceea ce nu era de dorit, apoi șopti:

— Îmi vine rău când văd sânge.

Voise să-i spună că era obișnuită să vadă sânge, că era o tămăduitoare și ștersese atâta sânge cât să înroșească apa unui râu, dar îi era mult prea greu să-i dea explicații acum. Era încă prea tulburată de scena la care asistase și de forța incredibilă a soțului ei.

Mai era și faptul destul de dureros că el fusese dispus să renunțe la ea. De fapt, îi demonstrase că ținea mai mult la un cal decât la propria soție. Avea să viseze urât o lună întreagă.

Alec întinse brusc o mână și o trase în brațele lui.

— Dacă mai faci un pas, ai să cazi peste grămada de cadavre.

Jamie aruncă o privire peste umăr, văzu mormanul de leșuri și simți că i se înmoaie genunchii. Ar fi căzut cu fața în jos dacă n-ar fi ținut-o el.

Însă, chiar și în starea jalnică în care se afla, tot îi remarcă tandrețea. O contradicție, dat fiind că era un bărbat cât un munte. Nu părea posibil ca un asemenea colos să fie atât de blând. Dar păruse la fel de imposibil ca el să omoare patru adversari fără cel mai mic efort. Omul nici măcar nu asudase.

Mirosea frumos. Jamie se strânse la pieptul lui și îl lăsă s-o țină în brațe.

— Ai vorbit serios, Alec? îi șopti ea.

— Ce?

Întrucât explicația nu veni pe cât de repede ar fi vrut el, o luă de bărbie ca să-i vadă expresia de pe chip.

— Ce anume, nevastă?

— Când i-ai spus omului ăla oribil că mă poate lua pe mine, dar nu și calul meu, îl lămuri ea. Ai vorbit serios?

Ar fi râs dacă n-ar fi văzut-o așa de necăjită.

— Nu.

— Atunci de ce ai lăsat impresia asta? vru ea să știe lăsându-se moale în brațele lui.

Să renunțe la ea? se miră Alec. Niciodată!

— Am vrut să se creadă stăpân pe situație, fetițo.

— Așa și era. Avea un cuțit în mână.

— Aha, înțeleg, râse el. Atunci și bandiții care m-au încercuit erau stăpâni pe situație.

— Păi, nu, șopti Jamie. Adică, nu aveau arme și tu ai fost cel… care i-a atacat.

Înainte ca el să-i răspundă, adăugă:

— Atunci totul a fost o șmecherie? L-ai mințit?

— L-am mințit.

Ea suspină din nou prelung, înainte ca tremuratul să-i aducă aminte cât de înspăimântată fusese. Se trase imediat de lângă el.

Mireasa lui era din nou în culmea furiei. Ochii îi aruncau văpăi, iar Alec habar n-avea de ce se mâniase așa de tare acum. Femeia aceea era o adevărată enigmă.

Ignorându-i rugămintea de a-i da drumul, o luă în brațe și o duse în locul unde Daniel strânsese caii.

Jamie nu-i spuse o vorbă de recunoștință când o urcă pe spinarea lui Wildfire. Își ținu ochii în pământ până îi dădu el hățurile. Când mâinile li se atinseră, ea tresări speriată și se trase înapoi.

— Uită-te la mine.

Alec așteptă să-i dea ascultare înainte să vorbească din nou:

— Mi-ai arătat ce femeie curajoasă ești, nevastă. Sunt foarte mulțumit de tine.

Ea făcu ochii mari de mirare. Alec zâmbi. Tocmai găsise o cale ușoară de a o potoli: s-o laude. Nu era oare adevărat că oricărei femei îi plăcea să fie apreciată de soțul ei din când în când? Hotărî să-și amintească de asta pe viitor.

— Poate tu ești mulțumit de mine, bărbate, dar eu nu sunt mulțumită de tine, scoțian arogant ce ești!

Furia din vocea ei îl surprinse pe Alec la fel de mult ca și vorbele pe care le rostise.

— N-ai nevoie de aprobarea mea?

Jamie nu se osteni să răspundă, însă mânia de pe fața ei îi spuse lordului că o judecase greșit. Nu era una din acelea pe care s-o înmoi cu laude. Alec dădu din cap cu satisfacție.

— Spune-mi, de ce te-ai speriat așa tare?

Cum ea păstra tăcerea îmbufnată, insistă:

— Te-am întrebat ceva. O nevastă trebuie să se supună întotdeauna poruncilor soțului ei, să nu uiți asta!

— Asta-i altă lege divină din Scoția?

— Da, zâmbi el.

— De ce oare restul lumii are nevoie de numai zece porunci pe care să le respecte ca să ajungă în rai, iar vouă, scoțienilor, vă trebuie mai multe? O fi pentru că păcatele voastre sunt mai mari?

— Când îți recapeți tupeul, te răzbuni pe dată, remarcă el.

— Tupeu?

— Nu contează.

Îi zâmbea, arătându-și astfel încântarea. Ea decise că era un nătărău.

— Aș vrea să pornim la drum, Alec.

— Nu până nu-mi spui de ce erai așa speriată.

— Îngrijorată, Alec. Eram îngrijorată.

— Bine, îngrijorată atunci, admise el conciliant.

— Vrei să știi adevărul?

— Numai adevărul.

— Când te luptai… ei bine, am crezut la un moment dat că te uitai fix la mine și m-am gândit că nu trebuie să te supăr niciodată, căci n-aș putea să mă apăr de tine, care îmi ești cu mult superior ca forță.

Scoțianul trebui să se aplece în față ca să-i audă explicația plină de amărăciune. Făcu un efort să nu râdă.

— O să-mi fie greu, Alec, mărturisi ea. Știu că asta probabil te va mira, dar cred că vor exista momente când o să te enervez.

— Nu mă miră deloc.

— De ce nu? se îmbufna ea.

— Pentru că mă enervezi și acum.

— Așa deci.

— Jamie, n-o să dau niciodată în tine.

— Nici chiar când te înfurii? Toți scoțienii sunt iuți la mânie, Alec. Trebuie să recunoști.

— N-o să-mi ies niciodată din fire cu tine. Îți dau cuvântul meu.

— Dar dacă se întâmplă?

— Tot n-o să dau în tine.

Jamie îl crezu în cele din urmă și nu mai încercă să-și ferească mâinile de atingerea lui.

— Am auzit că toți scoțienii își bat nevestele.

— Și eu am auzit același lucru despre englezi.

— Unii da, alții nu.

— Eu nu fac așa ceva.

— Sigur?

Alec dădu din cap. Era convins că Jamie se simțea în siguranță cu el.

— Când ne-am întâlnit prima oară, am văzut teama din ochii tăi. Deși cred că-i bine ca o nevastă să se teamă de soțul ei, această frică irațională pe care am observat-o…

— Rogu-te iartă-mi lipsa de politețe cu care te întrerup, dar trebuie neapărat să-ți spun că nu e deloc bine ca o soție să se teamă de bărbatul ei. Am fost îngrijorată, nu speriată, însă cele mai multe femei s-ar teme de tine. În ce mă privește, am mai multă tărie de caracter.

— De ce?

— De ce, ce? întrebă Jamie, nedumerită de felul în care îi surâdea el și de reacția propriei inimi la zâmbetul lui demonic.

— De ce s-ar teme de mine majoritatea femeilor?

Ea trebui să-și întoarcă privirea de la ochii lui frumoși înainte să-i dea un răspuns potrivit.

— Pentru că, din întâmplare, ești un bărbat… cât un munte. Cred că ești cel mai impunător războinic pe care l-am văzut vreodată.

— Ai mai văzut și alții? se interesă el, ascunzându-și exasperarea.

Ea se încruntă la auzul acestei întrebări, apoi scutură din cap.

— De fapt, nu.

— Așadar, statura mea te-a… îngrijorat?

— Pe deasupra, ești la fel de puternic ca o legiune întreagă, Alec, și tocmai ai ucis patru oameni.

— Văd că n-ai uitat asta. Doar unul.

— Doar unul, ce? întrebă Jamie, pentru moment zăpăcită de scânteierea ochilor lui.

Avea neplăcuta bănuială că voia să-și bată joc de ea.

— Am omorât doar un om. Pe cel care a îndrăznit să pună mâna pe tine. Ceilalți nu sunt morți, ci doar într-o stare proastă. Vrei să-i ucid pe toți?

Părea dornic să-i facă pe plac cu orice chip.

— O, Doamne, nu! Dar ce-i cu omul pe care l-a doborât Daniel când voiau s-o răpească pe Mary?

— Va trebui să-l întrebi pe el.

— Nu vreau să-l întreb nimic.

— Ticăloșii au încercat să te răpească și pe tine, Jamie.

— Mary e mai importantă.

— Chiar crezi prostia asta?

— A fost întotdeauna datoria mea să-mi protejez sora, Alec.

— De ce nu mă-ntrebi de omul pe care l-ai înjunghiat tu? Ai făcut bine, nevastă, adăugă el, gândindu-se să o laude mai mult. L-ai omorât…

— Nu vreau să vorbesc despre asta, strigă ea, scăpând din mână hățurile lui Wildfire.

Și acum ce mai spusese? Blânda lui nevastă arăta de parcă era cât pe ce să leșine. Femeia asta era un mister pentru el. Scoțianul clătină din cap. Jamie părea să aibă o mare aversiune față de omor. Era în mod sigur o altă ciudățenie a firii ei, dar recunoștea că-i place acest cusur.

Ar fi făcut din el un pămpălău dacă o lăsa. Trebuia să se deprindă cu vederea cadavrelor. Luptele sângeroase erau des întâlnite în aspra Scoție. Doar cei mai puternici supraviețuiau. Era nevoie s-o mai călească, decise el, altminteri nu avea să reziste primei ierni grele petrecute acolo.

— E-n regulă, nevastă, spuse într-un târziu. N-o să mai vorbim despre asta.

Umerii i se relaxară. Alec observă că nu se ținea prea bine pe cal, așa că o luă de talie cu un braț.

— N-am făcut decât să mă apăr, murmură Jamie. Dacă l-am rănit pe omul ăla dezgustător, Dumnezeu mă va înțelege cu siguranță. Era în joc viața lui Mary.

— Da, zise Alec. L-ai rănit.

— Dar părintele Charles nu mă va înțelege niciodată. Dacă află vreodată ce-am făcut, sigur mă va obliga să port negru tot restul vieții.

— Vorbești de preotul care ne-a cununat? întrebă el, din nou perplex. Îți faci griji din cele mai ciudate motive. Ăsta-i un cusur al firii tale, după părerea mea.

— Așa crezi? Atunci du-te la părintele Charles și confesează-i-te, iar după aceea, spune-mi că-mi fac griji degeaba. Omul are multă imaginație când vine vorba de penitențe.

Alec izbucni în râs. O ridică pe Jamie în brațe și porni spre armăsarul lui.

— Ce faci? se miră ea agățându-se de gâtul lui.

— Te iau cu mine pe cal.

— De ce?

— Ai te gând să-mi pui întrebări despre orice fac? oftă el exasperat.

Jamie își dădu capul pe spate ca să-i vadă fața, iar Alec se opri în loc. Scânteierea din ochii ei și zâmbetul ei dulce îl tulburaseră.

— Te-ai înfuria dacă aș face-o?

— Să faci ce?

— Să-ți pun întrebări.

— Nu, n-o să mă înfurii niciodată pe tine.

— M-am măritat cu cel mai uimitor bărbat din lume, îi spuse ea cu un surâs plin de farmec. Unul care nu se înfurie niciodată și nici nu-și iese din sărite.

— Cutezi să mă ispitești, englezoaico?

Întreaga atenție a lui Alec se concentra pe gura ei. Voia să-i muște ușurel buza de jos, să-și vâre limba în gura ei, să guste dulceața care îi aparținea acum. Degetele ei îl mângâiau pe ceafă, fie intenționat, fie din întâmplare, nu-și dădea seama, iar sânii plini și moi se lipeau de pieptul lui.

„Un bărbat rezistă cu greu unei asemenea provocări", se gândi coborându-și încet fața spre a ei. Jamie și-o înălță puțin să-i vină în întâmpinare.

Gura ei era tot așa dulce pe cât și-o amintea, la fel de incitantă. Avură parte de un sărut blând, lipsit de pasiune, mult prea scurt și extrem de frustrant pentru Alec. Ea nu voi să-și deschidă gura ca să-l primească și se retrase iute când el încercă să pătrundă acolo cu forța.

Și părea al naibii de mulțumită de ea însăși. Alec își ascunse cu grijă frustrarea. Cu tot curajul și frumusețea ei uimitoare, era absolut sigur că nu știa să sărute.

Desigur, era de datoria lui s-o învețe. Zâmbi, prevăzând cum avea

să fie.

— Mulțumesc, Alec.

— Tu-mi mulțumești mie?

O ridică în șa, apoi se urcă în spatele ei dintr-o singură mișcare. Fundul ei îi atingea zona inghinală. Jamie se foi, părând să-și caute o poziție comodă. El reacționă cu o strâmbătură. Îi înconjură talia cu un braț, o ridică în poala lui și o ținu strâns lângă el.

— E bine? se interesă în cele din urmă.

— Îți mulțumesc pentru considerația pe care mi-o arăți.

— E limpede că n-ai călărit prea mult, spuse el înțelegându-i greșit afirmația. O să te învăț eu cum trebuie după ce ne așezăm la casa noastră.

Jamie nu se osteni să-l contrazică. Dacă îi plăcea să creadă că nu știe să călărească, foarte bine. Probabil o socotea cu totul nepriceputǎ, căci nu avea cum să știe că tocmai șaua o deranja. Dacă ar fi recunoscut că prefera să călărească pe deșelate, așa cum obișnuiau unii războinici, el ar fi ajuns, normal, la concluzia că nu prea era o lady. Avea să-l lase să gândească orice voia. Îi dădu dreptate lui Beak: Alec avea mai multă răbdare cu ea decât se așteptase. Fără îndoială că n-ar fi ținut-o în poală dacă ar fi știut că n-avea nevoie de ajutorul său. Jamie zâmbi în sinea ei și se așeză mai bine. Răsfățul îi pria. Cu timpul, își promise, avea să pună lucrurile la punct, însă acum îl lăsa pe el să ia frâiele la propriu și la figurat.

Nevestele erau în general o pacoste, se gândi Alec, dar asta… prea mirosea a femeie, prea era moale, așa cum stătea în brațele lui tot încercând să-i dea deoparte mâna de sub sâni. El zâmbi de sfiala ei; sigur că, odată ce ajungea în patul lui, avea să scape de această timiditate. Simți deodată dorința să facă popas cât mai repede. În acea seară, Jamie urma să i se dăruiască.

Pentru un scoțian, Alec mirosea teribil de atrăgător. Jamie nu-și putu reține zâmbetul când îi trecu prin minte acest gând nebunesc. La o zi de când se cunoșteau ajunsese să nu-l mai urască, ba chiar aproape să-l placă. Doar Dumnezeu știa ce ocrotită se simțea cu el. Dacă sentimentele ei continuau să se schimbe la fel de ilogic, l-ar fi putut lăsa s-o mai sărute… peste o zi sau două.

Și dacă se vădea că îndeplinea toate criteriile stabilite de ea pentru un soț, ei bine, atunci, după ce o curta satisfăcător mai mult timp, avea să-i permită să facă dragoste cu ea. Era o binecuvântare că Alec se arăta atât de răbdător. Avea să-i explice reticențele ei, iar el avea să-i accepte condițiile. Era foarte simplu.

CAPITOLUL 6

Făcură popas după o oră, lângă un lac adânc de munte, cu apa limpede precum cristalul. Cât timp Daniel și Alec se îngrijiră de cai, Jamie desfăcu coșul cu merinde pe care grijulia Agnes li-l pregătise pentru cină. Mary se rezemă de trunchiul unui copac și își privi sora trebăluind.

Jamie, gândindu-se că sora ei nu arăta deloc bine, întinse pe jos o pătură nu prea mare. Se așeză la margine, își trase fustele să nu i se vadă nici măcar gleznele și îi făcu semn lui Mary să vină lângă ea.

Amândouă încercau să-i ignore pe cei doi bărbați. Alec și Daniel se spălară pe rând în iaz. Pe Jamie n-o deranja deloc să-l vadă pe Daniel întorcându-se agale fără tunică, însă pieptul gol al lui Alec era cu totul altceva. Când își ridică privirea și se uită la el, i se tăie respirația. Tot corpul îi era bronzat. Mușchii proeminenți ai umerilor și ai brațelor îi amintiră de forța lui, iar părul auriu-închis de pe pieptul masiv îi punea în evidență virilitatea brutală. Firișoarele de păr formau o linie pe abdomenul plat și dispăreau sub betelia pantalonilor negri.

— Nu vreau ca Daniel să se atingă de mine.

Frica exprimată în șoaptă de Mary o trezi din reverie.

— E foarte normal să te temi un pic, șopti Jamie, încercând să dea impresia că știa despre ce vorbește.

— M-a sărutat.

Jamie zâmbi. Acum se simțea pe teren propriu. Știa totul despre asta.

— E dreptul lui să te sărute, Mary. Și Alec m-a sărutat pe mine. De două ori, dacă pun la socoteală și sărutul de la cununie. Mi s-a părut foarte agreabil.

— Te-a sărutat așa cum sărută un bărbat o femeie când vrea să se împerecheze cu ea? întrebă Mary. Știi, cu limba.

Jamie habar nu avea la ce se referea Mary, dar nu voia să-și arate ignoranța.

— Nu ți-a plăcut? o iscodi, evitând să-i răspundă.

— A fost dezgustător.

— Vai, Mary! oftă Jamie. Poate cu timpul o să-ți placă sărutările lui Daniel.

— Mi-ar fi plăcut și acum dacă n-ar fi fost așa de furios pe mine. Nu

știu de ce e supărat. Se încruntă mereu.

— Nu-ți dai seama de ce?

— Nu. Nu vrei să vorbești tu cu el? Află de ce e atât de țâfnos.

Daniel veni la ele și se așeză lângă Mary înainte ca Jamie să-i poată adresa cuvântul. Îi dădu un ghiont soției sale, apoi îi făcu semn spre mâncare. Mary înțelese mesajul și îi oferi o porție.

Alec stătea mai departe, pe jos, cu spatele rezemat de trunchiul unui copac bătrân. Părea foarte relaxat. Își îndoise un picior, ceea ce îi scotea în relief mușchii coapsei.

Jamie încercă să-și ascundă tulburarea. Alec își fixase privirea asupra ei. Își spuse că nu era obișnuită să fie în centrul atenției cuiva, dar, bineînțeles, ăsta nu era singurul motiv din care se simțea atât de stânjenită.

Îl chemă printr-un semn. Alec scuturî din cap, apoi îi porunci să vină ea la el.

Jamie hotărî să cedeze. Era soțul ei și se presupunea că datoria ei era să se înțeleagă bine cu el. Luă o felie mare de brânză, niște pâine cu coaja groasă, una din cele trei ploști cu bere și se duse în cele din urmă la Alec.

El îi acceptă ofranda fără să scoată o vorbă. Jamie dădu să se întoarcă la Mary, dar Alec n-o lăsă să plece. O trase jos lângă el, înconjurându-i talia cu un braț ca să nu se lovească în cădere.

Jamie observă fără să vrea ce posesivă era atingerea lui. Alec o rezemă de copac și îi împreună mâinile în poală.

— Iar ți-e frică de mine, englezoaico?

— Nu mi-a fost niciodată, scoțianule. Am fost doar îngrijorată.

— Și mai ești?

— Nu.

— Atunci de ce încerci să-mi dai brațul deoparte?

— Nu se cuvine să mă atingi așa de față cu alții, Alec.

— Serios?

— Nu, nu se cuvine, repetă ea, ignorându-i amuzamentul din voce. Și numele meu e Jamie. Încă nu mi-ai spus așa, Alec.

— E un nume de bărbat.

— Iar începem discuția asta?

— Se pare că da.

Îl așteptă să se oprească din râs, apoi spuse:

— Se pare că numele meu te amuză copios. Până la urmă, e mai bine că ești într-o asemenea dispoziție veselă, fiindcă vreau să-ți spun ceva care poate te va supăra. Sunt sigură însă că, după ce mă asculți, vei fi de acord cu decizia mea.

Tonul ei solemn îl nedumeri.

— Ce ai vrea să-mi ceri?

— Ți-aș cere să nu mă mai… atingi. Nu te cunosc suficient de bine

ca să-ți permit asemenea libertăți.

— Să-mi permiți?

Pe Jamie o trecu un fior de spaimă pe șira spinării. Era clar din tonul lui că nu-i păsa de modul meșteșugit în care își alesese cuvintele.

— Alec, vrei o soție care să nu fie dornică?

— Mi-o ceri mie, sau mâinilor tale? i-o întoarse Alec.

— Ție.

— Atunci uită-te la mine.

Îi dădu acel ordin cu asprime în voce. Jamie avu nevoie de toată voința ei ca să-i îndeplinească porunca. I-ar fi fost mai ușor dacă Alec nu ar fi stat atât de aproape de ea. N-ar fi lăsat-o să fugă de lângă el, indiferent de câte ori ar fi încercat.

Reuși în cel din urmă să-l privească în ochi preț de un minut întreg, apoi își îndreptă atenția asupra gurii lui.

Eroarea comisă o făcu să ofteze. Părea să nu aibă importanță unde se uita. Bărbatul acela era dur pe de-a-ntregul. Barba îi crescuse și îi potența aerul fioros.

Când se mai uită o dată în ochii lui, Jamie avu impresia că el încerca să-i citească gândurile. Era o senzație absurdă, dar nu putea să scape de ea. O luă brusc cu fierbințeală și apoi cu frig și se simți complet confuză.

— Mai întreabă-mă o dată, îi ceru.

— Vrei o nevastă care să nu fie e dornică? repetă ea în șoaptă.

— Nu vreau neapărat o soție.

Se simți imediat ofensată de sinceritatea lui.

— Păi, ai deja una.

— Da, am, și englezoaică pe deasupra.

Dacă își îndrepta mai mult spatele, Alec se gândi că risca să-și rupă coloana.

Noua lui nevastă era binecuvântată cu un temperament vulcanic. De asemenea, părea gata să-și dea frâu liber mâniei. Acum își încleștase mâinile așa tare, că probabil o dureau.

— Mă întreb de ce ai rostit cuvântul „englezoaică" de parcă ar fi o blasfemie.

— Așa și e.

— Nu!

Se făcu stacojie la față când își dădu seama că tocmai țipase la el. Se uită în sus să-i vadă reacția. Se încrunta, dar ea nu credea că-și dădea seama cât o înfuriase. Învățase bine să-și ascundă emoțiile.

— Atunci n-ai putea să ții la o nevastă englezoaică, nu?

— Să țin?

— Înțelegi ce vreau să spun.

— Explică-mi.

Omul era prost ca noaptea.

— S-o iubești, izbucni Jamie.

Observând că Daniel și Mary se zgâiau la ea, se opri din vorbit și le zâmbi, apoi se întoarse și îi aruncă o privire cruntă lui Alec.

— N-ai putea să iubești niciodată o soție englezoaică? îl întrebă ea în șoaptă.

— Mă îndoiesc.

— Te îndoiești?

— Nu-i nevoie să țipi, remarcă Alec.

Se bucura enorm de revolta ei.

— Te supără sinceritatea mea?

Ea trebui să tragă adânc aer în piept înainte să-i răspundă.

— Nu, sinceritatea ta nu mă supără, dar găsesc că e foarte jignitor să râzi de mine, milord. Discutăm ceva serios.

— Așa crezi tu, dar nu și eu.

— Nu consideri căsătoria ceva serios?

— Nu.

— Cum nu? sări ea deopotrivă îngrozită și mânioasă.

Alec socoti că era o combinație încântătoare.

— Tu nu ești decât o parte neînsemnată din viața mea, nevastă. Când vei face cunoștință cu modul de viață din Scoția, vei înțelege ce prostești sunt temerile tale.

— Sunt eu neînsemnată și proastă? Alec, am impresia că mă consideri o ființă inferioară, în timp ce tu ești aproape un sfânt, nu? Nu-ți sare niciodată țandăra și nu te înfurii. Nu asta mi-ai spus?

— Ba da, recunoscu el zâmbind. Chiar asta am spus.

— Nici eu n-am vrut să mă mărit neapărat cu tine, Kincaid.

— Am observat.

— Ai observat?

Jamie părea cu adevărat surprinsă. Alec dădea primele semne de exasperare.

— Ai purtat o rochie neagră la cununia noastră, îi aminti el.

— Întâmplător, îmi place rochia asta, ripostă ea, făcând o pauză să-și scuture praful de la poale. Aș putea s-o port o dată la două zile.

— Și în felul ăsta n-ai ajunge niciodată să ții la mine?

— Asta-i foarte îndoielnic.

Alec izbucni într-un hohot de râs tunător care îi dădu lui Jamie impresia că pământul se cutremura.

— De ce te face să râzi sinceritatea mea?

— Nu asta, ci felul în care ai spus-o.

— Nu mai vreau să continui această discuție, Alec. Dacă ți-ai terminat cina, o să iau mâncarea de aici.

— Las-o pe sora ta să se ocupe de asta.

— E datoria mea.

— Așa cum a fost și s-o aperi?

— Da.

— Mary crede și ea prostia asta, nu?

— Prostie? De când e datoria cuiva o prostie?

— Eu și Daniel am auzit cum ți-a poruncit s-o aperi când au atacat ticăloșii ăia de englezi. Am observat că te-a folosit drept scut.

— Nu erau niște ticăloși de englezi, îl corectă Mary, concentrându-se asupra acestei remarci.

El nu voia deloc să priceapă că ea și Mary nu aveau chef să se certe atunci.

— Sunt sigură că necredincioșii erau din…

Era cât pe ce să-i spună că bandiții trecuseră probabil granița din Scoția, apoi se răzgândi.

— Oamenii de felul lor nu au patrie. De aceea li se și spune proscriși, nu crezi?

— Ba da, oftă Alec renunțând să o mai contrazică.

Era și așa destul de încruntată, ceea ce îl făcea să creadă că subiectul avea mare importanță pentru ea.

— Credeam că ești mezina, afirmă el. L-am auzit pe baron spunându-ți „copilașul meu".

Zâmbi după ce făcu acest comentariu, apoi adăugă:

— Greșesc cu ceva?

— Nu, deloc. Sunt mezina. Și tatei îi place să mă alinte așa.

Mărturisirea o făcu să roșească.

— Totuși, Mary te-a forțat să-i servești de scut.

— O, nu, nu m-a forțat, replică Jamie.

— Ba da.

Vocea îi devenise suspect de dulce. De data asta, tânăra femeie nu se mai lăsase intimidată de aerul lui sever.

— Tu nu poți să înțelegi, Alec. Ești scoțian, în caz că ai uitat, și n-ai cum să cunoști obiceiurile englezilor. Trebuie să mă crezi pe cuvânt în privința asta. A fost întotdeauna datoria mea să-mi protejez surorile mai mari. Așa e probabil în orice familie din Anglia.

— Nu-mi plac convingerile tale.

Ei nu-i prea păsa dacă-i plăceau sau nu. Ridică din umeri ca să-și arate indiferența.

— Tu ești mezina, continuă el.

Omul părea hotărât să o facă să se răzgândească.

— Nu e cum crezi, milord.

— Cei puternici trebuie să-i protejeze pe cei slabi, nevastă; cei mai în vârstă pe cei tineri. Așa e peste tot, chiar și pe sfântul pământ al Angliei.

Pe când o privea fascinat, ochii lui Jamie se făcură de un violet-închis. Opiniile lui o nemulțumeau profund. Își manifestă indignarea dându-i un ghiont în umăr.

— Eu nu sunt slabă!

Alec rezistă impulsului de a o lua în brațe și de a o săruta pe micuța rebelă. Doamne, era prea frumoasă pentru liniștea lui sufletească!

— Nu, nu ești slabă, admise el.

— Drăguț din partea ta să observi asta! zise ea, ceva mai calmă.

— Totuși, ți-a fost frică de mine.

— Trebuie oare să-mi amintești mereu de asta? E foarte nepoliticos, Alec, să tot faci referire la acel incident.

— Poate că sunt rău din fire.

— Nu-i așa!

Negarea ei rapidă și vehementă îl surprinse.

— Pari foarte sigură de asta.

— Așa și sunt. Ai fost amabil cu tatăl meu când l-a apucat criza aia de plâns, îi aminti ea. Ai fost răbdător și înțelegător. Majoritatea bărbaților n-ar fi dat dovadă de atâta compasiune.

Credea că tocmai îl lăudase, dar hohotul lui de râs îi spuse că era mai degrabă amuzat decât recunoscător.

— E o bădărănie să râzi când ți se face un compliment! Și al naibii de necivilizat.

— Care compliment, nevastă? M-ai insultat făcându-mă milos. Nimeni nu m-a mai făcut așa.

— Nu sunt de acord, ripostă ea. Doar pentru că nimeni nu te-a mai considerat milos până acum, nu înseamnă…

— O soție trebuie să fie întotdeauna de acord cu soțul ei.

Părea sincer. Sosise timpul, hotărî ea, să lămurească lucrurile.

— O soție trebuie să-i spună soțului ei ce gândește de câte ori e necesar. Ăsta e singurul mod în care rezistă o căsnicie, Alec. Trebuie să mă crezi pe cuvânt în privința asta, adăugă ea înainte să-și întoarcă fața ca să nu-i mai vadă privirea neîncrezătoare.

— Nu mai încerca să-mi dai mâinile la o parte. Ești a mea acum. Și nu-ți voi permite să te retragi când te ating.

— Ți-am explicat deja că nu sunt încă pregătită să fiu a ta.

— N-are importanță dacă ești pregătită sau nu, rosti el de-a dreptul voios.

— Alec, n-o să împart patul cu tine până nu te cunosc mai bine. Sunt sigură că îmi înțelegi reticența.

— O, da, înțeleg!

Când Jamie îndrăzni să ridice privirea, văzu un licăr jucăuș în ochii lui aproape negri și își dădu brusc seama ce mult îl bucura stânjeneala ei. Știa că se purta ca o proastă. Își strânse din nou mâinile în pumni și începu să tremure.

— Ți-e frică. Dar Beak ți-a explicat despre ce-i vorba…

— Nu mi-e frică, sunt doar… îngrijorată.

Atunci el dădu glas evidenței.

— Roșești ca o fecioară.

— N-am ce să fac dacă sunt fecioară, bombăni ea rușinată, de parcă mărturisise un mare păcat.

Văzând că el începuse să râdă, țipă:

— Nu mai râde de mine! E jignitor!

— Virginitatea ta îmi aparține, Jamie. O mireasă n-ar trebui să se jeneze de fecioria ei.

Îi spusese în sfârșit pe nume. Jamie era așa de bucuroasă, încât zâmbi larg.

— Alec, m-ai fi ales dacă nu eram… pură?

— Da, răspunse el imediat.

— Serios?

— Nu mă face să repet ce-am spus deja, Jamie.

Părea nervos acum.

— Ești un om neobișnuit, Alec. Cei mai mulți cavaleri n-ar lua de nevastă o femeie care s-a dat altuia.

— Sigur că te-aș fi luat. Însă aș fi vrut să aflu numele bărbatului care te-a dezonorat înainte de căsătorie.

— Și apoi?

— L-aș fi omorât.

Jamie era încredințată că Alec vorbea serios. De aceea o trecu un fior. Precis nu-l deranja prea mult să omoare un om.

— Întrebarea n-are rost, căci ești fecioară, nu? vru el să se convingă.

— N-are rost, într-adevăr. Atunci, Alec, ești dispus să aștepți până te cunosc mai bine? Înainte să… ei bine, înainte ca noi…

Biata fetiță nici nu putea rosti așa ceva. Deodată, Alec își dori să-i alunge temerile, deși habar n-avea de ce. Avea să o facă a lui, bineînțeles, dar nu voia ca ea să se opună ori să-l aștepte înfricoșată. Decise să facă uz de puțină diplomație.

— Până ai să-mi porți tartanul. Vom aștepta până atunci.

Jamie arăta de parcă fusese păsuită să se ducă în iad, dar reacția ei nu-i strică lui Alec buna dispoziție.

— Îmi dai cuvântul tău?

— Tocmai ți l-am dat.

O ridică deodată cu fața la el și îi dădu capul pe spate până o obligă să i se uite în ochi.

— Nu mă mai face niciodată să-mi dau cuvântul de două ori, nevastă.

Ea ar fi dat din cap aprobator dacă el nu ar fi ținut-o așa strâns de bărbie. Alec se aplecă încet și o sărută. Era prea uluită ca să opună rezistență.

Gura lui i-o apăsa pe a ei, dar era și minunat de fierbinte. Din nefericire, tocmai când ea era pe cale să-i răspundă la sărut, Alec se îndepărtă brusc.

— Îți mulțumesc pentru înțelegere, murmură Jamie.

— Sentimentele tale nu prea contează pentru mine. Doar ești nevasta mea, sclava mea. Nu uita asta și o vom duce bine împreună.

— Sclava ta?

Jamie rost aceste cuvinte cu o voce gâtuită. Dumnezeu îi era martor, nicicând nu se simțise așa de umilită.

Alec întinse o mână și o bătu ușurel pe spate.

— Mestecă bine înainte să înghiți, o sfătui el, știind al naibii de bine că nu mâncase nimic de multă vreme.

— O faci înadins, nu-i așa?

— Dar ce fac?

— Nu trebuie să-ți iei mutra asta inocentă, bărbate. Încerci să mă enervezi cu orice preț.

Alec dădu din cap că da. Zâmbea din nou cu nonșalanță.

— De ce? vru ea să știe.

— Să-ți arăt că se poate.

— Nu înțeleg.

— Orice ai face sau spune, n-o să-mi pierd niciodată răbdarea cu tine. E datoria mea să te feresc de orice primejdii, Jamie. Este foarte simplă lecția pe care ți-am dat-o, și dacă ai să te gândești mai bine, vei înțelege că tocmai ți-am îngăduit să spui ce gândești, fără să reacționez câtuși de puțin neplăcut.

— Vrei să spui că toată discuția asta n-a fost decât o lecție pentru mireasa ta ignorantă din Anglia?

Când el încuviință din cap, Jamie izbucni în râs.

— Prin urmare, nici dacă ți-aș spune că te socotesc cel mai bădăran războinic pe care am avut ghinionul să-l întâlnesc vreodată, nu te-ai supăra deloc?

— Nu.

— Tocmai mi-ai promis că nu te atingi de mine până nu-ți port tartanul, milord, iar acum îți fac și eu o promisiune. Ai să deplângi ziua în care te-ai lăudat că nu-ți vei pierde niciodată răbdarea cu mine. Îți dau cuvântul meu.

Înainte ca Alec să-i poate răspunde la sfidare, îi dădu una peste mână și se trase înapoi.

— Am de gând să mă scald. Omul ăla scârbos a pus mâna pe mine, oftă ea. Și o să mă spăl până mă simt din nou curată. Mai ai vreo jignire să-mi arunci în față până să plec?

Alec scutură din cap. Crengile de jos ale copacului de care se rezema se legănară când făcu el această mișcare. Jamie își dădu seama că statura lui o mai intimida încă. Nu înțelegea de ce i se schimbase atitudinea față de el, dar frica îi dispăruse.

Nu își omorâse prima soție. Îi trecu brusc prin minte acest gând, urmat imediat de altul la fel de înspăimântător: avea încredere în el.

Deplină.

— Nici una pentru moment.

— Nici o ce?

Soției lui îi era greu să-și adune gândurile, hotărî Alec.

— Nu mai am alte insulte pentru tine, îi spuse ritos.

Ea dădu din cap aprobator, apoi se întoarse, hotărâtă să plece.

— Jamie, aș vrea să te previn, o strigă el, apa e foarte rece.

— N-am nevoie de nici un fel de avertizări, îi aruncă ea peste umăr, pe un ton la fel de nerușinat ca și mersul ei. Noi, englezii, suntem mai puternici și mai rezistenți decât credeți voi, scoțienii.

Până nu ajunse pe mal, ducând în brațe un teanc de haine curate, săpunul și peria de cap, Jamie nu-și lăsă garda jos.

„*Sclava lui, nici mai mult, nici mai puțin*", bombăni în sinea ei, împiedicându-se în cămășuță și rochia amplă, ambele negre, pe care și le scotea. „*Vrea să mă simt la fel de neînsemnată precum câinele său.*

Continuă să bodogănească în sinea ei, recunoscătoare cerului că era singură. Daniel o luase pe Mary în celălalt colț al taberei lor improvizate. Jamie spera că sora ei se purta cum se cuvine. N-ar fi avut răbdarea necesară să intervină în favoarea lui Mary dacă Daniel îi rănea sentimentele gingașe.

„*E o adevărată binecuvântare că sentimentele mele nu sunt așa de gingașe*, își spuse. *Soarele va dispărea de pe cer înainte să-i port eu culorile tartanului. Va trebui să mă curteze ca orice gentilom până să se atingă de mine*."

Se încruntă brusc. Ce naiba, bărbatul ei nici măcar nu o plăcea.

De unde-i mai venise și asta? Pe toți dracii, i se umpleau ochii de lacrimi! N-avea nici o noimă. Refuza ca Alec să se atingă de ea, dar voia să o dorească.

Era de-a dreptul absurd. În acel moment, Jamie era așa preocupată să-și alunge din minte toate jignirile pe care i le adusese Alec, că uită să încerce apa. Își luă săpunul și sări în mijlocul iazului pe care și-l imagina nu foarte adânc, cel mult până la umeri.

Alec o auzi când se aruncă. Peste o fracțiune de secundă, țipătul revoltat al micuței sale mirese îi răsună în urechi. Scoase un suspin, apoi sări în picioare. Bănuia c-o să aibă nevoie de ajutorul lui în câteva minute.

Apa rece ca gheața îi tăie respirația. Jamie se simțea de parcă ar fi intrat într-o cadă cu zăpadă pusă la topit. Conștientă că strigase un cuvânt complet nedemn de o lady, se îngrijoră că Alec ar fi putut s-o audă; se gândi însă că era prea târziu să-și ia vorba înapoi și, dacă el simțea nevoia să adauge „mârlancă" la „insignifiantă", ei nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

Tremura ca frunza după ce se spălase și pe cap cu săpun mirosind a trandafiri. Se grăbi să-și termine baia, azvârli săpunul pe malul ierbos

înclinat și încercă să-l urce. Cârcelul o luă pe neașteptate. Aproape ajunsese la mal când durerea din piciorul drept deveni atât de cumplită, încât o făcu să se încovoaie. Se apucă de picior cât mai era încă sub apă, apoi ieși la suprafață să ia o gură de aer.

— Alec!

Scoțianul veni la ea înainte să-l strige a doua oară. Jamie se cufundase din nou sub apă când îi simți brațele vânjoase în jurul taliei.

Nu fu în stare să-l ajute, însă el nu avea nevoie de colaborarea ei - un lucru care nu-i intră în cap până ce Alec nu o scoase din apă, așezându-se cu ea în poală. Încă era îndoită de durere și tremura ca o frunză în timp ce o chinuia cârcelul de la picior.

Jamie nu-și dădu seama că se văita. Alec îi desprinse mâinile de pe picior, apoi îi masă încet talpa să-i treacă durerea.

Era incredibil de blând cu ea. Jamie își ascunse fața după gâtul lui ca nu cumva s-o vadă izbucnind în lacrimi. Nu putea îndura gândul că-și arăta slăbiciunea în fața lui. Dar nu voia nici să fie lăsată din brațele acelea puternice. Alec mirosea așa bine, de masculin! Pe deasupra, pielea lui o încălzea, oprindu-i tremuratul.

— E mai bine acum? îi șopti vocea lui blândă la ureche.

Jamie dădu din cap că da și se cuibări la pieptul lui. Alec, ținându-și o mână pe coapsa ei mătăsoasă, observă că fata avea picioare lungi, superbe. Îi vedea pielea fără cusur, îi simțea sânii moi sub materialul subțire al cămășuței. Sfârcurile i se întăriseră.

Și el se întări între coapse. Își impuse să nu se gândească la asta, dar corpul lui nu voia să se supună ordinului dat de creier. Doamne, ce plăcută putea fi la atingere! Alec era stârnit de-a binelea. Reacția fizică fusese atât de rapidă, încât nu mai reușise să-și disciplineze trupul.

— E mai bine acum, șopti Jamie.

În voce i se simțea sfiala.

— Trebuie să-ți mulțumesc din nou. M-aș fi înecat dacă nu mă salvai tu.

— Am presentimentul că se va mai întâmpla de multe ori.

Ironia ce se strecurase în graiul său bolovănos de scoțian o făcu să zâmbească.

— Ce? Să mă înec? întrebă, știind foarte bine că nu la asta se referea.

— Nu, i-o întoarse Alec. Să te salvez.

Jamie se îndepărtă puțin de el, suficient ca să-i vadă expresia de pe față. Trebui să-și dea deoparte o buclă udă de pe obraz pentru a-l privi în largul ei.

— Poate că te voi salva și eu o dată sau de două ori, îl anunță, imitându-i rârâitul.

Observă că el era foarte mulțumit de efortul ei. Îndrăzneață, Jamie se cuibări din nou la pieptul lui cald.

— Alec, trebuie să-ți iau ceva din căldură. E al naibii de frig în seara

asta, nu?

— E neobișnuit de cald după standardele mele, o contrazise el.

Zâmbi tandru când o auzi oftând încet, apoi adăugă:

— Faci întotdeauna baie cu hainele pe tine?

Vocea lui era ca o mângâiere pe creștetul ei.

— Nu, dar acum putea să vină cineva. M-am sfiit.

Alec se gândi că materialul ud era la fel de provocator ca și pielea ei goală. Strânse din dinți să-și reprime impulsul de a-i arăta cât de ispititoare o considera, apoi spuse:

— Te înveți. Ai face bine să-ți scoți hainele.

Trebui să-i dea drumul din brațe după ce îi făcu această sugestie. Fata nu părea dispusă să plece de acolo până când nu-i propuse s-o dezbrace el. Atunci Jamie se puse în mișcare cu viteza fulgerului, se întoarse cu spatele la Alec, se repezi la grămada de haine puse pe jos și se înfășură iute într-o pătură subțire.

— Aș vrea să mă lași singură câteva minute, dacă ești așa drăguț.

Alec îi anticipase dorința, căci era deja departe când ea se întorsese cu spatele. Frunzele arborelui încă se mai clătinau în urma retragerii lui tăcute spre tabără.

Ea își scoase veșmintele ude, se zvântă cât mai bine cu putință, apoi își puse o cămășuță uscată. Dar nu reuși să lege fundița de mătase. Degetele îi amorțiseră prea tare ca să înnoade panglicile subțiri, roz-argintii. Cămășuța albă îi alunecă de pe umeri lăsându-i la vedere mare parte din pieptul generos.

Nu-i păsa dacă arăta ca o destrăbălată. I se făcuse pielea de găină pe tot corpul. De câte ori se mișca, din buclele ude i se scurgeau pe spate picături de apă ca niște pumnale de gheață.

Îi clănțăneau deja dinții până reuși să-și perie părul, dându-i un aspect cât de cât ordonat. Aruncă peria pe jos, apoi se înfășură la loc în pătura umedă. Și-o trecu pe sub brațe, înnodă colțurile pe piept și se întoarse grăbită în tabără. Era în prea mare zor ca să-și mai pună pantofii. Nu se putea gândi decât la focul pe care Alec îl aprinsese deja cu siguranță și își tot spunea că, în câteva minute, avea să fie la fel de caldă ca o pâine abia scoasă din cuptor.

Ultimele raze ale soarelui pătrundeau oblic printre crengi. Jamie se opri brusc când ajunse în poiană. Nu o aștepta acolo niciun foc la care să se încălzească. Și nici Alec.

Bărbatul ei dormea buștean. Jamie ar fi țipat la el dacă ar fi avut puterea. Se temea că n-ar fi reușit să scoată mai mult de un vaiet, așa că rămase tăcută.

Alec părea să se simtă al naibii de bine. Și îi era probabil cald. Era înfășurat în tartanul său. Spatele îi era rezemat de același copac bătrân. Avea ochii închiși, respirația profundă și regulată.

Jamie nu știa ce să facă. Lacrimi de frustrare îi șiroiau pe obraji. Se

uită în jur, căutând un loc ferit de vântul care începuse să bată mai tare, apoi decise că nu avea importanță unde dormea.

Lenjeria pe care și-o pusese era acum prea umedă ca s-o apere de frig. Ce importanță avea unde se culca? Oricum, avea să înghețe bocnă până se crăpa de ziuă. Se îndreptă încet spre el și îi dădu un ghiont ușor în coapsă cu vârful degetelor de la picior.

— Alec?

El o așteptase cu răbdare să i se alăture. Deschise încet ochii și se uită la ea. Hotărî să nu o întrebe nimic. Tremura din toate încheieturile. Lacrimile îi curgeau pe obraji și mai avea puțin până să-și piardă cunoștința.

Fără nici o expresie pe față, Alec desfăcu tartanul și își deschise brațele s-o primească la pieptul său. Jamie nu ezită. Lăsă pătura de pe ea să cadă și veni în brațele lui. Se prăbuși cu o bufnitură, lucru total nedemn de o lady, apoi îl auzi mormăind ceva și se cuibări tremurând în scobitura de sub gâtul lui, parcă cerându-și scuze.

Alec o înveli bine cu tartanul. Cu o mână o ținu lipită de corpul lui, iar cu cealaltă îi dădu picioarele în jos până o întinse peste el.

Pelvisul ei plat ajunse pe zona lui inghinală. Alec își puse un picior peste ale ei, încercând s-o încălzească. Fata mirosea de parcă tocmai făcuse o baie cu esențe de flori sălbatice. Pielea îi era catifelată ca petalele de trandafir.

Nu-i luă lui Jamie decât câteva minute să-și revină în simțiri. Scoase un oftat prelung de satisfacție. Căldura minunată în care o învăluia el o amețea.

Nu era soi așa rău, la urma urmei. Era scoțian și un uriaș pe deasupra, dar era uriașul ei, cel puțin așa credea, și era sigură că n-ar fi lăsat pe nimeni să-i facă vreun rău. Avea s-o ocrotească mereu.

Zâmbi, punându-și capul pe pieptul lui. Poate că avea să-i îngăduie s-o sărute chiar a doua zi. Pe urmă oftă, fiindcă acel gând era atât de nepotrivit pentru o lady care abia dacă își cunoștea soțul. Da, era rușinos din partea ei.

Totuși, Jamie decise că se impunea să-și revizuiască părerea despre Alec Kincaid. În mod cert avea să-i descopere măcar câteva calități compensatorii.

Era pe punctul de a adormi când el i se adresă.

— Jamie?

— Da, Alec? îi șopti ea la ureche.

— Îmi porți tartanul.

CAPITOLUL 7

Bărbatul ăsta era un porc.

Alec Kincaid nu avea nici un fel de calități compensatorii. Simțul său al umorului era peste puterea ei de înțelegere.

După ce făcuse acea remarcă scandaloasă despre tartanul ăla urât, avusese tupeul să râdă. I se zguduia pieptul, așa bine se distra pe socoteala ei, încât Jamie se simți ca în epicentrul unui cutremur.

Scoțianul o urmărea amuzat cum se enerva la gândul că-și bătea joc de ea. Nu s-ar fi uitat chiorâș la el dacă i-ar fi cunoscut intențiile. Jamie nu se temea: o ajutau propria inocență și promisiunea lui fermă. Alec o dorea din toată ființa lui, dar nu voia ca femeii să-i fie frică de el. Dorea să i se dăruiască de bunăvoie.

Jamie îi puse pe piept o mână, pe care își sprijini bărbia, apoi se uită în ochii lui.

— Ai un simț al umorului la fel de pocit ca o șa lăsată multă vreme în ploaie.

Îi aștepta răspunsul, dar el nu reacționă la comparația răutăcioasă, ci îi privi țintă gura. Cuprinsă de sfială, Jamie își umezi buzele instinctiv. Expresia lui Alec deveni mai aspră. Tânăra femeie nu știa ce să înțeleagă din asta.

— Nu te voi lăsa să mă ademenești atât de ușor odată ce am să știu cum îți funcționează mintea, îl preveni.

— Ziua aia nu va veni niciodată, o asigură el.

— De ce te holbezi la mine așa?

— Cum?

— De parcă ai vrea să mă săruți din nou. Așa-i că mă pricep la sărutat?

— Nu.

Blândețea din vocea lui atenua puțin insulta.

— Păi, de ce crezi că nu?

Zâmbetul nemaipomenit de senzual care apăru încet pe fața lui îi îndulci trăsăturile. Pe Jamie o emoționa. „*Bărbatul ăsta ar fi cu siguranță un vrăjitor dacă și-ar pune în minte*”, conchise ea. Din fericire, omul era prea bătut în cap să-și dea seama ce putere magică avea.

Bătu darabana pe pieptul lui în timp ce îi aștepta răspunsul. Când văzu că el păstra tăcerea, ajunse la concluzia că nu-i plăcea deloc s-o

sărute. Conștientizarea acestui lucru o duru.

— Nu sunt bună la asta, așa-i?

— Bună la ce? întrebă el, pe un ton amăgitor de blând.

— La sărutat, izbucni ea. Te rog să fii atent la ce spun.

— Nu, copilă, nu ești deloc bună. Nu încă.

— Nu-mi zi „copilă", șopti Jamie. Nu se cuvine. Și apoi, nu o spui la fel ca tata.

— La naiba, sper că nu, râse el.

În ciuda enervării, Jamie zâmbi. Vocea lui Alec era nemaipomenit de atrăgătoare. Rârâitul lui îi tăia respirația.

— Nu mi-ai răspuns, insistă ea când Alec începu să-i maseze partea din spate a coapselor.

Mâinile lui se strecuraseră pe sub poalele cămășuței. Jamie se prefăcu să nu observe, căci dezmierdarea o încânta.

— Ți-am răspuns.

— Nu-mi amintesc.

— Am zis nu.

— Nu glumeai?

— Nu.

— Alec, dacă nu sunt bună la sărutat, e vina ta, nu a mea. Poate că nici tu nu te pricepi. Ce zici de posibilitatea asta?

— Cred că ți-ai pierdut mințile.

Alec zâmbi de indignarea pe care o stârnise.

— Refuz să fiu considerată inferioară în privința asta. Tu ești singurul bărbat pe care l-am sărutat vreodată și, de aceea, tu porți toată răspunderea.

— Bărbatul căruia îi erai făgăduită nu te-a sărutat niciodată? Știu că a venit să te vadă de mai multe ori.

— Ai aflat de Andrew?

Alec ridică din umeri. Începu să-i mângâie fesele catifelate. Încerca din răsputeri să nu se gândească la cât de bine ar fi fost să se înfrupte din ele. Trebuia totuși s-o ia cu binișorul. Știa că ar fi fost mai onorabil să aștepte până ajungeau în Scoția ca să împartă patul cu ea. Drumul până acolo avea să fie greu pentru Jamie, chiar și în cele mai bune condiții. Dacă făceau dragoste acum, ea n-ar mai fi rezistat ritmului istovitor în care trebuiau să călătorească.

Da, era mai onorabil să aștepte. Însă lui Alec nu-i trecea prin minte să renunțe. A doua zi avea să călătorească mai încet, ca o concesie. La cât era de năvalnică dorința lui, dacă ea mai dădea o dată din fund, nici măcar nu avea să facă acea concesie.

— Alec, ce știi de Andrew? întrebă ea din nou.

— Ce-ar fi de știut?

— Nimic.

— Răspunde-mi.

Vocea i se asprise, ca și privirea.

— Andrew nu m-a sărutat niciodată. Am fost făgăduiți unul altuia de mici. Îl cunosc de foarte multă vreme. Țin la Andrew, bineînțeles. E datoria mea să țin la el.

— Ai ținut, o corectă Alec. Ai ținut la bărbatul ăla.

— Ei bine, da, încuviință Jamie, sperând să-i descrețească fruntea. E un bun prieten al familiei mele, și, deoarece i-am fost făgăduită, trebuia să țin la el, nu?

El nu răspunse, dar se înseninâ la față și mai slăbi din strânsoare. Era foarte mulțumit de ea. Nu-și dăduse inima unui englez. Nu-l iubea. Alec surâse. Nu știa de ce conta pentru el, dar conta… al naibii de mult.

— Andrew a fost întotdeauna foarte cuviincios, continuă Jamie. Când venea să mă viziteze, era mereu cineva cu noi. Cred că de asta nu m-a sărutat niciodată.

Fusese foarte sinceră în tot ce-i spusese, așa că se aștepta la un răspuns sincer din partea lui, însă Alec se mulțumi să râdă.

— Ce te amuză atâta? Faptul că Andrew nu m-a sărutat niciodată, sau că nu eram lăsați singuri nici o clipă?

— Dacă era scoțian, îți jur că ar fi găsit o cale. Ai fi avut până acum un plod sau doi de la el.

— Andrew e un gentleman.

— Nu un gentleman, ci un prost, o contrazise Alec.

— Este un nobil englez, ripostă Jamie. Înțelege sentimentele gingașe ale unei femei. Îmi face mereu complimente. Este…

— Era.

— De ce insiști să vorbești despre el de parcă ar fi murit?

— Pentru că acum nu mai face parte din viața ta. Să nu-i mai pomenești numele în fața mea, nevastă.

Nu trebuia să-i vorbească pe un ton iritat. Alec se îndepărtă puțin de copac, apoi se întinse pe jos. Jamie începu să se rostogolească spre el. O susținu ferm, luându-i fesele în ambele mâini.

Era indecent felul în care o ținea, dar prea plăcut ca să-l roage să-i dea drumul.

Soarele apusese complet acum, dar lumina lunii era suficient de intensă ca să vadă chipul soțului ei. Părea relaxat, liniștit și somnoros. De aceea, nu se împotrivi când mâinile lui se strecurară din nou în sus, pe sub cămășuță. Se gândi că probabil nici nu era conștient de ce făcea.

Doamne, era plăcut ca păcatul. Îi puse mâinile pe umeri și își lipi obrazul de pieptul lui cald. Perișorii lui aurii o gâdilară la nas.

— Alec? șopti ea. Tare aș vrea să știu cum e.

Mâinile lui încetară s-o mai frământe cu blândețe. Jamie îl simți tare sub ea.

— Și ce anume ai vrea să știi?

— Cum sărută un bărbat o femeie când are de gând să facă dragoste cu ea. E un alt fel de sărut decât cel pe care mi l-ai dat.

Părea să-l îndrume ea pe el. Alec trebui să scuture din cap. Discuția asta era ridicolă. Și mult prea excitantă.

— Da, este, recunoscu el în cele din urmă.

— Daniel își folosește limba când sărută.

— Ce?

— Nu trebuie să ridici tonul la mine, Alec.

— De unde știi ce face Daniel…?

— Mi-a spus Mary. Cică e dezgustător.

— Să nu crezi asta, mormăi Alec.

— De ce?

Părea din nou să-și fi pierdut suflul.

— Spune-mi de unde știi asta?

— Pentru că ai dorit să te ating din clipa în care m-ai văzut.

— Nu-i așa.

— Pentru că simt pasiunea care sălășluiește în tine. Pentru că trupul tău reacționează de câte ori te privesc. Pentru că…

— Mă faci să mă simt jenată.

— Nu, excitată.

— Dar tu nu ești.

— Ba da.

— Nu trebuie să-mi vorbești așa, îi porunci ea.

— Îți vorbesc exact cum am chef. Te doresc, Jamie.

Tonul lui nu lăsa loc de ripostă. Până să-și recapete Jamie suflul, el îi și luă fața în mâini și îi asaltă gura, însă ea își strânse buzele ca pe o poartă zăvorâtă.

Alec îi puse mâna pe bărbie și apăsă, forțându-i gura să se deschidă. De îndată ce ea se supuse poruncii lui mute, își vârî limba în gura ei, adânc, iute, cu totul. Jamie se sperie atât de tare, că încercă să se tragă înapoi. Gura lui i-o astupă pe a ei, înăbușindu-i țipătul de protest. Acum nu mai era blând. Buzele lui erau fierbinți, flămânde, limba posesivă și sălbatică pe când învăța s-o guste și să-i arate fără menajamente cum să-l guste și ea.

Ultimul gând limpede al lui Jamie fu că Alec Kincaid știa cu siguranță să sărute. Însă ea învăța repede, iar limba ei deveni la fel de lacomă și dezlănțuită ca și a lui. Încercă să se opună când el o apucă de coapse, și le deschise pe ale lui și o prinse între picioarele sale puternice. Îi simțea excitația, încerca să scape, dar Alec o aduse din nou la supunere, întețind focul din ea. Limba îi pătrunse gura fără milă până ce întregul ei trup se încordă, cerând mai mult.

Doamne, ce dulce era! Tremura de dorință când o ținea în brațe așa. Gemetele senzuale pe care le scotea Jamie din adâncul gâtlejului îl înnebuneau.

Tânăra femeie nu se împotrivi cu adevărat decât atunci când el îi îndepărtă blând mâinile și îi dădu în jos bretelele cămășuței. În acea clipă își smulse gura de sub a lui, gândindu-se să se elibereze, dar, până să-i răspundă corpul la comanda creierului, avea deja cămășuță coborâtă până în talie.

Sânii îi erau aplatizați de pieptul lui, sfârcurile întărite de atingerea erotică a părului cârlionțat de pielea ei sensibilă.

— Vreau să te oprești acum, gemu ea.

Alec nu dădu atenție protestului ei fără vlagă. Își mută gura pe gâtul diafan, și apoi urcă lent. Jamie își înclină capul pe o parte ca să-i înlesnească mângâierea, însă icni când îi mușcă lobul urechii. Respirația lui neregulată era fierbinte, dulce, incredibil de excitantă. Alec îi șopti cuvinte tainice, seducătoare, care o făcură să tremure de o dorință necunoscută până atunci.

— Alec?

Îi rosti numele cu un geamăt întretăiat când îi trase cămășuță de pe șolduri.

— Nu am nimic pe dedesubt.

— Știu, fetițo.

— N-ar trebui să te oprești acum?

— Nu încă, Jamie, șopti el cu voce blândă.

O întoarse pe spate. Îi sărută din nou gâtul, umerii, gura. Doar când o văzu tremurând de dorință, se trase de lângă ea. Jamie își dădu atunci seama că era goală pușcă. Se întoarse să-l privească pe Alec. Umbrele îi întunecau trupul puternic. Auzi foșnetul de haine, știu că el își scotea restul veșmintelor și, în acel moment, o năpădi o frică teribilă.

Doamne, cât ar fi vrut să fugă! Însă Alec o prinse când nici nu apucă să se răsucească. O apucă de mâini, ducându-i brațele cu mult deasupra capului dintr-o singură mișcare fluidă, după care o acoperi complet cu trupul lui.

Atingerea pielii lui fierbinți o făcu să geamă. Alec scoase un suspin adânc înainte să-i ceară din nou gura. Sărutul lui era pătimaș de această dată. Voia s-o subjuge, s-o facă să i se predea. Când Jamie se arcui înspre el, Alec știu că firea ei pasională biruise sfiala feciorelnică. Îi eliberă mâinile în clipa când își vârî limba în gura ei, apoi scoase o exclamație satisfăcută când unghiile ei i se înfipseră în spate.

Pieptul i se freca de sânii ei moi în timp ce o mângâia. Jamie încerca să se îndepărteze pe furiș de zona lui inghinală, dar când îi simți mădularul tare pe burtă, încetă să mai facă vreun efort. O furnicătură dureroasă și caldă îi captă întreaga atenție.

Alec îi frământă sânii, luându-i în palme cu o infinită tandrețe. Cu degetele mari îi frecă sfârcurile umflate. Suspinul lui întretăiat îi spuse lui Jamie ce mult îi plăcea s-o atingă în zonele intime. Fata era destul

de sinceră cu ea însăși ca să nu nege delectarea pe care i-o provoca furtuna stârnită de atingerile lui.

Când îi luă sfârcul în gură și începu să-l sugă, ea crezu că avea să-și piardă mințile. Trăirea era atât de copleșitoare, că închise ochii și lăsă senzațiile minunate s-o învăluie. Se arcui spre el de dorință și picioarele i se mișcară nerăbdătoare odată cu ale lui.

Alec trase adânc aer în piept și se ridică pe coate să o privească.

Ea simți imediat schimbarea petrecută în el. Dintr-odată, deschise ochii și se uită într-ai lui, întinzând mâna să-l mângâie pe față. Barba lui îi gâdilă degetele, dar nu zâmbi. Alec era cel mai chipeș și totodată înfricoșător bărbat pe care îl întâlnise vreodată. Lumina palidă a lunii nu-i îndulcise trăsăturile. Arăta la fel de dur… și hotărât.

— Așadar, vrei să te oprești? murmură ea.

— Dar tu vrei să fac asta?

Nu știa ce să-i răspundă. *Da*, își spuse, *sigur că voia să se oprească. O mireasă ar trebui să aibă un pat de nuntă cum se cuvine, nu?*

— Nu încă.

Nu-și dădu seama ce spusese până când Alec nu-i zâmbi.

— Mă zăpăcești, Alec. Nu mai știu ce gândesc când mă mângâi așa. Poate c-ar trebui să ne oprim…

— Nu încă.

Avea pe frunte broboane de sudoare. Strângea din dinți, gâfâia.

El nu avea nici cea mai mică intenție să se oprească. Ochii i se măriră când își dădu seama de asta. Alec îi citise probabil gândurile… și îi simțise teama, căci îi desfăcu brusc picioarele cu genunchiul. Era un gest brutal, poruncitor.

Se uită în ochii ei în timp ce îi mângâia pântecele. Când degetele i se strecurară între coapsele calde, Jamie încercă să-i dea mâna deoparte.

— Nu, Alec. Nu trebuie.

El nu renunță. Îi mângâie cu degetele pliurile delicate. Când simți umezeala de acolo, aproape că-și pierdu stăpânirea de sine.

— Mă dorești, Jamie, șopti el. Doamne, ce dulce ești, atât de moale…

O pătrunse încet cu degetul, apoi intră mai adânc.

— Ești așa de strâmtă!

Rațiunea îi cerea să-l oprească, dar trupul nu avea nici un fel de reticențe. Își ridică șoldurile să-l rețină înăuntrul ei când el începu să se retragă.

— Acum vrei să te oprești? îl întrebă ea cu o voce care o dădea de gol.

— Nu încă, repetă Alec, zâmbind la confuzia pe care i-o simțise în voce.

Îi luă mâna și i-o apăsă pe erecția lui. Ea reacționă imediat. Tot corpul i se cutremură și se lipi de al lui.

— Ține-mă, o îndrumă el. Așa.

Îi încleștă palma în jurul mădularului său, apoi își vârî iarăși degetele în ea pentru a-i alunga orice temeri.

Îi dădu mâna la o parte când nu mai putu îndura dulcea tortură, îi pecetlui gura cu a lui și o pătrunse cu limba adânc, până în gâtlej. Jamie ajunse curând la fel de înnebunită de dorință, la fel de disperată ca și Alec. El știa exact unde s-o atingă, cât să apese, cum s-o facă să se topească în brațele lui. El deveni mai brutal în explorarea lui.

— N-o să ne oprim, nu-i așa, Alec?

— Nu, iubito.

Își scoase degetele din ea, apoi și le vârî imperativ din nou în teaca ei fierbinte, smulgându-i un țipăt de durere.

— Nu face asta, Alec! Mă doare.

— Taci, iubito, șopti el. Va fi mai ușor pentru tine.

Ea nu înțelese. Gura lui veni să revendice un alt sărut lung, pasional, iar, când Alec își retrase mâna din locul ei cel mai intim, Jamie căpătă convingerea că el nu avea să se oprească.

Alec îi acoperi cu sărutări gâtul, pieptul și pântecele. Când coborî în triunghiul moale de cârlionți negri care îi apăra fecioria, ea țipă din nou și încercă să-l dea deoparte. Dar nu mai putea fi oprit. Gustul ei îl amețea. Limba lui îi necăji carnea sensibilă de acolo, apoi se împinse în deschizătura moale și lunecoasă.

Copleșită de senzațiile minunate pe care i le dezvăluia uriașul scoțian, se agăță de el, cerând mai mult. Mușchii coapselor i se încordară, parcă prevăzând ce avea să se întâmple. Întâmpina cu bucurie asaltul extazului arzător ce o mistuia.

De îndată ce Alec simți primele spasme eliberatoare, îi desfăcu larg coapsele și intră blând în ea. Se opri când ajunse la fecioria ei, apoi împinse cu toată forța.

Jamie scoase un țipăt de durere. Alec își încetini imediat mișcările. Intrase pe de-a-ntregul în ea acum, posesia era completă. Încercă să se rețină, să-i dea timp să se adapteze.

— Nu te mișca încă, îi porunci el pe un ton ridicat. Doamne, Jamie! Ce strâmtă ești!

Oricum nu putea să se miște, nici dacă ar fi vrut. Greutatea lui o țintuia locului. Alec îi luă fața în mâini, apoi îi linse încet lacrimile sărate de pe obrajii roșii ca para focului. Pasiunea îi făcuse ochii de un albastru-închis, buzele îi erau purpurii și umflate de la atâtea sărutări pătimașe.

— Te mai doare, Jamie?

Gâfâia de parcă urcase un deal înalt, dar în vocea și expresia de pe față i se simțea și îngrijorare. Jamie dădu din cap că da, apoi spuse în șoaptă:

— Va trece durerea asta, nu-i așa, Alec? Nu trebuia să fiu așa

strâmtă?

— O, ba da! gemu el.

Când începu să se retragă, Jamie crezu că se terminase. Își încolăci picioarele de coapsele lui să-l țină adânc în ea.

— Nu te opri, Alec. Nu încă.

— Nu încă, îi promise el.

Nici unul din ei nu mai era în stare să vorbească. Alec ieși din ea, apoi se înfipse adânc încă o dată. Ea își ridică șoldurile în întâmpinarea lui. Îl voia cu totul în teaca ei strâmtă. Pasiunea îi mistuia ca focul de pădure. Alec își îngropa fața în scobitura de sub gâtul ei și se împinse în ea iar și iar.

Voia să fie blând, însă ea nu-l lăsa. Nici măcar nu-și dădea seama că unghiile i se înfipseseră adânc în spatele lui. Când ajunse aproape de orgasm, când credea că va muri de la presiunea incredibilă acumulată în ea, Jamie se agăță de soțul ei și îi strigă numele.

— Hai, odată cu mine, iubito, îi șopti Alec. Acum!

Habar nu avea ce urma să i se întâmple, nu știa decât că era în siguranță în brațele lui. Se lăsă în voia acestei minunate predări și o socoti o împlinire completă.

El știuse tot timpul unde vor ajunge, însă niciodată nu-și mai pierduse controlul astfel și nici nu simțise o pasiune atât de copleșitoare. Voia să-i arate stelele. El era cel cu experiență, ea - cea inocentă.

El știa unde să atingă, unde să mângâie, când să împingă, când să se retragă. Și totuși, când ajunse în cele din urmă la orgasm, își dădu seama că blânda lui mireasă îl dusese cu mult dincolo de stele. Îl dusese în rai.

Jamie dormi buștean. Soarele dimineții era deja deasupra pajiștii când se trezi și se întinse. Scoase un geamăt înfundat de îndată ce se mișcă. Era mult prea sensibilă. Deschise ochii. Roși puternic de jenă când își aminti ce se întâmplase noaptea trecută.

Dumnezeule preamilostiv, nu avea să se mai poată uita niciodată în ochii lui! Se purtase ca o destrăbălată. Ea îl rugase să se oprească, dar bărbatul fusese pornit să-și facă pofta.

Avea să stea toată ziua sub tartanul lui, hotărî, recunoscând că insistase cu destulă vehemență ca el să continue. Iar lui păruse să-i placă tot ce făcuseră.

Când își trase pledul de pe față îl văzu imediat pe Alec. Stătea în partea cealaltă a poienii, între caii lor. Bidiviii, observă ea, fuseseră deja înșeuați și pregătiți pentru drumul ce-i aștepta în acea zi.

Wildfire se comporta ca o femeie îndrăgostită. Îl tot îmboldea pe Alec să o mai mângâie pe cap. Jamie se trezi că voia și ea o mângâiere. Se gândi că poate Alec fusese mulțumit de ea noaptea trecută. Din păcate, adormise înainte să aibă el ocazia de a i-o spune.

Trebuia să-i vorbească, oricât i-ar fi fost de jenă. Întrucât el nu-i acorda atenție, se ridică în picioare, își scoase pătura de pe ea și își puse repede cămășuța. Știa că ținuta ei nu era defel cuviincioasă, dar nu avea de gând să se arate rușinată în fața lui; ar fi luat-o drept slăbiciune, presupuse ea.

Cum Alec nici nu se uită în direcția ei, își strânse hainele și se îndreptă spre iaz cu atâta demnitate cât îi permiteau coapsele dureroase. Se spălă și își puse pe ea o rochie bleu, apoi își împleti părul. Când se întoarse în tabără, dispoziția îi era mult mai bună. Era o altă zi, la urma urmei, și cu siguranță un nou început.

Pe lângă asta, își făcuse datoria de nevastă. Îl lăsase s-o posede.

Oare Jamie își imagina că el era de piatră? Alec își puse această întrebare îndată ce soția lui plecase de lângă el.

Nici o femeie nu îl atrăsese vreodată în așa măsură. Nu mai simțise nicicând o asemenea dorință sălbatică. „*Culcă-te cu ele și uită-le*", aceasta fusese deviza lui în trecut. Dar ea era altfel. Dumnezeu să-l ajute, începea să țină la fetișcana asta. Și nu era genul de muiere pe care s-o uiți. O dorință pură ca focul îl cuprinse în clipa în care ea se ridică și se întoarse cu fața la el. Părul numai bucle îi era complet răvășit. Își aminti ce mătăsos era când îi ținuse în sus șuvițele să i le usuce vântul. Jamie adormise lipită de el. Nu rezistase tentației s-o mai mângâie după ce făcuse dragoste cu ea, însă nici asta n-o trezise.

El nu pusese geană pe geană. Șoldurile ei erau o ispită constantă. De câte ori și le mișca, dorea s-o posede din nou. Singurul motiv pentru care se abținea era că Jamie n-ar mai fi putut merge o săptămână dacă îi făcea tot ce avea chef. Era prea devreme pentru ea. Avea nevoie de timp să i se vindece locul dureros. Luase decizia să nu se mai atingă de ea până nu ajungeau acasă. Și deja o regreta.

Nu era de piatră. Soțioara lui inocentă încă nu înțelegea asta. Nu ar fi stat acolo așa sumar îmbrăcată dacă ar fi avut idee ce se petrecea în mintea lui. Poate că știa totuși, se gândi el.

Oare încerca să-l ispitească să facă iar dragoste cu ea fără să i-o spună prin viu grai? Alec cântări mult timp această posibilitate, apoi hotărî că Jamie era prea naivă ca să-și dea seama ce ușor îi era să-l stârnească.

Avea, bineînțeles, s-o lămurească de îndată ce ajungeau acasă.

— Alec? Îți mulțumesc că mi-ai dat tartanul tău.

El se întoarse când îi auzi vocea și o văzu uitându-se fix la cizmele lui.

— Poți să-l păstrezi, Jamie.

— E un cadou de nuntă?

Nu voia să-l privească. Deși avea capul plecat, nu-și putea ascunde roșeața din obraji. Stânjeneala ei era cât se poate de evidentă. Și grozav de amuzantă. La naiba, femeia asta fusese ca o pisică sălbatică în

brațele lui. Avea semne care o dovedeau. Acum se purta de parcă avea să leșine dacă el rostea vreun cuvânt nepotrivit.

— Poți să-i zici și așa, mormăi el în cele din urmă, ridicând din umeri.

Îi luă desaga și se întoarse s-o fixeze pe spinarea lui Wildfire.

— Am unsprezece șilingi, Alec.

Neprimind răspuns, Jamie hotărî să insiste.

— Aveți vreun preot în Scoția aia a voastră?

Se întoarse lent s-o privească, moment în care ea își coborî iar pleoapele. Își recăpătase totuși o parte din curaj, căci acum se holba la pieptul lui, nu la cizme.

— Sigur că avem un preot, de ce mă-ntrebi?

— Aș vrea să cumpăr o indulgență cu banii ăștia, îl anunță Jamie.

Își puse tartanul sub braț și își împreună mâinile.

— O ce?

— O indulgență, repetă ea. Va fi cadoul meu de nuntă pentru tine.

— Înțeleg, zise el, făcând un efort să nu râdă.

Ar fi vrut s-o întrebe dacă ea credea că sufletul lui avea nevoie de ajutor, dar seriozitatea din tonul ei îl făcu să-i ia în considerare sentimentele gingașe.

Ce prostie! își zise. Trăirile ei n-ar fi trebuit să conteze câtuși de puțin pentru el.

— Ești mulțumit de ce vreau să fac? îl întrebă Jamie, sperând să audă de la el o vorbă bună, dar se alese numai cu o ridicare din umeri. M-am gândit că ar fi un cadou potrivit, pentru că ieri ai omorât un om fără să vrei. Indulgența îți va înjumătăți timpul petrecut în Purgatoriu. Așa zice părintele Charles.

— N-a fost fără să vreau, Jamie, și tu ai ucis un om cu mâna ta.

— Nu-i așa.

— Ba da, asta ai făcut.

— N-ar trebui să te bucure, murmură Jamie. Și, dacă am omorât un om, ei bine, merita să moară, așa că nu trebuie să-mi cumpăr nici o indulgență.

— Deci numai pentru sufletul meu ești îngrijorată?

Jamie dădu din cap că da. El nu știa dacă să se simtă jignit sau amuzat. Se gândi însă cu oarecare invidie la toți galbenii pe care avea să-i strângă părintele Murdock în viitor dacă soția lui urma să-i cumpere câte o indulgență de fiecare dată când ucidea un om. Până la sfârșitul anului, preotul avea să ajungă mai bogat decât regele Angliei.

În mod clar, Alec nu era generos cu laudele, decise Jamie. Încă nu-i spusese nici un cuvânt de recunoștință.

— Aveți și un fierar?

El încuviință, apoi o aștepta să continue. Numai Dumnezeu știa ce se petrecea în capul ei acum. Ciudat, dar era nerăbdător să afle ce

gândea soția lui. *Un alt necaz*, își spuse. Trebuia să rezolve și această problemă.

— Atunci, cu restul de șilingi, o să-ți mai cumpăr un cadou de nuntă, îl informă ea.

Când își ridică privirea să-i vadă reacția, observă că îi captase întreaga atenție.

— M-am gândit la un dar potrivit pentru tine. Sunt sigură că va fi pe placul tău.

— Și ce-o să fie? se interesă el, socotindu-i entuziasmul la fel de captivant ca și zâmbetul.

Nu avea inima să-i spună că nimeni nu plătea cu șilingi în Scoția. Știa că va afla în curând și singură.

— O sabie, Alec. E un cadou frumos, nu? Orice luptător trebuie să aibă una încinsă la brâu. Am observat că îți lipsește din dotare când ne-au atacat tâlharii. Mi s-a părut foarte neobișnuit, căci orice războinic are nevoie de o asemenea armă. Apoi m-am gândit că ești scoțian și poate că nu ești antrenat să lupți în felul ăsta… Alec, de ce te uiți la mine așa?

El nu putea să-i răspundă.

— Nu-ți place darul meu?

Părea îngrijorată acum. Alec reuși să dea din cap. Mai mult nu putea să facă. Jamie zâmbi ușurată:

— Știam eu c-o să-ți placă!

El mai dădu o dată din cap, apoi trebui să-și întoarcă fața de la ea. Pentru prima dată în viață, Alec Kincaid rămăsese fără grai, însă Jamie nu păru să observe.

— Daniel poartă sabie. Am văzut-o imediat. Poate că, voi doi fiind atât de buni prieteni, va găsi timp să-ți arate cum să lupți cu arma asta. Mi s-a spus că e foarte utilă în bătălie.

Alec își lăsă capul în jos, până aproape de șa. Jamie nu-i vedea fața, pentru că și-o întorsese de la ea, dar umerii i se zguduiau.

Era probabil copleșit de recunoștință.

Jamie se simțea mândră de ce făcuse. Tocmai îi oferise o ramură de măslin, iar el o acceptase. Situația lor avea să se îmbunătățească acum, în mod sigur. Cu timpul, se putea chiar să uite că ea era englezoaică și să înceapă s-o îndrăgească.

Plecă de lângă soțul ei, căci voia să stea câteva minute cu Mary înainte de a porni iar la drum. Acum că găsise un mod de a se înțelege cu Alec, se gândea să i-l dezvăluie și surorii ei. Normal că n-avea să stea de vorbă despre noaptea trecută.

Nu, Mary trebuia să afle despre acele aspecte ale căsniciei de la propriul soț. Sau poate că și aflase deja. Jamie se simțea de parcă descoperise tainele universului. Bunătatea e răsplătită cu bunătate. Nu muști niciodată mâna care te mângaie, nu?

— Jamie? Vino aici!

Porunca lui Alec era un pic prea aspră pentru gustul ei, dar se întoarse lângă el. Se uită la pieptul lui, așteptând să audă ce avea să-i spună.

Alec o luă de bărbie.

— Te simți bine, nevastă? Ai să poți călări astăzi?

Ea nu înțelese ce rost avea întrebarea lui.

— Mă simt foarte bine, Alec, serios.

— Nu te doare prea tare? insistă el.

Roșeața care îi cuprinse imediat obrajii îi spuse soțului că acum înțelegea.

— Nu trebuia să pomenești de asta, murmură ea.

— Ce să pomenesc?

Deși nu i se părea posibil, Jamie se îmbujoră și mai tare.

— Faptul… că mă doare, bâigui ea.

— Jamie, știu că te-am rănit azi-noapte.

Nu lăsa impresia că ar fi fost chinuit de remușcări. Domnul îi era martor, părea cât se poate de arogant.

— Da, m-ai rănit, șopti ea. Și, da, mă doare. Mai ai și alte întrebări intime să-mi pui?

El o strânse de bărbie, obligând-o să-și ridice fața din nou spre el după care își lăsă capul în jos și îi atinse ușor buzele. Era un sărut atât de blând, că Jamie se zăpăci complet. Ochii i se umplură de lacrimi la gândul că Alec urma să-i aducă laudele pe care avea atâta nevoie să le audă.

— Dacă mă gândesc la vreuna te anunț eu, îi spuse el înainte să-i dea drumul.

— Să te gândești la ce?

Uita mai repede ca o babă.

— La alte întrebări intime, îi aminti Alec pregătindu-se să sară în șa.

Văzând că ea nu se clintise, o îndemnă:

— Hai, Jamie! E timpul s-o pornim la drum.

— Dar Daniel și Mary? N-ar trebui să-i așteptăm?

— Au plecat de două ceasuri.

— Au plecat fără noi?

Alec își reținu un zâmbet. Nevastă-sa părea foarte iritată. Îi ieșiseră deja din cosițe câțiva zulufi care pluteau în jurul chipului ei grațios. Era fermecătoare.

— Aveai nevoie de somn, îi spuse cu o voce brusc răgușită.

— Nici măcar n-au spus la revedere, remarcă Jamie. A fost nepoliticos din partea lor, nu crezi, Alec?

Se duse la Wildfire, se opri lângă iapă să-i șoptească vorbe de laudă și s-o mângâie, apoi se urcă în șa. Se strâmbă de durerea provocată de această mișcare.

— Nu încercăm să-i ajungem din urmă?

Alec scutură din cap.

— Trebuie să fi ieșit de pe drumul spre miazănoapte până acum.

Jamie nu reuși să-și ascundă dezamăgirea.

— Cât mai trebuie să facem până acasă?

— Încă trei zile.

— Trei?

Părea din nou iritată.

— Trei dacă ne mișcăm repede, nevastă.

— În direcția opusă celei în care a luat-o sora mea?

Înainte să-i răspundă el, Jamie șopti:

— N-o s-o mai văd niciodată, așa-i?

— Nu te necăji, iubito. Casa lui Mary e doar la un ceas călare de noi. Vei putea s-o vezi de câte ori vrei.

Explicația lui nu avea nici un sens pentru ea.

— Mergem trei zile în direcția opusă, îmi spui, și totuși Mary își va sfârși călătoria la numai un ceas călare de castelul tău? Nu înțeleg, Alec. Îți mai aduci aminte unde locuiești, nu?

— Daniel are în drum niște clanuri prietene, pe care trece să le salute, așa cum și eu am clanuri prietene cu mine, Jamie. Și eu va trebui să mă opresc pe la ele să le salut ca șef al clanului Kincaid.

— De ce n-am putea toți patru…

— Sunt și clanuri care ar da orice să mă vadă mort.

Asta era mai ușor de înțeles, decise ea. Dacă Alec era la fel de impulsiv cu clanurile precum se purta cu ea, își făcea cu siguranță mulți dușmani.

— Și Daniel e prieten cu unii dintre dușmanii tăi?

Când Alec încuviință din cap, Jamie stărui:

— Atunci de ce-l consideri pe Daniel prietenul tău? Dușmanii tăi ar trebui să fie și ai lui dacă îți este loial.

El renunță să mai explice. Știa că tânăra lui nevastă tot n-ar fi înțeles.

— Avem mulți dușmani, Alec?

— Noi?

— Acum sunt soția ta, dacă n-ai uitat, îi aminti ea. De aceea, dușmanii tăi sunt și ai mei, corect?

— Da.

— De ce zâmbești? Îți place să ai mulți dușmani?

— Zâmbesc pentru că tocmai mi-am dat seama că ai toate calitățile unei adevărate scoțiene. Asta îmi place la tine.

Ea îi surâse radios. Alec ghici imediat că punea ceva la cale. Observase deja că, atunci când îi scânteiau ochii ca acum, urma să-i dea o replică inteligentă. Nu-l dezamăgi defel.

— N-o să fiu niciodată scoțiană, Alec. Iar tu ai toate calitățile unui adevărat baron englez. Asta-mi place la tine.

Nu știa de ce îl pufnise râsul, căci ea tocmai îl insultase grav, dar nu-și mai putu opri hohotele. Scutură din cap ca să-și sublinieze indignarea.

— Nu uita discuția asta, Jamie. Într-o zi, nu peste mult timp, ai să-ți dai seama cât de greșite îți sunt convingerile.

— Toate, Alec?

Se uită urât la el, apoi adăugă:

— Încep să înțeleg de ce avem așa mulți dușmani.

Puse capăt discuției, dându-i pinteni lui Wildfire s-o pornească la galop pentru a se îndepărta cât mai mult de el. Nu-i răspunse când o strigă, hotărâtă să-l lase în urma ei toată ziua. N-avea decât să înghită praful ridicat de calul din frunte. Însă Alec apăru brusc lângă ea și înșfacă frâiele iepei. Lui Jamie nu-i spuse nici o vorbă, doar o întoarse pe Wildfire în direcția opusă și îi azvârli înapoi hățurile.

— Ei, ce faci? întrebă ea.

— Mergeai în direcția greșită, îi spuse Alec, vizibil exasperat. Dacă nu cumva te gândeai să te întorci în Anglia.

— Nu.

— Atunci simțul tău de orientare e o altă…

— O mică greșeală, Alec, ripostă ea. Am un simț de orientare foarte bun.

— Ai fost în multe locuri ca să ți-l verifici?

— Nu. Și, cu toate că te încrunți la mine, am încă o întrebare să-ți pun. Ai fost mulțumit de mine azi-noapte?

El părea să fie cât pe ce să izbucnească în râs.

Jamie, hotărâtă să-l strângă de gât dacă îndrăznea, insistă:

— Ei bine? M-am arătat pricepută? Și să nu cumva să ai tupeul să-mi ceri lămuriri. Știi foarte bine la ce mă refer.

Ar fi murit dacă-i spunea că nu era bună de nimic. Strângea cu putere frâiele, crestându-și palmele, atât de tensionată devenise, dar și mânioasă pe ea însăși că îl întrebase așa ceva.

— O să ajungi mai bună.

Știuse exact ce să-i spună ca să-i potolească furia. Se gândi că ochii ei aruncaseră scântei când și-i ridicase la el.

Alec îi zâmbea. Privirea lui blândă dovedea că înțelesese perfect situația.

— Voi ajunge mai bună? zise ea cu o voce gâtuită. De ce tu…

— Vom exersa, Jamie, după ce ajungem acasă, în fiecare noapte, până când vei ști tot ce trebuie.

Făcându-i această promisiune, își îmboldi armăsarul la drum. Jamie nu știa ce să înțeleagă din remarca lui nerușinată. Crezu că o insultase, dar felul în care o privise îi sugerase că el aștepta cu nerăbdare să înceapă „antrenamentul”.

Indiferent cât întorcea lucrurile pe toate părțile, ajungea la aceeași

concluzie: Alec Kincaid avea tot atâta compasiune cât un țap.

Totuși, nu se cuvenea să-l nedreptățească. Se purtase frumos când o lăsase să doarmă mai mult după revărsatul zorilor. Avea nevoie de cele câteva ore de somn în plus și, deși îl învinuia pe Alec că storsese ultimul strop de vlagă din ea noaptea trecută, tot recunoștea că îi arătase puțină milă. Poate că, la urma urmei, nu era om așa de rău.

Jamie își schimbă părerea despre soțul ei până în amurg. Călăriseră prin codri aproape toată dimineața, oprindu-se doar să se mai învioreze la malul unei ape.

Alec de-abia îi adresase câte un cuvânt politicos. Părea cufundat în propriile gânduri. Jamie încercase de mai multe ori să-l atragă într-o conversație, dar îi ignorase întrebările cu o impolitețe pe care ea o găsise descurajantă.

Stătea acum pe malul ierbos, cu mâinile la spate. Jamie bănuia că era nerăbdător să-și continue călătoria.

— Aștepți să se odihnească bidiviii, sau eu? izbucni ea când nu mai suportă tăcerea.

— Caii sunt gata de drum, răspunse el fără s-o privească.

Jamie se gândi o clipă să-i dea brânci în râu ca să-i atragă atenția, dar își luă seama. Dacă nu se îneca, avea să înghită multă apă și să se înfurie, iar ei îi ajungeau propriile dureri și necazuri. Să-l audă zbierând la ea i-ar fi făcut ziua și mai chinuitoare.

După o clipă de reflecție, se sui în șaua lui Wildfire și declară:

— Sunt gata acum. Îți mulțumesc pentru popas.

— Tu mi-ai cerut să opresc.

Era atâta mirare în vocea lui, că o luă prin surprindere.

— Trebuie să cer mereu?

— Bineînțeles.

Păi, ce naiba, ar fi putut să-i spună la cât timp stabilise să facă popasuri.

— Și îmi vei onora întotdeauna cererile, Alec?

— Dacă e posibil, mormăi el încălecând.

Caii lor erau atât de aproape că picioarele li se atingeau.

— Atunci de ce nu te-ai oprit când ți-am cerut-o azi-noapte? îi scăpă ei porumbelul.

Alec o apucă de ceafă și o trase spre el. Jamie se propti în șa, încercând să-și mențină echilibrul. El aștepta să-și ridice ochii, apoi o aținti cu privirea.

— Tu n-ai vrut.

Îi zâmbi.

— Asta-i cea mai arogantă…

O sărută să-i închidă gura. Nu voia decât să-i aducă aminte cine era stăpânul și cine sclava, dar buzele ei erau atât de moi și fragede sub ale lui, încât își uită intențiile. Îi explora gura cu limba, apoi și-o retrase.

Ea părea uluită. Își lăsă mâna, delicată ca o aripă de fluture, pe obrazul lui, fără să-și dea seama că-l dezmierda în continuare.

— Am spus că am să-ți onorez cererile de câte ori e posibil, Jamie. Mi-a fost peste putință să mă opresc ieri-noapte.

— Ți-a fost?

Femeia asta îl făcea să pară neghiob dacă îi tot cerea să repete fiecare cuvânt. Alec nu-și ascunse exasperarea.

— Poți să o iei tu înainte de data asta, o anunță, încercând s-o aducă înapoi la realitate.

Jamie încuviință din cap. Ocoli cu Wildfire armăsarul soțului, însă tocmai când își ferea capul de o creangă groasă, Alec apăru pe neașteptate lângă ea. În clipa în care îi luă hățurile din mâini, își dădu seama ce greșeală făcuse.

El nu-i critică jalnicul simț al orientării și nici ea nu rosti o vorbă.

La asfințit se opriră în mijlocul unei pajiști largi. Alec întinse mâna să tragă de frâiele lui Wildfire. Nici când caii lor ajunseră unul lângă celălalt, el nu dădu drumul hățurilor iepei. Cu o expresie impasibilă, se uita drept înainte.

— E vreo primejdie, Alec? întrebă ea fără a reuși să-și disimuleze îngrijorarea.

Alec scutură din cap. S-ar fi oprit el în mijlocul unei întinderi atât de expuse dacă ar fi adulmecat vreun pericol? Întrebarea i se păru absurdă până își aminti că ea habar n-avea ce înseamnă să fii războinic.

Jamie se gândi să-și dezmorțească puțin picioarele, dar, când începu să descalece, Alec o opri, punându-i mâna pe coapsă. Apăsarea lui nu era deloc blândă.

Ea îi înțelese destul de repede mesajul nerostit, dar nu și felul în care se purta. Își împreună mâinile, așteptând cu răbdare ca soțul ei să-i dea explicații.

Din pădure se auzi un fluierat slab. Copacii parcă prinseră brusc viață când începură să se apropie de ei niște oameni în tartane maro cu galben.

Jamie nu-și dădu seama că-și încleștase mâna pe piciorul lui Alec până el nu i-o acoperi cu a lui.

— Sunt aliați cu noi, Jamie.

Ea îi dădu imediat drumul, se îndreptă de spate și își puse din nou mâinile împreunate în poală.

— Am ghicit și eu atâta lucru, șopti.

Era o minciună ce deveni și mai vinovată când urmă:

— Chiar de la distanță îi văd zâmbind.

— Nici vulturul nu le-ar vedea fețele de la o asemenea distanță, replică el.

— Noi, englezii, avem vederea foarte ageră.

— Glumești cu mine, nevastă? o întrebă privind-o cercetător.

— Tu decizi, bărbate.

— Da, așa e. Am învățat deja totul despre simțul umorului de care dau dovadă englezii.

— Și ce-ai învățat?

— Că tu nu-l ai.

— Te înșeli! Păi, am un simț al umorului foarte bine dezvoltat.

După această afirmație ritoasă, își întoarse fața de la el.

— Jamie?

— Da, Alec.

— Când ajung la noi, nu te uita decât la mine, la nimeni altcineva. Ai priceput?

— Nu vrei să mă uit la nici unul dintre ei?

— Întocmai.

— De ce?

— Motivele mele nu sunt treaba ta, nevastă.

Vocea îi devenise tăioasă ca o lamă de cuțit.

— Pot să le adresez cuvântul?

— Nu.

— Vor crede că sunt prost crescută.

— Te vor crede supusă.

— Dar nu sunt.

— Vei fi în curând.

Jamie simți că îi iau foc obrajii. Se uită urât la Alec, dar era un efort inutil, căci el avea privirea ațintită drept înainte, ignorând-o pe a ei.

— Alec, poate ar trebui să descalec și să îngenunchez la picioarele tale. Așa aliații tăi vor vedea cu siguranță ce nevastă supusă ai.

Cum el părea să-i ignore vocea tremurândă de furie, insistă:

— Ei, ce zici, milord?

— Nu e o idee rea.

Nu părea să glumească. Jamie era prea uluită de comentariul lui revoltător ca să conceapă o replică inteligentă.

Nu avea de gând să-și arate supărarea în fața unor străini, indiferent cât o necăjea soțul ei. O, da, intenționa să facă pe soția supusă până când ea și Alec rămâneau singuri din nou. Apoi avea să-l tragă rău de urechi.

Când aliații ajunseră într-un final la ei, Jamie își fixă privirea asupra profilului aspru al soțului ei. Se concentra cât era în stare să nu i se vadă nici o emoție pe față. Ar fi fost prea mult să se prefacă senină.

Alec nu se uită deloc la ea. Conversația se purta în gaelică. Jamie înțelegea majoritatea cuvintelor, chiar dacă dialectul era puțin diferit de cel din câmpie pe care-l învățase de la Beak.

Alec nu știa că ea îi vorbea bine limba, iar ignoranța lui îi dădea un sentiment de satisfacție răutăcioasă. Hotărî să nu-i spună niciodată.

Îl auzi refuzându-i pe aliați când aceștia îi oferiră băutură, mâncare,

precum și adăpost. Purtarea lui aspră, neînduplecată era acum aceea a unei căpetenii, iar când terminară ritualul de bun-venit, scoțienii îi povestiră ce se mai întâmplase în ultimul timp în sânul clanurilor.

Jamie știa că se holbau la ea. Încercă să rămână calmă. Disperată cum era, îi oferi Creatorului o lună de slujbe zilnice și o litanie dacă o ajuta să treacă prin acest calvar umilitor.

Lui Alec îi era rușine cu ea. Când își dădu seama de acest lucru, îi veni să plângă. Își plânse de milă doar un minut sau două, după care se mânie. Cum îndrăznea soțul ei să se rușineze cu ea? Știa că nu e așa drăguță ca altele, dar nici slută nu era. Odată, tatăl ei îi spusese că era chiar frumoasă. Desigur, era datoria lui s-o laude, așa că părerea lui era subiectivă. Totuși, nu văzuse niciodată oameni care să-și ferească dezgustați ochii la vederea ei.

Când Alec întinse mâna și apucă frâiele lui Wildfire, Jamie se opri să asculte conversația. Îl auzi pe unul din aliații lui întrebând cine era femeia.

— Soția mea.

Nu era pic de mândrie în vocea lui. Dumnezeu îi era martor, ar fi putut foarte bine să se refere la câinele lui. Nu, se corectă ea, câinele însemna probabil mai mult pentru el. Pe de altă parte, nu șovăise cu răspunsul, remarcă Jamie, încercând să găsească și ceva bun în atitudinea lui.

Alec era cât pe ce să-și mâne armăsarul înainte, prin mulțimea de războinici, când unul din aliați strigă:

— Și ce nume poartă, Kincaid?

Lui Alec îi luă mult timp să răspundă. Își scrută auditoriul. Expresia de pe fața lui o înspăimântă pe Jamie. Chipul îi era parcă dăltuit în piatră.

În cele din urmă, dădu un răspuns. Vocea lui rece ca gheața șfichiui aerul ca un strigăt de luptă:

— Al meu.

CAPITOLUL 8

Jamie începea să creadă că nu avea nimic omenesc în el. Alec parcă nu cunoștea setea, foamea sau oboseala. Singurele ocazii în care se oprea să se odihnească erau când i-o cerea tânăra lui mireasă, și numai Dumnezeu știa ce mult detesta să-l roage ceva.

Un englez s-ar fi îngrijit cu siguranță de confortul soției sale. Alec abia își amintea că era însurat, lăsând impresia că Jamie reprezenta pentru el un ghimpe în talpă.

Era epuizată, bănuia că arăta ca muma pădurii, apoi își spuse că oricum nu conta. Alec își exprimase cât se poate de limpede sentimentele când nu voise s-o prezinte aliaților săi. Nu-l atrăgea deloc.

Ei bine, nici el nu era Făt-Frumos, hotărî ea. Părul îi era aproape la fel de lung ca al ei, pentru numele lui Dumnezeu!, iar dacă asta nu era o manifestare primitivă, atunci nu mai știa ce era.

Ar fi nutrit sentimente mai calde față de soțul ei dacă el s-ar fi purtat un pic mai frumos cu ea. Aerul de munte îi afectase cu siguranță mintea, căci, pe măsură ce urcau, devenea tot mai distant și mai rece.

Avea mai multe cusururi decât Satana. Nici măcar nu știa să numere. Îi promisese că vor ajunge în trei zile la el acasă și, iată, era a cincea noapte pe care o petreceau în aer liber și nu se vedea nici un om din clanul Kincaid.

Avea oare simțul orientării la fel de puțin dezvoltat ca știința cifrelor? Jamie decise că era prea obosită să-și facă griji din cauza asta. De îndată ce Alec își îndreptă atenția spre cai, ea o luă spre lac, în căutarea unor momente de singurătate. Se dezbrăcă până la cămășuță, se spălă cât de bine putea în apa rece ca gheața, căreia Alec îi spunea „loch", apoi se întinse pe tăpșanul cu iarbă înaltă. Era stoarsă de puteri. Se gândi să închidă ochii doar câteva minute înainte de a se îmbrăca. De fapt, aerul rece nu o deranja.

O ceață densă se pogora în vâlcea. Alec o lăsă în pace atâta timp cât socotea că îi trebuie pentru baie, dar, când pâcla îi ajunse mai sus de picioarele goale, o strigă, poruncindu-i să se întoarcă la el.

Ea nu răspunse chemărilor lui. Inima lui Alec începu să bată tare. Nu era îngrijorat că dușmanii lui ar fi putut s-o prindă. Nu, acum se aflau pe pământurile clanului Kincaid, într-o zonă unde numai ai lui

îndrăzneau să calce. Însă ea nu-i răspunse. I se tăie respirația în fața priveliștii ce-i apăru în fața ochilor.

Era frumoasă ca o zeiță. Dormea profund. Ceața plutea în jurul ei, învăluind-o în mister. Razele soarelui sporeau această vrajă, aurindu-i pielea. Dormea pe o parte. Cămășuță albă pe care o purta i se ridicase pe șolduri, dezgolindu-i picioarele lungi.

Stătu acolo mult timp, savurând priveliștea. Dorința crescu în el până ajunse aproape dureroasă. Femeia i se părea pur și simplu superbă. Își aminti ce simțise când Jamie își încolăcise picioarele în jurul taliei lui, când fusese în ea.

Nevasta lui. Se cutremură de dorință s-o posede. Știa că nu va mai rezista o noapte fără să facă iar dragoste cu ea. N-avea cum să-și țină promisiunea că nu se va mai atinge de ea până nu ajungeau la castelul lui. Totuși, de această dată, era hotărât să nu se grăbească. Avea să fie un amant tandru, nepretențios. Și avea să o ia cu încetișorul… chiar dacă asta însemna un chin.

O contemplă dormind până ce soarele trecu de linia orizontului. Chiar atunci, Jamie se trezi, iar el se duse s-o ia în brațe. Când o ridică la pieptul lui gol, ea îl luă de gât, se ghemui și scoase un suspin dulce.

O duse până la locul lor de popas, unde se lungiră înveliți cu tartanul. Jamie, acoperită din cap până-n picioare cu pledul și trupul soțului ei, nu mai simțea aerul rece al muntelui.

— Alec? șopti ea cu o voce somnoroasă.

— Da?

— Ești supărat pe mine?

— Nu.

— Ești sigur?

Își dorea să-i vadă chipul, însă brațele lui vânjoase o strângeau așa tare, că abia se putea mișca.

— Sunt sigur.

— Sunt teribil de obosită. Am călărit mult azi, nu-i așa?

El nu credea același lucru, dar hotărî să n-o contrazică.

— Da, așa e.

— Alec, aș vrea să te întreb ceva.

Jamie se ridică în capul oaselor, apoi scoase un geamăt puternic când el o luă de fese și o lipi cu forța de el. Coapsele lui erau mai tari ca pământul bătătorit, înnebunit de mișcările ei lente, bărbatul strânse din pleoape. Jamie era prea obosită și avea evident dureri prea mari ca s-o ia cu asalt. *Trebuia să aștepte*, își spuse. Era singurul lucru rațional pe care îl putea face, însă avea să fie o încercare foarte grea pentru el.

— Alec, dă-mi drumul, te rog! Mă doare.

— Dormi, nevastă. Ai nevoie de odihnă.

Vocea îi era gâfâită.

Ea se arcui spre el, făcându-l să strângă din dinți.

— Mă doare fundul!

O simți roșind din cauza acestei dulci mărturisiri. Peste o clipă însă, tânăra lui mireasă icni scandalizată când el începu să-i maseze mușchii încordați ignorându-i atât zbaterea, cât și gemetele.

— Educația ta a fost foarte neglijată, o informă. Ca să fiu cinstit, ești cea mai nepricepută femeie din câte am cunoscut. Ce zici de asta, nevastă?

— Ai impresia că sunt cât pe ce să izbucnesc în plâns, asta zic. Știu că mi-a tremurat vocea când ți-am spus că mă doare. Iar tu ești un bărbat care detestă femeile plângărețe, nu-i așa? Să nu negi! Am văzut cum te uitai la surorile mele când boceau de mama focului. Păreai foarte stânjenit.

— Da, e adevărat.

— Așa că, pentru a mă opri să plâng, mă insulți ca să mă enervezi. Ai ghicit că mă aprind repede și preferi să țip la tine decât să plâng.

— Începi să mă cunoști.

— Ți-am spus că așa va fi, se lăudă Jamie. Dar mai ai multe de aflat despre mine.

— N-am nevoie…

— Ba da, îl contrazise ea. Confunzi lipsa de experiență cu nepriceperea, Alec. Dacă ți-aș spune că știu să trag cu arcul mai bine ca oricare dintre luptătorii tăi? Sau că îi pot întrece la călărit - fără șa, desigur. Sau că aș putea…

— Aș zice doar că ești pusă pe glume. Abia poți să te ții în șa, nevastă.

— Asta înseamnă că ți-ai făcut deja o impresie despre mine, nu-i așa?

El îi ignoră întrebarea și îi puse alta.

— Ce ai vrut să mă întrebi? Ceva care te-a îngrijorat?

— Nu-mi fac griji.

— Spune-mi, stărui el nevrând să-i lase timp pentru răzgândire.

— Doar mă întrebam dacă o să-mi dai aceleași porunci când ajungem la castelul tău.

— Ce porunci? o întrerupse el, neavând nici un habar despre ce vorbea.

— Știu că ți-e rușine cu mine, Alec, dar nu cred că voi fi în stare să tac tot timpul. Sunt obișnuită să vorbesc liber și chiar nu…

— Crezi că mi-e rușine cu tine?

Părea cu adevărat surprins. Jamie se întoarse în brațele lui, dădu deoparte pledul și-l privi cercetător. Chiar și în lumina lunii, tot îi văzu expresia uimită. Nu-l credea nici o clipă.

— Nu te preface că nu știi, Alec Kincaid. Cunosc adevărul. O femeie ar fi proastă să nu-și dea seama de ce n-o lași să stea de vorbă cu aliații tăi. Crezi că sunt urâtă. Și englezoaică.

— Dar ești englezoaică, îi aminti el.

— Și sunt mândră de asta. Ai idee ce superficial e un bărbat care judecă o femeie după înfățișarea ei?

Râsul lui îi întrerupse dojana.

— Mojicia ta e mai rea decât înfățișarea mea, bodogăni ea.

— Iar tu, nevastă, ești cea mai îndărătnică femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

— Asta nu-i nimic pe lângă păcatele tale. Ești la fel de ciuruit ca un scut vechi.

— Nu ești urâtă.

Alec observă că nu-l credea, pentru că era tot încruntată.

— Când ai ajuns la concluzia asta?

— Ți-am explicat deja. Când nu m-ai lăsat să-mi iau ochii de la tine, când nu m-ai prezentat prietenilor tăi, când nu mi-ai permis să spun ce gândesc. Atunci am ajuns la concluzia asta. Să nu faci o greșeală, Alec, continuă ea când îl văzu că abia se stăpânea să nu râdă din nou, puțin îmi pasă dacă mă crezi drăguță sau nu.

El o luă de bărbie și o ținu bine.

— Dacă te uitai la un bărbat mai mult ca la altul, din întâmplare sau înadins, acesta ar fi tras concluzia că poate râvni la tine. În neamul Kerry nu se poate avea încredere, cel puțin asta este părerea mea. M-ar fi provocat la luptă de dragul tău. E destul de ușor de înțeles chiar și pentru tine, englezoaico. Unii s-ar fi putut gândi că ochii tăi violeți sunt fermecați, alții poate ar fi dorit să-ți atingă părul să vadă dacă e așa mătăsos precum arată. Toți ar fi dorit neîndoielnic să pună mâna pe tine.

— Așa să fie?

Făcuse ochii mari de uimire. Alec își dădu seama că soția lui nu era câtuși de puțin conștientă de farmecele ei.

— Cred că exagerezi, urmă ea. Nu cred că bărbații ăia și-ar fi dorit să mă atingă.

Părea să aibă mare nevoie de un compliment, așa că el hotărî să i-l facă.

— Ba da. Nu am vrut să aibă loc o luptă, pentru că știu ce mult te tulbură vederea sângelui.

Jamie era uluită de explicația lui rostită cu atâta calm. Oare tocmai îi făcuse un compliment? Oare ochii ei erau fermecați pentru el?

— Acum de ce te mai încrunți? vru el să știe.

— Mă întrebam dacă tu… adică…

Oftă, îi dădu deoparte mâna de la bărbie și puse din nou capul pe umărul lui cald.

— Atunci nu mă socotești urâtă.

— Nu.

— N-am crezut niciodată așa ceva, recunoscu ea voioasă. E bine să

știu că nu-ți par lipsită de farmec.

— N-am zis asta.

— N-am spus niciodată că tu nu ești urât, îl tachina ea. Poate că eu cred asta.

El râse din nou cu poftă, aducându-i și ei zâmbetul pe buze. Era oare posibil ca tânăra lui soție să fi început să-l primească în inima ei?

Alec îi dădu deoparte o șuviță de pe frunte.

— Te-a ars soarele astăzi. Ai nasul roșu ca racul. Nu cred că ești prea atrăgătoare.

— Nu?

Părea uimită.

— Glumeam, se bosumflă el.

— Știam, chicoti ea.

Apoi căscă, amintindu-i ce epuizată era.

— Dormi, Jamie.

Blândețea cu care îi mângâia spatele se simțea și în vocea lui, care nu mai era poruncitoare. Când începu să-i maseze umerii încordați, ea închise ochii și scoase un suspin languros. Își puse o palmă pe pieptul lui. Îi simțea inima bătând sub degetele ei. Aproape fără să vrea, trasă un cerc în jurul sfârcului ascuns în părul cârlionțat. Îi plăcea să-l atingă. Mirosul lui îi amintea de viața în aer liber, emanând prospețime și vigoare.

Alec îi luă deodată mâna și i-o lipi de pieptul lui. Ea bănui că se gâdila. În schimb, el bănuia că Jamie voia să-l scoată din minți.

— Încetează, îi porunci cu o voce aspră ca piatra neșlefuită.

Jamie nu știa când adormise, dar la trezire îi veni în minte visul splendid pe care îl avusese. Dormea pe un pat din flori sălbatice, complet goală. Soarele îi înfierbânta pielea. Căldura erotică radiată de astru o făcea să uite de toate. Acea tensiune cunoscută sporea tot mai mult înlăuntrul ei și chinul sfâșietor dintre coapse cerea să fie alinat.

Propriul ei geamăt de dorință o trezise din somn. Nu fusese deloc un vis. Mintea îi jucase feste.

Alec era soarele care-i făcea sângele să clocotească. Nici nu era înconjurată de flori sălbatice, era întinsă pe tartanul lui moale. Dar nu mai avea cămășuță pe ea. Nu știa cum se întâmplase una ca asta, însă nu-și făcea griji. Uriașul cel bun îi acoperea gâtul cu sărutări mărunte, stând între coapsele ei desfăcute.

Făcea dragoste cu ea. Jamie se dezmetici. Era trează de-a binelea acum. Nu-l vedea, întunericul era de nepătruns, dar răsuflarea lui neregulată care se îmbina cu sunetul dulce al vântului îi înfrângea orice urmă de rezistență. Nu mai voia s-o doară; se gândi să i-o spună, dar el își puse buzele pe sânii ei în momentul când mâna i se strecura prin cârlionții mătăsoși dintre coapse. Atunci nu-i mai păsă dacă avea s-o doară sau nu.

Degetele lui erau fermecate. Știa unde s-o atingă ca s-o scoată din minți, s-o pregătească pentru bărbăția lui. Se încordă, lipindu-se de el, când degetele lui îi dădură deoparte pliurile moi și intrară în ea. Chinul cel dulce o făcu să țipe de plăcere.

Îl trase de păr ca să se oprească, dar se răzgândi repede atunci când degetul lui mare începu să-i mângâie miezul sensibil și celelalte degete i se împinseră în ea.

Își înfipse din nou unghiile în umerii lui. El reacționă gemând. Jamie era înnebunită să-l mângâie, să-i dăruiască aceeași plăcere pe care i-o dădea el. Încercă să se retragă, însă Alec nu o lăsă.

Se sărutară pasional, cu gurile deschise, cu lăcomie. El îi vârî limba în gură, iar Jamie i-o supse.

— Ești așa de umedă, murmură el.

Îi desfăcu larg coapsele și începu s-o pătrundă încet.

— Nu vreau să mă ajuți cu nimic.

— Nu? întrebă ea, împingându-se în sus.

Lentoarea lui o înnebunea, îl voia cu totul în ea, s-o ardă ca fierul înroșit.

— Asta înseamnă că mă dorești, îi șopti el. Nu te mai mișca așa. Lasă-mă…

— Nu-i timp de glume, Alec.

El ar fi râs dacă avea destulă putere.

— Încerc să fiu blând, îi spuse. Dar ești așa strâmtă, că…

Jamie își ridică șoldurile spre el. Alec uită atunci de blândețe, îi puse picioarele pe talia sa, îi înfășură părul pe mâini ca să o rețină lângă el și se înfipse cu putere în ea.

Era atât de dezlănțuit că nu-l mai interesa dacă o rănea sau nu. Nu se putea opri. Îi astupă gura cu a lui, înăbușindu-i astfel orice protest, și, când știu că nu se mai putea abține, când simți că era pe cale să-și reverse sămânța în ea, își duse mâna în jos, între corpurile lor, și o mângâie acolo ca să termine odată cu el.

Gambele ei erau surprinzător de puternice. Îl strângea înlăuntrul ei, între coapse, forțându-l să-și dea drumul.

Se prăbuși peste ea. Avu nevoie de mai multe minute ca să-și recapete puterile și s-o privească. Primul lui gând, când îi veni unul, fu acela că o brutalizase.

— Jamie? Te-am rănit? Am fost prea brutal cu tine? îi șopti.

Ea nu răspunse. Alec se ridică în coate s-o cerceteze cu o privire vizibil îngrijorată.

Adormise profund. Bărbatul nu știa ce să mai facă. Își dădu seama că degetele i se încurcaseră în părul ei și, încet, cu răbdare, îi descâlci buclele. Îi dădu câteva șuvițe de pe față cu aceeași migală.

Știa c-o satisfăcuse. Lady Kincaid era cufundată într-un somn profund, da, însă adormise cu un zâmbet pe chip.

Următoarea zi se dovedi cea mai grea pentru Jamie. Traversau un ținut nemaipomenit de frumos și sălbatic, cu lacuri vălurite de vânt și mlaștini întinse, acoperite cu vegetație de culoarea smaraldului. Erau și coame golașe. Parte din terenul deluros era plin de leurdă, care emana un miros puternic atunci când era strivită de copitele cailor. Măreția Scoției îi dădu lui Jamie impresia că urcau încet în rai.

Pe la amiază, peisajul își pierdu din splendoare. Aerul devenea mai rece cu fiecare ceas care trecea. Jamie se înfășură bine în mantia ei de iarnă. Îi era așa de somn, că mai să cadă din șa. Alec veni imediat lângă ea și o sui pe armăsarul său. Tânăra femeie nu opuse rezistență nici când îi scoase mantia și o aruncă pe jos, după care o înfășură în tartan și o ținu lipită de el.

— De ce mi-ai aruncat mantia, Alec? întrebă ea căscând zgomotos.

— O să-ți țină de cald tartanul meu, Jamie.

El nu se putu abține să n-o sărute ușor pe creștet. Începea să creadă că nevasta lui era una din cele mai uimitoare ființe. Putea să adoarmă într-o clipită. Îi plăcea s-o simtă lipită de el, să-i inspire mirosul de femeie și, în adâncul sufletului, să fie convins că avea deplină încredere în el. Asta îl încânta cel mai mult.

Nu pomenise de noaptea lor de dragoste pasională. Obrajii ei împurpurați în lumina dimineții îi spuseseră că nu voia să deschidă acest subiect. Sfiala ei îl amuza.

Pe de altă parte, soția lui nu era o femeie puternică. Dându-și seama că abia se ținea în șa, Alec slăbi mult ritmul galopului.

— Jamie, trezește-te, am ajuns acasă, o anunță în cele din urmă.

— Suntem acasă? întrebă ea, părând confuză.

Alec se feri de coatele ei când Jamie se frecă la ochi să se dezmeticească.

— Te trezești întotdeauna așa de greu după un pui de somn? se interesă el.

— Nu știu, n-am mai adormit niciodată așa.

Nu-i observă încruntarea, căci se întorsese să se uite în jur.

— Tot ce văd sunt copaci, Alec. M-ai trezit să-ți râzi de mine?

Drept răspuns, Alec îi ridică bărbia și îi arătă cu degetul.

— Acolo, nevastă. Pe următorul deal poți vedea fumul ce iese din căminul meu.

Chiar văzu dâra de fum învălătucindu-se până în nori și zări turnul în momentul când el dădu pinteni calului să urce panta abruptă.

În sfârșit, apăru și zidul de apărare al castelului. Doamne, era uriaș! O porțiune părea să fi fost săpată în munte. Era făcut din piatră maronie, o inovație față de tradiția din Anglia, unde cele mai multe fortărețe ale baronilor erau clădite din lemn. Și zidul era mult mai înalt. Părea să ajungă până-n nori. Clădirea propriu-zisă era nouă,

neterminată, căci se observa o mare deschizătură lângă podul mobil.

Copacii aveau toți vârfurile retezate în așa fel ca să formeze un gard viu în jurul zidului. Pe povârnișul stâncos nu era nici un petic de iarbă care să mai înveselească peisajul dezolant.

La bază fusese săpat un șanț plin cu apă neagră ca smoala. Podul mobil de lemn era coborât, însă ei o luară spre deschizătura din zid.

Castelul lui era mult mai măreț decât umila locuință a tatălui ei. Alec era un om bogat, decise ea. Clădirea principală se mândrea cu două turnuri, și toată lumea știa ce mult costa să construiești doar unul.

Jamie nu se așteptase în nici un caz la ceva atât de măreț. Credea că toți scoțienii locuiau în case din piatră, cu acoperișuri de stuf și pământ pe jos, ca șerbii din Anglia. Își dădea seama acum că-i desconsiderase grav. Totuși, erau acolo și case țărănești - cel puțin cincizeci, așa i se părea după ce se uitase printre crengile copacilor la povârnișul dealului. Presupunea că în acele colibe locuiau membrii clanului Kincaid cu familiile lor.

— Alec, castelul tău e măreț, îi spuse. Când vei termina zidul, în curtea interioară o să încapă jumătate din Scoția, nu crezi?

El zâmbi când îi percepu uimirea din glas.

— Ești singur aici? se interesă ea. Nu se vede nici un oștean.

— Oamenii mei mă așteaptă în vârful dealului, în curtea interioară.

— Și femeile?

— Doar câteva. Majoritatea femeilor și copiilor s-au dus la ferma Gillebrid pentru sărbătoarea primăverii. Jumătate dintre oștenii mei sunt cu ei.

— De asta e așa liniște? Câți oameni ai sub comandă?

Dar Jamie uită imediat ce întrebase, căci zâmbetul lui o fermeca.

— Ești fericit că te-ai întors acasă, nu? îi zise.

Lui îi plăcu însufletirea ei.

— Sunt cinci, poate șase sute de oameni când se strâng cu toții, și da, englezoaico, sunt fericit că m-am întors acasă.

Jamie nu-și ascunse exasperarea.

— Cinci sau șase sute? Vai, Alec, iar îți bați joc de mine!

— Asta-i adevărul. Sunt mulți în clanul Kincaid.

— După metoda scoțiană de numărat, e posibil să crezi că ai atâția oameni.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Doar sugerez că ai nevoie de ajutor la socotit, Alec. La urma urmei, mi-ai spus că în trei zile vom ajunge acasă, însă ne-a luat cu vreo câteva zile mai mult.

— Am încetinit ritmul din cauza stării în care erai.

— Ce stare?

— Erai rănită, ai uitat?

Ea roși imediat, dovedindu-i că nu uitase deloc.

— Și ești stoarsă de puteri, continuă el.

— Nu e adevărat, îi replică Jamie. Oricum, nu e important, se grăbi să adauge văzând că el începea să se încrunte.

Avea să-i întâlnească în curând rudele și voia ca el să fie în aceeași dispoziție bună.

— Dacă-mi spui că sunt șapte sute de oameni sub comanda ta, atunci te cred.

Văzându-i zâmbetul, înțelese că-l liniștise. Dar nu se putu abține să nu-i ironizeze un pic aroganța:

— Nu e totuși ciudat că nu văd picior de om pe aici? Te pot aștepta oare toți șase sute în curtea interioară?

Înveselit, el fluieră strident, iar chemarea primi imediat răspuns. Oștenii cu un aer fioros veniră de pe meterezele zidului, din case, din grajduri, din pădure-până ce ocupară tot locul.

Alec nu exagerase, dacă nu cumva le subestimase numărul, în timp ce ea se holba la soldați, șeful clanului dădu din cap aprobator, apoi își ridică mâna în aer. Când și-o făcu pumn, uralele răsunară asurzitor.

Jamie se sperie așa tare de zgomot că îl strânse pe Alec de cealaltă mână, care-i strângea posesiv talia. Nu-și putea lua ochii de la bărbații aceia, deși era conștientă că nu era o atitudine cuviincioasă. Venise în țara uriașilor, hotărî ea, întrucât majoritatea oștenilor erau înalți cât prăjinile pe care obișnuiau să le arunce. Statura lor era impresionantă, privirile lor vigilente o descumpăneau, da, însă veșmintele pe care le purtau o uimeau cel mai mult.

Cholie nu fusese beată. Știuse despre ce vorbea. Scoțienii chiar purtau fuste. Mult prea scurte, în opinia ei. Jamie scutură din cap. Nu, nu erau fuste, ci tartane, cuvântul din gaelică pentru stofa ecosez. Toți purtau același imprimeu, în culorile lui Alec. Bucata de stofă, care abia le ajungea până la genunchi, era petrecută în talie și încinsă cu un brâu. Unii purtau cămăși de culoare galben-șofran, alții erau cu pieptul gol. Majoritatea erau desculți.

— N-ai vrea să-i numeri? o întrebă Alec.

Dădu pinteni calului, apoi adăugă:

— Cred că-s cam două sute aici, nevastă. Dar dacă vrei să…

— Eu aș zice cinci sute, șopti Jamie.

— Acum exagerezi.

Tânăra femeie îl privi atent, încercând să-și recapete vocea. Conștientă de prezența oștenilor aliniați de-a lungul drumului pe care-l urcau, nu ridică tonul când spuse:

— Ai propria ta legiune, Alec, dacă ăsta e doar jumătate din numărul de oameni.

— Nu. O legiune are trei mii, câteodată chiar șase mii de oșteni. Eu n-am atâția, Jamie, dacă nu-mi chem aliații, bineînțeles.

— Bineînțeles.
— Nu trebuie să-ți fie frică.
— Nu mi-e frică. De ce crezi că m-aș teme?
— Tremuri.
— Nu, negă ea. Dar se holbează la noi.
— Sunt curioși.
— Nu i-am luat cumva pe nepregătite? se frământă ea.
— Ce tot spui acolo?

Observându-i roșeața puternică de pe chip, Alec se miră și mai mult.

— Luptătorii mei sunt întotdeauna pregătiți.
— Nu par așa.

El înțelese deodată de ce era atât de stânjenită.

— Noi nu le spunem fuste.
— Ți-a spus Beak… îngăimă ea cu ochii mari de uimire.
— Eram acolo.
— Unde?
— În grajd.
— Nu erai.
— Ba da.
— O, Doamne!

Jamie încerca din răsputeri să-și aducă aminte ce vorbise cu șeful de la grajduri.

— Ce altceva ai mai auzit? întrebă ea.
— Că noi, scoțienii, suntem proști ca oile, că aruncăm cu prăjini unii în alții, că…
— Glumeam cu soră-mea când i-am spus… că probabil Cholie era beată când mi-a zis… Alec, se îmbracă mereu așa indecent, oamenii tăi? Cu genunchii descoperiți?

Cu un efort, Alec se abținu să râdă.

— Ai să te înveți cu obiceiurile noastre după ce te așezi la casa ta, îi promise.
— Dar tu nu te îmbraci ca oștenii tăi, nu? murmură ea îngrozită.
— Ba da.
— Nu, nu se poate.

Jamie oftă când își dădu seama că tocmai îl contrazisese din nou. Părea foarte ofensat de câte ori îl corecta.

— Vreau să spun că acum porți nădragi așa cum se cuvine și, de aceea, am presupus…
— Am fost în Anglia, Jamie. De asta port un veșmânt așa de incomod.

Jamie se uită din nou prin jur, apoi se concentră asupra soțului ei.

— Cum își țin izmenele suflecate pe sub tartane? se interesă ea.
— Nu fac asta.

— Atunci ce…

Din felul poznaș în care o privea, Jamie hotărî că nu voia să știe.

— N-are importanță. M-am răzgândit. Nu vreau să știu ce poartă pe dedesubt.

— Dar eu vreau să-ți spun.

Zâmbea ca un pungaș. Jamie oftă atât din cauza remarcilor lui nepotrivite pentru un gentleman, cât și a propriei reacții nedemne de o lady. Doamne, cu fiecare minut se făcea și mai chipeș! Inima i se zbătea în piept ca o pasăre în colivie.

— Atunci poate îmi spui mai încolo, îi șopti. Noaptea târziu, când e întuneric și nu mă poți vedea roșind. Oamenii tăi nu poartă zale când se duc la bătălie? decise ea să schimbe subiectul.

— Nu purtăm niciodată armură, îi explică Alec. Cei mai mulți dintre noi poartă doar tartane. Însă războinicii călițiîn luptă preferă să respecte tradiția.

— Și care e tradiția asta?

— Nu poartă nimic.

Acum era sigură că își bătea joc de ea. Imaginea unor luptători goi, călărind pe câmpul de bătălie, o făcu să râdă cu poftă.

— Își aruncă tartanele și…

— Aha, așa fac.

— Alec, tare naivă trebuie să mă socotești dacă îți închipui că pot crede o asemenea fantasmagorie. Termină cu gluma, te rog. Ești nepoliticos că-i ignori atâta timp pe oamenii tăi.

După ce rosti această remarcă, se întoarse cu spatele, sprijinindu-se de pieptul lui, și încercă să afișeze o expresie senină pentru oștenii pe lângă care treceau. Trebui să facă mare efort, având în vedere gândurile deocheate pe care i le vârâse Alec în cap.

— Învață-te să nu dai ordine, nevastă.

Își lăsă bărbia pe creștetul ei când îi șopti această poruncă. Era o dojana destul de blândă. Pe ea o trecu un fior de plăcere prin vintre.

— Aș vrea să fac lucrurile așa cum se cuvine, bărbate, iar tu ar trebui să faci la fel. Impolitețea nu este tolerată de nimeni, nici măcar de scoțieni.

Un strigăt răsună dintre copaci când ajunseră în a doua poiană. Alec o struni pe Wildfire imediat ce iapa începu să se agite, apoi descălecă. O lăsă pe Jamie pe armăsarul său și mână ambii cai spre mulțimea care aștepta.

Doamne, ce emoții avea! Tânăra femeie își împreună mâinile ca să nu se vadă cum îi tremurau.

Un bărbat blond cam de statura lui Alec ieși din rândul oștenilor și veni să-și întâmpine seniorul. Înfățișarea lui plăcută o făcu să creadă că era înrudit cu soțul ei. Mai presupuse și că era mâna lui dreaptă și prieten cu el, pentru că îl îmbrățișă și îl bătu cu putere pe spate.

Lovitura ar fi doborât-o pe Jamie, dar pe Alec îl lăsase indiferent. Necunoscutul vorbea într-un dialect atât de bolovănos, că ea nu reuși să-i înțeleagă fiecare cuvânt. Auzi totuși destul ca să roșească. Cei doi uriași se insultau pe rând. Probabil că era alt obicei străvechi, bănui ea.

Discuția deveni apoi serioasă. Jamie își dădea seama că veștile nu erau deloc bune. Vocea lui Alec devenise tăioasă și fața, încruntată. Părea furios. Oșteanul părea îngrijorat.

Alec nu-i dădu atenție lui Jamie până nu ajunseră în curtea interioară, unde aruncă frâiele lui Wildfire înspre oamenii care îi înconjuraseră și o coborî de pe cal. Nu-i aruncă nici măcar o privire soției sale, care rămase lângă el pe când își continua discuția cu oșteanul.

Oamenii lui Alec își manifestau diferit curiozitatea. Unii o fixau pe Jamie cu priviri încruntate, părând nemulțumiți de ceea ce vedeau. Ceilalți se strânseseră în jurul iepei și zâmbeau. Și ce putea ea să deducă din asta?

Nervoasă, iapa se cabră, fornăi agitată și încercă să-i calce în picioare pe oamenii care voiau s-o țină în loc. Jamie reacționă din instinct. Ca o mamă al cărei copil era neascultător, căută imediat să o potolească pe Wildfire.

Se mișcă prea repede pentru ca Alec s-o poată prinde. Fără să se gândească la cei din jur, Jamie își ocoli soțul și pe armăsarul lui, îmbrânci doi oșteni solizi din cale și dădu fuga să-și liniștească odorul.

Se opri la câțiva pași, fără a rosti vreun cuvânt de dojană. Doar întinse mâna și așteptă. Wildfire încetă imediat să se agite. Nu mai arunca priviri sălbatice. Sub privirile fascinate ale războinicilor, mândrețea cea albă se apropie de stăpâna ei să-i primească mângâierea.

Alec apăru deodată lângă Jamie. O luă de umeri și o trase lângă el.

— De obicei e foarte docilă, îi spuse ea. Dar acum e obosită, Alec, și flămândă. Poate ar trebui s-o duc…

— Se va ocupa Donald de ea.

Tânăra femeie își dădu seama că nu era cazul să se certe în fața oamenilor lui. Alec luă frâiele lui Wildfire și îi dădu repede câteva ordine în gaelică flăcăului care venise în fugă.

După Jamie, Donald era un pic prea tânăr ca să fie șef la grajduri, însă, de îndată ce spuse că Wildfire era un cal grozav, decise să se încreadă în priceperea lui. Era clar că știa să recunoască un cal de rasă. Avea o voce blândă, în contrast cu părul de un roșu-aprins și tenul de roșcovan, și un zâmbet plăcut care o îndemnă să-i surâdă la rândul ei.

Wildfire îl detesta. Iapa cea nărăvașă încercă să-și croiască drum între Jamie și Alec, însă Donald părea hotărât s-o stăpânească. Când Alec îi mai dădu un ordin răstit, șeful grajdurilor reuși să o aducă la supunere, apoi o duse în partea cealaltă a curții. Jamie îi urmări cu

privirea, simțindu-se îngrijorată ca o mamă despărțită de copilașul ei.

— Se va potoli.

Remarca lui Alec o enervă. Se părea că în ochii lui iapa și soția erau pe picior de egalitate, din moment ce și ei îi spusese același lucru. Calul și nevasta.

— S-ar putea, răspunse ea apăsat.

O luară spre treptele din fața intrării în castel. Alec n-o prezentase încă oamenilor săi. Jamie se întrebă de ce n-o făcuse până acum, dar se gândi că aștepta momentul potrivit pentru o asemenea ceremonie.

Când ajunseră la ultima treaptă, el se opri, luă tartanul oferit de un soldat și i-l aranjă lui Jamie pe umărul drept. Imediat ce termină, tăcerea se așternu asupra curții. Oștenii își duseră mâinile în dreptul inimii. Aveau capetele plecate.

Sosise momentul. Jamie stătea perfect dreaptă, cu mâinile pe lângă corp, așteptând minunata cuvântare pe care Alec avea s-o țină oamenilor lui. Trebuia s-o laude acum, fie că voia sau nu, își zise ea.

Își puse în gând să nu uite nici unul dintre cuvintele lui, pentru a și le aminti și savura de câte ori o enerva Alec.

Discursul se termină însă într-o clipită. Cu glas tunător, Alec strigă:

— Nevasta mea!

„*Nevasta mea?*" Asta era tot? Altceva nu mai avea de spus? Peste câteva clipe, șeful clanului începu să vorbească în gaelică, și, cum ea voia să-i ascundă că știa limba, nu avea cum să-i transmită cât o necăjise impolitețea lui.

La semnalul lui Alec, oamenii lui își scoaseră săbiile. Un alt strigăt puternic răsună în toată curtea. Jamie se dădu mai aproape de soțul ei, apoi își înclină capul și făcu o reverență în fața oștenilor. Uralele lor o speriară puțin. Alec crezu că era intimidată. Părea copleșită de atenția care i se dădea.

— Ce le-ai spus, Alec? îi șopti ea, știind foarte bine ce le zisese.

— Le-am spus că ești englezoaică, minți Alec.

O luă din nou de umeri și, conform obiceiului său neplăcut, o trase foarte aproape de el. Dumnezeu îi era martor, o trata ca pe o boccea.

— Și vrei să zici că de asta mă ovaționează? ripostă Jamie. Pentru că sunt englezoaică?

— Nu, nevastă. Asta-i motivul pentru care zbiară așa.

Când Jamie scutură din cap revoltată, Alec adoptă un ton serios:

— Ce gândești despre oamenii mei?

— Că toți au săbii, Kincaid, și tu nu. Asta gândesc.

Femeia asta avea curaj, nu glumă. Alec rânji în chip de răspuns la ironia ei.

Soldații se holbau la ea fără fereală. Căpetenia știa că trebuia să-i lase s-o privească îndelung, oricât pofteau. Avea să le ia ceva timp să se deprindă cu înfățișarea ei. Adevărul era că nici el nu se obișnuise încă.

Oșteanul pe care Jamie îl credea mâna dreaptă a lui Alec urcă repede treptele la un semn al șefului său. Se opri în fața lui Jamie, așteptând să-i fie prezentat.

— Ăsta-i Gavin, nevastă. El preia comanda de câte ori sunt plecat de acasă.

Când Gavin se uită în ochii ei, ea îi zâmbi în chip de salut. Zâmbetul îi deveni însă tot mai șovăielnic pe măsură ce el continua s-o privească țintă. Se întreba dacă omul nu se aștepta să-i adreseze cuvântul sau dacă nu era cumva vreo formalitate pe care trebuia s-o îndeplinească.

Era un bărbat foarte atrăgător. Îi amintea de Daniel, proaspătul soț al lui Mary, căci, atunci când îi zâmbi într-un final, ochii lui verzi sclipeau de amuzament.

— E o onoare pentru mine să vă cunosc, Lady Kincaid.

Gavin nu-și luă ochii de la ea nici când îi spuse lui Alec:

— Ai ales bine. Mă întreb cum te-ai înțeles cu Daniel…

— O aruncare a prăjinii a stabilit cine alege primul. Nevastă-mea era cea mai brează.

— Cea mai brează?

Jamie se întoarse să se încrunte la soțul ei.

— Îți râzi de mine în fața prietenului tău?

— Glumesc, răspunse acesta.

— Glumește întotdeauna, îi spuse Jamie lui Gavin.

Era felul ei de a-și cere scuze pe ocolite pentru remarcile scandaloase ale soțului ei. Gavin era uluit. În toți acești ani, nu-l văzuse pe Alec glumind niciodată. Totuși, nu avea de gând s-o contrazică pe noua Lady Kincaid.

Se întoarse exact la timp să-l vadă pe Alec făcându-i cu ochiul soției sale.

— E frântă de oboseală, Gavin, îi zise acesta. O cină bună și o noapte de somn o s-o pună pe picioare.

— Mai întâi de toate, simte nevoia să-ți vadă castelul, interveni Jamie exasperată. Pentru că e foarte curioasă.

Atât Alec, cât și Gavin zâmbiră la manevra subtilă prin care le critica modul de a discuta de parcă ea nu era acolo. Și Jamie surâse, mulțumită de propria istețime.

— Pot să fac și o baie, Alec?

— Mă ocup eu imediat de asta, milady, spuse repede Gavin, luând-o înaintea șefului său.

Își urmă noua stăpână ca un cățeluș. Pe Alec îl amuza felul în care încerca să-și ascundă reacția la frumusețea soției sale. Pur și simplu nu-și putea desprinde ochii de la ea.

— Mulțumesc, Gavin, dar nu trebuie să fii așa ceremonios cu mine. Spune-mi Jamie, te rog. Ăsta-i numele meu.

Când el nu reacționa la sugestie, se întoarse să-l privească. Gavin nu

părea încântat de ce îi ceruse.

— Nu e acceptabil? întrebă mirată.

— Ai zis că numele tău e Jane?

— Nu, Jamie, îl lămuri ea.

Clătină din cap când îl văzu pe Gavin tot nedumerit. Oșteanul se întoarse spre Alec și izbucni:

— Dar ăsta e nume de bărbat!

CAPITOLUL 9

— Tu l-ai pus la cale, nu, Alec?

El nu se osteni să răspundă la o asemenea întrebare absurdă. Jamie nu purta un nume de bărbat, iar șeful clanului Kincaid avea treburi mult mai importante decât să stea în pragul casei și să dezbată cu ea această chestiune, așa că el și Gavin o lăsară să cugete încruntată și pătrunseră în sala cea mare.

Tânăra femeie se uită în jur cu multă curiozitate. La dreapta ei era un zid înalt cât turla unei biserici. Pietrele erau reci la atingere, netede ca nestematele șlefuite și nici un fir de praf nu le umbrea culoarea maro-aurie. O scară de lemn ducea la al doilea nivel, unde se termina într-un balcon ce se întindea pe o latură a clădirii.

Numără trei uși la nivelul superior și presupuse că erau de la odăile lui Alec și ale rudelor sale. Construcția nu oferea nici un fel de intimitate: toată lumea putea să vadă cine intra sau ieșea din odăile de sus.

Sala, suficient de încăpătoare pentru niște uriași, avea un aspect auster, îmblânzit totuși de pereții de un alb imaculat. În capăt se afla un cămin masiv din piatră, însă focul dogoritor abia reușea să dezmorțească încăperea enormă.

Era cea mai mare sală pe care o văzuse vreodată. Desigur, nu o văzuse decât pe cea a tatălui ei, însă diferența era copleșitoare. Întinderea cât o pajiște era împărțită în două printr-un culoar central acoperit cu stuf. Masa cu pe puțin douăzeci de scaune ocupa doar o mică porțiune în partea stângă. O altă masă de aceleași dimensiuni se afla în dreapta. La câțiva pași de ea fusese instalat un paravan din lemn care, în opinia lui Jamie, despărțea cămara de restul încăperii.

Cum Alec și Gavin, așezați deja la masă, nu-i dădeau atenție, Jamie o luă agale spre paravan și se uită în spatele acestuia. Constată cu mirare că acolo, pe o platformă înaltă, trona un pat enorm. Câteva cuie erau bătute în perete și, din dimensiunile hainelor atârnate acolo, deduse că acesta era probabil locul unde dormea Alec. Se rugă cerului să nu aibă dreptate.

Un oștean trecu pe lângă ea și îi puse desaga la piciorul patului. Jamie își dădu atunci seama că se înșelase. Bărbatul îi aruncă o privire uimită și un răspuns morocănos când ea îi mulțumi că îi adusese

bagajul, apoi îi făcu semn să se dea din cale, iar alt scoțian aduse o cadă circulară în spatele paravanului și o puse în colțul cel mai îndepărtat.

Avea să facă baie mai tăcută ca oricând, asta era. Jamie simțea cum roșește doar la gândul lipsei totale de intimitate. Paravanul avea să-i ascundă goliciunea, da, însă toți cei prezenți în sală aveau să audă zgomotele specifice, putând ghici ușor ce făcea ea acolo.

Se întoarse la soțul ei, hotărâtă să afle unde era bucătăria, ca să comande cina. Ajunse lângă el și rămase acolo câteva minute bune, dar Alec tot nu părea să-i observe prezența. Gavin îi povestea ce se mai întâmplase în absența lui, așa că se bucura de întreaga lui atenție. Jamie se așeză pe taburetul de alături, își împreună mâinile în poală și aștepta răbdătoare să termine Gavin de istorisit.

Ar fi fost nepoliticos din partea ei să-l întrerupă. Știa că nu trebuia să se plângă. La urma urmei, era soția unei căpetenii importante și, dacă trebuia să stea acolo până se crăpa de ziuă ca să fie băgată în seamă, așa avea să procedeze.

În curând, i se făcu prea somn ca să se mai poată gândi la mâncare. Tocmai voia să se ridice de la masă, când două femei dădură buzna în sală. Rochiile lor erau în culorile clanului Kincaid, iar din ținuta lor, Jamie deduse că nu erau slujnice. Ambele aveau păr blond-închis, ochi căprui și zâmbete sincere până când o zăriră pe ea. Zâmbetele le dispărură imediat de pe fețe. Cea mai înaltă din ele chiar se uită chiorâș la Jamie. Jamie se încruntă și ea. Era prea epuizată ca să suporte o astfel de atitudine. A doua zi avea destul timp să câștige prietenia femeii, însă acum intenționa să-i răspundă cu aceeași monedă.

În urma lor își făcu apariția un oștean care le semăna foarte mult la trăsături. Se opri drept în spatele femeilor, le puse mâinile pe umeri și se uită țintă la Jamie. Părul îi era negru, aproape la fel de negru ca și căutătura mohorâtă pe care i-o aruncă.

Tipul ăsta se și hotărâse s-o deteste, probabil pentru că era englezoaică, își zise ea. Era o intrusă acolo; avea să le ia ceva timp celor din clanul lui Alec până s-o accepte. Și numai Dumnezeu știa cât avea să dureze până ce se deprindea Jamie cu ei.

Alec nu-i observă pe nou-veniți până nu-l înghionti Jamie cu piciorul. Se încruntă la ea pentru că îl întrerupsese, apoi îi văzu pe cei trei așteptând lângă intrare. Chipul i se lumină imediat de un zâmbet sincer. Ambele femei îi surâseră și ele. Cea mai înaltă se repezi la el.

— Vino și tu, strigă Alec. Marcus, adăugă el, când oșteanul cel încruntat se apropie, o să ascult ce ai să-mi spui după cină. Ai adus-o și pe Elizabeth cu tine?

— Da, răspunse Marcus cu o voce tăioasă.

— Unde e?

— A vrut să aștepte la ea acasă vești de la Angus.

Alec dădu din cap aprobator. Își aminti de soția lui când Marcus o privi din nou.

— Asta e nevasta mea, anunță el pe un ton cam indiferent, după care continuă prezentările: El e Marcus. Ea e Edith, adăugă, arătând din cap către femeia de lângă războinicul cel încrâncenat. Marcus și Edith sunt frate și soră și veri primari cu Helena.

Ar fi putut să-și dea seama că erau frate și soră. Amândoi aveau aceeași căutătură încruntată. Dar era prea atentă la ce îi spunea Alec ca s-o mai deranjeze impolitețea lor. Unde era Helena? Și cine era Elizabeth asta de care tocmai pomenise Marcus?

Alec îi întrerupse șirul gândurilor.

— Ultima, dar nu cea mai puțin importantă, e Annie a mea, spuse el. Vocea îi era plină de afecțiune. Vino mai aproape, copilă. Trebuie să faci cunoștință cu noua ta stăpână.

Când Annie traversă în fugă sala, Jamie își dădu seama că era, de fapt, o femeie în toată firea, cu doar un an sau doi mai mică decât ea însăși. Însă avea ceva copilăros în expresia de pe fața ei drăgălașă. În ochii ei mari se citea inocența. Annie făcu o reverență stângace, apoi îi zâmbi dulce. Întrebă cu glas de fetiță:

— Trebuie s-o plac, Alec?

— Da, răspunse el.

— De ce?

— Pentru că o să-mi facă plăcere.

— Atunci am s-o plac, hotărî Annie. Chiar dacă e englezoaică.

Zâmbetul i se lărgi pe față când adăugă:

— Mi-a fost dor de domnia ta, milord.

Înainte ca Alec să poată răspunde, Annie o zbughi în capătul celălalt al mesei și își ocupă locul între Marcus și Edith.

Jamie o mai studie câtva timp. Înțelese că o nedreptățise pe fată. Era una din acele rare persoane care rămâneau copilăroase toată viața. Simți multă simpatie pentru Annie, dar și pentru Alec, care îi arătase fetei atâta bunătate.

— E Annie sora lui Marcus? vru ea să știe.

— Nu, e sora Helenei.

— Cine e Helena?

— A fost soția mea.

Alec își îndreptă din nou atenția spre Gavin înainte ca Jamie să apuce să-l mai întrebe ceva. Câțiva slujitori intrară în sală pentru a servi cina. Lui Jamie începură să-i chiorăie mațele de foame imediat ce văzu platourile cu mâncare aduse de o femeie corpolentă.

Slujitorii așezară pe masă „farfurii" din coajă de pâine veche, iar în fața lui Jamie apăru un platou cu friptură de berbec. Ea făcu un efort să nu vomite, dar vederea și mirosul cărnii îi întoarseră stomacul pe dos.

Nu putea să sufere friptura de berbec din copilărie, când se îmbolnăvise după ce mâncase carne de oaie alterată. De atunci nu se mai atinsese de această mâncare.

Felii de brânză, unele galbene, altele portocalii cu vinișoare roșii, tarte mari cu fructe de pădure și chifle crocante din pâine neagră cu semințe se adăugară la festin. Carafe cu bere și căni cu apă veniră în completarea cinei.

Când în sală intră un grup de oșteni, Alec îi salută pe fiecare din ei cu o înclinare scurtă din cap, după care îl luă iar la întrebări pe Gavin.

Mâna sa dreaptă începuse să-l irite. Deși îi răspundea concis și la obiect, era clar că nu-i acorda lordului său toată atenția, căci se uita mereu peste masă la Jamie.

Vocea lui Alec se înăspri, făcând-o pe Jamie să-l privească.

— Veștile nu-ți sunt pe plac? întrebă ea.

— Angus a dispărut.

— Angus?

— Un oștean de sub comanda mea. Are același rang cu Gavin, dar atribuțiile lui sunt altele.

— Ți-e prieten și el?

Alec rupse jumătate dintr-o bucată de pâine și i-o oferi lui Jamie înainte să răspundă.

— Da, și el mi-e prieten bun.

— Cine e Elizabeth? se interesă Jamie. Am auzit că-l întrebai pe Marcus dacă a…

— E nevasta lui Angus.

— Vai, biata femeie! murmură ea plină de compasiune. Trebuie să fie foarte îngrijorată. Nu s-ar putea doar ca Angus să întârzie pe drumul spre casă?

Alec scutură din cap. Nu înțelegea de ce își făcea Jamie atâtea griji. Nici măcar nu-l cunoștea pe omul acela. Totuși, îi plăcea că era miloasă.

— Nu întârzie, nevastă. Întârzierea ar fi o insultă la adresa mea. Nu, i s-a întâmplat ceva.

— E mort, altfel ar fi aici, interveni Gavin, dând din umeri.

— Da, încuviință Alec.

Ceilalți soldați îi ascultaseră cu atenție. Jamie nu observă numai asta, ci și faptul că toți păreau să-i știe limba la fel de bine ca Alec. Iar toți erau de acord cu afirmația lui Gavin.

— Nu poți să știi că omul e mort, spuse ea.

Atitudinea lor rece i se părea demnă de niște barbari.

— E urât din partea ta să vorbești așa despre prietenul tău.

— De ce? o întrerupse Gavin iritat.

Jamie îi replică printr-o altă întrebare.

— De ce n-ai plecat în căutarea lui?

— Sunt oșteni care îl caută acum pe toate dealurile, o informă Alec.

— Probabil că o să-i găsească trupul neînsuflețit până dimineață, își dădu Gavin cu părerea.

— Ar trebui să crezi că prietenul tău e teafăr și nevătămat.

— De ce?

— Toți ar trebui să credeți asta, rosti Jamie, uitându-se în lungul mesei pentru a-i cuprinde pe toți cu privirea. Nu trebuie să ne pierdem niciodată speranța.

Alec își ascunse zâmbetul. Soția lui se instalase în casă de numai un ceas și dădea deja porunci.

— Ar fi o speranță deșartă, răspunse el. Și n-ai de ce să fii așa de mânioasă, nevastă.

Își îndemnă oștenii să ia parte la conversație. Toți începură să vorbească deodată, fiecare dându-și cu părerea despre ce se întâmplase cu Angus. Deși își imaginau în mod diferit cum putuse fi atras într-o cursă, concluzia era unanimă: Angus era mort.

Jamie rămase tăcută până se termină masa și ascultă supozițiile fiecăruia. Se lămuri iute că omul care dispăruse era important pentru ei și că-și pierduseră orice speranță de a-l revedea.

Nici Edith, nici Annie nu aveau nimic de spus. Stăteau cu ochii în farfurie.

Alec atinse brațul lui Jamie. Când ea își ridică privirea, îi oferi o porție de friptură de berbec.

— Nu, mulțumesc.

— Ai să mănânci asta.

— Nu.

El ridică o sprânceană, nevenindu-i să creadă. Îl contrazicea în fața oamenilor lui. Era de neconceput. Jamie, observându-i mirarea, presupuse că nu-i plăcea să fie contrazis.

— Nu vreau carne de oaie, dar îți mulțumesc pentru că mi-ai oferit.

— Mănâncă asta, îi porunci Alec. Ești slăbită. Trebuie să prinzi puteri.

— Am destulă putere acum, șopti Jamie. Alec, nu pot să mănânc carne de oaie. Aș vomita. Până și mirosul îmi face greață. Restul felurilor sunt delicioase, dar nu mai pot să iau nici o îmbucătură.

— Atunci du-te să-ți faci baia, o îndemnă el.

Se încruntă, remarcându-i epuizarea.

— Mai e puțin până se lasă întunericul, iar atunci o să te pătrundă frigul până în oase dacă nu ești în pat.

— Și pe tine? întrebă ea.

— Nu, răspunse el zâmbind. Noi, scoțienii, suntem rezistenți.

Jamie pufni în râs. Sunetul melodios atrase atenția tuturor.

— Mă înțepi cu propriile mele vorbe, remarcă ea.

Peste câteva clipe, decise să pună întrebarea care o măcina:

— Unde o să dorm, Alec?

— Cu mine.

Tonul lui nu lăsa loc de comentarii.

— Dar unde? insistă ea. Vom dormi în spatele paravanului sau într-una din odăile de sus?

Se întoarse să arate înspre balcon și încremeni pe dată. Doamne Dumnezeule, nu-i venea să-și creadă ochilor! Erau arme peste tot. Acopereau pereții de sus până jos, pe ambele părți ale deschizăturii de la intrare. Faptul că soțul ei avea un adevărat arsenal o uimea însă mult mai puțin decât sabia ce atârna în mijlocul peretelui din spate.

Era minunată această spadă demnă de Hercule, cu o mulțime de nestemate scânteietoare, roșii și verzi, incrustate pe mâner. Arătau ca niște ciorchini voluminoși. Privi sabia mai bine de un minut, apoi se uită și la restul panopliei. Cu totul erau cinci săbii ce atârnau printre buzdugane, bâte, lănci și alte arme cărora nu le știa numele.

Da, erau cinci săbii; le mai numără o dată ca să fie sigură. Și toate armele astea afurisite erau ale lui! O, Doamne, cât de naivă păruse când se oferise să-i cumpere o spadă cu șilingii ei economisiți din greu! Se făcuse de râs, într-adevăr, dar rușinea lui Alec era și mai mare. O lăsase să bată câmpii fără să-i spună o vorbă.

Îi era prea jenă ca să se uite la soțul ei. Cu ochii fixați asupra peretelui, murmură:

— Gavin? Armele astea sunt toate ale soțului meu, nu-i așa?

— Așa e, răspunse tânărul.

Se uită la Alec să-i vadă reacția la schimbarea din comportamentul lui Lady Kincaid. Observase precis că tânăra femeie roșise și vorbea cu glas tremurat.

Era straniu, își zise Gavin. Stăpâna lui fusese foarte docilă, aproape timidă în timpul cinei, abia dacă scosese o vorbă.

Pe chipul lui Alec apăru un zâmbet când Jamie se întoarse spre el în cele din urmă. Își pusese mâinile în șolduri. Avea și curajul să se încrunte la soțul ei. Gavin era uimit de transformarea pe care o suferise. I se păruse sfioasă, dar, când îi văzu ochii violeți scăpărând de furie, își schimbă părerea. Lady Kincaid nu părea timidă acum, ci gata de luptă.

Iar adversarul pe care și-l alesese era soțul ei. Oare nu-i cunoștea temperamentul vulcanic? Gavin decise că nu, altfel nu l-ar fi provocat cu atâta îndrăzneală.

— Gavin, în Anglia, ce e al soțului este și al soției. E la fel și aici?

Nu-și luase ochii de la soțul ei când formulase această întrebare.

— E la fel, confirmă tânărul. De ce vreți să știți, milady? Doriți ceva în mod deosebit?

— Da.

— Ce anume?

— Sabia.

— O sabie, milady?

— Nu, Gavin, nu o sabie, îi explică Jamie. Ci sabia aceea din mijlocul peretelui. Pe aceea o vreau.

Un murmur general umplu sala. Gavin rămase cu gura căscată. Se uită la meseni și își dădu seama că discuția fusese auzită de toată lumea. Păreau la fel de uluiți ca și el.

— Dar e sabia stăpânului, bâigui el. Sunt sigur…

Râsul lui Alec îi întrerupse explicația.

— O femeie n-ar fi în stare nici s-o ridice de jos. Nu, o femeie nu ar avea niciodată destulă putere, mai ales una care nu pune gura pe carnea de oaie.

Jamie nu răspunse la provocare mai bine de un minut.

— Sunt pe aici pumnale pe care să le poată mânui cu slabele ei puteri? întrebă în cele din urmă, zâmbindu-i la fel de dulce soțului ei.

— Bineînțeles.

— Atunci poate…

— Un pumnal poate fi smuls cu ușurință din niște mâini așa de firave, Jamie.

Ea dădu din cap aprobator. Alec era un pic dezamăgit că izbutise să câștige înfruntarea cu atâta ușurință. Jamie se înclină în fața lui și o luă spre paravan.

Alec îi urmări legănatul șoldurilor până ce văzu că și oamenii lui remarcaseră același lucru. Își drese glasul să le atragă atenția, manifestându-și nemulțumirea față de atitudinea lor. Dintr-odată, Jamie îi strigă peste umăr:

— Numai dacă nu dormi, Alec. Altfel mâinile mele firave ar fi destul de puternice, nu crezi? Noapte bună, bărbate. Mă rog cerului să ai vise plăcute.

Râsul lui Alec o urmă până după paravan.

— N-am înțeles eu bine? întrebă Gavin. Sau nevastă-ta tocmai a amenințat să te ucidă?

— Ai înțeles foarte bine.

— Și tu râzi?

— Nu te mai încrunta atâta! Sunt în siguranță. Nevasta mea n-ar încerca să-mi facă rău. Nu-i stă în fire.

— Oare? E englezoaică, Alec.

— Vei înțelege când ai s-o cunoști mai bine.

— E foarte frumoasă, spuse Gavin cu un zâmbet. Mi-a fost cu neputință să nu bag de seamă.

— Am observat și eu cum te uiți la ea, mormăi Alec.

— Da… Păi, o să-mi ia ceva timp să mă obișnuiesc, recunoscu tânărul, stânjenit că fusese prins holbându-se la soția lordului. Oamenii și-ar da viața s-o ocrotească, dar, cinstit să fiu, nu știu dacă i-

ar da și loialitatea lor. Asta pentru că este englezoaică, bineînțeles.

— N-am uitat asta. De câte ori deschide gura, mi-o amintește accentul ei. Poate, cu timpul, Jamie va reuși să câștige încrederea oamenilor. Eu nu le voi cere să-i fie loiali.

— Credeam că e sfioasă, dar acum nu mai sunt așa de sigur.

— E cam tot așa de sfioasă ca mine, râse Alec. Femeii ăsteia îi e frică de foarte puține lucruri. Îi place să spună ce gândește. Asta e unul din multele ei cusururi. Dar e prea gingașă ca să-i fie bine, Gavin.

— Văd.

— De ce naiba zâmbești? izbucni Alec.

— N-am motive, milord.

— Ascultă la mine, vreau s-o păzești pe Jamie de câte ori sunt plecat. Să stai cu ochii pe ea, Gavin.

— Te-aștepți la necazuri?

— Nu. Fă ce-ți poruncesc fără să mai pui întrebări.

— Promit.

— Vreau să se acomodeze aici fără să aibă probleme. Nu e deloc puternică.

— Ai mai spus asta, remarcă tânărul fără să stea prea mult pe gânduri.

Alec îi aruncă o privire mânioasă ca să-i dea de înțeles că nu-i aprecia comentariul.

— Chiar și vederea sângelui o tulbură.

— Și a cărnii de oaie.

Amândoi râseră, dar nu pentru mult timp. Observând atitudinea mesenilor, Alec se mohorî. Toți oștenii lui se uitau fix la paravan. Poate că nu aveau încredere în nevasta căpeteniei, dar erau cu siguranță fascinați de ea.

Jamie nu avea idee ce tumult stârnise. Aștepta cu răbdare să umple slujnicele cada cu apă fierbinte, întreținându-se cu o femeie căruntă, blajină, pe nume Frieda.

Bătrâna era pe cale să plece când Jamie o întrebă unde era bucătăria.

— La dracu'n praznic, șopti Frieda. O, Doamne, n-am vru să zic asta, stăpână.

Jamie se abținu să nu râdă. Biata femeie părea distrusă. Nu voia s-o stânjenească și mai mult.

— N-o să suflu o vorbă nimănui, îi promise. Ai vrut să spui că bucătăria e în altă clădire?

Frieda dădu atât de tare din cap, încât i se clătină cocul din creștet.

— Unele ierni sunt așa de grele, că trebuie să ne croim drum prin zăpada până la genunchi. Uneori e foarte frig pe aici, copilă.

— Mâine îmi arăți unde e?

— De ce vrei s-o vezi?

— Acum că sunt stăpâna casei, poate o să fac niște schimbări pe ici,

pe colo, îi explică Jamie. Se pare c-ar trebui să mut bucătăria în corpul principal, nu?

— Vorbești serios, copilă? o întrebă Frieda, cu vădit entuziasm.

Apoi se încruntă și șopti:

— Eu, una, nu m-aș lăuda c-o să fac schimbări, cel puțin nu în fața lui Edith. Îi place să creadă că ea e stăpâna casei. E cam autoritară femeia asta.

— Și asta trebuie să se schimbe, nu? surâse Jamie.

Zâmbetul radios ce lumină chipul bătrânei o înștiință că își făcuse o aliată pe viață.

— Mai bine ai face baie până nu se răcește apa, o sfătui Frieda înainte să-și ia rămas-bun.

În timp ce se dezbrăcă, Jamie se gândi la remarcile Friedei. Intră în cadă fără să facă nici un zgomot. Nu voia să se audă nimic pentru că Alec și oștenii lui erau la doi pași de ea, însă, până se spălă pe cap și se frecă pe tot corpul, era deja prea obosită ca să-i mai pese de ei. Își puse o cămașă de noapte curată, își legă fundițele roz de la talie până la gât și se urcă în patul imens.

Îi mai luă jumătate de oră să-și perie părul și să-l usuce parțial. Nu-și putea scoate din minte sabia lui Alec. Se simțea foarte umilită că o lăsase să turuie despre necesitatea ca un cavaler să aibă o spadă ca lumea. Totuși, acum îi venea să zâmbească. Nu putea să fie mult timp supărată pe Alec.

Chicoti pe înfundate când își aminti că-i sugerase ca Daniel să-l instruiască în arta de a mânui sabia. Alec o crezuse probabil proastă făcută grămadă. Era pesemne convins că avea o minte de găină.

Ultimul ei gând înainte de a adormi o surprinse: și-l dorea pe Alec în pat cu ea. Dumnezeu s-o ajute, se îndrăgostea de un scoțian barbar.

Văd cum se uită Alec la paravan. Târfa asta de englezoaică l-a și făcut s-o dorească. Oare atât de puțin a iubit-o pe Helena de o înlocuiește așa de repede?

Nu-și mai amintește ce-a pățit. Poate că și-a dat deja inima miresei sale.

Doamne, sper să fie așa. În cazul ăsta, moartea ei îl va durea cu atât mai mult.

N-am să aștept prea mult s-o omor.

CAPITOLUL 10

Șoaptele o treziră. La început fu dezorientată. Lumânările încă ardeau, aruncând umbre fantomatice pe paravan. Jamie privi reflexiile întunecate mai bine de un minut, apoi își aminti unde era.

Auzi din nou șoaptele. Își ciuli urechile să prindă una-două vorbe și, când reuși, se trezi de-a binelea, tremurând de frică. Vai, acum înțelegea cuvintele. Era ultima împărtășanie, sfânta slujbă pentru un suflet ce părăsea această lume.

Probabil îl găsiseră pe Angus. Își făcu repede semnul crucii, își puse halatul și se duse să se roage și ea cu ei. Știa că o considerau o intrusă, dar era totuși soția lui Alec. Nu era de datoria ei să fie alături de el când își lua adio de la prietenul său?

Alec nu o auzi apropiindu-se. Jamie stătea în spatele lui, urmărindu-l pe preotul care citea din Evanghelii.

Trupul fusese pus pe masa aflată vizavi de paravan. Bătrânul preot, îmbrăcat în veșminte funerare, negre cu bordură mov, stătea la un capăt al mesei. Avea părul cărunt, chipul posomorât și vocea plină de tristețe.

Alec stătea la celălalt capăt al mesei enorme. Oșteni de diferite ranguri ocupau spațiul dintre ei. Anna, Edith și o altă femeie, probabil Elizabeth, stăteau lângă cămin.

Lui Jamie i se rupea inima de mila femeii îndurerate. Vedea lacrimi șiroind pe obrajii acesteia.

Însă Elizabeth nu scotea nici un sunet, ceea ce o făcu pe Jamie s-o admire și mai mult. În împrejurări asemănătoare, ea probabil că ar fi bocit de mama focului.

Se uită pe lângă soțul ei, să-l vadă mai bine pe omul pe care îl jeleau toți.

La început crezu că era mort. Jamie era obișnuită cu răni de tot felul și, din acest motiv, abia se albi puțin în fața acestei priveliști groaznice. Era sânge peste tot, sau așa părea la prima vedere. Nu-și dădea seama cât cursese cu adevărat și nici cât de grave erau rănile. Pe pieptul războinicului era o tăietură mare și curbă. Antebrațul stâng îi era rupt, lângă încheietura mâinii, dar ei i se părea o fractură închisă.

Bărbatul acela, care purta pe trup urmele multor bătălii, avea trăsături aspre și părul castaniu-închis. I se umflase fruntea de la o

tăietură, ceea ce îi dădea un aspect grotesc. Jamie se întrebă dacă aceea era lovitura care îl doborâse.

Deodată, pe fața omului pe care îl credeau toți mort apăru o grimasă. Fusese o mișcare a mușchilor atât de puțin perceptibilă, că nici ea n-ar fi observat-o dacă nu l-ar fi privit cu atâta atenție.

Atunci întrezări un licăr de speranță. Se concentră asupra felului în care respira bărbatul. Răsuflarea îi era cam slabă, dar nu gâfâia. Un semn bun, căci de obicei era șuierată când se apropia moartea să-și ia prada.

Cu toate acestea, starea lui Angus o surprinse; nu era pe moarte… nu încă.

Preotului îi lua o veșnicie să-și termine rugăciunile. Jamie nu voia să mai aștepte. Omul pe care îl jeleau avea să facă sigur febră și să moară până dimineață dacă nu-i îngrijea ea rănile.

Ridică mâna să-l bată pe umăr pe Alec. El se întoarse imediat, apoi se puse în fața ei ca s-o ferească de priveliștea macabră. Nu părea prea mulțumit că venise acolo.

— E Angus? șopti ea.

Alec dădu din cap afirmativ.

— Du-te înapoi în pat, Jamie.

— Nu e mort.

— E pe moarte.

— Nu cred asta.

— Du-te la culcare.

— Dar, Alec…

— Acum!

Asprimea din porunca lui o îngrijoră. Jamie se întoarse cu spatele și se îndreptă încet spre pat, gândindu-se la lucrurile de care avea nevoie ca să-l ajute pe Angus.

Se întoarse peste câteva minute cu mai multe borcanele de leacuri în brațe. Într-unul din buzunarele halatului își pusese un ac lung și un mosor de fir rezistent. Trei ciorapi albi îi atârnau din celălalt buzunar. Era hotărâtă să facă tot ce îi stătea în putință pentru a salva viața oșteanului, cu sau fără colaborarea soțului ei. Tot ce spera era ca Alec să nu facă prea mult caz de asta înainte să cedeze.

Și avea să cedeze până la urmă, era sigură.

Preotul îi dădu lui Angus ultima binecuvântare și îngenunche. Alec le făcu semn oamenilor săi, apoi se întoarse așa de brusc, încât era cât pe ce să-și doboare soția. Din instinct, întinse o mână s-o susțină.

Era foarte furios pe ea. O spuneau limpede expresia de pe fața lui și felul în care o strânsese de umeri.

Jamie trase adânc aer în piept, apoi se porni:

— În Anglia, avem un obicei cam ciudat. Nu jelim un om până nu e mort și nu chemăm preotul până nu suntem siguri că e pe cale să-și

dea sufletul.

Era convinsă că îi atrăsese întreaga atenție cu această afirmație.

— Alec, nu poți să știi sigur că Angus e pe moarte. Lasă-mă să-i îngrijesc rănile. Dacă Domnul a hotărât să-l primească acum la sânul Său, nimic din ce fac eu nu-l va ajuta.

Se scutură, dându-i jos mâinile de pe umeri cât timp aștepta să-i răspundă. Avu mult de așteptat.

Alec se uita la nevasta lui de parcă femeia își pierduse mințile. Jamie făcu un pas înainte, dar el tot nu o lăsă să vadă trupul întins pe masă.

— E mult sânge.

— Am văzut.

— Îți vine rău când vezi sânge.

— Alec, de unde ai mai scos-o și pe asta?

Cum el nu răspunse la provocare, Jamie insistă:

— N-o să-mi vină rău.

— Dacă ți se face rău, o să fiu foarte nemulțumit de tine.

Vocea lui tunătoare mai avea puțin până să stârnească o furtună, se gândi Jamie.

— Am să-l îngrijesc, bărbate, cu voia sau fără voia ta. Acum dă-te din drumul meu.

El nu se clinti, dar făcu ochii mari când îi auzi porunca tăioasă. Jamie avu impresia că era cât pe ce s-o strângă de gât. Își zise atunci că să-i dea ordine nu era cea mai bună tactică.

— Alec, ți-am spus cum să te lupți cu bandiții ăia care ne-au atacat pe drum?

El se gândi că întrebarea e prea ridicolă ca să merite un răspuns. Jamie răspunse în locul lui:

— Nu, sigur că nu. Eu nu știu nimic despre luptă, bărbate, dar știu al naibii de multe despre îngrijirea rănilor. Acum am de gând să mă ocup de Angus, așa că te rog să te dai deoparte. Prietenul tău are dureri groaznice.

Ultimele ei cuvinte îi câștigară sprijinul.

— De unde știi că are dureri?

— L-am văzut strâmbându-se.

— Ești sigură?

— Foarte sigură.

Tonul ei aprig îl uimi. În fața ochilor lui se prefăcea într-o tigroaică.

— Fă tot ce poți.

Jamie oftă ușurată și se repezi la masă. Își puse borcănașele într-un colț, apoi se aplecă peste Angus să-i examineze rănile. Luptătorii se întoarseră toți în jurul mesei. Păreau revoltați. Alec se gândi că ar fi putut să se răzvrătească. Își puse mâinile în sân și îi scrută pe rând. Era evident că voiau să-i vadă reacția la ieșirea lipsită de respect a soției sale.

Jamie nu le dădu nici o atenție oștenilor. Palpă cu blândețe marginile umflăturii de pe fruntea lui Angus, apoi îi examină rana de la piept.

— E întocmai cum am bănuit, spuse ea.

— Ce, rănile?

Jamie scutură din cap. Vocea îi era veselă când vorbi din nou.

— E mai mult sânge decât răni.

— Cum așa?

— Adică arată mai rău decât este cu adevărat.

— Nu e pe moarte? se auzi glasul preotului.

Bătrânul se ridicase cu greu în picioare, gâfâind de la efort. Se uita acum țintă la Jamie, încruntându-se fioros, dar asta nu era o noutate pentru ea.

— Are mari șanse să se vindece, părinte, îl informă.

Auzi o femeie strigând ceva și ghici că era Elizabeth.

— Aș vrea să te ajut, se oferi preotul.

— M-aș bucura, îi răspunse Jamie.

Îi auzi pe oștenii din spatele ei mormăind în barbă. Nu-i băgă în seamă și se întoarse din nou spre soțul ei.

— Am observat că vrei să pleci cu oamenii tăi, dar, dacă nu e o treabă importantă, mi-ar prinde bine ajutorul tău.

— Voiam să facem o ladă, îi explică Alec.

— O ladă?

— Un coșciug, interveni preotul.

Lui Jamie nu-i venea să creadă. Simți nevoia să-i acopere lui Angus urechile cu mâinile ca să nu audă discuția aceea descurajantă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ați fi în stare să-l îngropați înainte să-și dea ultima suflare?

— Nu, am aștepta, îi răspunse Alec. Chiar crezi că poți să-l salvezi, nu?

— Cu ce pot să fiu de folos? întrebă Gavin înainte ca Jamie să poată replica.

— Gavin, am nevoie de mai multă lumină, fâșii de pânză, un pocal cu apă caldă, oale cu apă și două scânduri cam așa de late și lungi, îi dădu ea instrucțiuni, arătându-i dimensiunile cu mâinile.

Chiar dacă se gândeau că solicitările nu aveau nici un sens, bărbații nu i-o spuseră.

— Are un braț rupt, copilă. Te gândești să i-l tai? se interesă preotul.

Soldatul din spatele lui Jamie mormăi.

— Angus ar prefera să moară decât să i se taie brațul.

— N-o să i-l tăiem, îl anunță Jamie, exasperată. O să-i punem oasele la loc.

— Poți să faci asta? o întrebă preotul.

— Da.

Cercul oamenilor se strânse mai aproape de masă. Gavin își croi drum spre stăpâna lui.

— Iată pocalul cu apă caldă. Vasele sunt în spatele domniei voastre.

Jamie deschise unul dintre borcănelele cu leacuri, luă un pic de praf maro între degetul mare și arătător și îl amestecă în apa din pocal. Când lichidul își schimbă culoarea, îi dădu cupa lui Gavin.

— Ține-o, te rog, o clipă.

— Ce e, stăpână? întrebă Gavin, mirosind poțiunea.

— O băutură care o să-l adoarmă pe Angus. Și îi va alina și durerea.

— Doarme deja.

Jamie nu recunoscu vocea, dar știu că alt oștean rostise acele cuvinte pe un ton furios.

— Da, doarme, bombăni altul. O vede oricine.

— Nu doarme, îi contrazise ea, străduindu-se să nu-și piardă răbdarea.

Trebuia să le câștige încrederea dacă voia să obțină ajutorul lor.

— Atunci de ce nu vorbește și nu se uită al noi?

— Are dureri prea mari. Alec, n-ai vrea să-i ridici puțin capul ca să bea mai ușor?

Alec era singurul care nu o contrazicea. Se apropie de masă și îl ridică puțin pe Angus, iar Jamie se aplecă peste rănit, îi luă fața în mâini și vorbi cu el:

— Angus, deschide ochii și uită-te la mine!

Trebui să-i repete îndemnul de trei ori, zbierând ultima dată, înainte ca războinicul să facă întocmai. Un murmur de uimire se auzi în jurul mesei. Oștenii neîncrezători se convinseseră.

— Angus, trebuie să bei asta, îi ordonă Jamie. Îți va lua durerea cu mâna.

Insistă până ce luptătorul înghiți mare parte din lichid, apoi oftă satisfăcută.

— Într-un minut sau două își va face efectul.

Observând zâmbetul lui Alec, șopti, temându-se că-i dăduse prea multe speranțe:

— Tot mai poate să facă febră și să moară.

— N-o să cuteze.

— Cum așa?

— Nu după ce ai țipat așa la el, îi replică Alec.

Jamie simți cum i se înroșeau obrajii.

— A trebuit să ridic tonul, îl lămuri ea. Numai așa l-am putut face să-mi răspundă.

— Cred că doarme acum, interveni Gavin.

— Să vedem, zise Jamie.

Se aplecă încă o dată peste Angus și îi luă fața în mâini.

— Te-au mai lăsat durerile? îl întrebă.

Războinicul deschise încet ochii. Jamie văzu că doctoria începuse să-și facă efectul, căci ochii lui căprui erau sticloși, iar pe față i se așternuse o expresie calmă.

— Am ajuns în rai? întrebă Angus într-o șoaptă răgușită. Tu ești oare îngerul meu păzitor?

— Nu, Angus, zâmbi ea. Ești încă în Scoția.

Pe fața războinicului apăru o expresie îngrozită.

— Dumnezeule atotputernic, nu sunt în rai! Sunt în iad. Ce festă crudă îmi joacă diavolul! Arăți ca un înger, dar pari… englezoaică.

Rosti foarte tare ultimul cuvânt și începu imediat să se agite. Jamie se aplecă atât de aproape de urechea lui dreaptă încât părea să-l sărute, apoi îi șopti în gaelică:

— Stai liniștit, prietene. Ești în siguranță în mâinile scoțienilor, minți ea. Imaginează-ți următoarea luptă cu englezii dacă asta te face să te simți mai bine, dar nu mai vorbi acum. Lasă poțiunea să te îmbie la somn.

Ușorul rârâit cu care îi vorbise înadins îi sunase groaznic, însă Angus era prea somnoros ca să observe. Încetă să se mai zbată și închise din nou ochii. Adormi cu un zâmbet pe față.

Jamie se gândi că poate număra soldații englezi pe care avea de gând să-i ucidă.

— Ce i-ați zis, milady? o întrebă un oștean din spatele ei.

— I-am spus că e prea încăpățânat să moară așa de repede, îi răspunse Jamie, ridicând cu grație din umeri.

Gavin era profund nedumerit.

— Da de unde ați știut că Angus e încăpățânat sau nu?

— Doar e scoțian, nu?

Tânărul se uită la Alec să vadă dacă trebuiau să se simtă jigniți sau amuzați de vorbele lui Lady Kincaid. Alec zâmbea, așa că Gavin hotărî că stăpâna lui glumise probabil cu el. O cută îi apăru pe frunte și începu să se întrebe cât timp îi va lua s-o înțeleagă pe englezoaica asta ciudată. Vocea ei dulce era la fel de înșelătoare ca înfățișarea. Era atât de micuță și delicată! Păi, creștetul abia îi ajungea la umărul soțului ei. Dacă nu avea grijă, vocea ei profundă îl putea convinge să facă orice îi cerea.

— Și eu aș vrea să te ajut.

Vocea înecată în lacrimi îi aparținea lui Elizabeth, care stătea de partea cealaltă a mesei. Femeia blondă părea încă speriată, dar și hotărâtă, iar când Jamie îi zâmbi, îi surâse și ea șovăielnic.

— Angus e soțul meu. O să fac orice-mi spui.

— Îți mulțumesc pentru ajutor, îi zise Jamie. Udă cârpa asta și ține-i-o soțului tău pe frunte.

Scoase cei trei ciorapi din buzunar și trase unul peste o scândură din cele aduse de Gavin. Înainte să termine, unul din soldați o și învelise

pe a doua.

Îi tremurau mâinile acum, pentru că treaba care o îngrozea nu mai putea fi amânată. Era timpul să-i pună pacientului oasele la loc.

— În Anglia e la modă să folosești un „burete de adormit", dar, cum nu am așa ceva, mă rog cerului ca Angus să nu se trezească în timpul acestei manevre.

— Ar fi mai bine dacă ați folosi buretele? întrebă un soldat.

— O, da! răspunse Jamie. Dar s-ar putea să nu se mai trezească. Așa se întâmplă cu mulți. Paguba e mai mare decât câștigul, nu crezi?

Când toți dădură din cap aprobator, reluă:

— Alec, va trebui să faci un lucru pentru mine, căci eu n-am destulă putere. Gavin, o să am nevoie de fâșii lungi de pânză ca să leg scândurile una de alta.

Trase al treilea ciorap pe mâna umflată a lui Angus, făcu cinci găuri în vârf, apoi îi scoase degetele prin deschizături. De fiecare dată când îi atingea brațul, îi arunca rănitului o privire îngrijorată, să vadă dacă se trezise cumva.

— Alec, ia-i mâna. Gavin, ține-i brațul, le ceru ea. Trageți, dar foarte încet, vă rog, până îi pun osul în poziție normală. Elizabeth, întoarce-te cu spatele acum. Nu vreau să vezi asta.

Respiră adânc să se liniștească, apoi murmură:

— Doamne, cât detest să fac asta, dar e de datoria mea. Trageți acum.

Abia după trei încercări decise că oasele rupte erau acum în poziție normală. Strecură prima scândură sub braț, apoi o puse pe a doua deasupra. Îi tremurau mâinile. Alec ținu atelele fixe în timp ce Jamie le lega strâns cu fâșiile de pânză. Când termină, brațul lui Angus era bine imobilizat.

— Ce a fost mai rău s-a sfârșit, spuse ea, cu un oftat adânc de ușurare.

— Dar cu pieptul lui ce facem, milady? îi aminti preotul.

Tuși tare, chinuit, apoi explică:

— Are o gaură în el.

— Pare mai grav decât este cu adevărat, răspunse Jamie.

Suspinul scos de toți cei de față o făcu să surâdă. Când ceru mai multă lumină, oștenii se grăbiră să-i întindă o mulțime de lumânări, mai, mai s-o orbească.

Mai ceru un pocal cu apă caldă. Deschise un alt borcănaș, puse în lichid o cantitate considerabilă de praf portocaliu, apoi îl surprinse pe preot dându-i-l lui.

— Bea asta. O să te vindece de tuse, îi zise.

Preotul rămase fără grai. Grija ei pentru el îl uimise. Luă o înghițitură zdravănă, apoi se strâmbă.

— Bea tot, până la ultimul strop, părinte, îi porunci Jamie.

Ca un copil, preotul se strâmbă, apoi făcu întocmai ce-i ceruse ea.

Jamie își îndreptă apoi atenția spre rana din pieptul lui Angus. Se ocupă de ea până noaptea târziu. Plaga avea o crustă de țărână și sânge închegat. Tânăra femeie o curăță cu migală, căci știa din experiență și din îndrumările mamei sale ce rău putea să facă un singur fir de țărână dacă era lăsat în rană. Nu înțelegea de ce se întâmpla asta, dar era încredințată că așa era. Întrucât tăietura era mare și avea marginile neregulate, o cusu cu acul și ața.

Alec poruncise să se aducă un pat acolo. Știa că Jamie dorea să fie aproape de pacientul ei, iar casa lui Angus era destul de departe.

Soția rănitului nu mai scoase nici o vorbă toată noaptea aceea lungă. Nu se mișcase din fața lui Jamie și îi urmărise fiecare gest.

Jamie abia dacă îi dădea atenție. Stătuse aplecată peste rănit așa de multă vreme, că, atunci când se îndreptă de spate, o trecu un junghi prin toată coloana și icni de durere. Făcu un pas înapoi și se împiedică. Până să se echilibreze din nou, simți pe spinare cel puțin o duzină de mâini care o sprijineau.

— Elizabeth, te rog ajută-mă să-i bandajez pieptul, îi ceru, gândindu-se s-o implice în îngrijirea bărbatului ei.

Elizabeth era dornică să ajute. Când bandajul fu gata, Alec își cără prietenul în pat.

Jamie și Elizabeth se luară după el.

— Se va zvârcoli de durere când se trezește, anticipă Jamie. Va trebui să ai mare grijă de el, Elizabeth.

— Dar se va trezi!

În vocea lui Elizabeth se simțea bucuria.

— Da, se va trezi, îi confirmă Jamie.

O lăsă pe Elizabeth să tragă păturile până la umerii rănitului, apoi o întrebă:

— Unde s-au dus Edith și Annie?

— La casa lor, să se culce, răspunse Elizabeth.

Își atinse soțul pe frunte, un gest delicat, afectuos, care spunea cât de mult ținea la el.

— Trebuie să le trezesc atunci când Angus… când moare.

Jamie îi aruncă lui Alec o privire consternată.

Părintele Murdock începu să sforăie, atrăgând atenția tuturor. Bătrânul preot era trântit pe un scaun tras lângă masă.

— O, Doamne, exclamă Jamie, am uitat să-i spun că poțiunea o să-i facă somn.

— N-are decât să doarmă acolo, hotărî Alec.

Se întoarse spre soția lui Angus și îi spuse:

— Elizabeth, du-te să te odihnești. Eu și Gavin îl vom veghea cu rândul până te întorci.

După expresia dezamăgită de pe fața lui Elizabeth, Jamie își dădu

seama că femeia nu voia să-și părăsească soțul. Însă încuviință imediat din cap și o luă spre ușă. Jamie deduse că supunerea ei față de lord era deasupra oricăror alte sentimente.

— Alec, dacă erai tu bolnav, n-aș fi plecat de lângă tine. De ce n-ar dormi Elizabeth aici? Ar putea să se ghemuiască pe un scaun ori să se ducă într-una din camerele de sus, nu crezi?

Elizabeth se întoarse în fugă.

— M-aș simți cât se poate de bine, strecură ea.

Alec se uită de la o femeie la cealaltă, apoi încuviință din cap.

— Du-te și strânge-ți lucrurile. Ai să dormi într-una din odăile de sus, Elizabeth. Nu uita că trebuie să fii în formă. Angus se va supăra dacă se trezește și te vede așa obosită.

Elizabeth făcu o plecăciune adâncă.

— Mulțumesc, milord.

— Marcus, du-o pe Elizabeth acasă să-și ia lucrurile, strigă Alec.

Jamie se așeză lângă pat să-l supravegheze pe Angus. Elizabeth veni la ea, șovăi puțin, apoi o atinse pe mână, șoptindu-i:

— Vă mulțumesc din tot sufletul, stăpână.

— Nu va trebui să le trezești pe Edith și Annie, o asigură Jamie.

— Nu, nu va trebui să le trezesc, surâse cealaltă.

Dădu să plece, apoi se răzgândi.

— Fiul meu va purta numele tatălui său când va veni pe lume.

— Când va avea loc acest eveniment binecuvântat?

— Peste șase luni. Și dacă e fată…

— Da?

— O să-i dau numele vostru, milady.

Jamie ar fi râs dacă ar fi avut destulă putere, însă era atât de vlăguită, că nu reuși decât să schițeze un zâmbet.

— Ai auzit ce mi-a promis, Alec? Elizabeth nu pare să creadă că Jamie e un nume de bărbat. Ei, ce zici de asta?

Elizabeth îi zâmbi lui Alec, la care lordul dădu din cap aprobator, iar apoi spuse mirată:

— Jamie? Am crezut că vă cheamă Jane, milady.

Alec râse în locul soției sale.

Elizabeth îi strânse mâna lui Jamie ca să-i dea de înțeles că glumise, apoi plecă din sală cu Marcus.

— Omul ăsta zâmbește vreodată? îl întrebă Jamie pe Alec când rămaseră singuri din nou.

— Cine?

— Marcus.

— Nu, Jamie.

— Nu mă poate suferi deloc.

— Așa e.

Jamie îi aruncă lui Alec o privire iritată pentru că acceptase atât de

ușor acest lucru, apoi amestecă altă licoare despre care se știa că scade febra. Se îndreptă iar spre pat, când își dădu brusc seama că nu se uitase la partea de jos a corpului lui Angus, să vadă dacă nu mai avea alte răni și acolo.

Decise să-l lase pe Alec să se uite, iar ea să țină ochii închiși în acest timp.

— Nu mai sunt alte răni, anunță Alec după ce termină examinarea.

Se simți ușurată, dar nu pentru multă vreme. Când deschise ochii, Alec stătea doar la un pas de ea, zâmbindu-i.

— Ai roșit, nevastă. Răspunde-mi, îi ceru el pe un ton blând, ironic. Dacă ar mai fi fost și alte răni acolo, ce ai fi făcut?

— Le-aș și tratat dacă era posibil. Și poate aș fi roșit în tot acest timp. Nu uita, Alec, nu sunt decât o femeie.

Așteptă s-o contrazică.

— Da, asta ești.

Felul în care o privea o făcu să roșească și mai tare. Ce naiba era cu el? Se purta de parcă ar fi vrut să-i spună mai mult, dar nu se putea hotărî.

— Iar ți se par urâtă, bărbate? Știu că arăt ca dracu acum.

— Nu ești urâtă niciodată, răspunse Alec dându-i o buclă pe spate.

Gestul lui delicat îi trimise fiori prin brațe.

— Și nici acum nu arăți deloc rău.

Nu știa cum să-i ia spusele. Îi zâmbea, așa că bănuia că nu o insultase. Sau da? Omul avea un simț al umorului cam ciudat. Cu cât o privea mai mult, cu atât mai mult se zăpăcea.

— Uite, dă-i asta să bea lui Angus, zise punându-i pocalul în mâini.

— În ultimele câteva ceasuri ai dat ordine ca un comandant pe câmpul de bătaie, Jamie. Acum faci pe sfioasa cu mine. Care-i cauza acestei schimbări?

— Tu. Mă intimidezi când te uiți așa la mine.

— Asta-i bine de știut.

— Nu, cu siguranță nu e bine, bombăni Jamie.

Îi smulse potirul din mâini, se duse în grabă la căpătâiul lui Angus și își forță pacientul să-i bea tot conținutul.

— Vreau să-mi porți tartanul, spuse Alec.

— Poftim?

— Vreau să-mi porți culorile, nevastă.

— De ce?

— Pentru că ești a mea acum, îi explică el cu răbdare.

— O să-ți port tartanul când inima mea va dori să fie a ta, Kincaid, cu nici o clipă înainte. Ce zici de asta?

— Aș putea să-ți poruncesc…

— Dar n-o vei face.

Alec zâmbi. În cele din urmă, blânda lui nevestică începea să-l

înțeleagă. Dar și el se deprindea cu modul ei de gândire. Femeia asta nesăbuită nu-și dădea seama că începuse deja să țină la el. Totuși, ar fi vrut ca ea s-o recunoască.

— Ai vorbit serios când i-ai spus lui Elizabeth că, dacă aș fi rănit, ai sta tot timpul cu mine?

— Bineînțeles.

Ea nici nu se uită peste umăr când adăugă:

— Ai putea să renunți la zâmbetul ăsta îngâmfat, bărbate. Orice nevastă ar sta lângă bărbatul ei. E datoria ei.

— Iar tu îți vei face întotdeauna datoria?

— Da.

— Îți dau două săptămâni să te hotărăști, dar până la urmă tot ai să-mi porți tartanul.

În timp ce o studia, își dădu seama ce sentimente contradictorii îl încercau. Pe de o parte, își dorea ca ea să țină la el, să-l iubească. Pe de alta, era decis să n-o iubească. Motivul său era simplu: un războinic nu-și iubea nevasta; o poseda. Exista o explicație valabilă, și anume că dragostea complica lucrurile. De asemenea, îl putea face pe un lord să-și neglijeze îndatoririle. Nu, n-ar fi putut s-o iubească niciodată pe Jamie. Însă ar fi fost distrus dacă ea nu începea să-l iubească în curând.

— Două săptămâni, repetă.

Ea nu avea nevoie să-i mai amintească.

— Ești foarte trufaș, bărbate.

— E bine că observi.

Alec plecă din sală înainte ca ea să-și poată stăpâni râsul suficient cât să-l ademenească din nou. Oștenii săi îl așteptau în curtea interioară și în cea mărginită de zidurile principale, dorind să afle cum se simțea rănitul. Mai multe sute de oameni îl vegheau pe Angus. N-aveau să pună geană peste geană până nu intrau să-și vadă prietenul. Era dreptul lor, iar Alec nu li-l putea refuza.

Angus se trezi din somnul indus de doctorie tocmai când Jamie închidea ochii. Se pusese în genunchi pe podea, cu picioarele sub poalele rochiei, iar părul lung îi cădea pe spate în valuri de mătase. Angus gemu când încercă să-și miște brațul dureros. Voi să și-l maseze pentru a-și mai potoli junghiurile, dar, când dădu să-și ridice mâna cealaltă, constată că era ținută de cineva.

Clipi nedumerit și o văzu îndată pe femeie. Capul ei se afla lângă coapsa lui. Ochii îi erau închiși. Nu-și dădea seama de unde știa, dar era sigur că avea ochii violeți, un violet luminos, încântător. Încercă să-și tragă mâna din strânsoarea ei, însă ea nu-i dădu drumul.

Soldații începură să intre pe rând în sala cea mare, atrăgându-i atenția. Toți prietenii lui îi zâmbeau.

Angus încercă să le răspundă la saluturi. Suferea mult, da, însă zâmbetele lor îi spuneau că nu avea să moară. Poate, se gândi el,

rugăciunile de mântuire pe care le auzise erau pentru altcineva.

Alec și Gavin așteptau lângă intrare. Șeful clanului se uita țintă la nevasta lui, în timp ce Gavin îi supraveghea pe oameni.

Era un moment magic, după mintea tânărului. Oștenii păreau uluiți de priveliște. Nu era unul să nu știe că Lady Kincaid le salvase prietenul de la moarte sigură, iar zâmbetul slab al lui Angus confirma miracolul. După ce primul om îngenunche și își înclină capul, ceilalți îi urmară exemplul până când și oștenii de afară se puseră în genunchi.

Era un spectacol colectiv de loialitate, Alec o știa prea bine, dar nu îngenuncheau din respect pentru Angus. Nu, Angus era egalul lor. Soldații își exprimau acum loialitatea față de Lady Kincaid, precum și încrederea deplină în ea.

Iar soția lui dormea în timp ce ei îi aduceau acest prinos mut.

— Credeam că-i va lua multă vreme să le câștige încrederea, îi spuse Gavin lui Alec. M-am înșelat. Nu i-a trebuit mai mult de o zi.

Marcus, împreună cu sora lui, Edith, intră în sală tocmai când pleca ultimul oștean. Așteptară alături de Gavin până îi ajunse din urmă Elizabeth, de mână cu Annie.

— Vezi, Annie? Ți-am zis eu că Angus e tare. Uite cum zâmbește!

Elizabeth îi spuse vestea în șoaptă, apoi lăsă mâna lui Annie și se duse în grabă la căpătâiul soțului ei.

— Lady Kincaid l-a salvat pe Angus, îi zise Gavin lui Marcus. E momentul să ne bucurăm, prietene, nu să fim supărați. De ce te încrunți așa?

— Angus ar fi trăit cu sau fără ajutorul lui Lady Kincaid. A fost voia lui Dumnezeu, nu a ei.

Auzindu-i tonul aspru, Alec își îndreptă atenția spre el.

— Nu-mi accepți soția, Marcus? întrebă el, cu o voce ciudat de blândă.

Războinicul scutură imediat din cap.

— O accept pentru că e nevasta ta, Alec. Și aș apăra-o cu prețul vieții, însă nu-mi va câștiga loialitatea atât de ușor.

Anna și Edith, care stăteau lângă Marcus, se încruntară și ele la auzul acelui schimb de replici.

Alec le privi atent, apoi luă iar cuvântul.

— Voi toți o s-o primiți bine. S-a înțeles?

Femeile încuviințară imediat, supuse. Lui Marcus îi trebui ceva mai mult timp să fie de acord.

— Ai uitat-o așa repede pe Helena noastră, Alec?

— Sunt aproape trei ani, interveni Gavin.

— N-am uitat-o, spuse Alec.

— Atunci de ce…

— M-am recăsătorit ca să-i fac pe plac regelui meu, Marcus, și o știi al naibii de bine. Înainte să-i întoarceți spatele soției mele, să nu uitați,

nici unul dintre voi, că și Jamie s-a măritat cu mine din porunca regelui ei. Nu-și dorea căsătoria asta mai mult ca mine. Cinstiți-o pentru că și-a făcut datoria.

— Ești convins că n-a vrut să se mărite cu tine? întrebă Annie.

În ochii ei căprui se citea surprinderea. Alec scutură din cap.

— Singurul motiv pentru care-ți destăinui asta este sora ta, Helena. Jamie era făgăduită altui bărbat. De ce să fi vrut să se mărite cu mine?

— Englezii nu ne plac mai mult decât îi plăcem noi, se băgă în vorbă și Gavin.

— Soția ta nici nu știe ce norocoasă e! afirmă Annie cu sfială.

Sinceritatea din vocea ei îl făcu pe Alec să zâmbească. Îi lăsă pe toți privindu-l uimiți și se duse la soția lui adormită, pe care o luă în brațe și o strânse la piept. Gavin veni după el, oferindu-se să stea de veghe la căpătâiul lui Angus în locul lui Jamie.

— Mă întreb, Alec, cât va dura până ne va accepta soția ta.

— Puțin timp, prezise Alec.

Se îndreptă spre patul lui, apoi strigă peste umăr:

— Se va obișnui, Gavin. Ai să vezi.

CAPITOLUL 11

Deschise nu mai puțin de trei fronturi în prima săptămână.

Intențiile lui Jamie erau cât se poate de onorabile. Hotărî să profite cât mai mult de situație și să accepte faptul că era căsătorită cu un lord. Avea să-și facă datoria de soție și să aibă grijă de gospodăria sa. Indiferent cât de greu i-ar fi fost lui Alec să se deprindă cu noul mod de viață, ea nu avea să se sustragă de la obligațiile ei.

În adâncul sufletului spera că, în timp ce își vedea de noile ei îndatoriri, va avea prilejul să facă și câteva schimbări necesare. Ba chiar își puse în cap că i-ar fi putut civiliza un pic pe scoțienii aceia cam neciopliți.

Avu de înfruntat o bătălie după alta. Nu accepta să poarte vina pentru nici unul dintre conflicte. Nu, vina era a scoțienilor, a obiceiurilor lor ridicole, a firii lor încăpățânate și mai ales a mândriei lor neînduplecate. Ce, era vina ei că barbarii ăștia se comportau fără nici o noimă?

Jamie dormi până după-amiază în ziua de după ce se îngrijise de rănile lui Angus. Se gândi că merita acel somn odihnitor până își aminti că era duminică și lipsise de la slujbă. Era datoria ei să participe, iar faptul că nimeni nu-și dăduse osteneala s-o trezească o enervă. Acum trebuia să-și dea unul din șilingi pe o indulgență.

Își puse o cămășuță crem și o rochie amplă rubinie, apoi își aranja o cingătoare împletită, dar nu în talie, ci pe șolduri, cum era moda. Poate că nu fusese la Curte, dar era la curent cu noile tendințe, chiar dacă îi dădeau bătaie de cap. În tot cazul, nu voia ca scoțienii s-o creadă o fată ignorantă de la țară. Își perie părul, se ciupi de obraji să le dea un pic de culoare și se duse să verifice starea pacientului. Dacă Angus se simțea bine, avea să-l caute pe preot și să-i mărturisească păcatul săvârșit fără voie. Îi era groază de penitența pe care urma s-o primească.

Totuși, avu noroc. Nu numai că Angus dormea liniștit, dar preotul era chiar în sala cea mare. Era rândul lui să-l vegheze pe războinic și tocmai își luase în primire locul de la căpătâiul acestuia. Bătrânul dădu să se ridice când se apropie Jamie de el.

— Te rog să stai jos, părinte, îl invită cu un zâmbet.

— Nu ni s-au făcut prezentările așa cum se cuvine. Eu sunt părintele

Murdock, Lady Kincaid.

Era greu să-l înțelegi. Vocea îi era la fel de firavă ca și părul, iar rârâitul ușor îngreuna și mai mult lucrurile. Părea că stă să tușească din clipă în clipă. Jamie rezistă impulsului de a tuși în locul lui.

— Ți-a mai trecut durerea din piept, părinte? îl întrebă ea.

— Da, milady, cu siguranță. N-am mai dormit atât de bine de multe nopți. Poțiunea pe care mi-ați dat-o și-a făcut efectul.

— Aș vrea să prepar o alifie cu care să te ung pe piept. O să scăpăm de tusea asta până la sfârșitul săptămânii.

— Mulțumesc, copilă, că-ți faci timp să ajuți un bătrân ca mine.

— Dar trebuie să te avertizez, părinte, că mirosul urât al alifiei ăsteia îți va ține prietenii departe un timp.

— N-o să mă supere, zâmbi prelatul.

— Angus s-a odihnit bine?

— Da, doarme acum, dar mai devreme Gavin a trebuit să-l lege. Angus încerca să-și smulgă bandajul de la brațul rupt. Elizabeth era așa de necăjită, că a vrut să te trezească, însă Gavin a trimis-o la culcare.

Jamie se încruntă când auzi veștile și examină degetele umflate ale războinicului, însă constată că aveau o nuanță satisfăcătoare. Apoi îi puse mâna pe frunte.

— N-a făcut febră, anunță ea. Rugăciunile dumitale l-au salvat, părinte.

— Nu, copilă, o contrazise preotul. Tu l-ai salvat. Probabil că Dumnezeu a hotărât ca Angus să rămână printre noi și, în marea Sa înțelepciune, te-a trimis pe tine să-l îngrijești.

Lauda lui o stânjeni puțin.

— Păi, atunci a trimis o păcătoasă, o trânti deodată, din dorința de a rezolva mai repede problema care o măcina. Am lipsit de la slujba de azi-dimineață, explică ea după ce îi puse un șiling în mână. Te rog acceptă moneda asta pentru o indulgență.

— Dar, stăpână…

— Și acum, părinte, înainte să-mi hotărăști penitența, aș vrea să-ți explic motivele mele. N-aș fi lipsit dacă Alec m-ar fi trezit, spuse ea.

Cu mâinile în șolduri, își dădu părul pe spate cu un gest pe care părintele Murdock îl găsi încântător. Pe fruntea ei apăru o cută de îngrijorare.

— Dacă te gândești mai bine, ăsta ar trebui să fie păcatul lui Alec. Ce zici?

Cum preotul nu-i răspunse suficient de repede, continuă:

— Știi, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai convinsă că Alec ar trebui să-ți dea o monedă. Păi, e păcatul lui, nu al meu.

Părintelui Murdock îi venea greu să-i urmărească gândurile. Avea

senzația că o vijelie pătrunsese în cameră. O furtună cu soare. Îi venea să râdă de bucuros ce era.

Mâhnirea ce se pogorâse asupra casei lui Alec de la moartea Helenei avea să se risipească acum. Era sigur de asta. Văzuse cum se uitase lordul la soția lui în noaptea în care îl oblojise pe Angus. Păruse la fel de surprins ca și ceilalți… și la fel de mulțumit.

— Părinte, întrebă Jamie, ce crezi despre necazul meu?

— Nici unul din voi n-a păcătuit.

— Serios?

Părintele Murdock zâmbi văzându-i surprinderea.

— Ești foarte credincioasă, nu-i așa, Lady Kincaid?

Ar fi fost un păcat să-i lase preotului această impresie.

— O, nu, spuse ea în grabă, nu-ți pot îngădui să crezi un asemenea neadevăr. Doar că preotul nostru de acasă… ei bine, este un om foarte pios, și trebuie să-ți spun că penitențele pe care le dădea erau de obicei îngrozitoare. Cred că plictiseala l-a făcut așa sever. A pus-o odată pe Agnes să-și taie părul. A plâns o săptămână.

— Agnes?

— Una din surorile mele, îi explică Jamie.

— Trebuie să fi săvârșit un păcat groaznic, remarcă părintele Murdock.

— Adormise la una din predicile lui, mărturisi Jamie.

Preotul se abținu să nu râdă.

— Noi nu suntem atât de severi aici. Îți promit că nu te voi obliga niciodată să-ți tai părul, Lady Kincaid.

— Ce păcat că nu erai la noi atunci! regretă Jamie. Părul lui Agnes nu s-a mai ondulat de când a fost forțată să și-l taie.

— Câți sunteți în familia ta? se interesă preotul.

— Suntem cinci, toate fete, dar cea mai mare, Eleanor, a murit la doar șaptesprezece ani, așa că nu mi-o amintesc prea bine. Gemenele, Agnes și Alice, au venit pe urmă, apoi Mary, iar eu sunt mezina pe care a crescut-o tata mai mult singur, adăugă ea cu un zâmbet blând.

— Mi se pare o familie în toată puterea cuvântului, zise părintele, dând din cap aprobator. Surorile tale sunt tot așa frumoase ca tine?

— O, mult mai frumoase! Mama era grea cu mine când s-a măritat cu tata. El și-a pierdut soția, înțelegi, și mama, soțul, imediat după ce s-a cununat cu el. Dar pentru tata n-a contat, ci m-a primit ca pe o fiică.

— Ce om bun! comentă părintele Murdock.

— Într-adevăr, încuviință Jamie oftând. Acum că am povestit despre familia mea, mi se face și mai dor de ei.

— Atunci să nu mai vorbim de asta, propuse părintele Murdock. Ia-ți înapoi banul, te rog, și folosește-l mai bine.

— Aș prefera să păstrezi șilingul ăsta. Sunt sigură că sufletul soțului meu are nevoie de îngrijire. La urma urmei, e un senior și trebuie să fi

ucis oameni în luptă. Să nu mă înțelegi greșit, părinte: Alec n-ar lua niciodată o viață fără un motiv întemeiat. Deși nu-l cunosc la fel de bine ca sfinția ta, cred că nu caută necazul cu lumânarea. În adâncul sufletului meu, știu că așa e. Trebuie să mă crezi pe cuvânt, părinte.

Alec intră în sală la timp să-și audă soția luându-i apărarea.

— Sunt de acord cu tine, copilă, îi răspunse preotul.

Apoi își ridică privirea și văzu expresia exasperată de pe fața lordului. Reuși cu greu să-și rețină chicotitul.

— Bine, spuse Jamie, oftând vizibil ușurată, mă bucur că ești de acord. Deși e stânjenitor s-o recunosc, mă obosește să mă gândesc întruna la sufletul meu. Părintele Charles ne punea să-i mărturisim toate gândurile. Adevărul e că uneori mai născoceam câteva ceva ca să-l mulțumesc. Este un preot foarte conștiincios, iar noi duceam o viață cât se poate de liniștită. Nu se întâmpla nimic care să poată fi socotit un păcat.

Părintele Murdock își zise că preotul respectiv părea un fanatic.

— Aici suntem mult mai îngăduitori, Lady Kincaid.

— Mă bucur să aud asta. Acum că sunt măritată, trebuie să am grijă și de sufletul soțului meu și, dacă asta nu-i destul ca să-mi scoată peri albi, atunci nu mai știu ce este, părinte. Sunt încredințată că vom fi prieteni buni. Trebuie să-mi spui de-acum Jamie, nu crezi?

— Ceea ce cred, Jamie, e că ai inimă bună. Ești suflul de aer proaspăt de care are nevoie castelul ăsta rece și trist.

— Da, părinte, are într-adevăr inimă bună, interveni Alec. Va trebui să încerce să-și corecteze acest defect.

— Să ai inimă bună nu e un defect.

Jamie mulțumi cerului că făcuse acea afirmație categorică în timp ce se uita încă la preot, căci odată ce se întoarse cu fața la soțul ei, nu mai reuși să scoată o vorbă. Icni în schimb. Alec era pe jumătate gol.

Soțul ei era îmbrăcat ca un barbar. Purta o cămașă albă, iar acesta era singurul articol civilizat de îmbrăcăminte care-i acoperea trupul uriaș. Cămașa era parțial acoperită de tartanul pus pe umăr. Restul și-l înfășurase în jurul taliei. Avea cute ample, susținute de o centură îngustă din sfoară, și îi ajungea doar până la jumătatea coapselor. Cizmele negre, ajunse gri în părțile uzate, îi acopereau numai o parte din gambele musculoase.

Genunchii îi erau tot așa de goi ca fundul unui bebeluș.

Alec crezu că tânăra femeie avea să leșine. Își ascunse iritarea, așteptând ca ea să se deprindă cu ținuta lui, apoi spuse:

— Cum se simte Angus?

— Poftim?

Jamie încă se holba la genunchii lui.

— Angus, repetă Alec un pic mai tare.

— A, da, Angus, desigur, făcu ea, dând din cap de mai multe ori.

Văzând că nu era în stare să mai spună altceva, Alec îi porunci:

— Uită-te la mine când îți vorbesc, nevastă!

Speriată de asprimea cu care o dojenea, se supuse pe dată. Alec observă că obrajii ei luaseră foc.

— După cât timp crezi că ai să te obișnuiești să mă vezi îmbrăcat așa? întrebă el, fără a-și ascunde exasperarea.

Ea își reveni repede.

— Ce-ai zis? îl întrebă la rândul ei, zâmbind inocent.

Buzele lui Alec se arcuiră într-un zâmbet ambiguu.

— Va trebui oare să repet mereu ce ți-am spus deja?

— Aveai ceva să-mi spui? întrebă ea ridicând din umeri.

El hotărî s-o pună iar în încurcătură.

— Nevastă, m-ai văzut și fără haine pe mine, iar acum te porți…

Jamie îi puse repede mâna la gură.

— Am simțit doar că ești gol, bărbate. Nu te-am văzut gol. Este o diferență.

Îi luă mâna de la gură când își dădu seama ce făcuse, apoi se trase înapoi.

— Fii cuviincios în fața preotului, Alec.

El își dădu ochii peste cap, lăsând impresia că se ruga Domnului să-i dea răbdare.

— Zi-mi acum ce voiai să vorbești cu mine.

— Vreau să discut cu Angus.

O luă spre pat, dar Jamie îi bară drumul. Își pusese din nou mâinile în șolduri.

— Doarme acum, Alec. Poți să vorbești cu el mai târziu.

Lui nu-i venea să creadă ce auzise.

— Trezește-l!

— Țipetele tale probabil că l-au trezit deja.

— Trezește-l! porunci din nou.

Pe un ton mai blând, adăugă:

— Și, Jamie?

— Da?

— Nu-mi mai spune niciodată ce pot sau nu pot să fac.

— De ce?

— De ce?!

Înainte să prindă destul curaj să-i răspundă, își aminti că soțul ei îi promisese să nu-și iasă niciodată din fire cu ea. Expresia de pe chipul lui o îngheță.

— De ce nu trebuie să-ți spun niciodată ce poți să faci și ce nu?

Întrebarea îi displăcuse. Acum strângea din dinți. Mușchii obrajilor îi zvâcniră o dată, apoi din nou. Se întrebă dacă soțul ei avusese întotdeauna acest tic nervos sau era ceva recent.

— Așa e pe aici, se amestecă în discuție părintele Murdock.

Preotul se ridică de pe scaun și veni repede lângă Lady Kincaid. Îngrijorarea lui era foarte întemeiată. Îl cunoștea pe Alec Kincaid de ani buni, știa prea bine ce înseamnă expresia de pe fața lui și încerca să intervină în favoarea lui Jamie înainte ca Alec să facă o criză de furie. Cu timpul, Jamie avea să învețe ce periculos era să pună sub semnul întrebării dorințele unui om atât de puternic. Până atunci, părintele hotărî că trebuia să vegheze asupra ei.

— Fetișcana asta e numai de puțin timp aici, Alec. Sunt sigur că nu vrea să te sfideze.

Șeful clanului încuviință, însă Jamie scutură din cap.

— Ba da, părinte, vreau să-l sfidez, dar nu vreau să fiu obraznică. Aș vrea pur și simplu să-mi explice de ce n-am voie să-i spun ce să facă. El îmi spune mai mereu.

— Sunt soțul și stăpânul tău, nevastă. Nu-ți sunt de ajuns aceste două motive?

Mușchiul obrazului îi zvâcni din nou. Jamie era fascinată de asta. Se întrebă ce poțiune să-i dea ca să-l scape de acest tic nervos, apoi hotărî că, dacă se uita urât la ea, n-avea rost să se ostenească.

— Ei bine? făcu Alec, înaintând amenințător spre ea.

Tânăra femeie nu se clinti din loc, ba chiar făcu un pas spre el. Alec era uluit. Toată lumea știa că băga în sperieți bărbați în toată firea, dar femeia asta cât un copil avea curajul să-i țină piept. La naiba, admise el cu un mârâit, chiar îi ținea piept.

Preotul încercă să intervină din nou.

— Lady Kincaid, cutezi să-i stârnești furia?

— Alec nu-și va ieși din sărite cu mine, anunță Jamie, fixându-și soțul cu privirea. Este un om foarte răbdător.

Deoarece se uita la Alec, nu observă expresia uimită de pe fața preotului.

— Mi-a dat cuvântul lui, părinte. Nu și-l va călca niciodată.

Doamne, cum îl mai ademenea! Alec nu știa dacă voia s-o strângă de gât sau s-o sărute.

— Vrei să mă faci să-mi regret promisiunea, nevastă?

— Nu. Dar atitudinea ta mă îngrijorează. Cum avem să ne înțelegem vreodată dacă tu nu te înveți să cedezi? Alec, sunt soția ta. Oare nu-mi permite această calitate să-ți spun…

— Nu, o opri Alec pe un ton de gheață. Și, dacă trebuie să cedeze cineva, tu ai să fii aceea. Vorbesc destul de limpede, nu?

Expresia de pe fața lui îi sugera să nu-l contrazică. Jamie îl ignoră.

— O soție nu poate nici măcar să-și dea cu părerea?

— Nu.

Alec scoase un oftat înainte să continue:

— Văd că nu înțelegi cum e obiceiul pe aici, Jamie, și de aceea îți iert purtarea insolentă de astăzi. Dar pe viitor…

— N-am fost insolentă, îl contrazise Jamie. Am vrut doar să înțeleg lucrurile cu mintea mea inferioară. Spune-mi, te rog, care sunt îndatoririle mele de soție? Aș vrea să încep să mă achit de ele cât mai curând cu putință.

— N-ai nici un fel de îndatoriri.

Ea reacționă de parcă ar fi pălmuit-o. Când se dădu cu un pas înapoi, Alec văzu în ochii ei flacăra furiei adevărate. Nu știa cum să-i interpreteze reacția. Oare nu-și dădea seama cât era de prevenitor? Bănui că nu, căci Jamie îi mai făcu o remarcă insolentă.

— Orice nevastă are îndatoriri, chiar și cele cu păreri.

— Tu nu.

— După legea scoțiană, sau după a ta?

— A mea. Ai să scapi de bătăturile din palme, Jamie. N-ai să fii o sclavă aici.

Ea scoase un țipăt ultragiat.

— Insinuezi că acasă la mine eram o sclavă?

— Da.

— Ba nu, ripostă ea, aproape urlând. Așa de importantă sunt pentru tine că nu vrei să mă lași să-mi găsesc locul aici, Alec?

El nu-i răspunse, pentru că nu știa despre ce Dumnezeu vorbea.

Angus se trezi la porunca aspră a seniorului, care îi puse repede o sumedenie de întrebări în gaelică. Mintea războinicului rănit era surprinzător de limpede. Deși vocea îi era slabă, era în stare să răspundă concis la întrebările lui Alec. Când stăpânul lui își termină „interogatoriul", Angus reuși să zâmbească și să întrebe dacă nu putea să meargă la vânătoare cu ceilalți.

Alec îl refuză cu un zâmbet. Jamie îl auzi spunându-i oșteanului că, de îndată ce se simțea mai bine, avea să-l mute la casa lui, unde îl putea îngriji soția.

Seniorul dădu să plece, dar Jamie se luă după el.

— Alec?

— Ce e? se răsti el, întorcându-se s-o privească.

— În Anglia e obiceiul ca soțul să-și sărute soția dimineața, minți ea.

Născocise acest obicei, dar era sigură că el nu-și dădea seama.

— Aici nu suntem în Anglia.

— Dar e potrivit oriunde, murmură ea.

— E potrivit când soția poartă culorile soțului ei.

— Deci asta-i soluția, nu?

— Aud foarte bine, nevastă. Nu trebuie să ridici tonul la mine.

Fața lui Alec rămase încruntată. Nu era un efort prea mare din partea lui. Dezamăgirea ei era evidentă. Voia s-o atingă. Alec hotărî că tocmai câștigase asupra ei ascendentul de care avea nevoie. Nu avea nici un fel de remușcări că folosise atracția fizică dintre ei în propriul său avantaj, însă îi era de fapt ciudă pe el însuși că nu se gândise mai

devreme la asta. Avea să-i poarte tartanul până la sfârșitul săptămânii, estimă el, mai ales dacă refuza să se atingă de ea în tot acest timp.

— Alec, unde aș putea să-mi țin banii în siguranță? întrebă ea.

— E o cutie pe polița căminului, în spatele tău. Pune-ți șilingii acolo, lângă celelalte monede, dacă vrei.

— Pot să împrumut din banii tăi dacă am nevoie?

— Faci cum vrei, îi spuse el peste umăr.

Jamie se încruntă la spatele lui, enervată de faptul că el nu-i spusese nici măcar la revedere, apoi se întrebă ce planuri avea când el ridică mâna și își luă sabia de pe perete.

— Nu știi unde se duce, părinte? întrebă ea după ce Alec ieși din sală.

— La vânătoare, răspunse preotul, așezându-se din nou lângă Angus.

— Dar nu vânează ca să avem ce pune pe masă la cină, nu?

— Nu, copilă. Îi vânează pe oamenii care i-au făcut asta lui Angus.

Jamie știa că o asemenea răzbunare era considerată onorabilă după standardele luptătorilor, dar tot nu-i plăcea. Deloc. Violența nu făcea decât să dea naștere la și mai multă violență, nu? Acesta era încă un lucru asupra căruia ea și soțul ei nu aveau să fie de acord niciodată. În cele din urmă, scoase un suspin resemnat.

— Mă duc să mai iau câteva monede pentru sfinția ta, îi spuse ea preotului. Numai Dumnezeu știe de câte indulgențe va avea nevoie omul ăsta până la căderea nopții.

Părintele Murdock își reținu zâmbetul. Se întrebă dacă Alec își dădea seama cât de bine alesese.

— Se vor aprinde multe focuri în munții noștri, îi spuse lui Angus, ignorând faptul că războinicul părea să fi adormit din nou.

— Adevăr grăiești, murmură acesta.

— Ai auzit cum țipau Alec și mireasa lui unul la altul? Dacă ai fi avut ochii deschiși, ai fi văzut ce scântei ieșeau.

— Am auzit.

— Ce crezi de salvatoarea ta, Angus?

— O să i se aprindă călcâiele după ea.

— Era și timpul.

— Într-adevăr. Kincaid a suferit destul.

— Nu știe cum să se poarte cu ea. Îmi dau seama după felul în care o urmărește cu privirea.

— O să-ți dea un ban de fiecare dată când o supără Alec?

— Așa cred.

Părintele Murdock râse cu poftă și se bătu pe genunchi.

— O să-i fie greu să se deprindă cu noul mod de viață. Dar o să-mi facă plăcere, bătrân cum sunt, să stau cu ochii pe ea.

Jamie se întoarse la preot, îi dădu mai multe monede și îl întrebă de

ce era așa de vesel.

— Mă gândeam la toate schimbările pe care va trebui să le faci în viața ta, copilă, recunoscu acesta. Știu că nu-ți va fi ușor, dar, cu timpul, vei ajunge să îndrăgești acest clan la fel de mult ca mine.

— Te-ai gândit, părinte, că poate clanul va trebui să facă toate schimbările astea? întrebă Jamie, cu un licăr poznaș în ochi.

— Mă tem că ți-ai fixat un țel imposibil de atins, îi spuse el, râzând zgomotos.

— Cât de imposibil crezi că e? La fel de imposibil cum ar fi să mănânc singură un urs uriaș?

— Da, la fel de imposibil.

— Dar aș putea.

— Cum? întrebă preotul, căzând în cursa pe care i-o întinsese ea.

— Bucățică după bucățică.

Părintele Murdock se bătu pe genunchi și scoase un hohot de râs, urmat de un acces de tuse. Jamie dădu fuga în dormitorul ei improvizat, prepară alifia urât mirositoare pe care i-o promisese și se întoarse la el.

— Trebuie să aștepți un ceas sau două să se mai așeze și apoi să te ungi cu ea pe piept, părinte.

Preotul îi acceptă darul cu o încruntătură.

— Miroase a hoit, copilă.

— Mirosul n-are a face, părinte. Îți promit că o să te scape de tuse.

— Te cred, Jamie.

— Părinte, crezi că Alec s-ar supăra dacă aș arunca o privire la etaj?

— Sigur că nu, copilă. E căminul tău acum.

— Stă cineva în odăile alea?

La răspunsul lui negativ, tânăra femeie se interesă:

— Atunci n-aș putea oare să-mi duc lucrurile într-una din ele?

— Vrei să-ți duci… Copilă, lui Alec n-o să-i placă să-l părăsești.

— La Alec mă gândesc, ripostă Jamie. Aici nu avem pic de intimitate, părinte. Sunt sigur că se va simți mult mai bine într-una din odăile de sus. N-ai vrea să-l întrebi în locul meu?

Nu putea s-o refuze. Lady Jamie avea cel mai fermecător zâmbet de pe lume.

— O să-l întreb, îi promise.

Părintele Murdock era mulțumit să stea lângă Angus și să se odihnească. Aproape adormise când îi atrase atenția un hârșâit de metal pe piatră. Se întoarse în direcția de unde venea zgomotul și o văzu pe Lady Jamie chinuindu-se cu un scrin mare. Împingea piesa de mobilier afară din prima odaie de sus. Preotul traversă repede sala, apoi urcă scara în fugă.

— Ce încerci să faci, Jamie? o întrebă el.

— M-am gândit să ocup odaia dinspre fațadă, părinte. Are o

fereastră mare și vedere frumoasă.

— Dar de ce muți scrinul ăsta?

— Ocupă prea mult loc. Nu te obosi, părinte. Am destulă putere să-l mut singură.

Preotul nu-i băgă în seamă lauda de sine, ci puse umărul la treabă și duse scrinul în a doua încăpere.

— Trebuia să-l golești înainte să-l muți.

— N-ar fi fost corect să mă uit înăuntru. Nu e al meu, și toată lumea are dreptul la intimitate.

— Scrinul ăsta a aparținut Helenei, îi spuse părintele Murdock. Cred că poate fi al tău acum, Jamie.

Înainte să primească răspuns, se întoarse cu spatele și o luă spre ușă.

— Mai bine mă întorc la Angus. Trebuie să-l veghez până o aduce Gavin pe Elizabeth.

— Mulțumesc pentru ajutor, strigă Jamie după el.

Fetișcana asta zăbovea prea mult, decise părintele Murdock după mai bine de un ceas. Se tot uita înspre odaia aleasă de ea, întrebându-se ce făcea acolo. După ce se întoarse Elizabeth în sala cea mare, părintele Murdock hotărî să se ducă la etaj să vadă ce o reținea pe Jamie de atâta timp.

Ea era tot în a doua încăpere. Aprinsese două lumânări, a căror lumină blândă scălda încăperea. Lady Jamie stătea în genunchi în fața scrinului. Tocmai închidea capacul când intră părintele Murdock.

— Ai găsit ceva folositor? o întrebă preotul.

Nu-și dădu seama că plângea până nu se întoarse cu fața la el.

— Ce e, copilă? Ce te-a tulburat așa?

— Sunt o proastă, murmură Jamie. E moartă acum și nici măcar n-am cunoscut-o, părinte, însă o plâng de parcă mi-ar fi fost soră. Nu vrei să-mi vorbești despre Helena?

— Alec ar trebui să-ți spună.

— Te rog, părinte, insistă Jamie. Vreau să știu ce s-a întâmplat. Sunt sigură că Alec n-a omorât-o.

— Bunule Dumnezeu, nu! Unde ai auzit asta?

— În Anglia.

— Helena și-a luat viața, Jamie. S-a aruncat de pe stânca de deasupra pășunii.

— N-ar fi putut să fie un accident? N-a căzut?

— Nu, n-a fost accident. A fost văzută.

Jamie scutură din cap.

— Nu înțeleg, părinte. Era atât de nefericită aici?

Preotul își lăsă capul în jos.

— Trebuie să fi fost foarte nefericită, Jamie, dar își ascundea bine simțămintele. Nici eu, nici alții n-am vegheat asupra ei așa cum ar fi

trebuit, acum îmi dau seama. Atât Annie, cât și Edith cred că plănuia să-și ia viața din clipa în care a fost cununată cu Alec.

— Și Alec crede tot așa? întrebă Jamie.

— Probabil.

— Moartea ei trebuie să-i fi adus multă suferință.

Părintele Murdock nu comentă această afirmație, însă îi dădea dreptate. Faptul că Alec nu vorbea despre Helena dovedea că subiectul era încă prea dureros.

— Părinte, urmă ea, de ce o femeie care se gândește la sinucidere și-ar aduce în casa soțului ei toate lucrurile ce-i sunt dragi? Avea împachetate până și hăinuțe de bebeluș. Și rufărie fină. Nu crezi că-i ciudat pentru cineva…

— Nu mai gândea limpede, replică părintele Murdock.

— Nu, părinte, nu cred că s-a sinucis. Sunt sigură că a fost un accident.

— Ai inimă bună, copilă, și, dacă te simți mai bine să crezi că așa a murit Helena, atunci nu te mai contrazic.

O ajută să se ridice în picioare. Ea stinse lumânările și coborî scara împreună cu preotul, făgăduindu-i:

— O să mă rog pentru sufletul ei seară de seară, părinte.

Un servitor intră grăbit în sală, o zări pe Jamie și îi strigă:

— A venit sora voastră, milady.

Jamie îi strânse mâna părintelui Murdock.

— Trebuie să fie Mary care îmi face o vizită, îi explică ea. Mă scuzi o clipă?

Era deja în ușă până ca el să rostească vreo vorbă.

— Am s-o aduc pe Mary aici să faceți cunoștință, îi strigă ea peste umăr.

Jamie ieși repede afară, cu un zâmbet de bun venit pe față. Dar în clipa în care își zări sora, zâmbetul îi dispăru. Mary plângea. Jamie se uită în jur după Daniel, apoi își dădu seama că sora ei venise singură.

— Cum de-ai găsit drumul până aici, Mary? întrebă ea după ce o îmbrățișa cu drag.

— Nu eu sunt cea care se rătăcește mereu.

— Nu mă rătăcesc niciodată, o contrazise Jamie. Termină cu plânsul acum.

Observase că niște oșteni din clanul Kincaid se uitau cu atenție la ele.

— Hai să facem o plimbare ca să putem vorbi între patru ochi. Trebuie să-mi spui ce te-a supărat așa.

O trase pe sora ei pe aleea ce cobora în curtea exterioară.

— Trei din oamenii lui Daniel mi-au arătat drumul încoace, îi explică Mary când se mai liniști. I-am mințit, Jamie, le-am spus că Daniel mi-a dat voie să trec pe la tine.

— Vai, Mary, nu trebuia să faci așa ceva. De ce nu i-ai spus lui Daniel că vrei să mă vezi?

— Nu pot să-i spun nimic omului ăstuia, bâigui Mary.

Își ridică poala rochiei și se șterse la ochi.

— Îl urăsc, Jamie. Am fugit de acasă.

— Nu, nu pot să cred că vorbești serios.

— Nu mai fi așa de îngrozită, surioară. Îl urăsc, îți spun. E crud și rău. Când o să-ți spun ce s-a întâmplat, ai să-l urăști și tu.

Ajunseră la deschizătura din zid și se așezară pe o bordura joasă de piatră.

— Bine, Mary. Spune-mi ce s-a întâmplat, o îndemnă Jamie. Aici nu ne aude nimeni.

— E atât de jenant, o avertiză Mary. Dar tu, surioară, ești singura cu care pot să vorbesc despre asta.

— Hai, zi odată!

— Daniel nu mi-a cerut să împart patul cu el.

Se lăsă tăcerea. Jamie aștepta ca sora ei să continue, iar Mary o aștepta pe ea să reacționeze.

— Ți-a spus de ce?

— Da. La început, am crezut că e foarte drăguț. A zis că-mi lasă timp să-l cunosc mai bine.

— Asta a fost foarte frumos din partea lui, admise Jamie.

Se încruntă, întrebându-se de ce Alec nu-i arătase ei atâta compasiune. Apoi își aminti că lui Alec nu-i era milă de nimeni.

Mary izbucni din nou în plâns.

— Așa am crezut și eu. Apoi însă mi-a zis că e nemulțumit de mine pentru că te-am obligat să mă aperi când ne-au atacat oamenii ăia. După mintea lui, trebuia să te fi ocrotit.

— De ce?

— Pentru că ești mezina.

— Nu i-ai explicat că eu sunt mai bine pregătită în chestii…

— Ba da, dar n-a vrut să mă asculte. Apoi m-a jignit din nou. Recunosc, și eu i-am spus niște lucruri cam răutăcioase. Totuși…

— Ce ți-a zis?

— Mi-a spus că sunt probabil rece ca un sloi de gheață, că toate englezoaicele sunt așa.

— Vai, Mary, e groaznic să-i spui așa ceva unei mirese!

— Ăsta n-a fost cel mai rău lucru, murmură Mary. Când am ajuns acasă la el, îl aștepta o femeie grasă și urâtă. S-a aruncat imediat în brațele lui Daniel. El nu a respins-o, dimpotrivă, s-au sărutat în fața mea. Ce zici de asta?

— Ai dreptate, surioară.

— Nu-i așa?

— M-ai făcut să-l urăsc.

— Ți-am spus eu! Și acum? Ce să fac? Dă-mi un sfat! N-o să reușesc niciodată să găsesc drumul înapoi până la tata, iar oamenii lui Daniel n-o să mă creadă dacă le spun că stăpânul lor mi-a dat voie să mă întorc în Anglia.

— Nu, mă îndoiesc că o să te creadă, încuviință Jamie.

— Vreau la tata!

— Știu, Mary, și mie mi-e dor de el. Uneori, aș vrea și eu să plec acasă.

— Alec te crede rece ca un sloi de gheață?

Jamie ridică din umeri.

— Nu mi-a spus așa ceva.

— Are o ibovnică?

— Ce?

— O amantă?

— Nu știu, răspunse Jamie. Poate că are și altă femeie, murmură ea. O, Doamne, Mary, nu m-am gândit la posibilitatea asta!

— N-aș putea să rămân aici la tine, Jamie?

— Ești sigură că vrei asta?

Când sora ei dădu din cap afirmativ, îi mărturisi:

— Știi, Mary, când ne-am văzut bărbații pentru prima oară, am crezut că Daniel e cel mai bun din ei. Zâmbea și părea un om extraordinar de vesel.

— Și eu am observat. Dar dacă are dreptate? Dacă sunt rece ca un sloi de gheață? Există femei care nu reacționează la atingerea unui bărbat. Cred că mătușa Ruth era așa. Ți-amintești ce rea era cu soțul ei?

— Era rea cu toată lumea, precizează Jamie.

— Știu că e jenant pentru tine, dar mă întrebam…

— Ce, Mary?

— Toți bărbații sunt ca Daniel, sau Alec e mai… Vai, nici nu știu ce să zic. Acum mi-e groază să-l las pe Daniel să se atingă de mine, și totul doar din vina lui.

Jamie nu știa cum să-și ajute sora, dar era hotărâtă să încerce.

— Mary, trebuie să-l prind pe Alec înainte să plece la vânătoare, o anunță ea.

— Ai nevoie de acordul lui ca să rămân aici? întrebă Mary, cu teamă în glas. Și dacă spune nu?

— N-am nevoie de permisiunea lui, se lăudă Jamie. Trebuie să discut cu el despre altceva. Du-te și așteaptă-mă în sala cea mare, Mary. Fă cunoștință cu preotul. Îl cheamă părintele Murdock. Acu nu te încrunta, surioară, o să-ți placă de el. Nu e ca părintele Charles. Vin la voi îndată ce stau de vorbă cu Alec. Apoi vom termina discuția asta, îți promit.

Jamie coborî pe deal. Se gândise să arunce o privire la drumul de jos ca să vadă dacă Alec și oamenii lui porniseră deja la drum. Imediat ce

păși dincolo de zid, un șir de soldați îi bară drumul. Erau toți pe podețul de peste șanțul cu apă. Ea avu impresia că picaseră din cer. Erau cu siguranță mai puternici decât zidul. Și, la naiba, trebuia să-și sucească gâtul să se uite la fiecare din ei.

— De ce-mi barați drumul? îl întrebă pe omul cu barbă roșcovană din fața ei.

— Avem ordin, stăpână, îi spuse oșteanul.

— Al cui ordin?

— Al lordului Kincaid.

— Înțeleg, răspunse Jamie, mascându-și iritarea din voce. Soțul meu a plecat deja?

— Nu, zise soldatul.

Un zâmbet blând îi lumină fața.

— E chiar în spatele domniei voastre.

Jamie nu crezu până nu se întoarse și dădu nas în nas cu Alec.

— Te furișezi ca un hoț, mormăi ea după ce-și mai reveni din șoc.

— Unde voiai să te duci?

— Te căutam. De ce le-ai dat ordin oamenilor tăi să-mi bareze drumul?

— Pentru propria ta siguranță, bineînțeles.

— Voi fi prizonieră aici cât ești tu plecat?

— Dacă vrei să vezi așa lucrurile…

— Alec, aș vrea să călăresc după-amiezile. Dacă îți dau cuvântul meu că nu fug…

— Jamie, nu m-am gândit niciodată că ai să fugi, ripostă Alec, vizibil exasperat.

— Atunci de ce?

— Să nu te rătăcești.

— Nu mă rătăcesc niciodată

— Ba da.

— Și dacă-ți promit că nu mă rătăcesc?

Îi dădu de înțeles că întrebarea i se părea prostească. Gavin se apropie de stăpânul său cu armăsarul de dârlogi, iar Alec sări în șa.

— A venit Mary, zise Jamie punându-i-se în cale.

— Am văzut-o.

— Trebuie să discutăm despre sora mea înainte să pleci. E ceva foarte important, Alec, altfel nu te-aș deranja.

— Te ascult, nevastă. Spune-mi ce vrei.

— O, nu, numai între patru ochi, îi zise Jamie în grabă.

— De ce?

Tânăra femeie se încruntă. Încăpățânatul nu-i ușura deloc situația. Se duse lângă el, îl atinse pe picior cu un deget și apoi îi spuse:

— Kincaid, îți cer să vorbim între patru ochi. Mi-ai zis că îmi vei da tot ce-ți cer, dacă e posibil. Asta mi se pare foarte posibil.

Își lăsă ochii în pământ până se hotărî el. Știu că victoria era a ei când îl auzi oftând, dar scoase o exclamație de surpriză când Alec o ridică în șa lângă el fără cel mai mic efort. Jamie abia avu timp să-l ia de talie înainte ca armăsarul să se avânte într-un galop dezlănțuit. Alec nu opri calul până nu ajunseră la mare distanță de ziduri, în pădure.

Jamie profită de răgaz ca să-și netezească fustele, apoi își privi atent mâinile. Răbdarea lui Alec era pe sfârșite când soția sa i-o trânti pe neașteptate:

— De ce n-ai așteptat ca să împărți patul cu mine?

Nu era pregătit pentru o asemenea întrebare. Jamie continuă:

— Alec, prietenul tău Daniel așteaptă, din considerație pentru sentimentele lui Mary. Vrea mai întâi ca ea să-l cunoască mai bine. Ce zici de asta?

— Cred că nu o dorește îndeajuns, altfel ar fi făcut dragoste cu ea până acum. Eu m-am culcat cu tine pentru că te doream. Și tu m-ai dorit, nu?

— Da, recunoscu ea. Adică nu, nu de la început. Uite ce e, Alec, aș vrea să vorbim despre problema lui Mary, nu despre mine.

— Ți-a plăcut, murmură el ignorându-i stânjeneala.

— Da, fu ea nevoită să recunoască.

— Uită-te la mine!

— Aș prefera să nu.

— Eu aș prefera să da.

Îi ridică încet bărbia, obligând-o să se uite la el. Așa observă că roșea. Nu rezistă tentației de a se apleca și a-i săruta fruntea încruntată.

— Și acum de ce îți faci griji?

— Da ție ți-a plăcut?

— Nu ți-ai dat seama?

— Daniel spune că englezoaicele sunt reci ca niște sloiuri de gheață, zise ea dând din cap cu seriozitate.

Cum afirmația îi stârni râsul lui Alec, îl mustră:

— Nu găsesc nimic amuzant în asta. Și nu mi-ai răspuns încă la întrebare.

— Ce întrebare? o tachina el.

— Sunt eu rece ca un sloi de gheață?

— Nu.

Ea oftă ușurată.

— O nevastă trebuie să audă și lucruri ca ăsta, Alec.

— Vrei să mă culc cu tine acum?

— În plină zi? Doamne, nu!

— O să fac dragoste cu tine chiar acum dacă nu-ți iei mâinile de pe mine, zise el cu o voce răgușită.

Ea își dădu seama că-l strângea de coapsa goală. Îi dădu drumul

imediat.

— Atunci n-ar conta dacă îți port sau nu tartanul, așa cum mi-ai sugerat mai devreme?

— N-am sugerat, ți-am spus-o de-a dreptul. Îmi vei purta tartanul înainte să mă mai ating de tine. Acum ai terminat cu întrebările?

— Începi să te înfurii?

— Nu.

— Pari mânios.

— Nu mă mai provoca.

— Ai și altă femeie?

Alec hotărî că nu avea să înțeleagă niciodată ce era în capul ei. Își făcea cele mai absurde griji.

— Te-ar deranja dacă aș avea? întrebă el.

Ea dădu din cap afirmativ.

— Te-ar deranja dacă aș fi în vorbă cu alt bărbat?

— Să fii în vorbă?

— Știi la ce mă refer.

— N-aș îngădui asta, Jamie.

— Ei bine, nici eu.

— Vorbești de parcă am fi egali, nevastă.

Știa că-l mâniase. Voia să-i treacă supărarea, să nu mai fie încruntat.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare, Alec.

— Nu, nu am altă femeie.

Observându-i surâsul de ușurare, continuă:

— Nu ești rece. Și mă jignești punându-mi o asemenea întrebare.

— De ce te jignesc?

— Pentru că e datoria mea să-ți stârnesc dorința. Și mă doreai, nu-i așa, Jamie?

În mod straniu, aroganța lui o liniști.

— Poate, murmură ea, uitându-se lung la buzele lui. Și poate că nu, bărbate. Se pare c-am uitat.

El decise să-i amintească. Îi luă fața în mâini și își apropie gura de a ei. Jamie închise ochii, plină de speranță. Gura lui o acoperi, posesivă, pe a ei, iar limba lui intra și ieșea din gura ei, împlinind ritualul sexual care îi făcea inima să bată de să-i spargă pieptul. Încercă să se smulgă de lângă el, dar simți că-i ceda.

Iar Alec n-o lăsa oricum să facă nici o mișcare. O sărută iar și iar, lacom, profund, așa că ea uită să se mai retragă.

O făcu să dorească mai mult. Jamie se luă după el, la început cu timiditate, apoi cu îndrăzneală, limbile frecându-se acum una de alta în cel mai aţâţător mod cu putință. Când ea gemu și încercă instinctiv să se lipească de el, Alec își dădu seama că era timpul să se oprească. Avea s-o posede acum dacă nu-și stăpânea dorințele năvalnice.

La naiba, părea chiar mai dornică decât el! Cu un mormăit de

frustrare, Alec se trase de lângă ea, însă abia reuși să-i desclești mâinile de pe umerii lui. Jamie își îngropă imediat fața în scobitura de sub gâtul lui.

Respira neregulat, de parcă ar fi urcat în fugă un deal, și observă că și el gâfâia aproape la fel de tare. Acest lucru o încredința că sărutul îl tulburase aproape în aceeași măsură ca pe ea. Speranțele i se năruiră când îl auzi spunând:

— Dacă ai terminat cu întrebările prostești, aș vrea să trecem la lucruri mai importante.

Cum îndrăznea să pară așa de plictisit după clipele acelea minunate?

— Nu trebuie să te porți de parcă aș fi o pacoste pe capul tău, Alec.

— Dar asta ești, i-o întoarse el, oftând.

Își îmboldi calul la drum tocmai când Jamie se smucea de lângă el. Îi lipi imediat spatele de pieptul lui. Femeia asta trebuia să învețe care îi era locul. El era stăpânul, lordul, și trebuia să-și accepte poziția cât mai repede.

— Habar n-ai de câtă putere dispui, murmură ea.

— Nu, nevastă. Tu ești aceea care încă nu înțelege cât de puternic sunt.

O trecu un fior când îi simți asprimea din voce.

— Ești…

— Să nu cutezi să mă-ntrebi dacă sunt supărat pe tine! o avertiză cu o voce tunătoare.

Ghicise răspunsul. Bărbatul ei era furios, fără îndoială. Domnul îi era martor, urechile aveau să-i vâjâie o săptămână.

— Nu-i nevoie să zbieri la mine. Voiam doar să te întreb dacă Mary n-ar putea…

— Nu mă deranja cu problemele surorii tale, îi porunci el.

Avea vocea mai blândă când adăugă:

— Familia ta e întotdeauna bine-venită în vizită pe la noi.

O simplă vizită nu era exact la ce se gândea Jamie, dar hotărî că-l bătuse destul la cap pentru o singură zi.

— Mi-e foarte greu să-mi dau seama în ce toane ești, remarcă ea când ajunseră la zid și soțul ei o ajută să descalece. Alec?

— Ce mai e?

— Cred c-o să folosesc din plin fiecare zi din cele două săptămâni pe care mi le-ai dat până să-ți port tartanul. Poate că acest timp îți va fi de ajuns ca să înveți… să ții la mine, măcar puțin.

Alec se aplecă, o luă de bărbie și îi spuse:

— Să țin la tine? Ce naiba, femeie, îmi zici asta chiar în clipa în care nu te plac deloc?

Îl îndemnaseră să rostească aceste cuvinte mânia și frustrarea datorate convingerii că ea îndrăznise să-și râdă de el. Însă mâhnirea

din ochii ei îl făcu să-și regrete izbucnirea. Nu-l ironizase deloc, își dădu el seama, iar acum arăta de parcă stătea să izbucnească în plâns.

Jamie se smuci deodată de lângă el cu o expresie furioasă, îi amintea acum de o pisică sălbatică. Și nu mai părea deloc s-o umfle plânsul. Pe Alec îl distra de minune. Și se simțea ușurat.

— Nici eu nu te plac prea mult, Kincaid.

Cum el avu bădărănia să-i zâmbească, urmă:

— Ești al naibii de arogant. Nu, nu te plac deloc.

Alec le făcu un semn oștenilor, apoi își coborî privirea la soția lui.

— Minți.

— Nu mint niciodată.

— Ba da, Jamie, și nu minți bine.

Tânăra femeie se întoarse cu spatele și începu să urce dealul. Alec se uită după ea, gândindu-se ce bine avea să-i șadă cu tartanul lui.

Ea se întoarse brusc și îi strigă:

— Alec! O să ai grijă, nu?

El reacționă la teama din vocea ei. Dădu din cap afirmativ, însă nu se putu reține să nu observe:

— Credeam că nu mă prea placi, englezoaico. Te-ai răzgândit așa repede?

— Nu.

— Atunci de ce…

— Uite ce, Kincaid, n-avem timp acum să vorbim pe îndelete, îi spuse Jamie.

Se întoarse în grabă lângă el, în așa fel că să audă și oștenii discuția.

— Vezi-ți acum de vânătoare, iar eu o să mă ocup de Mary, s-o instalez confortabil. Îți cer să fii cu grijă, Alec.

Îi puse mâna pe picior și îl bătu ușurel. Alec se îndoia că era conștientă de ce făcea. Îl privea cu îngrijorare.

— Fă asta fie și ca să mă enervezi.

— Știi că-mi zici Kincaid numai când ești furioasă?

— Eu nu mă înfurii niciodată, îl anunță ea ciupindu-l de coapsă. Nici măcar când nu-mi dai nimic de făcut. Te-ar deranja dacă aș muta cuhniile cât ești tu plecat? Așa, voi avea și eu o ocupație, Alec, și le voi cere slujitorilor să facă treaba propriu-zisă. Eu doar o să-i supraveghez.

El nu avea inima s-o refuze.

— N-ai să ridici un deget, îmi promiți?

— Da.

Alec încuviință din cap. Înainte ca Jamie să-l poată opri din nou, îi spuse să-și ia mâna de pe piciorul lui; altminteri avea s-o târască după el.

Întrucât amenințarea nu păru s-o impresioneze, bărbatul oftă din rărunchi, după care și-o scoase din minte și își îndreptă atenția spre lucruri mai importante. Doar mai târziu în acea zi, când Gavin îl

ajunse din urmă, își aminti de ce-i spusese ea, că o va ajuta pe Mary să se instaleze confortabil.

Crezuse că era vorba de o vizită mai lungă, dar acum îi era clar că Jamie voise să spună că Mary se muta la ei. Înțelese și mai bine când Gavin îl anunță că Lady Kincaid îi oferise adăpost surorii sale.

Clanul Ferguson declarase război.

Alec știa că Daniel trebuia să se lupte cu dinții și cu ghearele. Îl trimise pe Gavin înapoi acasă, să stea cu ochii pe nevasta lui, lăsă în locul lui un oștean de încredere să continue urmărirea și apoi o luă spre pământurile clanului Ferguson.

Reuși să-l găsească pe Daniel lângă hotarul dintre teritoriile lor. Alec călărea singur - o alegere intenționată - însă Daniel avea o mică armată cu el. Toți erau înarmați pentru luptă. Alec își struni armăsarul să se oprească și așteptă ca Daniel să facă prima mișcare. Nu dură mult. Daniel își scoase sabia și o aruncă prin aer în așa fel ca vârful ei să se înfigă în pământ în fața armăsarului lui Alec.

Această mișcare simboliza faptul că războiul fusese declarat. Acum Daniel aștepta ca Alec să repete ritualul. Expresia lui era impasibilă, dar îi luă repede locul una foarte uimită când Alec scutură din cap, refuzând să-și arunce spada.

— Îndrăznești să refuzi lupta? zbieră Daniel.

Era atât de furios că i se umflaseră venele de la gât.

— E al naibii de adevărat, răcni Alec la rândul lui.

— Nu se poate.

— Tocmai am făcut-o.

Acum era rândul lui Daniel să scuture din cap.

— Ce fel de joc joci, Alec? vru el să știe, deși acum nu mai scuipa foc din gură când vorbea.

— Nu voi lupta într-un război pe care nu vreau să-l câștig.

— Nu vrei să-l câștigi?

— Nu.

— De ce naiba?

— Daniel, chiar crezi că vreau să am două englezoaice în casa mea?

Această întrebare potoli mult din furia celuilalt.

— Dar…

— Dacă-l câștig, Mary va rămâne cu Jamie tot restul zilelor ei. Îmi ceri prea mult, prietene.

— N-ai fost de acord să se refugieze nevasta mea la tine? întrebă Daniel.

Un zâmbet vag îi îmblânzi trăsăturile.

— Nu, îi replică Alec exasperat.

— Nevasta ta a cutezat s-o apere pe a mea de mine. De mine. Și soția mea a lăsat-o. S-a ascuns în spatele ei ca un copil.

— Sunt englezoaice, Daniel. Greșeala ta a fost că ai uitat acest lucru.

— Adevăr grăiești, recunoscu Daniel oftând. Totuși, nu vreau ca soția mea să se poarte ca o lașă. E rușinos felul în care o face pe sora ei mai mică…

— Nu e lașă, Daniel, îl întrerupse Alec. E obișnuită să se poarte așa. Jamie le-a făcut pe toate surorile ei să creadă că le va proteja tot timpul.

— Atunci sunt proaste amândouă, rânji celălalt.

— Da, încuviință Alec. Suntem prieteni de prea multă vreme ca să lăsăm femeile să ne despartă. Am venit la tine cu bună-credință, Daniel, să-ți cer… nu, să-ți ordon să vii la castelul meu și să-ți iei nevasta.

— Nu mi s-a dat deja un ordin? întrebă Daniel zâmbind.

— Ba da.

— Și dacă am chef să mă bat?

— Atunci o să-ți fac pe plac, rosti tărăgănat Alec. Dar regulile vor trebui să fie altele.

— Care?

Daniel era nedumerit de voioșia din glasul prietenului său.

— Câștigătorul ia ambele mirese.

Daniel își dădu capul pe spate și scoase un hohot de râs. Alec îl ajutase să scape basma curată în fața oamenilor săi. Îi permisese să se retragă fără să pară un laș.

— Tu nu ai renunța la trofeul tău, dar mă bucur că te înțelegi bine cu soția ta.

— Se va obișnui aici.

— Am îndoielile mele în privința lui Mary.

— Are nevoie doar de o mână forte.

Daniel le dădu drumul oștenilor săi înainte să-i răspundă.

— O mână forte și un căluș. Femeia nu a încetat să se văicărească de când a ajuns la mine acasă. Știi că s-a simțit jignită și de faptul că am o ibovnică?

— Sunt nostime în situația asta, zâmbi Alec.

— Poate o s-o las să stea cu Jamie…

— Va fi război atunci, Daniel. Mary îți aparține.

— Trebuia să le vezi pe amândouă.

Își scoase sabia din pământ, și-o puse la loc în teacă.

— Nevasta ta o apăra pe Mary, insultându-mă în tot acest timp. M-a făcut porc.

— Ai fost făcut și mai rău.

— Da, dar numai de bărbați, și n-au mai trăit suficient ca să se laude cu asta.

— Nevastă-mea e iute la mânie, admise Alec amuzat.

— Mi-aș dori să-i împrumute din firea ei lui Mary. Femeia asta e ca un iepure fricos.

— Tocmai plecasem în urmărirea atacatorilor lui Angus când mi s-a

spus de problema asta, zise Alec, întorcându-se la subiect.

— Am auzit ce s-a întâmplat. Ce-ai zice să vin și eu cu tine după ei? Înțeleg că baronii din munți sunt de vină, așa-i? întrebă Daniel, referindu-se la o bandă de renegați care formaseră o unitate militară. Li se spunea baroni pentru că era un titlu foarte prețuit de englezi, fiind deci cel mai jignitor nume cu putință pentru scoțieni. Li se și potrivea, căci, precum englezii, acei munteni erau niște ticăloși care luptau fără onoare sau conștiință.

— Ești bine-venit printre noi, Daniel, dar mai întâi trebuie s-o duci pe Mary acasă la tine. Ne ajungi tu din urmă pe lângă Peak.

Nici Alec, nici Daniel nu mai scoaseră o vorbă până nu ajunseră la castelul lui Alec. Jamie stătea lângă sora ei în mijlocul curții interioare. Zâmbi când își zări soțul, dar numai până îi văzu mai bine chipul. Atunci se posomorî.

— Vai, Doamne, Daniel arată de parcă ar vrea să mă omoare! spuse Mary în șoaptă, dându-se mai aproape de sora ei.

— Zâmbește, Mary, asta o să-l nedumerească, o îndemnă Jamie.

Alec descălecă și o luă încet spre soția lui. Era absolut sigur că el nu zâmbea. Doamne ajută, expresia lui ar fi putut îngheța apele. Jamie trase aer adânc în piept.

— Gata vânătoarea, Alec?

— I-ai oferit refugiu lui Lady Ferguson? replică el ignorându-i întrebarea.

— Refugiu? repetă Jamie. Eu n-am văzut lucrurile așa, bărbate.

— Răspunde-mi.

Furia din vocea lui o arse ca fierul înroșit. Îi sări imediat țandăra. Cum îndrăznea s-o critice în fața oaspeților?

— Mary m-a întrebat dacă poate să rămână la noi și eu am fost de acord. Dacă vrei să-i zici refugiu, n-ai decât. Îmi voi apăra sora.

— O vei apăra de propriul ei soț? întrebă Alec, părând neîncrezător.

— Când soțul se întâmplă să fie o brută nesimțitoare, da, răspunse Jamie.

Se opri din vorbit să se încrunte la Daniel, apoi se întoarse din nou spre soțul ei.

— I-a rănit sentimentele gingașe. Ce ai vrea să fac?

— Să-ți vezi de treburile tale, se răsti Alec.

— A fost crud cu ea.

— Da, așa a fost, țipă Mary, molipsindu-se de revolta surorii ei. Dacă șederea mea aici nu vă e pe plac, atunci o să-mi găsesc drumul înapoi în Anglia.

— Aș putea să te conduc, murmură Jamie.

Își împreună mâinile și așteptă ca Alec să reacționeze la amenințare.

— Ai să ajungi în Normandia, anticipă soțul ei.

Înainte să-i răspundă Jamie, Alec se întoarse spre Mary. Se uită urât

la ea până ce se îndepărtă, apoi își trase soția la piept. Strânsoarea lui era tare ca oțelul. Jamie nu opuse rezistență, știind că era în zadar. Pe lângă asta, tocmai îl zărise pe părintele Murdock stând pe trepte și uitându-se la ei. Nu voia cu nici un chip ca o față bisericească să considere că nu se purta ca o doamnă.

— Nu vin acasă cu tine, Daniel, strigă Mary.

Sfidarea nu rămase fără replică. Daniel se mișcă uimitor de repede pentru un bărbat atât de solid. Mary nu apucă să țipe, că se trezi suită în șa, cu fața în jos.

Jamie făcu o încercare disperată să-și păstreze demnitatea în această situație îngrozitoare. Biata Mary era pusă pe cal ca un sac de orz. Era o umilință, da, însă Jamie tot își dorea ca sora ei să nu se mai văicărească așa. Țipetele ei revoltate nu făceau decât să atragă mai mult atenția asupra umilinței pe care o suferise.

— Nu pot sta cu mâinile în sân când își bate joc de ea în așa un hal, șopti către Alec.

— Ba da, ai să poți.

— Alec, fă ceva!

— Eu, unul, n-o să mă amestec, și nici tu. Mary scapă ușor, Jamie. Daniel e aproape la fel de iute la mânie ca și mine. Sora ta și-a făcut soțul de râs.

Jamie se uită după Daniel și Mary până dispărură dincolo de podeț.

— N-o să-i facă nici un rău, nu-i așa?

Teama ei era evidentă, însă Alec o socotea neîntemeiată.

— N-are s-o bată, dacă asta te îngrijorează, răspunse el. Mary e problema lui acum.

— Și-a lăsat calul aici.

— N-o să mai aibă nevoie de el.

Jamie se uita țintă la gura lui, amintindu-și ce simțise când o sărutase. Era un gând nebunesc, mai ales acum, când Mary era într-o situație atât de încurcată, dar nu și-l putea alunga.

— Poate mă duc mâine la ea să i-l duc, spuse, întrebându-se cum să-l convingă s-o sărute din nou.

Soțul ei îi dădu drumul și începu să se îndepărteze. Ea nu voia să-l lase să plece chiar acum.

— Alec? Spuneai că Daniel e aproape la fel de iute la mânie ca tine, totuși, mi-ai zis și că ești un om răbdător. E o contradicție ciudată, nu crezi?

— N-ai înțeles bine. Ți-am spus că n-o să-mi ies din fire în ceea ce te privește.

Începu să coboare dealul. Jamie își ridică puțin poalele rochiei și se luă după el.

— Și când îți ieși cu adevărat din sărite, atunci?

El nu rezistă tentației. Soția lui era incredibil de ușor de momit. Nu

se întoarse cu fața la ea, căci nu voia să-i vadă zâmbetul.

— Când e vorba de un lucru care contează pentru mine. Ceva important.

Furia ei îi lărgi zâmbetul de pe față.

— Jamie?

— Ce e?

Avu impresia că voia să-l strângă de gât.

— Nu mă mai bate la cap.

Era ultima jignire pe care avea s-o mai îndure de la el.

— Uite ce e, Kincaid, nu trebuie să insiști. Dacă aș fugi cumva, n-ai veni niciodată după mine, nu?

Întrucât el nu-i răspunse, afirmă:

— Sigur că n-ai veni după mine. Sunt prea neînsemnată ca să te ostenești, nu?

— Nu, n-aș veni după tine.

Jamie își lăsă ochii în pământ ca nu cumva el să vadă ce mult o dureau vorbele lui. De ce îi păsa așa tare dacă venea sau nu după ea? Omul era un scoțian barbar, își aminti.

— Aș trimite pe cineva după tine.

El se întoarse până la urmă și o luă în brațe.

— Dar, întrucât nu pleci nicăieri, nu e o chestiune importantă, nu?

— Încep să te detest din tot sufletul, Alec Kincaid.

— Ar trebui să faci neapărat ceva, englezoaico, să nu te mai aprinzi așa repede.

O mângâie ușor pe obraz.

— Încearcă să te ferești de necazuri cât sunt eu plecat.

Nu era un rămas-bun prea satisfăcător, se gândi Jamie când el se sui pe cal și o porni la drum. Își atinse obrazul pe care îl mângâiase Alec, apoi se îndreptă de spate și își retrase mâna. Aproape îl ura. Aproape.

Își aminti că-i dăduse permisiunea să mute bucătăria. Nu era mare lucru, își dădu ea seama, dar era un început. Avea să ajungă în cele din urmă să se bizuie pe ea când avea să vadă ce frumoasă o să fie casa lui.

Își scoase pieptul înainte și o luă în sus pe deal. Cel mai bine era să se apuce imediat de treabă. Zâmbi, cuprinsă de un entuziasm inedit. Alec îi dăduse ceva de făcut.

CAPITOLUL 12

Zvonul despre talentul de vindecătoare al lui Lady Kincaid s-a răspândit în toată Scoția cu viteza fulgerului.

Povestea însănătoșirii lui Angus nu era exagerată, căci adevărul era destul de impresionant ca să nu mai aibă nevoie de înfloriturі. Istorisirea începea mereu la fel, cu momentul în care războinicul din clanul Kincaid primise ultima împărtășanie și era la un pas de moarte. Acest început îi uimea pe ascultători în măsura dorită de orice povestitor.

Membrii clanurilor care participau la sărbătoarea primăverii de la ferma Gillebrid auziră veștile cele bune la jumătate de zi după ce li se spusese că Angus era mort. Lydia Louise, sora mai mică a lui Angus și singura lui rudă, în afară de soția sa Elizabeth, era într-o stare jalnică. Mai întâi plânsese cu lacrimi amare moartea timpurie a fratelui ei, apoi plânsese de ușurare că își revenise în mod miraculos. La sfârșitul acelei zile grele, femeia derutată primise un pocal cu vin tare și fusese culcată cu forța.

Nimeni din clanul McPherson nu veni la sărbătoare. Unicul copil al bătrânei căpetenii, un bebeluș de numai trei luni, se simțea așa de rău, că întregul clan era convins că avea să moară. Pruncul, dată fiind încăpățânarea moștenită de la tatăl său, începuse brusc să nu mai suporte laptele de la sânul mamei. Vărsăturile violente de după fiecare masă îl slăbiseră așa de mult, că nu mai putea să sugă deloc.

Lordul McPherson se dusese să-și afle consolarea în liniștea pădurii. Durerea aproape că-i luase mințile. Plângea ca un copil, căci se aștepta să-și îngroape unicul vlăstar când se întorcea acasă. Era lucru cunoscut că clanul Ferguson se aliase cu clanul McPherson împotriva atât de detestaților pescari din clanul McCoy. Dușmănia dura de atâția ani, că nimeni nu-și mai amintea cum începuse.

Pe de altă parte, clanul Kincaid era aliat cu clanul McCoy de când un războinic McCoy salvase dintr-un râu o fetișcană Kincaid care altfel s-ar fi înecat. Prin urmare, onoarea îi obliga pe cei din clanul Kincaid să sprijine clanul McCoy împotriva clanului McPherson.

Când ajunse la urechile lui Lady Cecily McPherson zvonul despre talentul de vindecătoare al lui Lady Kincaid, mama îngrijorată nesocoti toate legile Scoției.

Cecily McPherson ar fi făcut pact și cu diavolul numai ca să-și salveze copilul. Fără să spună nimănui, își duse bebelușul la familia Ferguson și o imploră pe Lady Ferguson s-o ajute. Lui Mary i se făcu foarte milă de suferința bietei femei. Cum Daniel era încă plecat în urmărirea atacatorilor lui Angus, nu trebui să-i mai ceară permisiunea. Îl duse imediat pe micuț la Jamie.

Toți luptătorii din clanul Kincaid știau, bineînțeles, al cui era copilul, pentru că, în munți, toată lumea știa ce se întâmpla în casele vecinilor. Totuși, nici unul nu-și înștiință stăpâna că avea grijă de fiul dușmanului lor. Bănuiau că pentru ea nu conta. Lady Kincaid era englezoaică, la urma urmei, deci habar n-avea de dușmăniile din ținutul lor. Mai era și femeie, așa că instinctul matern însemna pentru ea mai mult decât războiul. La fel de important era și faptul că, fiind prea blândă, nu avea cum să înțeleagă o asemenea vrajbă, iar felul în care se îngrijise de Angus în ciuda împotrivirii soțului ei dovedise că era prea încăpățânată ca să priceapă.

Gavin știa ce s-ar întâmpla dacă pruncul ar fi murit pe pământul clanului Kincaid. După ce aruncase o privire la bietul copilaș, înțelese că războiul era inevitabil. Ordonă trupelor sale să se pregătească de luptă, trimise doi mesageri să-l caute pe Alec, iar apoi așteptă atacul din partea clanului McPherson.

Bebelușul era grăsuț și neastâmpărat când, după patru zile, întreaga armată a clanului McPherson veni să ceară trupul neînsuflețit pentru înmormântare.

Gavin îi lăsă să intre în castel doar pe căpetenie și alți doi oșteni.

Cu Marcus alături, îi așteptă pe treptele de la intrare. Jamie tocmai culcase bebelușul în patul lui Alec când auzi strigăte din curtea interioară. Dădu fuga afară să vadă motivul agitației, dar se opri brusc pe treapta de sus când văzu trei soldați fioroși călare pe bidiviii lor. Își dădu imediat seama că nu erau oșteni din clanul Kincaid, căci tartanele lor în culori închise nu erau la fel.

— Nu plec fără trupul fără viață, zbiera zdrahonul din mijloc. Și când mă voi întoarce, o să plângeți cu lacrimi de sânge. Va curge sângele clanului Kincaid.

— A murit cineva, Gavin? întrebă Jamie.

Comandantul-adjunct îi răspunse fără să se întoarcă spre ea. Jamie crezu că voia să stea cu ochii pe străini. Nici nu-l învinuia pe Gavin, căci necunoscuții păreau să fie genul care te înjunghie pe la spate.

— Lordul McPherson a venit să-și ceară fiul.

Furia din vocea lui Gavin o sperie pe Jamie. Simți tensiunea ce plutea în aer, apoi văzu că toți trei străinii se uitau urât la ea. Se îndreptă de spate ca reacție la impolitețea lor.

— Ea e femeia lui Kincaid? răcni omul din mijloc.

— Da, îi răspunse Gavin.

— Atunci ea e cea care mi-a furat fiul.

De ce trebuia lordul să-și zbiere fiecare cuvânt? Lui Jamie nu-i venea să creadă că omul ăsta era tatăl unui bebeluș atât de drăgălaș și cuminte. Căpetenia era un bărbat în vârstă, cu sprâncene stufoase care îi ascundeau în mare parte ochii negri.

Tânăra femeie era convinsă că și mirosea la fel de urât precum arăta.

Marcus se întoarse să se uite în ochii ei. Pe față nu i se citeau gândurile.

— Du-te și adu copilul! îi porunci el.

— Și grăbește-te, femeie!

Jamie tocmai o luase spre castel când lordul îi strigase acel ordin. Se opri, apoi se întoarse încet cu fața la el.

— N-o să mă grăbesc, spuse ea.

— Vreau trupul fiului meu.

Auzul ei nu avea să mai fie niciodată la fel. Războinicul urla ca un urs rănit. Jamie se strădui să-și stăpânească furia. Își spuse că, la urma urmei, omul își credea fiul mort și durerea îl făcea să uite de maniere.

Se așternu tăcerea până ce ea reveni cu bebelușul adormit înfășurat într-o pătură groasă de lână care să-l ferească de vântul tăios. Pe fața bătrânului lord nu se ivi nici o reacție. Jamie se apropie de el și trase pătura de pe fața pruncului.

— Dă-mi-l!

— Încetează să zbieri în clipa asta! îi porunci ea aproape în șoaptă. Dacă-l trezești pe copilașul ăsta după ce m-am ostenit atâta să-l legăn ca să adoarmă, ai să dai de dracu. Vorbesc destul de clar, nu?

— Să-l trezesc?

— Doar ce ți-am zis să nu mai zbieri, îi aminti Jamie aproape țipând ea însăși.

Își regretă imediat izbucnirea, căci pruncul deschise ochii și începu să se foiască în brațele ei. Îi zâmbi copilului, apoi se uită chiorâș la tatăl lui. Îi scăpă privirea uluită aruncata de lord în momentul când micuțul lui se mișcase.

— Acum vezi ce-ai făcut? Strigătele tale l-au supărat pe prunc, bombăni ea.

Își puse copilașul pe piept și începu să-l bată ușurel pe spate. Copilașul râgâi imediat. *„Ce băiețel cuminte!"* îi cântă ea după ce-l pupă pe creștetul fără păr. Dar expresia i se împietri când se întoarse spre lord.

— N-o să înțeleg niciodată de ce te-a binecuvântat Dumnezeu cu așa un copilaș dulce. Micuțul ăsta abia și-a luat masa de prânz și, dacă-l tulburi, are să vomite totul.

Căpetenia nu-i răspunse. Șovăind, Jamie îi dădu pruncul tatălui său. Observă că mâinile omului tremurau când îl luă în brațe.

— Am să-ți dau niște îndrumări înainte să pleci, îi spuse ea.

Bătrânul războinic nu scoase o vorbă câtva timp. Își privi copilul în timp ce încerca să-și vină în fire. Nu putea să-și arate bucuria acum, căci, dacă ar fi făcut-o, și-ar fi slăbit poziția în fața clanului Kincaid, dar îi era atât de greu să se abțină, că aproape îi ieșiseră ochii din orbite. Pruncul râgâi din nou în tăcerea ce se lăsase, apoi zâmbi dulce, încântat de isprava sa, de parcă ar fi știut de lupta din sufletul tatălui său și îi testa intenționat limitele rezistenței.

— N-a murit.

— Ai să-l omori tu cu strigătele tale dacă o ții tot așa, îl certă Jamie. Acum te rog să-mi acorzi atenție. Spune-i soției să hrănească pruncul numai cu lapte de capră.

— Nu vreau.

Jamie reacționa de parcă o lovise trăsnetul. Înainte să mai zică lordul ceva, îi smulse pruncul din brațe, punându-și-l din nou la piept, și se trase înapoi.

— Atunci du-te acasă fără fiul tău, McPherson. N-o să te las să-l omori cu neștiința ta. Întoarce-te să-l iei când va fi destul de mare să aibă singur grijă de el.

Lordul făcu ochii mari de uimire. Se uită la Gavin, apoi la Lady Kincaid.

— Dă-mi-l!

— Mai întâi promite-mi că o să-i dai numai lapte de capră.

— Va fi hrănit la sânul mamei sale, femeie.

— Nu-i place laptele mamei lui.

— Îmi insulți nevasta?

Jamie își dori să aibă puterea de a-i băga omului mințile în cap.

— Eu îți spun ce trebuie să faci pentru ca pruncul ăsta să trăiască! țipă ea. Dacă se îmbolnăvește din nou, nu mai rezistă.

Se apropie de bătrân până ajunse la câțiva centimetri de genunchiul lui, apoi spuse:

— Promite-mi!

El încuviință repede din cap, ceea ce o mulțumi. Jamie îi încredința copilul, apoi îi fixă cu privirea pe Gavin și Marcus.

— Ești cel mai nerecunoscător om pe care l-am întâlnit, murmură ea.

— Nerecunoscător?

Lordul începuse iar să zbiere. Tânăra femeie se răsuci spre el cu mâinile în șolduri și îi aruncă o privire fioroasă.

— Da, nerecunoscător, zbieră la rândul ei. Ar trebui să-mi mulțumești, McPherson, nu să țipi la mine.

Ochii lordului se îngustară iar. Jamie știa că mândria îi fusese rănită, dar nu avea nici cea mai vagă idee de ce.

— Sper să mă ierți că vreau să-mi iau fiul acasă, răcni el. Dacă nu-mi dai ce vreau, va fi război.

— Tot ce-ți trebuie e un șut în fund, țap bătrân! urlă Jamie. Și asta ai să și primești dacă nu-mi arăți respectul cuvenit.

— Mi-ai răpit pruncul.

Nu-i venea să creadă ce îngust putea fi la minte. Iar calul era la fel de cretin ca stăpânul lui. De îndată ce bătrânul slăbi frâiele, animalul încercă să o muște pe Jamie de umăr. Ea îl lovi cu putere.

McPherson reacționa cu un răget.

— Mi-a lovit calul! zbieră el. Ați văzut cu toții. Femeia lui Kincaid mi-a lovit calul. Una e să jignești nevasta unui bărbat și alta să-i lovești calul…

— O, pentru numele lui Dumnezeu! îl întrerupse Jamie. Pleacă odată, sau te lovesc și pe tine.

Când oșteanul din stânga lordului își duse mâna la sabie, Jamie își scoase pumnalul din teaca de la cingătoare. Se întoarse spre soldat, îl amenință cu pumnalul și îi spuse:

— Ia-ți mâna de pe spadă, că altfel îți împlânt pumnalul în gât cât ai clipi. Și de rănile făcute de mâna mea nu mă ocup.

Oșteanul ezită o fracțiune de secundă, apoi se supuse. Jamie dădu din cap aprobator.

— Și acu șterge-o de pe domeniul meu! îi porunci ea, vârându-și pumnalul în teacă.

Se simți brusc epuizată. Nu-și mai ieșise așa din sărite de multă vreme. Marcus și Gavin fuseseră acolo să asiste la criza ei de furie.

Fără îndoială, era doar vina lui McPherson. Omul trăia probabil într-o peșteră. Avea purtarea unui animal sălbatic. Și un sfânt ar fi țipat la el.

Retragerea era cel mai logic demers în acel moment. Jamie se întoarse cu spatele, vrând să intre în castel fără să arunce o privire în urmă. Avea să se despartă de cei din clanul McPherson la modul cât mai nepoliticos posibil.

Se opri tulburată când văzu șirul de soldați din spatele ei; erau din clanul Kincaid, înarmați până-n dinți și gata de luptă. Dar nu această priveliște îi făcu inima să bată mai tare, ci Alec Kincaid, stând în mijlocul oștenilor săi.

La naiba, soțul ei asistase probabil la întreaga scenă. Jamie se simțea umilită. Deodată, își dori să lase totul baltă și se întoarcă în Anglia.

Nu era deloc sigur care era cea mai mare amenințare acum. Expresia de pe fața lui Alec putea să sperie de moarte pe oricine. Prin comparație, lordul McPherson arăta ca un sfânt. Alec avea brațele încrucișate pe piept și picioarele depărtate - semn rău -, iar fața la fel de încordată ca și corpul. Era aceeași postură pe care o văzuse în ziua când fuseseră atacați de bandiți. Atunci crezuse că era plictisit.

Acum știa mai bine.

Cu el risca totuși mai puțin, hotărî până la urmă. Dacă avea de gând

s-o omoare, n-are s-o facă în văzul lumii, bănui ea, înghițindu-și nodul din gât. Nu era așa de importantă pentru el ca să facă tărăboi acolo. Nu, probabil că avea să se dezlănțuie abia peste câteva zile.

Alec, fără a rosti vreo vorbă, o împinse în spatele lui și făcu un pas în față. Un zid de soldați o înconjură imediat. Oștenii îi blocau vederea chiar dacă se ridică pe vârfuri, așa că încercă să se uite peste umărul lui Marcus.

Vorbele furioase zburau ca săgețile între cele două căpetenii. Jamie constată uluită că Alec îi lua apărarea. Fusese foarte jignit de faptul că un membru al clanului McPherson cutezase să-și scoată sabia în prezența lui Lady Kincaid. Da, Alec clocotea de furie.

Știind cât de ușor îi sărea țandăra, Jamie spuse repede o rugăciune. Apoi auzi din nou oameni răcnind odiosul cuvânt „război". McPherson îl provoca la luptă, iar Alec accepta bucuros.

Doamne sfinte, ce făcuse? Alec n-avea să creadă niciodată că nu fusese vina ei. Dacă și-ar fi stăpânit furia, poate ar fi reușit să evite acest război.

Oștenii nu mișcară de lângă ea până când cei din clanul McPherson nu ajunseră la mare distanță pe drumul ce ieșea din castel.

Jamie hotărî că cel mai bine ar fi fost să plece înainte ca Alec să-și îndrepte atenția spre ea. Nu fugea de el, își spuse. Nu, doar avea nevoie de ceva vreme să lămurească problema aceea complicată. Cu puțin noroc, nu avea să-i ia mai mult de o zi sau două.

Se răsuci cu spatele la Marcus și începu să urce scările. Exact când se gândi că scăpase neobservată de soțul ei, acesta o apucă de braț și, fără pic de blândețe, o întoarse cu fața la el. Cum Marcus și Gavin îi urmăreau cu privirea, ea decise să surâdă, însă căutătura încruntată a lui Alec o făcu să se răzgândească.

— N-ai vrea să-mi explici și mie?

Vocea lui era la fel de blândă ca răgetul unui leu.

— Nu. Aș prefera să tac.

Lui nu-i plăcu răspunsul ei. Mușchiul de pe obraz îi zvâcni din nou în acel tic nervos caracteristic. O strânse de braț atât de tare, că i se înroși pielea. Era hotărâtă să-i susțină privirea cruntă pentru a-i arăta că nu-i era frică de el, dar nu izbuti.

— Pruncul era bolnav, îi explică.

— Și?

— L-am îngrijit.

— Cum a ajuns aici un copil din clanul McPherson?

— Și eu m-am întrebat.

— Răspunde-mi!

Deși nu ridicase tonul, Jamie știa că era în culmea furiei. Hotărî să-l potolească fără să-i dea un răspuns direct.

— Alec, n-am încercat decât să fac bine. Chiar dacă aș fi știut că

băiețelul ăsta drăgălaș e al moșneagului aceluia țâfnos, tot aș fi avut grijă de el. Copilașul suferea îngrozitor. Ai fi vrut să-i întorc spatele?

— Vreau să-mi răspunzi la întrebare, îi aminti el.

— Ai s-o învinovățești pe Mary.

— A fost și Mary amestecată în asta?

Alec scutură din cap, apoi spuse:

— N-ar trebui să mă mire.

— Mary mi-a adus copilașul. Soția lui McPherson i l-a dat pe micuț, implorând-o s-o ajute.

În cele din urmă, Alec îi dădu drumul din strânsoare. Jamie rezistă tentației de a-și masa locul dureros.

— Acum ești supărat pe Mary că s-a amestecat, nu?

El nu se osteni să-i răspundă. Gavin se uită cu milă la ea, apoi își întrebă căpetenia:

— A știut Daniel de asta?

— N-ar fi putut. Era cu mine la vânătoare. Dacă s-a dus direct acasă, probabil că află acum. Dumnezeule atotputernic, o s-o țină sub cheie.

— Mary are inimă bună, interveni Jamie. Sunt sigură că Daniel n-o să se supere pe ea că a ajutat un copil bolnav.

— Poți să te întorci în castel acum, îi spuse Alec, ignorând faptul că își apăra sora.

Atitudinea lui rece o tulbură. Ar fi trebuit să se fi învățat până acum cu stările lui de spirit contradictorii. Fusese plecat de acasă patru zile și patru nopți, iar ei nu-i fusese deloc dor de el.

— Nu pot să mă întorc, ripostă ea, uitându-se țintă la Gavin și la Marcus.

Însă Alec nu părea surprins, ci resemnat.

— Mai am o întrebare să-ți pun.

Alec oftă de nerăbdare.

— Marcus, trimite câțiva oameni pe urmele celor din clanul McPherson până la graniță, ordonă el înainte să-și îndrepte atenția spre Jamie. Ei? Ce vrei să știi?

— Mă întrebam dacă ți-a mers bine la „vânătoare".

— Da.

— Atunci i-ai găsit pe cei care l-au rănit pe Angus?

— Da.

— Și?

— Și ce?

— A trebuit să omori pe cineva?

El se gândi că era cea mai ridicolă întrebare pe care i-o pusese vreodată. O rostise în șoaptă și apoi îi aruncase lui Gavin o privire îngrijorată. Alec nu mai știa cum s-o ia pe nevasta lui. I se părea iritată. Femeia asta era prea bizară ca să-și mai dea ostenea la s-o înțeleagă.

Pe de altă parte, era foarte atrăgătoare. Lipsise doar patru zile și

patru nopți, dar i se păruse și așa prea mult. Acest gând îl întrista. Era încă îmbrăcată cu veșmintele ei englezești - observase imediat asta - și începea să-și dea seama că era la fel de încăpățânată ca el. Poate chiar mai mult.

— Șase, șapte, spuse el pe un ton tăios. Ai vrea să știi cum i-am omorât?

Ea făcu un pas înapoi, uitând că era pe scări. Alec o apucă de umeri să nu cadă.

— Presupun atunci că nu vrei să știi, nu-i așa?

Jamie îi dădu deoparte mâinile.

— Nu, nu vreau să știu cum i-ai omorât, om nesuferit ce ești, dar vreau să știu câți au fost cu adevărat. Șase sau șapte?

— Cum Dumnezeu să știu? se răsti el exasperat. Eram în iureșul luptei, Jamie, m-am avut timp să-i număr.

— Ar fi trebuit, bombăni ea. Pe viitor, aș dori să le ții socoteala. Măcar atâta.

— De ce?

— Pentru că mi-au mai rămas doar opt șilingi, de aia.

El nu știa despre ce vorbea Jamie, însă asta nu-l mira; nu știa niciodată despre ce vorbea soția lui. Se albise la față, amintindu-i cât ura bătăliile. Avea impresia că nu voia ca el să omoare pe nimeni. Era o idee atât de amuzantă, că îl făcea să zâmbească. La naiba, probabil că ucisese de două ori mai mulți. Lupta fusese crâncenă. Dar nu avea de gând să-i spună asta lui Jamie.

— Zâmbești, Alec.

Asta înseamnă oare că ai glumit cu mine?

— Da, minți el, încercând s-o însenineze.

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare, apoi intră grăbit în castel.

— Ce și-a închipuit ea oare că se întâmplă când pui mâna pe dușmanii tăi? se interesă Gavin.

— N-am nici cea mai vagă idee.

Tânărul făcu un efort să nu zâmbească.

— Că veni vorba, zise el schimbând subiectul, Franklin a venit înaintea celorlalți să ne spună că oamenii noștri sunt în drum spre ferma Gillebrid. Ar trebui să fie aici mâine după-amiază cel mai târziu. Câțiva din clanul lui Harold vin cu ei. Vor să-și prezinte omagiile.

— Pe naiba, răcni Alec. Vor să se uite la nevastă-mea.

— Da, așa e, răspunse Gavin, chicotind pe înfundate. Frumusețea ei a ajuns deja o legendă. Mai e și faptul că i-a salvat viața lui Angus. Toți care au o rană sau un beteșug vor veni la ușa noastră.

— Ce mai face Angus?

— E liniștit acum.

— Ce înseamnă asta?

— Vrea să se întoarcă la treburile lui. Nevastă-ta l-a prins tocmai

când pleca de acasă. Elizabeth se dusese să le dea o mână de ajutor vecinilor.

Gavin râse cu poftă, apoi continuă:

— L-am auzit pe Angus țipând tot drumul până la castel. Când am ajuns acolo…

— A ridicat tonul la Jamie?

— Avea un motiv întemeiat, spuse Gavin când îl văzu pe Alec înfuriindu-se așa. Îi luase spada.

Alec reacționă ridicând o sprânceană.

— Atunci chiar că avea un motiv solid, admise el cu un zâmbet. Ce s-a întâmplat pe urmă?

— Ea nu a ridicat tonul la el nici o clipă, dar a reușit să-l pună din nou în pat în câteva minute.

Alec o luă spre grajduri, cu mâinile la spate. Gavin merse alături de el.

— N-am încredere în nici unul din oamenii lui Harold, cu atât mai puțin în fiii lui bastarzi, spuse el, revenind la subiectul oaspeților care urmau să vină.

— Gemenii?

— Justin o să ne facă probleme. E obișnuit să ia tot ce poftește.

— Crezi c-o să râvnească la nevasta altuia?

— Da. Are deja mai mulți bastarzi decât regele Angliei.

— Chipeș cum e, femeile îi cad la picioare. E ciudat că Philip, deși îi seamănă leit, are cu totul altă fire. E prea timid ca să facă avansuri femeilor.

— N-am încredere nici în Philip, mormăi Alec.

— Vorbești ca un om care își iubește soția, zâmbi Gavin.

— E a mea, replică Alec. Nimeni n-are dreptul s-o insulte în afară de mine.

— Atunci nu prea duce lipsă de jigniri. Treaba pe care i-ai dat-o i-a făcut bine, în mod sigur, dar Edith îi face viața amară. Contramandează orice ordin pe care îl dă Jamie. Nici Annie nu e mai brează. Nici măcar nu vorbește cu soția ta.

Alec nu mai apucă să-i răspundă, căci tocmai o zărise pe Jamie coborând în fugă scările.

— Unde vrei să te duci? îi strigă.

— La fierar, strigă ea drept răspuns.

Trecu de colț și dispăru repede.

Alec clătină din cap.

— Deșteapta asta a luat-o în direcția greșită.

— Alec, mă roagă mereu să-i mai dau treburi de făcut. Nu pot s-o las să facă lucruri grele, să mute pietrele din loc, dar aș vrea să-i dau ceva…

— Ce tot spui acolo? Să mute pietrele din loc?

Gavin îi aruncă lordului o privire nedumerită.

— Cuhniile, îi aminti el.

Cum Alec rămase tot încruntat, mâna lui dreaptă ezită:

— I-ai dat voie să mute cuhniile, nu-i așa?

— Se poate, recunoscu seniorul. Într-o clipă de slăbiciune. Totuși, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i poate lua mai mult de un ceas să le mute unde vrea ea.

— Să le mute? repetă celălalt uimit.

Și începu să râdă.

— Ce naiba e așa de amuzant, Gavin? Ți-a spus nevastă-mea…

— Nu, face exact ce i-ai dat voie să facă, zise Gavin, aproape sufocându-se de râs. Ai să vezi în curând, Alec. Poate va fi o surpriză plăcută, adăugă el în grabă când văzu că prietenul său își pierdea răbdarea. N-aș vrea să ți-o stric.

Părintele Murdock apăru în goană, cu sutana neagră fluturându-i în vânt.

— Alec? Am ales bine momentul? Aș vrea să vorbesc ceva cu tine.

Atât Alec, cât și Gavin se răsuciră imediat în direcția contrară vântului față de preot. Duhoarea emanată de om îi scârbea peste măsură. Din respect față de bătrânul prelat, Alec nu pomeni de miros, însă Gavin nu se dovedi atât de diplomat.

— Doamne Dumnezeule, părinte Murdock, ce-ai pățit? Miroși ca un porc.

Preotul, fără a se simți insultat, râse și dădu din cap.

— Miros urât, știu, fiule, dar mă simt mai bine decât am fost ani de zile. Jamie mi-a dat o alifie să mă ung pe piept. Mi-a mai preparat și o poțiune. Aproape că am scăpat de tuse.

Făcu un pas înainte. Alec nu se clinti din loc, dar Gavin făcu repede un pas înapoi.

— Și acum, destul despre sănătatea mea, să trecem la problema care mă frământă. Soția ta mi-a dat toți șilingii ei, afirmă el deschizând pumnii să-i arate banii. Voia să cumpere indulgențe. N-am avut inima să-i spun că nu folosim monede din astea pe aici.

Alec clătină din cap.

— Își face prea multe griji pentru sufletul ei. Asta e o preocupare a englezilor, dacă nu greșesc.

— Sufletul ei nu o îngrijorează deloc, Alec, zâmbi preotul.

— Atunci de ce?

— Pentru sufletul tău își face griji.

Gavin tuși tare ca să-mi mascheze râsul.

— Văd că-s șapte șilingi, remarcă el.

— Opt, îl corectă părintele Murdock. Unul mi l-a dat în caz că o înșală memoria. N-am înțeles ce-a vrut să spună cu asta.

— Femeia asta-i țicnită.

— Nu, doar grijulie, îl contrazise părintele Murdock. Acum spune-mi ce să fac cu banii.

— Pune-i în cutia de pe policioara căminului, îi sugeră Alec, ridicând din umeri.

— Cum dorești, încuviință preotul. Acum, că tot vorbim de scumpa ta soție, mă întrebam dacă i-ai da voie să folosească una din odăile de sus. Ea m-a rugat să te întreb.

— Nu văd de ce nu i-aș împlini dorința. La ce îi trebuie?

— Să fie iatacul ei.

— La naiba!

— Nu trebuie să te enervezi, fiule, încercă să-l liniștească părintele Murdock.

Vedea cum dispoziția lordului se strica precum peștele lăsat prea mult la soare.

— I-ai da voie să călărească pe dealuri - rămânând pe pământurile clanului Kincaid, bineînțeles? Ar avea și ea o ocupație. Mi-am dat seama ce mult îi lipsești cât ești plecat.

Ultima frază avu darul să-l îmblânzească pe Alec.

— Sigur că-i lipsesc, se lăudă el. Bine, părinte. Spune-i că poate să se plimbe călare, însă numai însoțită.

— Doar nu crezi că vrea să fugă, Alec? Îi e dor de patria și de familia ei, dar eu…

— Părinte, femeia asta nu poate să iasă dintr-o cameră cu o singură ușă. Nu, nu cred că va încerca să se întoarcă în Anglia, s-ar rătăci cu siguranță. Nu are deloc simțul orientării.

— Da, încuviință preotul, cu o sclipire în ochi. Are tot atâtea cusururi ca un cer senin.

— Te contrazici, părinte, interveni Gavin. Cerul senin n-are cusururi.

— Pentru un orb, îi răspunse Murdock, privindu-l înadins pe Alec. Dacă soția ta ți-e inferioară în așa măsură, aș fi bucuros să obțin anularea căsătoriei.

— Îți interzic asta.

Alec nu intenționase să fie atât de categoric când refuzase sugestia preotului. Părintele Murdock insinuase anume că anularea căsătoriei putea fi obținută ușor. Știa că fusese prins în cursa întinsă de bătrânul preot, pentru că tocmai recunoscuse cât de mult o iubea pe Jamie.

— Mă plictisește vorbăria femeilor, mormăi el. Gavin, crezi c-o poți opri pe nevasta mea să declanșeze un alt război cât mă ocup eu de alte treburi?

— A întrebat de Helena.

Afirmația calmă a preotului căzu ca un trăsnet între ei. Alec se întoarse încet cu fața la părintele Murdock.

— Și? întrebă el, cu o voce complet indiferentă.

— Știai că i s-a spus că ai omorât-o pe Helena?

Alec scutură din cap.

— Când a auzit bârfele astea oribile? se interesă Gavin.

— Înainte să vină Alec în Anglia la ea.

— Te-a întrebat dacă zvonurile sunt adevărate? vru tânărul să știe.

— Nu. De fapt, mi-a spus că n-a crezut niciodată bârfele astea. Nu crede că Helena și-a luat singură viața. Este de părere c-a fost un accident. Are inimă bună, Gavin, și deplină încredere în soțul ei.

Alec dădu din cap aprobator.

— Nu, nu ar da crezare unor bârfe, afirmă el.

Vocea îi era plină de mândrie.

— Jamie e o femeie nemaipomenit de blândă și de iubitoare.

— Da, așa e, întări Gavin.

— Desigur, poate fi și foarte încăpățânată, interveni părintele Murdock. Mă tot bate la cap să-i dau ceva de făcut. Cred că vrea să devină un membru al familiei, Alec. S-a îndrăgostit de tine. Poartă-te frumos cu ea.

Alec nu era deloc convins că era adevărat ce spunea preotul, și anume că Jamie era îndrăgostită de el, dar zâmbi gândindu-se la această posibilitate.

— Acum ai s-o lauzi pentru eforturile făcute cu bucătăria, nu-i așa? urmă prelatul. Ce zici de noua aripă? Iese foarte bine acum că oamenii au încetat să bombăne.

— Ce tot spui acolo? întrebă Alec.

Murdock îi aruncă o privire lui Gavin, apoi se întoarse din nou spre senior.

— Bucătăria. Sunt sigur că n-ai uitat că i-ai dat voie lui Jamie să mute clădirea.

— Ce? tună Alec.

Părintele făcu repede un pas înapoi din calea mâniei lui.

— A zis că are permisiunea ta să mute bucătăria. Fetișcana asta dulce și micuță n-ar minți. Cum ai uitat…

Încetă să-și mai apere stăpâna când Alec o luă spre porțile castelului.

— Gavin, părea foarte… surprins.

— Surprins? Așa și era, răspunse tânărul. Mai bine ai sta cu Jamie până trece furtuna. Acum trebuie să vadă gaura căscată în spatele…

Răcnetul ultragiat al lui Alec răsună în toată curtea.

— A văzut-o, șopti părintele Murdock. Vai, Domnul să ne aibă în paza Lui, uite că vine Jamie.

Își ridică poalele sutanei și o luă la fugă spre stăpâna lui.

— Așteaptă, copilă! îi strigă el.

Jamie auzi strigătul disperat al preotului. Se întoarse iute, cu o expresie îngrijorată pe față.

— Părinte, n-ar trebui să alergi așa până nu ți se vindecă pieptul!

Preotul urcă scările și o apucă de braț.

— Alec tocmai a văzut gaura cea neagră.

— Trebuia s-o vadă odată și odată, părinte, spuse ea zâmbindu-i cu blândețe.

În mod limpede, dulcea fetișcană nu-și dădea seama în ce pericol se afla.

— Cel mai bine ar fi să vii cu mine la capelă până ascultă Alec explicațiile oștenilor. Se va potoli într-un ceas sau două. Atunci vei putea…

— Ai mai multă credință în seniorul tău, replică Jamie. Va înțelege avantajele schimbării odată ce se termină lucrările. Sunt sigură de asta, părinte. Pe lângă asta, nu va țipa la mine. Mi-a dat cuvântul lui. Te rog, nu-ți face griji. Mă duc înăuntru și îi explic totul. Nu mi-e deloc frică de el.

— Tocmai curajul tău mă înspăimântă, recunoscu bătrânul.

Știa că Alec n-ar fi bătut-o la mânie, dar îi putea răni sentimentele gingașe cu răcnetele sale. Își făcu repede semnul crucii după ce Jamie îl bătu ușurel pe mână și intră în castel. Avea genunchii prea șubrezi ca să se ia după ea.

Jamie își adună puterile ca să înfrunte mânia soțului ei și intră degrabă în sala cea mare. Se opri brusc când văzu ce se petrecea acolo. Alec ședea în capul mesei, iar un oștean stătea lângă el în picioare și îi dădea raportul.

Alec nu părea prea supărat. Își pusese un cot pe masă și fruntea i se sprijinea pe o mână. Părea mai mult obosit decât furios. Erau acolo toți soldații lui care lucraseră la demontarea bucătăriei. Stăteau aliniați, fiind clar că fiecare își aștepta rândul s-o pârască. Jamie se uită urât la ei ca să le dea de înțeles ce gândea despre lipsa lor de loialitate, apoi se îndreptă spre soțul ei.

În cele din urmă, când el își ridică privirea, tânăra femeie îngheță. Era în culmea mâniei. Strângea din dinți și avea din nou acel tic nervos. Ochii îi scăpărau de furie. Nici vântul nu prea era de folos cauzei sale. Șuiera prin spărtura enormă, amintindu-i lui Alec ce făcuse ea.

Își aținti ochii asupra ei preț de o clipă interminabilă.

— Aș vrea să-ți explic, spuse ea.

— Părăsește imediat sala asta, nevastă.

Nu ridicase tonul la ea, dar porunca lui aspră o duru la fel de mult.

— Alec, mi-ai promis că n-ai să-ți ieși din fire, îi aminti ea.

S-o ajute Cel de Sus, căci privirea lui o înspăimântă deodată. Atunci zbieră la ea.

— Pleacă odată, înainte să… acum, nevastă.

Jamie încuviință din cap. Se repezi la cămin, scoase o monedă din

cutie și apoi ieși din sală cu atâta demnitate cât era posibil în asemenea împrejurări umilitoare.

Edith și Annie stăteau la intrare.

Chicotiră când trecu pe lângă ele. Jamie izbucni în plâns abia după ce ajunse la grajduri. Îi porunci lui Donald s-o pregătească pe Wildfire. Șeful grajdurilor nu-i comentă porunca, dar, după ce o ajută să încalece, o întrebă dacă trebuia să pregătească și armăsarul lui Alec. Ea scutură din cap, apoi o porni spre poartă.

Părintele Murdock era în curte, așteptând-o. Jamie se aplecă și îi dădu moneda.

— M-a mințit, îi spuse ea în șoaptă. Asta-i pentru o indulgență care să-i salveze sufletul.

Preotul o ținu de scara șeii.

— Unde te duci, copilă? o întrebă, prefăcându-se că nu-i văzuse lacrimile. Îmi fac griji pentru tine.

— Departe.

— Departe?

— E porunca lui, părinte, iar eu sunt foarte ascultătoare. În ce direcție e Anglia?

Bătrânul era prea uluit ca să-i arate direcția. Jamie decise că trebuia s-o ia la vale.

— Îți mulțumesc pentru că ai fost așa de bun cu mine, îi spuse.

Dădu pinteni calului, lăsându-l pe preot să se uite după ea cu gura căscată.

Jamie știa că urma să-i spună soțului ei, dar nu-i păsa. Alec nu avea să vină după ea. Nu însemna destul pentru el. Avea să fie mulțumit să scape de o nevastă atât de nesupusă. Se gândi că ar fi putut avea probleme la podul mobil, însă, după ce le spunea că îndeplinea porunca lordului, străjerii aveau s-o lase imediat să treacă.

Wildfire gonea iute ca vântul în timp ce Jamie plângea în voie acum că nu mai era nimeni s-o vadă. Nu știa încotro se duceau sau cât timp aveau să continue în ritmul acela nebunesc. De fapt, nu-i păsa de nimic altceva decât să plângă până nu mai avea lacrimi. Când iapa se opri în sfârșit la adăpostul unor copaci, hotărî că era timpul să-și revină. Atunci îl văzu pe flăcău. Nu era din clanul Kincaid, își dădu ea seama, pentru că avea tartanul în alte culori. Jamie nu făcu nici un zgomot. Spera ca băiatul să n-o observe, fiindcă nu voia s-o vadă nimeni în așa o stare umilitoare, nici măcar un copil.

Băiatul se tot uita în urma lui. Își ațintise privirea la tufișurile din dreapta sa. Jamie se întrebă ce îi atrăgea atenția acolo.

Deodată, flăcăul scoase un țipăt și se dădu înapoi exact când un mistreț enorm fornăi fioros și se năpusti spre el.

Jamie reacționa instinctiv și o bătu pe Wildfire pe crupă să pornească la galop. Iapa coborî dealul aproape zburând. Tânăra femeie

își încleștă mâna stângă pe hățuri și pe cealaltă de coama iepei și se aplecă în dreapta.

Copilul o văzu venind. Începu să fugă spre ea, cu mâinile întinse. Jamie se rugă Domnului să-i dea destulă putere ca să-l ridice pe cal. Dumnezeu se dovedi milostiv cu ea. Cu ajutorul băiatului, care o apucase strâns de brațul drept, izbuti să-l tragă suficient de sus ca să încalece pe spinarea lui Wildfire.

Amândoi se ținură bine în șa. Mistrețul renunță să-i urmărească după câteva minute, dar Wildfire era tot înnebunită de spaimă. Deodată, se răsuci brusc. Jamie și băiatul căzură de pe spinarea ei, rostogolindu-se pe jos. Jamie aterizâ pe o parte, iar flăcăul peste ea. Imediat, sări în picioare și încercă s-o ajute. O trăgea de brațul drept, făcând-o să se strâmbe de durere.

— Ești rănită? o întrebă el într-o gaelică foarte rârâită.

— Am doar niște vânătăi, îi răspunse ea tot în gaelică.

Se ridică încet, apoi observă că rochia ei largă era ruptă la umăr. Erau în mijlocul unei poienițe. Jamie tremura din toate încheieturile.

— Am scăpat ca prin urechile acului, îi spuse puștiului. Doamne, ce m-am speriat! Dar tu?

Băiatul încuviință din cap, apoi își zâmbiră.

— I-am dat ce merita, nu?

— Da, chiar că i-am dat ce merita, zise ea, gândindu-se că era un băiat adorabil.

Părul lui roșu și lung îi încadra cu bucle fața de înger. Pe nas avea pistrui mari.

— Eu sunt Lady Kincaid, se prezentă ea. Pe tine cum te cheamă?

— N-ar trebui să-ți spun, murmură băiatul. N-ar trebui să fiu aici, pe pământurile clanului Kincaid.

— Te-ai rătăcit?

El scutură din cap, șoptind:

— Ai să mă spui.

— Nu, n-am să te spun. Și atunci, ce cauți aici?

Flăcăul ridică, din umeri.

— Îmi place să merg la vânătoare. Mă cheamă Lindsay.

— Și care-i numele clanului tău?

— Lindsay, repetă el. Vorbești gaelică, dar cu accent diferit. Însă porți tartanul clanului Kincaid.

— Sunt englezoaică.

Cum băiatul făcu ochii mari, simți nevoia să-l lămurească:

— Sunt soția lordului Kincaid. Câți ani ai?

— Fac nouă în vară.

— Presupun că mama ta te caută.

— Tata o să mă caute. Are să-și facă griji pentru mine, adăugă el. Mai bine mă duc acasă acum.

Jamie încuviință din cap, dar nu zâmbi, căci expresia de pe fața puștiului devenise foarte serioasă.

— Mi-ai salvat viața, îi spuse el. Tata trebuie să te răsplătească.

— Nu, îl contrazise Jamie. Nu-mi trebuie nici o răsplată. Doar să-mi promiți că nu mai pleci singur la vânătoare. Îmi dai cuvântul tău?

Băiatul dădu din cap că da, iar ea îi zâmbi.

— Vrei să te duc eu acasă?

— Te vor lua prizonieră dacă o faci. Între noi și clanul Kincaid e o vrajbă veche, îi explică el foarte realist.

— Atunci ai grijă, îl avertiză ea. Grăbește-te! Am impresia ca aud pe cineva venind încoace.

Copilul dispăru în pădure înainte ca Jamie să facă un pas în spre Wildfire. Stătea singură în mijlocul poienii când, dintre crengi, își făcu apariția Alec călare pe armăsarul său. Era așa ușurat s-o vadă, că își opri calul și stătu acolo, uitându-se lung la ea în timp ce își trăgea sufletul.

Nu-și dădea seama dacă era supărată sau nu. Avea capul plecat. Știa că o îngrozise când țipase la ea. Spera din tot sufletul că îi trecuse frica… și nu mai plângea. Îi văzuse lacrimile când trecuse pe lângă el cu moneda în mână.

Pe toți dracii, trebuia să-și ceară iertare. Nu era bun la așa ceva, o știa, dar tot trebuia să încerce, hotărî el. Avea să se străduiască să fie calm… și înțelegător.

Apoi îi observă frunzele din păr și rochia ruptă la umeri.

— Ce naiba ai pățit? strigă. A încercat cineva…

Până să-i răspundă ea, descălecase deja și se apropia în fugă. Jamie făcu repede un pas înapoi.

— N-am pățit nimic, îl asigură ea.

— Nu mă minți.

O luă în brațe și o strânse la pieptul său.

— Tu m-ai mințit.

— Nu-i așa, răspunse el, cu mult calm.

— Ți-ai ieșit din fire cu mine.

— I-ai pus pe oameni să dărâme zidul din spate al casei mele.

— Ai zis că pot să mă ocup de cuhnii, să le aranjez cum vreau eu. Iarna, Frieda, Hessie și celelalte slujnice trebuie să meargă prin zăpadă până la genunchi ca să-ți aducă cina. Am încercat să fac ce e bine, Alec. Mi s-a părut nimerit să adaug o aripă pentru bucătărie în spatele casei. Nu m-ai lăsat să-ți explic.

Alec închise ochii și se rugă Domnului să-i dea răbdare. Nu părea prea dispus s-o lase din brațe destul timp cât să-i țină o predică.

— Am uitat că nu trebuie să-mi sară țandăra, recunoscu el. Și sunt încă furios pe tine.

— Din cauza găurii din perete?

— Nu. Pentru că ți-e frică de mine. Credeai c-o să te lovesc?

— Nu, murmură ea.

Îi înconjură mijlocul cu brațele și se liniști la pieptul lui.

— M-ai făcut de râs. Un soț nu trebuie să țipe la nevasta lui.

— O să țin minte pe viitor această poruncă. Jamie, o să mai fie ocazii când voi uita că trebuie să-mi păstrez calmul.

— Cred că va trebui să mă obișnuiesc cu asta. Răcnetul tău poate doborî un pin, dar mai mult faci pe grozavul, Alec, nu-i așa?

El rămase cu bărbia pe creștetul ei cât timp se gândi dacă s-o lase să scape nepedepsită pentru acea jignire.

— Părintele Murdock a spus că voiai să te întorci în Anglia. Asta era intenția ta?

— Mi-ai zis să plec, îi aminti ea.

Un zâmbet se ivi pe chipul lui încruntat.

— Am vrut să spun din sală, Jamie, nu din Scoția.

— Voiam doar să plec pentru o vreme, bărbate. Asta-i adevărul. Nu mă prea acomodez aici.

Părea foarte nefericită.

— Știu că o să-ți vină greu să crezi, dar acasă la mine oamenii mă plăceau. Mult chiar! Nu sunt deloc obișnuită să fiu considerată inferioară, mi-e greu să mă adaptez la asta. Soldații tăi își așteptau rândul să mă pârască. Nu mă plac mai mult ca tine.

Jamie izbucni deodată în lacrimi.

— Vai, sunt o ființă vrednică de dispreț. De ce-ai mai venit să mă cauți?

— Jamie, soldații își așteptau rândul să te apere, o înștiință el.

Acum vocea i se transformase într-o șoaptă drăgăstoasă.

— Îți sunt la fel de loiali ca și mie, nevastă.

O lăsă să se tragă de lângă el ca să-l vadă dând din cap aprobator. Era greșeala lui, căci, odată ce îi văzu lacrimile șiroind pe obraji, îl părăsi stăpânirea de sine.

— Am venit după tine pentru că ești a mea. Dacă încerci să mă mai părăsești încă o dată, atunci o să vezi cât de furios pot să fiu. Nu mai plânge, iubito. N-am vrut să…

Vocea îi tremura prea tare ca să mai continue. Alec se aplecă și o sărută pe frunte. Jamie își șterse lacrimile cu dosul palmei. Brațul începu să-i pulseze acolo unde se lovise, amintindu-i de întâmplarea prin care trecuse.

— Am căzut de pe cal, recunoscu ea.

— Știu.

Cum el părea nefericit. Jamie zâmbi.

— Sunt foarte pricepută la călărit, Alec, dar mistrețul a speriat-o pe Wildfire și…

Încetă să-i mai explice când îl văzu încruntându-se.

— Nu-i nimic grav, spuse repede. După ce se ceartă, un soț și o soție se sărută de obicei în semn că s-au împăcat.

— Dar soția poartă tartanul soțului ei, preciză Alec. Totuși, n-o să-mi calc cuvântul, chiar dacă nu are nimic pe ea.

Jamie nu înțelese ce voia el să spună până nu-i trase peste cap rochia ruptă și o aruncă pe jos.

— Doar nu vrei să… să… bâigui ea făcând un pas înapoi.

— Ba da, cum să nu, zise el înaintând.

Jamie țipă când el întinse mâna după ea, apoi o luă la fuga până la adăpostul copacilor, strigându-i peste umăr:

— Ești nebun, e ziua în amiaza mare!

Când Alec o înșfacă din spate și o trase la pieptul lui, adăugă:

— Sunt și copii pe aici.

Alec își frecă nasul de gâtul ei.

— Vrei să te sărut așa cum trebuie, nu?

— Nu se cuvine aici.

I se tăie apoi răsuflarea și o trecu un fior prin umeri. Alec îi morfolea lobul urechii în timp ce îi șoptea toate lucrurile pe care avea să i le facă. Se făcu moale în brațele lui. Alec se rezemă de un copac bătrân și o dezbrăcă pe îndelete, ignorându-i protestele slabe. Când termină cu asta, o trase în sus și o lipi de erecția lui. Îi luă sânii în palme și îi mângâie încet sfârcurile cu degetele mari.

Știu că o cucerise când ea scoase un geamăt slab.

— Acum o să-ți arăt cât de inferioară îmi ești, îi șopti.

— Serios? icni ea.

Mâna lui era deja între coapsele ei. El mormăi de plăcere când îi simți căldura. Era deja umedă și excitată pentru el.

— Am de gând să-ți sărut toată jumătatea inferioară a corpului, îi promise.

O întoarse cu fața la el în cele din urmă. Gurile lor deschise se întâlniră într-un sărut lacom. Ea îi încolăci gâtul cu brațele și își frecă sânii de tartanul lui. Alec îi lăsă gura, apoi își aruncă hainele jos cât ai clipi. O întoarse până ajunse rezemată de copac, cu fața la el, și se aplecă spre valea dintre sânii ei. Limba lui o înnebuni.

Îi frământă sânii și apoi îi luă în gură unul din sfârcuri. Presiunea exercitată acolo de limba lui îi dăruia senzații minunate, chinuind-o în același timp. Jamie țipă de plăcere și se agăță de umerii lui ca să nu-și piardă echilibrul. Alec acordă aceeași atenție binecuvântată și celuilalt sân, apoi depuse sărutări arzătoare pe abdomenul ei și mai jos.

O făcu să uite de toate. Îngenunche în fața ei, îi luă în palme fesele catifelate și o trase brutal pe gura lui deschisă.

Nu mai era în stare să gândească. Limba lui îi mângâia locul sensibil, intrând și ieșind iar și iar, până când îl imploră gemând să o scape de dulcea tortură. Când el se ridică, Jamie încercă să-i ia gura în

stăpânire pentru un sărut lung și pasional, dar el se trase înapoi. Deodată, îi înșfăcă părul, și-l răsuci pe mână și o smuci către el.

— Să nu mai încerci niciodată să mă părăsești!

Fără a-i da timp să răspundă, îi astupă gura cu a lui și își înfipse limba înăuntru. Jamie se topi în brațele lui. O ridică mai sus și îi desfăcu picioarele cu o singură mișcare brutală, iar ea și le încolăci în jurul lui.

— Alec, îi ceru ea aproape țipând, când îl văzu că ezită.

— Promite-mi!

Vocea lui o zgârie pe ureche, pătrunzând prin ceața în care o învăluise dorința.

— Promit, șopti ea.

Alec mormăi aprobator, apoi se înfipse în ea cu toată forța, îi murmură la ureche vorbe de iubire pe când se retrăgea, iar apoi intra din nou.

Jamie se agăță de el, susurându-i propriile vorbe de iubire, și, când era aproape de orgasm, îi strigă numele.

Se predaseră complet unul altuia. Când pasiunea se mai domoli, el rămase înlăuntrul ei. Chiar și după ce îi încetini ritmul respirației și al bătăilor inimii, tot nu se mișcă de acolo. Nu voia să piardă parfumul iubirii lor și nici s-o lase din brațe.

Pentru prima dată în viața lui, era pe deplin mulțumit. Înțelegea ce însemna asta, dar tot nu voia să recunoască întregul adevăr. Era prea devreme, își spuse. Mult prea devreme. I-ar fi slăbit voința, l-ar fi făcut vulnerabil… Nu era încă pregătit.

Jamie îi simți încordarea. Alec o puse ușurel pe jos, întinsă pe spate, apoi plecă să adune hainele amândurora. Ea îi zări o clipa expresia mohorâtă de pe față.

— Alec? Nu te-am mulțumit acum?

El răspunse imediat ce-i auzi vocea îngrijorată.

— M-ai mulțumit foarte mult, nevastă.

În vocea lui se simțea emoția. Jamie nu-i mai puse nici o întrebare până nu se îmbrăcară.

— De ce te încrunți așa? Dacă te-am făcut fericit…

— Sunt supărat pentru că mi-ai spus că te consideri inferioară. Nu mai vreau să gândești niciodată așa o prostie, nevastă. De unde Dumnezeu ți-a venit?

— Tu mi-ai spus că sunt inferioară, îi aminti ea, complet nedumerită.

El avu tupeul să pară surprins. Jamie făcu ochii mari.

— Mi-ai zis și că sunt neînsemnată. Ai uitat, Alec?

Ridicând din umeri, el se duse să aducă bidiviii, dar ea zâmbea acum în loc să se uite chiorâș.

— Nu-ți mai amintești nici propriile tale convingeri?

— Nu convingeri, strigă el peste umăr. Insulte, iubito.

— Atunci recunoști că m-ai insultat? strigă și ea, venind după el.

— Desigur.

Izbucni într-un râs zgomotos când o auzi înjurând, lucru total nedemn de o lady.

Jamie era mai îngrozită decât el de ocara proferată. Își ceru spăsită iertare, însă Alec îi râse în față.

Nu mai știa cum să se poarte cu el acum. Îi întoarse spatele soțului ei și se duse la Wildfire. Alec Kincaid era unul din cei mai nesuferiți oameni din lume. Nu-și dădea seama cât de mult dorea să-i spună că ține la ea?

Încalecă și apucă frâiele, amintindu-și brusc porunca aspră a lui Alec de a nu-l mai părăsi niciodată.

Da, ținea la ea. Se întoarse să-și privească soțul, simțind nevoia să-și strige în gura mare acest gând, dar rânjetul lui arogant o făcu să se răzgândească. Probabil nu-și dădea seama că o iubea, și s-ar fi înfuriat dacă ea i-ar fi spus care îi erau adevăratele sentimente.

Începu să râdă. Alec trebuia mai întâi să se deprindă cu ea, apoi avea să priceapă ce ușor era s-o iubească. Îi dădu pinteni lui Wildfire înainte s-o mai poată el întreba ceva, însă Alec înșfacă hățurile și o ținu în loc.

— Ascultă-mă bine, iubito, îi spuse arătând în spatele lui, ăsta-i pământul clanului Kincaid, iar acolo în vale este Anglia. Ai priceput?

Ea își mușcă buza de jos ca să nu zâmbească.

— Am priceput, încuviință într-un final când văzu că el o fixa cu privirea.

Alec scoase un suspin lung, apoi o trase după el pe Wildfire, schimbând direcția.

— Nu cred, iubito, mormăi el.

Jamie zâmbi atunci din toată inima. Doamne, ce bine se simțea! Nu-i mai păsa dacă Alec avea să se mai înfurie pe ea în viitor. Nu-i mai păsa de jignirile lui, știind că acesta era modul prin care își proteja sentimentele. Nu, nu-i mai păsa nici de reacțiile lui contradictorii.

Motivul era lesne de înțeles. Tocmai îi spusese „iubito”.

CAPITOLUL 13

Alec clocotea de mânie când se întoarseră la grajduri. Jamie era zâmbitoare. Gavin stătea alături de preot pe treptele castelului, uitându-se la cei doi.

— Îi dă bătăi de cap, remarcă Gavin.

— Am auzit că a amenințat că își va înfige pumnalul într-un membru al clanului McPherson, spuse părintele Murdock.

— Chiar a făcut-o. E curajoasă. Ai văzut cum i-a păcălit pe bătrânul lord și pe oamenii săi.

— De ce crezi că a fost o păcăleală?

— Sigur că a fost. N-are de unde să știe cum se aruncă un pumnal.

— Gavin, semeni mult cu Lord Kincaid, ai început să gândești ca el. Deja și-a format o părere despre Lady Jamie… Aș fi puțin mai deschis la minte dacă aș fi în locul tău. Dacă ea spune că ar fi în stare să înjunghie pe cineva, atunci aș crede-o. Dar numai dacă ar face asta ca să protejeze pe altcineva. Da, e mult mai pricepută decât credeți tu și Alec. Nu uita ce îți zic, băiete.

— Alec se plânge că e prea blândă.

— E și puternică. N-o să se obișnuiască așa ușor pe cum crede Alec. Problemele de-abia încep.

Cei doi se răsuciră ca să-l privească pe senior cum își ajuta nevasta să se dea jos de pe cal. Alec o ținu în brațe pe Jamie mai mult decât ar fi trebuit, iar după felul în care cei doi se uitau unul la altul, nici preotul, nici soldatul nu păreau dornici să se amestece Se întoarseră cu spatele și o luară din loc zâmbind larg.

Alec era conștient că trebuia să se ocupe de treburi mai importante. Cu toate acestea, nu rezistă tentației de a o mai săruta încă o dată. Poate că ar fi sărutat-o din nou dacă Donald nu i-ar fi deranjat. Alec îi dădu soldatului hățurile lui Wildfire.

Jamie făcu o plecăciune și dădu să plece.

— Unde te duci acum? întrebă el doar că să o mai țină aproape.

— Să-mi schimb rochia ruptă. Dar întâi trebuie să aduc niște lumânări.

El se gândi să o însoțească, însă Donald îi făcu un semn.

— Alec, pot să vorbesc ceva cu tine?

— Ce e? întrebă Alec pe când își ducea armăsarul la grajduri.

— E vorbea de iapa stăpânei. Nu aș vrea să vă împovărez cu o problemă atât de neînsemnată, dar nu știu ce să mai fac ca să astâmpăr animalul acesta căpățânos. Nu mănâncă. Mai mult ca sigur că o să-și rupă un picior încercând să iasă din boxă. Deja a făcut praf trei boxe.

— Pune-o în alta, îi sugeră Alec.

— Am încercat asta deja.

Alec o auzea pe Wildfire lovindu-se cu crupa de șipcile de lemn. Își duse armăsarul la boxa stricată. Imediat ce întinse mâna să o mângâie, iapa lui Jamie se mai liniști.

— E blândă acum, remarcă el zâmbind.

— Asta pentru că armăsarul tău negru e lângă ea. Când îl vede sau îi simte mirosul, se liniștește. E obișnuită cu el… Milord, mă întrebam ce s-ar întâmpla dacă i-am pune în aceeași boxă.

— Ar omorî-o.

— Nu cred, se grăbi Donald să intervină. Și o să se îmbolnăvească dacă nu începe să mănânce.

Alec se hotărî imediat să pună în aplicare ideea grăjdarului. Dacă bidiviul încerca să o rănească pe Wildfire, putea interveni înainte să-i facă vreun rău. De îndată ce marele armăsar negru intră în boxa lui Wildfire, se duse glonț către lada cu fân și începu să mănânce, ignorând-o complet pe iapă. Wildfire protestă când își văzu teritoriul invadat, dar armăsarul își impuse repede superioritatea printr-un fornăit asurzitor care îl făcu pe Alec să zâmbească larg.

Calul fornăi din nou, apoi o lovi cu putere în crupă. Wildfire se intimidă, și pe bună dreptate. Nu avea destul spațiu să se dea înapoi. Cu toate acestea, încercă de câteva ori. Armăsarul o lăsă în voia ei, iar într-un final Wildfire încetă să se mai agite și veni lângă el să mănânce. Nu încercă să-l dea deoparte decât o dată de lângă fân.

— Armăsarul meu are același simț al posesiei ca și mine, observă Alec.

— Milord? întrebă nedumerit Donald.

— Nu contează, spuse lordul.

Zâmbea pentru că se gândea la Jamie. Apoi își aminti că părintele Murdock spusese că soția lui voia o încăpere proprie.

— Pe dracu, bombăni el. Iapa e mai deșteaptă ca stăpâna ei.

Nu avea de gând să lase lucrurile așa. Intenționa să-i spună vreo două. Singurul pat în care avea să doarmă era al lui. Desigur, nu avea să fie dur, pentru că nu voia să o vadă plângând din nou, însă urma să fie ferm. Și cu asta, basta, cum îi plăcea ei să spună.

Jamie habar nu avea câtă bătaie de cap îi provoca soțului ei. Abia își dăduse seama că o luase în direcția greșită. După ce schimbase câteva vorbe cu fierarul, decise să treacă și pe la familiile care locuiau în căsuțele înghesuite lângă zidul din spate.

— Sunt cu toții la masa de prânz, o înștiința fierarul.

— Henric, crezi că aș putea să arunc o privire în fiecare căsuță?

— Desigur, milady, aprobă meșteșugarul. Se vor simți onorați când le voi spune că vă interesați de ei.

Dură ceva până când Jamie urcă dealul abrupt. Se opri lângă zid să culeagă niște flori sălbatice cu miros dulce care creșteau pe lângă pietre, apoi își continuă drumul. I se păru că aude un sunet în spatele ei și se întoarse să dea binețe celui care se apropia.

Nu era nimeni și ajunse la concluzia că vântul îi juca feste. Se uită în căsuța tăietorului de lemne, merse până la tăbăcărie, care era ultima casă, însă, pe când arunca o privire înăuntru, se trezi împinsă puternic de la spate. Atacul neașteptat o surprinse în așa măsură, încât căzu în genunchi. Ușa se trânti, iar ea oftă nedumerită.

Nu erau ferestre în căsuță, așa că întunericul era de nepătruns Scoase o înjurătură nedemnă de o lady și începu să bâjbâie pe podeaua de pământ după florile ce-i scăpaseră din mână. Presupunea că ușa fusese închisă de vânt, iar ea pur și simplu nu avusese destul timp să se dea în lături.

Renunțând să mai caute florile în beznă, se ridică și își scutură rochia de țărână.

Dacă Alec ar fi văzut-o acum, ar fi gândit că era teribil de stângace, își zise. Încă nu-și dăduse seama că era în pericol. Începu să se îngrijoreze doar când simți mirosul de fum. Încercă să deschidă ușa, dar aceasta nu se clinti.

Atunci intră în panică. Bătu în ușă cu toată puterea, strigându-l pe Alec. Căsuța se prefăcea într-un infern. În mai puțin de un minut, întregul acoperiș era în flăcări.

Țipetele ei se transformară repede într-o tuse slabă. O bucată de lemn îi căzu la picioare. Jamie se îndepărtă de grindă, surprinsă că un lucru atât de ușor putea să fie acum așa de greu. Se uită fascinată la trandafirul roz cu coada lungă pe care îl ținea în mână, până când căldura începu să răsucească marginile petalelor catifelate.

Flăcările își croiau drum către ea. Coliba se umplea cu fum și îi era din ce în ce mai greu să se țină pe picioare. Se prăbuși, simțind că se sufocă. Își lipi fața de podea pentru a se răcori cât de cât. Refuza să creadă că urma să moară. Alec avea să ajungă la timp. Avea s-o salveze. Îi promisese ocrotirea lui.

„Doamne, te rog, fă-l să se grăbească! Nu îngădui ca el să rămână singur din nou. Are nevoie de mine. Încă trebuie să-mi spună că mă iubește", se gândi ea.

Unde naiba era? Dintr-odată, Jamie se înfurie. După ce o salva, avea de gând să-i țină o predică despre avantajele promptitudinii.

Doamne sfinte, o lua razna. Izbucnirea furioasă o secase de ultimul strop de putere. Închise ochii și începu să se roage.

Prin fuioarele de fum răzbătură strigătele îngrijorate ale lui Alec.

Schiță un zâmbet slab.

— Mulțumesc, îi șopti Creatorului.

Alec abia începuse să urce dealul când auzise țipetele și văzuse flăcările deasupra tăbăcăriei.

I se tăie respirația și o rupse la fugă. Era turbat de furie când îl prinse din urmă pe Gavin. *Știa* că ea era înăuntru. Știa.

El și Gavin ajunseră la căsuță în același timp. Amândoi văzură grinda de lemn proptită în ușă. Gavin dădu lemnul din drum în timp ce Alec smulse ușa din balamale și o azvârli la pământ.

Spaima îi dădea și mai multă putere. Și, când o văzu pe Jamie, era atât de furios, încât răcnetele lui aproape că doborâră pereții.

Până să se prăbușească zidurile, ea era deja în brațele lui, afară din căsuță. Alec îngenunche, protejând-o cu propriul trup, temându-se să respire până când nu era sigur că și ea respira. Tusea ei chinuită ar fi trebuit să-l încredințeze că soția lui era încă în viață, dar era încă prea îngrozit ca să gândească limpede.

Îi luă câteva minute bune să-și revină oarecum în fire. Gavin îngenunche lângă el.

— Alec, las-o să respire puțin, șopti tânărul, abia recunoscându-și vocea slabă.

Jamie deschise ochii și văzu chipul îngrijorat al lui Alec deasupra ei. Încercă să-i zâmbească printre genele umede. Și ochii lui erau încețoșați de lacrimi, observă ea când își mai reveni în simțiri.

Abia când întinse mâna să-i atingă fruntea, își dădu seama că încă ținea strâns în pumn una dintre florile ofilite. Dădu drumul florii și începu să îl mângâie pe frunte.

În același moment o dezmierdă și el.

— Ți-am promis că nu te voi părăsi, spuse Jamie răgușit.

— Nu am să te părăsesc niciodată, îi zise el.

Vocea lui semăna cu foșnetul frunzelor uscate peste care pășea cineva. Își zâmbiră.

— Ești bine acum, Jamie? N-ai pățit nimic?

Grija din ochii lui o uimi.

— Știam că o să mă salvezi.

— Cum ai fi putut să știi?

— Pentru că-ți pasă de mine, Alec Kincaid.

Îi imitase la perfecție accentul. Alec dădu din cap, mulțumit de răspunsul ei. Se ridică, ținând-o la piept. Observă mulțimea de soldați doar atunci când se întoarse să o ia la vale.

— Se simte destul de bine, având în vedere prin ce a trecut, le strigă el.

Jamie încercă să se desprindă ca să le facă oamenilor semn din cap, dar Alec o strânse mai tare, îmbrățișând-o ca un urs. Gestul lui o făcu să tușească. „*Bărbatul ăsta pur și simplu nu-și cunoaște propria putere*", se

gândi ea încântată. O treceau fiorii când era în brațele lui. Cât așteptase să vină el să o salveze, îl auzise strigându-i numele. Se îndrăgostea de ea, puțin câte puțin, chiar dacă o recunoștea sau nu. Acest gând o făcu să uite că fusese cât pe ce să moară.

— Ți-a luat ceva până ai venit după mine, Kincaid, îl mustră ea.

— Pe naiba, o contrazise el cu un zâmbet. Am fugit ca apucatul.

— Până la urmă tot însemn ceva pentru tine, nu-i așa?

El nu-i răspunse până când nu ajunseră la porțile castelului.

— Desigur.

După un minut care trecu destul de încet, își dădu seama că el nu avea de gând să-i spună mai mult, dar, în ciuda acestui fapt, era extrem de mulțumită de el. *Bucățică după bucățică*, își aminti. Așa i se lăudase părintelui Murdock că ar putea mânca un urs uriaș, și așa avea de gând să-l cucerească pe Alec Kincaid.

Râse din nou, dar de data aceasta de prostia ei. De ce îi luase atât de mult timp să-și dea seama că avea nevoie de dragoste în aceeași măsură ca el?

— Cum poți să râzi, Lady Kincaid? o întrebă Gavin, care le deschisese porțile și apoi îi urmase înăuntru. Eu încă tremur de furie.

— Râdeam pentru că mi-am dat seama de ceva foarte important, îi răspunse Jamie. Nu va fi o mușcătură după alta, ci un sărut după altul. Este o mare diferență. Și asta e singura explicație pe care ți-o voi da.

— Fumul i-a afectat în mod evident judecata, interveni Alec, clătinând din cap.

— De ce ești atât de supărat, Gavin? îl întrebă Jamie privindu-l peste umărul soțului ei. Nu poți să crezi că toate astea sunt din vina mea, nu-i așa?

Înainte ca tânărul să răspundă, ea se întoarse către Alec:

— Bărbate, vântul a fost de vină. A fost atât de puternic, încât a închis ușa drept în spatele meu. A fost o rafală pe cinste, urmă ea în timp ce amândoi bărbații o scrutau neîncrezători. Și șuieratul vântului era straniu. Parcă ar fi râs de mine cineva. Alec, de ce mă privești așa? Nu mă crezi?

— Ba da.

— Știm că nu a fost vina domniei tale, milady, o asigură Gavin. Ușa era…

Nu termină explicația când văzu că Alec îi făcea semn.

— Ce s-a întâmplat cu ușa, Gavin?

— Înțepenită. Era înțepenită, bâigui el.

— Da, cu siguranță.

— Gavin, du-te și poruncește să i se pregătească baia lui Jamie. Apoi întoarce-te pe deal și ia-i la întrebări pe servitori. Cu siguranță că unul dintre ei ne va ajuta să înțelegem ce s-a întâmplat.

Alec o duse pe Jamie în brațe după paravan și o puse încet pe pat,

ordonându-i:

— După ce faci baie, o să stai în pat tot restul zilei.

— De ce?

— Cum de ce, Jamie? Pentru că trebuie să te refaci.

— M-am refăcut deja, îl contrazise Jamie.

Alec scutură din cap dezaprobator.

— Ar trebui să plângi acum, fetițo, nu să-mi zâmbești așa duios. Nu ți-ai dat seama cât de firavă ești?

— Trebuie să stau în pat pentru că sunt… firavă. Alec, nu are nici o noimă!

Stătea acolo, pe marginea patului, cu fața mânjită de funingine, cu părul încâlcit, cu mâinile murdare de praf și împreunate cu sfială în poală, dar lui i se părea superbă. Servitorii intrară în cameră cărând găleți cu apă. Jamie îi salută pe fiecare prietenește. Nu numai că își aminti numele lor, ci și numele soților și copiilor. Alec era impresionat de memoria ei remarcabilă. Când întrebă fiecare femeie despre rudele ei, îi dădea de înțeles cât de mult o prețuia. Femeile, observă el, o salutau pe Jamie cu tot atât de multă afecțiune. Chiar și Hessie cea posacă, bucătăreasa-șefă, îi zâmbea stăpânei.

— Credeți că veți fi în stare să-i îndrumați pe bărbați la treburile… din bucătărie? întrebă ea cu timiditate.

Jamie continua să zâmbească.

— Hessie a văzut gaura, șopti ea. Și nu am de gând să amân treaba. Voi…

— O să mă ocup eu de asta, o anunță Alec.

— Chiar așa?

Părea foarte mulțumită de el. Apoi se întrebă dacă nu ăsta fusese scopul ei în tot acest timp.

— Angus poate îndruma soldații după ce *eu* îi voi spune ce trebuie să facă.

Alec pusese accentul pe „eu” în afirmația sa, dar zâmbetul lui Jamie îi dezvălui convingerea că lucrurile aveau să se petreacă după bunul ei plac.

— Gaura va fi astupată cu scânduri până când vom termina sala.

— Sala? Nu înțeleg, mărturisi Jamie.

— Nu vreau să se intre în bucătărie direct din sală. Fumul de la gătit va fi de nesuportat până la ora prânzului. Vom construi un pasaj acoperit între cele două clădiri. Mulțumită?

Observându-i privirea bănuitoare, intui că nu era mulțumită pe deplin.

— Ce lungime va avea acest pasaj?

— Nu foarte mare, se surprinse Alec promițând.

Acum ea dădu din cap satisfăcută.

— Acolo, Hessie, spuse ea. Ți-am zis că Alec își va da seama cât de

bună este această schimbare.

Observă că soțul ei se încruntă și se grăbi să adauge:

— Întregul clan este important pentru el.

Se întoarse către Alec să-i explice:

— I-am spus lui Hessie că, după tine, soldații și servitorii tăi merită să fie tratați la fel.

— Așa este, recunoscu el. Nu ar fi trebuit să-i spui lui Hessie, urmă, dând din cap aprobator către servitoare. Știe bine cât prețuiește.

Servitoarea își scoase imediat pieptul înainte cu mândrie, apoi făcu o plecăciune în fața lordului și se grăbi să plece.

— Nevastă, fă baie acum înainte ca vântul să-ți prefacă apa în gheață, o îndemnă.

Alec continua să zâmbească, dar, când trecu de cealaltă parte a paravanului, încetă să se mai prefacă. Începu să se plimbe încoace și încolo prin fața căminului în timp ce se gândea cine săvârșise acea faptă mârșavă. Cineva chiar încercase să o omoare pe scumpa lui Jamie. Dacă nu ar fi ajuns acolo la timp… Dacă ar fi stat la grajduri doar câteva minute mai mult…

— Alec? Nimeni nu a văzut nimic.

Se opri brusc atunci când Gavin îi strigă.

— Vorbește mai încet. Nu vreau ca Jamie să audă nici un cuvințel din această discuție.

— Deja aude, strigă ea din spatele paravanului.

Alec lăsă să se vadă exasperarea care îl cuprinsese, apoi îi făcu semn lui Gavin să se apropie.

— Jamie, nu mai trage cu urechea!

— Nu mă pot abține. Alec, ai observat completa lipsă de intimitate de aici? L-am întrebat pe părintele Murdock dacă aș putea să duc lucrurile noastre într-una din odăile de sus. Ți-a pomenit cumva de această rugăminte?

— Ar fi trebuit să mă întrebi pe mine.

— Ai fost ocupat.

— Cu siguranță nu pare ca și cum abia ar fi scăpat dintr-un incendiu, nu-i așa Gavin?

— E mult mai puternică decât credem noi, îi spuse tânărul. La urma urmei, părintele Murdock s-ar putea să aibă dreptate.

Gavin vorbise până atunci în șoaptă ca să nu-l audă stăpâna lui. Cu toate acestea, degeaba încercase să se ferească.

— Sigur că părintele Murdock are dreptate, Gavin, se auzi vocea ei cântată. Este slujitorul Domnului, în caz că ai uitat.

— Jamie!

— Alec, promit să nu vă mai ascult discuția de îndată ce-mi dai un răspuns. Rugămintea mea este de bun-simț. Ne putem muta la etaj înainte să…

— Noi?

— Cum? Da, bineînțeles!

Alec zâmbi larg. Iată că în cele din urmă nu voia să se mute singură la etaj. Se îmbărbăta cu ideea că n-o crezuse niciodată în stare să revendice o încăpere numai pentru ea. Totuși, Jamie nu-i explicase cum se cuvine ce plănuia.

— Mâine ne vom muta sus, îi strigă el.

— Mulțumesc, Alec.

— O soție nu-i mulțumește soțului ei. Acum, fă baie fără să mă întrerupi din nou, îi porunci Alec pe cel mai sever ton posibil.

Râsetele lui Jamie îi dădură însă de înțeles că nu fusese destul de aspru, așa că umerii i se lăsară de dezamăgire.

— Spune-mi ce ai aflat, îi ceru lui Gavin, rezemându-se de cămin.

— Henric a discutat îndelung cu Jamie, apoi s-a întors la treburile lui. După cum știi, auzul fierarului nostru nu este tocmai bun. A zis că stătea aplecat peste masa lui de lucru și nu a observat pe nimeni venind sau plecând. I-am întrebat și pe ceilalți.

— Și?

Gavin scutură din cap.

— Erau cu toții plecați la masa de prânz.

— Cineva trebuie să fi văzut…

— Alec, dealul era părăsit, îl întrerupse Gavin. De ce nu vrei să-i spui lui Jamie?

— Nu vreau să se îngrijoreze, recunoscu Alec.

— Trebuie să fie cu ochii în patru.

— Nu, vom fi noi cu ochii în patru pentru ea. Îi vom spune după ce vom afla cine a fost. Nu va mai rămâne niciodată singură. Când eu n-o să-i pot sta alături, tu sau Marcus veți fi lângă ea.

Gavin îl aprobă.

— Dar nu vreau nici să se sperie. A ajuns să însemne foarte mult pentru mine, recunoscu el. Nu-mi vine să cred că cineva a putut să facă o asemenea ticăloșie.

— Este unul dintre ai noștri, și când îl voi găsi…

Vocea lui Jamie ajunse până la cei doi. Cânta o baladă englezească destul de deocheată, ceea ce îi făcu să zâmbească și să ridice din sprâncene în semn de apreciere.

— Se poartă de parcă nu a avut loc nimic ieșit din comun, remarcă Alec, nedumerit de atitudinea ei ciudată.

— Înțeleg de ce vrea o odaie la etaj, spuse Gavin. Ăsta-i adevărul, milord. Se aude fiecare sunet, oricât de slab ar fi.

Alec încuviință gânditor.

— Ține-i pe toți departe de sală, îi porunci el, plecând de lângă cămin.

— Unde te duci?

— La culcare.

— La culcare, repetă Gavin neîncrezător. Nici nu e încă ora prânzului.

Alec se întoarse și îi aruncă o privire exasperată.

— Ai grijă să nu mă deranjeze nimeni.

Gavin înțelese în sfârșit. Soldatul zâmbi larg în timp ce se îndrepta spre intrare. Intenția lui era să stea de pază în fața ușilor duble.

— Să te odihnești bine, Alec, strigă el, fără să-și ascundă râsul.

Jamie tocmai își terminase baia și se ridicase în picioare în cadă în momentul în care Alec apăru de după paravan. De îndată ce îl văzu, icni și se așeză înapoi. Își ridică genunchii la piept și se aplecă în față, încercând să-și acopere sânii.

— Sunt dezbrăcată, îl informă ea.

El nu se opri din mers, ci veni lângă ea și o înșfăcă în brațe, înainte să-l poată întreba ce Dumnezeu făcea, o și întinsese pe pat. Nu avu timp nici măcar să roșească. Alec îi prinse mâinile deasupra capului și o acoperi cu trupul său.

Nu o sărută, dar părea mulțumit să-i zâmbească larg cu expresia lui de ticălos pe față. Îi încălzea sânii cu pieptul lui gol și coapsele cu picioarele lui musculoase, iar ea își tot freca degetele de la picioare de gambele lui goale.

Își dăduse cizmele jos. Mintea ei începoșată înțelese atât asta, cât și faptul că Alec voia să facă dragoste cu ea.

— Te gândești la ce mă gândesc și eu?

— Îmi porți tartanul acum. La asta mă gândesc.

— Nu sunt îmbrăcată cu nimic, îi șopti ea.

— Ba da, ești. Ai pe spate pătura ecosez și eu îți acopăr partea din față cu tartanul meu, așa că îmi porți tartanul.

Nu găsea nici o hibă în raționamentul lui.

— Așa vrei să mă odihnesc, bărbate? îl întrebă ea cu ironie în glas.

— Te vei odihni, o liniști el.

— Nu sunt deloc obosită.

— Vei fi.

O împinse ușor, îi desfăcu picioarele și se puse între coapsele ei.

— Vei fi foarte obosită când o să termin cu tine. Îți promit.

Ei i se părea puțin prea arogant. Își eliberă mâinile din strânsoarea destul de lejeră și le puse în jurul gâtului lui.

— Vei fi la fel de obosit, bărbate, când voi isprăvi cu tine. Îți promit.

El schiță un zâmbet, dar pasiunea lui Jamie îl copleșea deja. Ochii ei se făcură de un violet intens. Tânăra femeie își mișca mereu picioarele, lipindu-se de el. Când își schimbă poziția ca să-l poată îmbrățișa mai intim, el gemu de dorință.

Alec o mușcă ușor de buze ca să o înnebunească, apoi îi trase ușor buza inferioară în gura lui. Ea oftă, spunându-i fără cuvinte cât de

mult îi plăcea. Îi luă fața în mâini ca să o țină locului în timp ce el se înfrupta din gura ei.

Avea să facă dragoste cu ea încet, indiferent cât de mult îl provoca.

Buzele ei erau incredibil de moi, de ascultătoare, și atunci când în cele din urmă limba lui se cufundă adânc în gura ei caldă, ea începu să geamă încet și provocator. El o mângâie, o răvăși, îi oferi și îi luă, până când Jamie îl trase de păr, dorind și mai mult. Sunetele pe care le scotea îl făcură să-și uite intențiile bune. Mișcările limbii lui în gura ei îi dădeau curaj. Îi depuse sărutări umede și calde pe gât, ceea ce o făcu să se înfioare. Ea îi mângâie umerii, spatele și fesele, făcându-l să tremure de plăcere.

Îl ajută să se dezbrace, apoi îl împinse pe spate și se așeză deasupra lui.

Alec îi prinse picioarele între ale lui imediat ce Jamie începu să se frece de el.

Ea se sprijini în coate, tremurând din nou când văzu dorința fierbinte din ochii lui.

— Vreau să te ating așa cum mă atingi tu, șopti ea. Te rog, Alec, corpul tău îmi aparține în aceeași măsură în care îți aparține și al meu, nu-i așa?

El era întru totul de acord, însă nu-i putea confirma spusele cu voce tare. Dându-și seama că primise încuviințarea lui, Jamie îl privi cu un licăr de satisfacție în ochi. Alec îi înțelese intenția atunci când ea își lăsă capul în jos și dezlănțui o ploaie de sărutări pe pieptul lui, făcându-l să șuiere uimit când limba ei îi trasă un cerc în jurul sfârcului drept. Degetele ei erau magice, dogoritoare. Și gura ei… O, Doamne, gura ei îl făcea să uite că respiră. Se îndreptă din ce în ce mai jos, mai jos, și mai jos, până ajunse la obiectul dorinței ei. Când încercă să o oprească, ea îl mușcă de interiorul coapsei. Atunci mâinile îi căzură în lături în semn de extaz și predare totală. La început se dovedi neîndemânatică, dar entuziasmul îi făcea inocența și mai excitantă. Și, când în cele din urmă îi luă mădularul în gură, Alec închise ochii și se lăsă mistuit de focul ei, pendulând între agonie și extaz. Abia atunci când își dădu seama că era aproape gata să își verse sămânța, preluă controlul. Știa că nu era foarte blând, însă nevoia lui de a o umple pe de-a-ntregul, de a încerca să o satisfacă pe ea prima, îl făcea și mai dur.

Nu părea să o deranjeze, ba dimpotrivă. Își înfipse unghiile în spatele lui și se arcui atât de tare, încât membrul lui se implântă în ea pe dată. Rostogolindu-se, ajunseră acum pe o parte, față în față, fiecare sorbind pasiunea din ochii celuilalt.

Respirația le era superficială, iar pielea le lucea de sudoare. Parfumul minunat al iubirii umplea aerul dintre ei.

— Îmi place gustul, șopti ea. Ți-a plăcut…

— O, Doamne, da, mi-a plăcut… gemu el ușor când ea își puse

piciorul peste șoldul lui. Nu te mișca, nu încă… nu…

Vru să-i spună că încercase să nu se miște, dar era atât de bine când o făcea, încât nu se putea abține. Mâna lui se mută între corpurile lor împreunate și o atinse exact unde avea ea cea mai mare nevoie.

Începură să se miște în același ritm. Împreunarea lor fu sălbatică, primitivă, copleșitoare. Și plină de iubire.

Alec nu avu puterea să mai aștepte. O simți strângându-l mai tare odată cu primele spasme ale plăcerii și imediat își vărsă sămânța înlăuntrul ei. Îi luă mult timp până să se poată mișca. Apoi se rostogoli din nou pe spate, ținând-o lipită de el. Spera din tot sufletul să nu o fi omorât din atâta pasiune. Zâmbi la gândul acesta oarecum arogant și recunoscu că soția lui desfrânată fusese cât pe ce să-l ucidă.

Vru să-i spună cât de mulțumit era de ea, dorind să-i audă cuvintele de laudă. Nu, decise el. Voia mai mult decât atât, mai mult decât cuvinte frumoase. Era timpul ca femeiușcă asta să-și dea seama exact care era datoria ei. Cu toate acestea, nu el trebuia să-i explice. Voia ca ea să înțeleagă fără să i se spună: era de datoria ei să-l iubească.

Când pricepu, se cutremură: se îndrăgostise deja de Jamie. Pentru numele lui Dumnezeu, cum de se întâmplase așa ceva? Era femeia cea mai încăpățânată, îndărătnică și nerezonabilă pe care o întâlnise vreodată. Nimeni altcineva nu și-ar fi dorit-o, își spuse. Apoi zâmbi, recunoscând că mințise. Ba da, ar fi dorit-o cu toții, dar ea îi aparținea lui.

Oftând resemnat, închise ochii și o îmbrățișă puternic. Încă îi auzea respirația neregulată și îi simțea inima bătând în același ritm cu a lui. Și pasiunea ei îi aparținea, se gândi el.

Și inima lui îi aparținea ei. Seniorul căscă zgomotos. Se gândi că nu avea să-și revină niciodată din această boală stranie.

Soția lui blândă și firavă avea nevoie de odihnă, decise el căscând din nou. Avea să rămână cu ea doar un minut sau două, până când se asigura că adormise.

Acesta fu ultimul său gând înainte de a începe să sforăie.

Acum știe că cineva a încercat să-i omoare soția. Până la căderea nopții, toată lumea va fi auzit vestea.

Va fi bine păzită. Va face tot posibilul s-o ocrotească.

Nu înțelege că ea nu trebuia să moară încă. Sunt mult mai vicleană decât el, dar aș vrea să mă pot lăuda cu iscusința mea. Nu îndrăznesc, desigur, și, prin urmare, trebuie să-i las pe toți să creadă că au intervenit la timp. O, am știut că va fi salvată. Focul nu ar fi rămas neobservat. Știam asta.

Vreau să-l văd suferind, nu îngrijorându-se. Nu voi săvârși omorul până mâine… poate poimâine, dacă îmi pot ține pofta în frâu.

Încă îl pot auzi țipând. Îi striga numele. Cred că a început să o iubească. Această lecție va fi mai plăcută pentru mine dacă o iubește cu adevărat…

Vreau să pun mâna pe ea când va trage să moară.

CAPITOLUL 14

Jamie îl sperie pe Gavin când veni în spatele lui și îl bătu ușor pe umăr. Nu o auzise apropiindu-se. Se întoarse să-și vadă adversarul, apoi se relaxă când își zări stăpâna. Avea o pereche de pantofi în mână. El se uită lung la ei, simțindu-se jenat, apoi recunoscu:

— Nu te-am auzit când te apropiai.

— N-am vrut să te sperii. Și vorbește mai încet, Gavin. Alec trage un pui de somn.

— Kincaid?

— Te rog, Gavin, nu vorbi așa de tare. Și nu te mai mira atât. Și Alec e om. N-ar dormi așa profund dacă n-ar avea nevoie de odihnă, nu?

Tânărul scutură din cap. Se străduia din răsputeri să nu râdă cu gura până la urechi. Kincaid nu păruse deloc obosit ultima oară când îl văzuse. Se ducea la culcare, dar Gavin știa că nu intenționa să doarmă.

Doamne, de abia aștepta să-i întindă o cursă.

Jamie îl luă de braț ca să se sprijine în timp ce-și punea pantofii în picioare.

— O s-o rog pe Hessie să facem curat în dormitor acum.

Îi dădu drumul, își netezi fustele și încercă să-l ocolească, dar Gavin se mișcă repede ca să-i bareze drumul.

— Trimit unul din oameni s-o cheme.

— O să-mi facă bine plimbarea.

— Păstrează-ți energia pentru curățenie, o sfătui el.

— Bine, Gavin, îi dădu dreptate Jamie, gândindu-se să-l liniștească.

Părea îngrijorat. Se uită nedumerită la el.

— Te simți bine? Te porți foarte straniu.

O lăsă să-i pună dosul palmei pe frunte înainte să-i răspundă.

— Jamie, mă simt bine. Du-te și apucă-te de treabă.

Se mai uită lung la el înainte să se întoarcă și să urce scările. Gavin era chiar în spatele ei. Nu aduse vorba despre asta până când ajunse la a treia ușă. Atunci se răsuci din nou spre el.

Gavin începu să dea explicații înainte să pună ea întrebarea.

— Mă gândeam să-ți dau o mână de ajutor dacă ai nevoie să muți ceva.

— Ce drăguț din partea ta, Gavin! exclamă ea zâmbindu-i șăgalnic. Părintele Murdock m-a ajutat deja să mut un dulap și o să am suficient

spațiu când ajung lucrurile mele.

— Milady, lucrurile domniei tale au ajuns deja, își aminti deodată Gavin. În această dimineață. Să le spun oamenilor să aducă bagajele din curte?

— Te rog. Ai văzut cumva… un scaun printre lucrurile din căruță?

— Nu era o căruță, o lămuri tânărul. O căruță nu poate urca o pantă așa abruptă. Erau patru cai de povară, continuă el când îi observă dezamăgirea. Încărcați cu toate cele, milady, și da, am văzut ceva ciudat…

— Scaunul meu… îl întrerupse ea, frecându-și mâinile. Crezi că e ciudat din cauza picioarelor, dar se leagănă înainte și înapoi. A aparținut mamei mele. Tatei îi plăcea să stea în el în fiecare seară și a fost foarte drăguț din partea lui că mi l-a lăsat.

— Un scaun care se leagănă, milady?

— Știu, spuse ea oftând. Mă tem că n-o să fie apreciat aici. Însă era al mamei și îl voi păstra până pun mâinile pe piept. Va fi transmis din generație în generație.

Gavin se întrebă ce prostănac născocise așa ceva, însă își ținu gândurile pentru el.

O așteptă să șteargă praful, apoi o însoți la etaj să se asigure că acolo nu era nimeni care să o atace pe neașteptate. Marcus tocmai intra când Gavin începea să coboare scările.

— Marcus, trebuie să vorbim ceva, îi zise el.

— Ce e, Gavin?

Comandantul-adjunct nu începu să dea explicații până când nu ajunse cu Marcus, în holul principal. De unde stăteau, Gavin putea să stea cu ochii pe ușa de deasupra scărilor. Nimeni nu putea să intre sau să iasă fără să observe el.

— Vreau doi soldați sub fereastră.

— Care fereastră?

— Jamie trebăluiește în prima cameră de sus. Pune doi soldați lângă ușă și doi sub fereastră.

— Le spun de ce? se încruntă Marcus.

— Bineînțeles. Își apără stăpâna, izbucni Gavin.

— Gavin, ce încerci să-mi spui? îl întrebă celălalt, pierzându-și răbdarea.

— N-ai auzit?

— Ce anume?

Gavin oftă, apoi îi vorbi despre tragedia care fusese cât pe ce să se petreacă.

— Cineva a închis-o acolo. Eu sunt cel care a scos grinda din ușă, îi zise el, umflându-se în pene. Și nu-mi venea să cred.

— Cine să fi făcut așa ceva?

— Nimeni n-a fost văzut în preajmă. Și Alec vrea să fim amândoi cu

ochii-n patru.

— A pomenit numele meu? întrebă Marcus neîncrezător.

— Da, îți prețuiește loialitatea. Te îndoiești de asta?

Marcus scutură din cap.

— Nu i-am dat motive să mi-o pună la îndoială, însă mi-am exprimat nemulțumirea față de căsătoria lui, fie ea de convenienţa sau nu.

— Îți insulți lordul dacă ai impresia…

— Nu, ripostă Marcus. Chiar dimpotrivă. Gavin, îmi arată că mă prețuiește, iar eu sunt… măgulit de încrederea lui în mine.

Gavin râse cu gura până la urechi.

— N-ai mai vorbit niciodată cu atâta înflăcărare, iar eu îmi bat joc de tine. Prietene, nu te supăra, dar te-ai înroșit ca un rac.

Marcus nu se mai uită urât la el când Gavin îi dădu una peste umăr. Chiar reuși să zâmbească, lucru rar la el.

Amândoi redeveniră serioși atunci când li se alătură seniorul. Alec nu părea să aibă chef de sporovăială.

— Unde mi-e nevasta?

Strigase cu atâta putere, încât Gavin fu sigur că soldații care se antrenau în curte îl auziseră.

— E în capătul scărilor, în camera din spate, îl lămuri el.

— E singură?

— Am verificat încăperea, spuse repede Gavin. Nimeni nu poate intra sau ieși fără să-l văd, adăugă el.

Alec aprobă din cap.

— Vreau să stați amândoi cu ea până mă întorc, le porunci el. Să nu facă un pas dacă nu sunteți unul în fața ei și altul în spate. Ați priceput?

Gavin și Marcus încuviințară.

— O să se întrebe de ce, spuse Marcus. Alec, e englezoaică, nu e proastă.

Tonul lui glumeț îl surprinse pe Gavin mai mult decât pe Alec.

— Da, se va întreba de ce.

— Atunci las-o să se întrebe, izbucni Alec. Spune-i că așa am poruncit. Fir-ar să fie, oricum, n-ar trebui să trebăluiască.

— Ea a vrut, zise Gavin. Mi-am dat seama că voia să-și mai consume din energie. Cred că are ceva din puterea ta. Arăți istovit, nu te supăra. Ai nevoie de un somn mai odihnitor, milord?

— S-a odihnit? interveni Marcus, circumspect.

— Amuzamentul vostru îmi displace, mormăi seniorul. Și dacă-mi mai zâmbiți așa, vă jur pe ce-am mai sfânt că vă calc în picioare. După ce termin, vă promit că veți dormi al naibii de mult.

Amenințându-i, se bucură de respectul pe care și-l dorea.

— O să stau de vorbă cu Angus, zise el peste umăr. Mă întorc

degrabă.

Dispoziția lui Alec era la fel de furtunoasă ca vântul ce se întețea pe când se îndrepta spre casa lui Angus. Țipetele pe care le auzi când ajunse îi dădură de înțeles că nici soldatul său credincios nu era în toane prea bune. Elizabeth deschise ușa. Îi zâmbi larg lordului, sugerând astfel că nu o supărau deloc răcnetele soțului ei.

— Și tu arăți stoarsă de puteri, Elizabeth, căci doar trăiești cu un sălbatic, îi spuse Alec pe când intra.

— Soția ta mi-a zis că nu-mi va fi ușor să-l fac pe Angus să se odihnească. A avut dreptate, Angus chiar s-a prefăcut într-o fiară. Mi-e tare greu să-l iubesc, adăugă ea pe un ton ridicat ca s-o audă soțul ei, însă, odată ce îi scot firele de la piept, n-o să se mai plângă atâta.

— Nu mai vorbi așa de necuviincios despre mine! strigă Angus din pat. Lordul a venit să mă vadă, nevastă. N-are chef să audă o muiere văicărindu-se.

Elizabeth se uită exasperată la Alec, înainte să se rățoiască la soțul ei.

— Să-i ofer niște vin? îl întrebă ea.

Angus o privi cu țâfnă, apoi aprobă.

— Și mie mi-ar prinde bine puțin.

Prefăcându-se că nu-i auzise sugestia, Elizabeth îi turnă oaspetelui un pocal cu vin rubiniu și îi dădu soțului ei o cană cu apă. Alec nu ar fi fost surprins dacă Angus se punea pe cârcotit.

— Vă las să vorbiți, zise ea.

Făcu o plecăciune în fața lui Alec și porni spre ușă.

— Elizabeth, vino aici înainte să pleci! îi porunci Angus.

Alec se sprijini de tocul ferestrei și se uită cum frumușica soție a lui Angus se grăbea să ajungă la căpătâiul soțului său. O văzu pe Elizabeth înroșindu-se și înțelese de ce se rușina când Angus întinse mâna sănătoasă, o apucă de ceafă și o trase înspre el. O sărută îndelung și pasional. Îi șopti ceva la ureche când își îndreptă umerii, apoi o bătu pe spate. Apoi Elizabeth o zbughi pe ușă.

— E o femeie bună, spuse Angus oftând din greu.

Aruncă apa din cană pe podeaua nepardosită, apoi se ridică din pat să caute carafa cu vin.

— A luat-o cu ea, îi zise râzând Alec. Femeia te știe mai bine decât crezi.

Angus părea mulțumit de această afirmație. Îi făcu semn lui Alec să împartă din vin cu el și, când lordul se conformă, trase o dușcă pe cinste.

— Doamne, ce gust bun! Soția ta i-a spus lui Elizabeth să nu-mi dea vin până nu-mi scot firele. Dumnezeu știe de ce ar spune ceva atât de oribil. Însă Elizabeth se supune oricărei porunci. Sunt condamnat la nefericire cu astea două care mă bat la cap, Alec. Ar fi trebuit să mă lași

să mor, omule, și să mă cruți de așa niște…

— Îngeri?

Angus încuviință.

— Voiai să vorbești ceva anume cu mine, sau doar să vezi în ce stare jalnică sunt?

— Angus, închide ușa, îi ceru Alec. Nu vreau să audă nimeni ce vorbim. Prietene, am nevoie de informații și de un sfat.

Angus închise ușa cu piciorul.

— Îmi dau seama că e ceva grav. Pari foarte supărat.

Alec îi istorisi ce se întâmplase cu Jamie. Își încheie povestea zicându-i că Jamie nu-și dăduse seama că cineva încercase să o omoare. Cei doi bărbați discutară despre paza suplimentară de care era nevoie până era prins făptașul. Deși Angus nu era deloc bătrân, avea totuși cu trei primăveri mai mult decât lordul și, după Alec, era cu trei primăveri mai înțelept.

Angus se așeză pe scaun și își puse picioarele pe saltea, împreună, se concentrară să alcătuiască planurile de pază.

Când Alec începu să se învârtă prin cameră, Angus știa că mai aveau de discutat. Aștepta ca lordul lui să continue, însă trecură minute lungi până ca acesta să se întoarcă spre el.

— Angus, vreau să-mi spui tot ce-ți amintești despre Helena. Erai aici cu Marcus și Gavin în puținul timp cât am fost însurat cu ea. Cum eram mai tot timpul plecat…

— Îndeplineai poruncile regelui în cea mai mare parte a timpului, încuviință Angus. Alec, îți dai seama că asta e prima dată după înmormântare că îi rostești numele?

— Vreau să uit, îi mărturisi Alec. Însă mereu…

Se opri la jumătatea propoziției, scuturâ din cap, iar apoi îi ceru din nou lui Angus să-i spună ce știa despre Helena. Petrecu jumătate de oră punându-i întrebări omului său de încredere. Nu se simțea mai binedispus după ce plecă de la Angus. Elizabeth stătuse în dreptul ușii. Alec îi făcu cu ochiul înainte să plece, iar femeia roși din nou.

Aproape ajunsese pe culmea dealului când o văzu pe Jamie la fereastră, la al doilea nivel. Dacă s-ar fi întors un pic la stânga, l-ar fi zărit, însă tânăra femeie se uita la cei doi soldați sprijiniți de zidul de piatră de dedesubt.

Zâmbea. Alec se simți imediat mai bine. Doamne, ce încântătoare era! Parcă era și mai frumoasă cu părul strâns în coc. Câțiva cârlionți lungi îi încadrau fața. Era murdară pe nas și pe frunte. Trebuia să mai facă o baie înainte de lăsarea serii, hotărî el înveselit. Jamie asculta cu multă atenție ce spunea unul din soldați.

Pe când Alec o urmărea cu privirea, își sprijini coatele de pervaz și se aplecă. El își dădu seama că era amuzată de povestea istorisită de un soldat prietenului său.

Își continuă drumul, apoi se opri brusc când își dădu seama că oamenii lui vorbeau în gaelică. Și Jamie înțelegea fiecare afurisit de cuvânt.

Era prea mirat ca să se supere pe ea. Apoi auzi ultimele cuvinte ale unei glume vechi pe care i-o spunea soldatul tovarășului său despre un războinic scoțian care găsise o femeie dezbrăcată, întinsă în mijlocul drumului. Cum le stătea în obicei bărbaților, războinicul se năpustise asupra ei și își făcuse mendrele cu ea.

Soldatul tânăr pufni apreciativ înainte ca prietenul său să continue povestea. Se părea că un alt războinic scoțian ajunsese la locul incidentului și își luase prietenul peste picior, spunându-i că femeia era evident moartă și, Doamne apără-mă, doar un păgân bolnav la cap și-ar dori să facă dragoste cu o moartă!

Jamie își dusese mâinile la gură ca să nu râdă. Și ochii îi sclipeau de încântare. Aștepta cu înfrigurare poanta.

Alec era curios să-i vadă reacția.

— Moartă? strigă soldatul. Credeam că-i englezoaică.

Lui Jamie îi pieri atunci zâmbetul de pe față. Dispăru de la fereastră pe când cei doi soldați continuară să hohotească. Însă Alec o văzu din nou cu o găleată de apă în mâini. Se abținu să nu râdă când o zări cum se chinuia să țină în mâini acea greutate mult prea mare pentru ea. Nu-și avertiză oamenii. Jamie ochi bine, apoi zâmbi victorioasă când apa cu săpun se revărsă asupra victimelor ei.

— Rogu-vă, iertați-mă, le zise celor doi după ce terminară potopul de înjurături și își ridicară privirile. Habar n-aveam că erați acolo, minți ea cu nerușinare.

— E Lady Kincaid, îi spuse un soldat celuilalt, cu respirația întretăiată.

Amândoi se simțeau cuprinși de remușcări pentru că țipaseră, își cerură scuze. Pe când trecură în grabă pe lângă Alec, acesta îi auzi bucurându-se că stăpâna lor nu înțelegea gaelică, altfel ar fi fost jignită de remarcile lor vulgare.

Dar înțelesese. Alec râse atunci din toată inima, ceea ce atrase atenția soției lui.

— Ești binedispus, bărbate, îi strigă ea. Te simți odihnit?

Trebuia să-i mărturisească faptul că dormise. Alec se opri din râs. Hotărând că și el putea juca acel joc al amăgirii, se gândea deja la observațiile pe care avea să le facă - evident în gaelică - doar ca s-o scoată din sărite. Ea nu ar fi putut să riposteze, căci altfel ar fi recunoscut că stăpânea această limbă.

Avea să folosească propriile ei arme pentru a o învinge. Abia aștepta să o jignească, întrucât era de-a dreptul încântătoare când se enerva. Iar el era bărbatul perfect care să o scoată din sărite.

Era plină de surprize, prefăcându-se că nu înțelege gaelică de câte

ori se vorbea în prezența ei. La naiba, își instruise oamenii să-i învețe mai bine limba ca să-i facă acomodarea mai ușoară. Alec se gândi că, dacă nu era atent, până la iarnă avea să-și găsească toți supușii îmbrăcați în port englezesc.

Ideea îl făcu să se înfioare.

— Ei bine, de ce râdeai? îl întrebă Jamie din nou, aplecându-se și mai mult pe fereastră.

— Ai grijă ce faci, îi strigă el. O să cazi în cap, femeie fără minte ce ești!

Ea se dădu puțin în spate.

— Îți mulțumesc pentru grijă, soțul meu scump. Acum îmi spui de ce râdeai?

Alec îi povesti ce auzise, doar ca să o întărâte, însă Jamie nu-l lăsă să termine bancul.

— Am mai auzit gluma asta. Femeia nu era moartă, adăugă ea, ci doar scoțiană.

Plecă de la fereastră fără să aștepte riposta lui Alec. Se întâlniră în capul scărilor.

— Ce-i cu toate astea aici? întrebă el cu capsa pusă.

Între ei erau numai maldăre de lucruri. În vârful grămezii se afla un scaun ciudat, mare cât doi oameni voinici.

— Sunt lucrurile mele, îl înștiința Jamie. Unele o să fie în odaia noastră, iar restul în sala cea mare.

— Nu-mi place dezordinea, îi spuse răspicat Alec.

Se aplecă, luă o tapiserie și o ținu în sus ca să vadă modelul. Jamie își ocoli lucrurile și o smulse din mâinile lui.

— Nu te încrunta așa, bărbate, îi zise pe șoptite, căci Gavin și Marcus se uitau la ei. Mă gândeam să punem tapiseria asta deasupra căminului, continuă ea.

— Ce naiba e? mormăi el. Nu pricep…

— Te uiți pe dos.

Jamie se îndreptă grăbită spre Gavin și îi dădu tapiseria.

— Atârnă asta - cât de drept poți, te rog. Și Gavin, nu te uita când o așezi. Vreau să fii surprins.

— Milady, ai făcut asta cu mâinile domniei tale? o întrebă Gavin, zâmbind când o văzu așa entuziasmată.

— O, nu, Agnes și Alice au făcut toată treaba. A fost cadoul lor de ziua mea.

Se uită lung la cei doi oșteni, apoi se răsuci spre Alec.

— Trebuie să facem cumva și să le aducem pe surorile mele gemene să-i cunoască pe Gavin și Marcus. Cred că s-ar…

— N-ai să aranjezi nici o căsătorie, Jamie, o întrerupse Alec.

— Gemenele sunt ca tine? vru Gavin să știe.

— Nu, amândouă sunt mult mai drăguțe ca mine.

Tânărul făcu ochii mari.

— Atunci trebuie să le cunosc pe domnițele astea, zise el.

— La caracter sunt ca Mary, șopti Alec.

— Nu contează, spuse repezit Gavin, care se duse într-un suflet la cămin să atârne tapiseria.

În urma lui se auzea râsul căpeteniei.

— Gavin, dacă mai spui cuiva că lordul tău a dormit în timpul zilei, o s-am grijă să le cunoști pe ambele surori.

— Ce somn? făcu acesta.

Chiar și Marcus râse. Jamie nu-l mai văzuse pe acel soldat cu părul negru zâmbind vreodată. Îi zâmbi și ea instinctiv.

— De ce vă distrați așa? întrebă ea.

— Nu contează, Jamie, zise Alec.

Se uită bănuitoare la soțul ei.

— Le sugerai cumva oamenilor tăi că surorile mele n-ar fi vrednice de ei?

Își puse mâinile în șolduri și făcu un pas spre el, provocându-l.

— N-aș împovăra un țap cu ele două.

Ea icni. Alec nu se putuse abține. Făcu un pas în față, apoi adăugă nonșalant:

— Scumpo, nu sunt crud cu animalele. Cred c-ai observat asta până acum. Nu-mi altoiesc armăsarul și…

— Îmi insulți cumva familia?

Nu-i răspunse, ci îi zâmbi irezistibil și pieziș, așa cum îi plăcea ei. Nu-și putu reprima un hohot de râs. Soțul ei era imposibil.

— Kincaid, om mai nerușinat ca tine nu există. Îmi dau seama că nu-mi cunoști suficient de bine rudele ca să te pronunți în cunoștință de cauză. Bineînțeles că mă voi ocupa de asta cât mai repede posibil.

În timp ce chipul lui Alec se mohorî, zâmbetul ei deveni mai dulce.

— Bărbate, le voi ruga să ne facă o vizită și să stea mult.

— Dar ce e mai exact? întrebă Gavin, atrăgându-i atenția.

Soldatul cobora de pe taburetul pe care se urcase ca să agațe tapiseria.

— Dă-te în spate și îți vei da seama ce e, îi zise Jamie.

— Oare… Doamne, Alec, tocmai am atârnat…

— Gavin, e William, scumpul nostru cuceritor. Este zugrăvit destul de realist. A fost un bărbat chipeș, nu crezi?

Nimeni nu zise nimic preț de un minut. Gavin și Marcus se uitau amândoi cu luare-aminte la Alec ca să-i vadă reacția. Seniorul se holba la soția lui, nevenindu-i să creadă. Marcus își reveni primul.

— Era gras.

— Era solid, Marcus, nu gras, îl corectă Jamie.

— Ce Dumnezeu are deasupra capului? întrebă Gavin, dându-se încă un pas înapoi. Chestia aia galbenă.

— E un nimb, îl lămuri ea.

— L-ați canonizat? vru Marcus să știe.

— Nu e oficial, dar nu va dura mult până când Biserica îi va recunoaște sfințenia.

— De ce?

Marcus întrebă cu voce tare lucrul la care se gândeau toți trei.

Jamie era încântată că Alec și soldații lui erau interesați de istoria țării sale. Le povesti pe larg cum William le schimbase viața englezilor. Le expuse pe îndelete prerogativele lordului, îndatoririle vasalului și legătura dintre ei. După ce isprăvi, era sigură că urmau o mulțime de întrebări, însă nimeni nu părea dornic să înceapă.

— Credeți că un asemenea sistem ar funcționa aici?

— Jamie, funcționează de câteva sute de ani, izbucni Alec.

— Domniță, tocmai ai descris clanul scoțian, spuse Gavin, încercând să o mai însenineze după reacția dezamăgitoare a soțului ei.

— Dă-o jos.

— Alec, nu vorbești serios, ridică tonul Jamie. Surorile mele au stat ore întregi să țeasă tapiseria asta. A fost cadou de ziua mea. Vreau să o contemplu ori de câte ori am chef.

Părintele Murdock intrase în hol la țanc pentru a-i auzi remarca. O privire deasupra căminului îi fu de ajuns ca să-și dea seama de ce era nervos stăpânul castelului. Era convins că avea să se lase cu o ceartă. Cum nu voia să-i fie rănite sentimentele femeii, se grăbi să intervină în favoarea ei.

— Alec, nu vrea să te jignească atârnând la loc de onoare portretul dușmanului tău.

— Bineînțeles că n-am vrut să-l jignesc, se apără Jamie. Însă el îmi pune mereu răbdarea la încercare, de asta sunt sigură.

— Eu îți pun răbdarea la încercare?

Alec simți că se sufocă din cauză că se forța să nu ridice tonul. Se abținea doar pentru că nevasta lui era așa delicată.

— Desigur, Alec Kincaid, reluă ea. E și casa mea, nu? Ar trebui să agăț orice tapiserie vreau.

— Nu.

Jamie și părintele Murdock se încruntară. Gavin și Marcus zâmbiră. Jamie se întoarse cu spatele la Alec.

— Părinte, mă ajuți să duc scaunul ăsta în hol? Sau și asta contravine regulilor, Alec?

Părintele Murdock cercetă cu atenție acea piesă de mobilier.

— Sunt șipci strâmbe pe fund, constată el cu voce tare. Ceva nu e bine, draga mea.

— Scaunul trebuie să se legene înainte și înapoi, îi explică Jamie cu răbdare.

Când preotul ridică din sprâncene, uimit de ce auzise, ea oftă:

— Știu, aici nu va prinde moda asta niciodată. Însă e un scaun foarte comod. Trebuie să te așezi pe el, părinte.

— Poate altă dată, zise preotul, dându-se un pas înapoi din calea acelei mașinării ciudate.

Alec lăsă să i se citească exasperarea pe chip. Ridică scaunul și îl duse jos pe cele trei trepte, apoi traversă încăperea cu pași mari și-l puse în fața căminului. Încercă să nu se uite la chipul pocit al lui William, care îi zâmbea satisfăcut.

— Poftim! Acum ești fericită, nevastă?

Părea așa de ursuz, că părintele Murdock încercă să destindă atmosfera.

— Dar scaunul ăsta-i suficient de mare ca să mă înghită cu totul!

— Surorile mele obișnuiau să stea după cină în poala tatei, care ne spunea cele mai frumoase povești, le mărturisi ea, zâmbind gingaș pe când își amintea acele clipe minunate.

În voce i se simțea o nostalgie pe care Alec nu o mai observase până acum. Relatarea îl nedumerise, căci, din neatenție, ea nu se inclusese în poveste. Oare asta era explicația? Îi făcu semn cu degetul să se apropie.

Asigurându-se că nimeni nu putea să-i audă, îi ceru să-l lămurească.

— Tu unde stăteai, Jamie? Stăteai lângă Mary pe un genunchi, sau lângă una din gemene pe celălalt?

Războinicul scoțian surâse atunci când își închipui patru fetițe așezate în poala tatălui lor, ascultând povestea de dinaintea culcării.

— Gemenele probabil plângeau, Mary se văicărea de ceva, iar Jamie cu siguranță încerca să liniștească pe toată lumea.

— Eleanor și Mary stăteau de obicei pe un genunchi și gemenele pe celălalt.

— Cine-i Eleanor?

— Fata cea mare, îl lămuri Jamie. A murit când aveam vreo șapte primăveri. Dar de ce te încrunți? Am spus ceva care sa te supere?

— Ca de obicei, nu mi-ai vorbit pe șleau.

Începea să priceapă, însă voia să fie sigur că intuise corect.

— Te-am întrebat unde stăteai.

— Stăteam lângă scaunul tatei sau în fața lui. De ce e important unde stăteam?

— Ție nu ți-a venit rândul?

— Nu aveam loc.

Acea simplă afirmație, rostită pe un ton nonșalant, aproape că-l făcu să-și piardă calmul. Ea fusese o străină în casa aceea. Alec voia dintr-o dată să-l bată măr pe tatăl ei vitreg cel fără de inima. Trebuia să-i fi făcut naibii loc.

Jamie tocmai îi dezvăluise cum gândea. Îl făcuse pe tatăl ei să o observe. Sarcinile… da, îi era limpede acum. Dat fiind că era indispensabilă pentru baron, îl forțase să o prețuiască. Jamie

confundase dragostea cu nevoia. Poate nici nu-și dădea seama că e vreo diferență între cele două.

Iar acum voia ca soțul ei să se poarte la fel. Cu cât îi dădea mai multe de făcut, cu atât avea s-o considere mai importantă.

N-avea nicicum scăpare. Femeia era grea de cap, dar era a lui și voia să fie fericită. Însă nu voia să-i scurteze viața punând-o să se spetească muncind.

Trebuia să se gândească la multe. Alec se hotărî să nu mai deschidă subiectul până când nu găsea o cale prin care să o învețe deosebirea dintre dragoste și nevoie. Știa că nu era de ajuns să-i spună cât ținea la ea. Trebuia să-i și arate asta.

— Nimeni n-o să stea în scaunul ăla prost făcut, nevastă, îi zise.

— Ți-e frică, bărbate? îl provocă ea.

Îi îngădui să-i vadă exasperarea înainte să-i cedeze. Scaunul scârțâi sub greutatea lui. Îi proteja bine și spatele, chiar și când se legăna. Era sigur că o să cadă pe spate. Constatând însă că nu păția nimic, se destinse.

— Mă tem că ai dreptate, nevastă. Nu va prinde niciodată moda. Însă, dacă vrei să te ia peste picior soldații când or vedea chestia asta, te las să păstrezi scaunul.

— Bineînțeles că mă vei lăsa, izbucni Jamie.

Își pusese din nou mâinile în șolduri.

Alec sări din scaun ca să fie mai înalt ca ea și să o intimideze.

— Poți să-l ții lângă cămin. Iar acum aș dori să-mi fii recunoscătoare.

— Și William? îl întrebă ea, făcându-se că nu-i auzise porunca de a-i mulțumi cum se cuvine.

— Pe William îl poți pune…

— În odaie? sugeră părintele Murdock pe când cobora scările.

— Nu vreau să-i văd chipul înainte să adorm, izbucni Alec. Pune-l în pivnița de vinuri dacă ții musai să-l agăți undeva, Jamie, însă nu vreau să-l mai văd niciodată.

Jamie părea dornică de harță, însă părintele Murdock îi luă mâna într-ale lui.

— Toate la timpul lor, fata mea, îi șopti el.

Seniorul se uită urât la preot, apoi se duse la masă și își turnă un pocal cu bere. Preotul se duse în grabă după Alec, luând-o pe Jamie după el.

— Eu vreau un pocal cu apă, îi ceru. Alec, știi ce se întâmpla când amesteci apă cu bere? întrebă el după o clipă de reflecție.

Alec încuviință.

— Bere cu apă, îi zise el.

— Și, odată ce le amesteci, nu le mai poți separa, nu?

— Bineînțeles că nu. Ce încerci să-mi spui, părinte?

— Tot repeți că vrei ca ea să se simtă ca acasă. Te-am auzit spunând

asta de multe ori.

— Nu neg. Se va acomoda.

— Vrei să se schimbe? Vrei să devină altcineva?

— Nu, îmi place așa cum e, recunoscu Alec.

Jamie știa că îi făcuse un compliment, însă vocea aspră și mina încruntată mai atenuaseră laudele.

— Deci nu vrei să devină scoțiană?

— Desigur că nu.

Tonul îi era așa de apăsat, încât părintele Murdock bănuia că era la fel de surprins ca Jamie de aceasta convingere puternică.

— E englezoaică. Nu poate schimba asta, dar se va acomoda.

— Și tu la fel.

Remarca preotului fu urmată de o tăcere mormântală. După un minut, Alec zise:

— Explică-te, răbdarea mi-e la fel de subțire ca berea asta cu apă.

— Jamie face lucrurile în felul său. Tradițiile sunt o parte din ființa ei. Cum și tu ai obiceiurile tale. Nu vă puteți înțelege? O tapiserie desăvârșită cu regele Edgar ar arăta foarte bine lângă a William. Ce zici de asta?

Lui Alec nu-i prea surâdea ideea, dar își dădu seama după zâmbetul soției sale că merita să încerce. Însă gingășia ei îl împiedica să spună ce credea cu adevărat și se trezi că încuviința, deși nu din toată inima.

— Prea bine, zise el. Însă va fi mai mare decât William.

Jamie era prea fericită ca să se mai certe pe mărimea tapiseriei. Personal era de părere că trebuia să fie pe jumătate, însă, vrând, nevrând, accepta ideea egalității.

În caz contrar, Alec ar fi observat. Da, avea să-i facă pe cei doi regi de aceeași mărime. Însă nu avea să pună un nimb deasupra capului lui Edgar, și cu asta, basta.

— Îți mulțumesc Alec, șopti ea.

Zâmbetul lui îi dădu de înțeles că Alec tocmai făcuse un compromis. Însă era hotărât să aibă ultimul cuvânt.

— Marcus, dă jos tapiseria până va fi terminată și cea cu Edgar. Soldații o să vină în curând la masă. N-o să fie în stare să-și urmeze instrucția în după-amiaza asta dacă trebuie să se uite la el cât mănâncă.

Părintele Murdock așteptă până când seniorul ieși din încăpere, după care îi făcu lui Jamie cu ochiul. Râzând, părăsi holul în timp ce fluiera un cântecel scoțian. Abia aștepta să se mai pornească o furtună.

Când ploua în Scoția, dădea cu piatră. Jamie îi întrebase pe Marcus și pe Gavin dacă nu aveau ceva de făcut. Tocmai se apucă să urce scările când îi văzu pe amândoi venind în goană.

Îi puse la muncă și le ceru să-i care bagajele până în odaia curată. I se părea ciudat că niște soldații de prima mână voiau să facă treabă de servitori.

Când termină treburile, coborî în sala cea mare, unde le văzu pe Annie și Edith stând lângă cămin. Se uitau lung la scaun, însă amândouă se întoarseră când le salută. Annie zâmbi până ce observă privirea încruntată a lui Edith, moment în care se uită și ea urât. Jamie nu-i acordă atenție lui Annie. Copila nu avea ce să facă, așa era ea. Cu Edith însă, situația era alta.

În opinia lui Jamie, Edith era cu siguranță cea mai îndărătnică femeie din toată Scoția. Avea o rigiditate în comportament și în înfățișare care nu o făcea deloc plăcută. Își purta mereu părul împletit într-o coadă pusă în creștet ca o coroană.

Nici un fir de păr nu era lăsat de izbeliște. Rochia ei în carouri era de asemenea impecabilă. Jamie nu o văzuse niciodată neîngrijită. Da, Edith se preocupa la fel de mult de propria persoană ca și de ura pentru stăpâna ei.

Și stăpâna ei se săturase.

— Ce s-a întâmplat cu tine? făcu Edith, nemulțumirea simțindu-i-se în glas. Ai căzut într-o găleată cu apă și săpun?

Marcus, care stătea în spatele lui Jamie, făcu un pas în față și țipă la sora lui.

— Te rog să nu mai vorbești pe tonul acesta cu soția seniorului tău!

Jamie se simțea prinsă în toiul unei furtuni. Strigătul lui Marcus o făcuse să-i bată inima cu putere. Îl strânse de umăr și, când acesta se întoarse, îi ceru permisiunea să se ocupe ea însăși de sora lui. Când el dădu din cap aprobator, Jamie se duse până în mijlocul sălii.

— Annie, du-te afară, copilă. Edith, tu rămâi unde ești.

Probabil că nu avea suficientă autoritate în glas, căci Edith ignoră complet porunca și se îndreptă spre ușă.

Marcus interveni din nou. Ordinul rostit pe un ton aspru o făcu să se oprească imediat. Jamie se întoarse să-i mulțumească, apoi îl rugă să o lase câteva minute singură cu Edith. Nu voia să fie nimeni prin preajmă când vorbea cu ea.

— Nu pleacă nici unul din noi, interveni Gavin, care stătea pe treapta de jos, uitându-se urât la Edith.

Decise să nu se ia la harță cu soldatul, căci părea destul de hotărât. Se duse din nou la Marcus. Când ajunse în fața lui, își dădu părul din ochi și îi făcu semn să se apropie de ea. Vorbea atât de încet, încât doar el o putea. Marcus nu schiță nici un gest, însă, când ea termină, dădu din cap a încuviințare. Jamie îi mulțumi războinicului, apoi se întoarse să o înfrunte pe sora lui.

— De când am ajuns aici, m-ai tratat ca pe o leproasă, îi zise. M-am cam săturat de atitudinea ta.

Cum Edith îi râse în față, simți nevoia să-și înăsprească tonul.

— Nu vrei să ne înțelegem deloc, nu?

— Nu văd de ce m-aș înțelege cu oameni de teapa ta, bodogăni

cealaltă.

— Marcus? îl chemă Jamie.

Îi displăcea să-i ceară ajutorul, însă voia să potolească furia lui Edith.

— Da, milady?

— Dacă-l rog pe Alec să o dea afară pe Edith de pe pământurile clanului Kincaid până la căderea serii, va fi de acord?

Femeia icni.

— Da.

— Dar unde să mă duc? făcu Edith. Marcus, nu poți să…

— Liniște!

Nici Marcus și nici Gavin nu o mai auziseră pe Jamie țipând așa. Gavin zâmbi. Indignarea care se citea pe chipul lui Edith îl făcea să râdă.

Edith stătea cu mâinile înfipte în șolduri, o adevărată întruchipare a mâniei. Nu era suficient. Jamie voia să o întărâte și mai tare. Spera că, dacă furia ei ieșea complet de sub control, nu avea să se mai stăpânească. Atunci avea să afle de ce o ura cu atâta patimă.

— Edith, eu sunt stăpâna, spuse ea pe un ton măsurat și arogant. Dacă vreau să te izgonesc, așa va fi.

— Marcus nu te va lăsa niciodată.

— Ba da, se făli Jamie.

Doamne, ura minciunile sfruntate pe care le spunea!

— E fratele și tutorele tău, dar Alec e seniorul lui. Marcus îi este credincios soțului meu, adăugă ea. Nu ca tine. Tu nu ești credincioasă nimănui, nu-i așa?

— Ba sunt, strigă Edith.

— Poate ai fost odată, i-o întoarse Jamie, dând afectată din umeri. Poate i-ai fost credincioasă lui Alec când era însurat cu Helena. Părintele Murdock mi-a spus că erai foarte apropiată de prima soție a lui Alec.

— Nu o poți înlocui. Nu-ți voi permite una ca asta.

— Deja am făcut-o.

Aceste ultime cuvinte batjocoritoare reușiră să năruie și ultimele încercări ale lui Edith de a se controla. Nu mai rezistă și se năpusti asupra stăpânei sale. Voia doar să-i șteargă trufia de pe chip. Voia s-o rănească la fel de mult cum o rănise Jamie pe ea. Jamie se așteptase la acel atac. Era mai scundă decât Edith, dar mult mai puternică. O înșfăcă de încheietură și o făcu să îngenuncheze înainte să termine de țipat. Marcus și Gavin veniră într-un suflet să intervină. Se opriră când ajunseră în dreptul lui Jamie.

— Nu vă amestecați, le spuse ea pe când se uita fix asupra prăzii.

Acum nu o mai ținea de încheietură, ci strâns de talie, îi mângâia ușor umărul și încerca să-și păstreze și echilibrul în același timp. Edith

plângea cu sughițuri cu fața în fustele lui Jamie. Nimeni nu scoase o vorbă până când Edith își mai reveni.

— O, Doamne, voiam să te lovesc, șopti aceasta. Când te-am văzut cu părintele Murdock că scoteați dulapul Helenei din odaie, m-am înfuriat la culme. Nu voiam să-i arunci lucrurile. Eram plină de…

— Nu intenționam să i le arunc, o lămuri Jamie. Am dus dulapul în cealaltă odaie, Edith.

— Hainele bebelușului erau în dulap, continuă Edith, de parcă nu auzise explicația lui Jamie. Lucrase cu atâta sârguință la ele!

— Voia să aibă un copil cu Alec? o întrebă Jamie pe un ton blând.

— Milady, spune-mi că mă ierți, suspină Edith. Nu am vrut să te jignesc.

— Nu m-ai jignit. Și mie-mi pare rău.

— Îți pare rău? o întrebă Edith nedumerită.

Încă era îngenuncheată la podea; se întoarse cu fața spre Jamie, care văzu că pe obraji îi șiroiau lacrimi. Folosi tivul rochiei ca să i le șteargă.

— Îmi cer scuze pentru toate minciunile oribile pe care ți le-am îndrugat. Edith, erai așa de pornită pe mine. A trebuit să mă folosesc de un șiretlic ca să-ți atrag atenția.

— N-ai să mă alungi?

Jamie scutură din cap și o ajută să se ridice.

— Ești un membru foarte important al clanului, nu te-aș alunga niciodată. Am mințit și în legătură cu Helena. Nu i-am luat locul.

— Dar acum ești soția lui Alec!

— Asta nu înseamnă să ne prefacem că Helena n-a existat niciodată.

— El asta face?

— Cine, Alec?

Când Edith dădu din cap că da, Jamie îi șopti:

— E dureros pentru el.

— Nu știu, murmură Edith. Eram convinsă că nu-i pasă. Milady, nu au fost căsătoriți multă vreme. N-a avut timp nici să-și crească fata…

— Poftim?

Nu intenționase să țipe, însă tonul nonșalant al celeilalte o speriase într-atât încât nu se mai putuse controla.

— Părintele Murdock mi-a spus că Alec și Helena au fost căsătoriți doar două luni.

Edith încuviință din cap.

— Alec îi era promis lui Annie, dar regele Edgar s-a răzgândit. Annie… ei bine, nu creștea suficient de repede, iar Helenei tocmai îi murise bărbatul. Îl chema Kevin. A murit apărându-și regele. Helena era grea cu copilul lui Kevin.

Jamie aproape leșină. Marcus o înșfăcă de braț să nu-și piardă echilibrul.

— Vă simțiți rău, milady?

— Nu, i-o întoarse Jamie. Sunt furioasă la culme. Edith, cât timp au fost căsătoriți Helena și Kevin?

— Șase ani.

— Spune-mi acum despre copilul ăsta, îi porunci ea.

— A avut o fiică. Helena aștepta să se întoarcă Alec pentru a se duce s-o ia. Fetița era îngrijită de mama lui Kevin.

Edith o conduse pe Jamie la masa unde spusese stăpâna ei că vrea să se așeze.

— Ești bolnavă… se bâlbâi ea. Te-am făcut să…

— Fir-ar să fie, nu-mi spune nimeni nimic, strigă Jamie. Mama era grea cu mine când s-a căsătorit cu tatăl meu vitreg. Și dacă ai impresia că o să las asta…

În cele din urmă izbuti să se stăpânească. Citi îngrijorarea pe chipurile soldaților. Trase aer în piept, apoi reuși să schițeze un zâmbet.

— Eu și Edith ne-am rezolvat micile probleme. Ne pare amândurora rău că ne-ați văzut comportându-ne nedemn. Să nu-i pomeniți lui Alec nimic din ce-ați văzut. Ne veți face de râs și îl veți enerva pe el. Așa este, Edith?

Așteptă ca femeia să încuviințeze, apoi reluă:

— Edith, vei continua să te îngrijești de treburile casei. Aș vrea să te ajut uneori. Crezi că mai avem altceva în afară de miel la cină? Nu-mi place deloc.

Edith zâmbi. Ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— Cum o cheamă pe copilă? vru Jamie să știe.

— Mary Kathleen. Familia lui Kevin are sânge irlandez.

— Mary o cheamă și pe sora mea, zâmbi Jamie. Și câți ani are copila acum?

— Trei. Nu mi-am mai văzut nepoata de când s-a născut. Am înțeles că mama lui Kevin a murit în urmă cu trei luni. O rudă îndepărtată are grijă de Mary acum.

Jamie se străduia din răsputeri să nu se enerveze. Edith părea că vrea să plângă din nou, iar ea nu avea timp să o aline. Era prea concentrată asupra unui plan.

— Verișoară, mai avem multe de discutat, însă mai târziu, după ce-ți aranjezi părul.

Replica își atinse scopul. Edith se ridică imediat în picioare.

— Părul mi-e răvășit? întrebă ea înspăimântată.

Atinse marginile coroanei în timp ce aștepta un răspuns.

— Puțin, îi zise Jamie cât de serios putu.

Edith făcu o plecăciune, apoi ieși într-un suflet din încăpere.

— Întâi ai ținut piept unui incendiu, apoi unei femei încăpățânate, observă Gavin.

— De fapt am ținut piept unui mistreț enorm, pe urmă lui Alec, apoi

incendiului și în cele din urmă lui Edith, îl corectă ea zâmbind.

— Unui mistreț? Ai ținut piept unui porc mistreț? strigă Gavin.

— Te iau peste picior, recunoscu ea.

Când tânărul se mai calmă, îi povesti ce se întâmplase. După ce isprăvi, observă cât de neîncrezători păreau războinicii.

— Înțelegeți deci că nu am ținut piept unui porc mistreț, eram doar în drumul lui. Știți cine e băiatul asta? Îl cheamă Lindsay.

Gavin trebui să se așeze ca să-i răspundă.

— Îi știm clanul.

— Doamne, Jamie, începu Marcus, tatăl lui e un puternic…

— Și nemilos, completă celălalt.

— Lord, sfârși Marcus.

— Ai fi putut muri, strigă Gavin pe când se ridica în picioare.

— Nu o opri, Gavin, interveni Marcus. Sunt sigur că Alec…

— Nu i-am spus, îl întrerupse Jamie.

Bărbații își exprimară părerea despre acel păcat.

— Ia nu vă mai încruntați atâta, le porunci ea. I-am promis copilului ăluia că nu-l pârăsc. Nu văd de ce i-aș spune lui Alec ce s-a întâmplat. Își va face doar griji. Gavin, trebuie să-mi promiți. Și tu, Marcus.

Ambii războinici acceptară, însă nici unul din ei nu voia să-i respecte dorința, ci doar să o potolească pe moment.

— S-a mai întâmplat ceva ce ai uitat să menționezi? zise tărăgănat Gavin.

— Mai lasă-mă un pic! Ziua nu s-a terminat nici pe jumătate, în caz că ai uitat.

Gavin zâmbi și, minunea minunilor, Marcus zâmbi și el.

— A fost o dimineață pe cinste, oftă ea. Marcus, știi cumva unde e Mary Kathleen? E departe de aici?

— La trei ore călare.

— Atunci mai bine am porni la drum.

— Poftim, milady? tresări Marcus.

Se întoarse nedumerit spre Gavin, întrebându-se dacă înțelesese bine porunca stăpânei. Jamie se făcuse deja nevăzută în spatele paravanului.

— Plecăm pe dată, strigă ea. Nu te deranjează să mă duci, Marcus? Chiar și dacă mi-ai spune exact pe unde s-o iau, m-aș rătăci cu siguranță.

— Unde mergem? vru el să știe.

— Să-mi văd fiica.

Era o minciună, căci Jamie nu voia doar asta, însă nu le putea spune tot adevărul. Oricum era convinsă că vor afla în scurt timp.

Mary Kathleen urma să vină acasă, acolo unde era locul ei.

Și cu asta, basta.

CAPITOLUL 15

Alec era cât pe-aci să strige. Era prost dispus că instrucția de după-amiază nu mergea deloc bine. Era o muncă grea, frustrantă, căci avea de-a face cu luptători tineri și neexperimentați. David, cel de-al doilea fiu al lordului Timothy, era principalul motiv de enervare. Băiatul părea să nu progreseze, indiferent cât de mult se antrena. Alec îl trânti la pământ a treia oară, lovindu-l pur și simplu cu dosul mâinii. Arma lui David zbură în aer. Ar fi ajuns în piciorul altui soldat dacă respectivul nu s-ar fi dat în lături la timp.

— Ar trebui să te omor acum și să sfârșim, urlă Alec. David, n-o să reziști nici cinci minute în bătălie dacă n-o să fii atent la ce faci. Și ține-te de arma aia, Doamne apără și păzește!

Înainte ca tânărul blond să răspundă criticilor, Alec îl ridică în picioare. Acum îl ținea pe David de grumaz, sperând să-l facă să gândească limpede. Când fața lui pistruiată se înroși, Alec își dădu seama că băiatul era acum atent.

— Alec? îl strigă unul dintre oamenii săi.

Alec îl aruncă pe David la pământ și se întoarse către cel care vorbise. Atunci își dădu seama ce liniște era. Soldații nu se mai antrenau, deși el nu le dăduse voie. Dintr-odată își dădu seama că aveau toți privirile ațintite în vârful dealului.

Știu din primul moment că Jamie era răspunzătoare de această întrerupere. Era singura care putea să le provoace atâta mirare unor soldați în mod normal disciplinați de obicei, singura care putea da naștere unui asemenea haos.

Se gândi că era gata să facă față oricărei surprize, însă, când își văzu nevasta coborând dealul călare pe Wildfire, i se tăie respirația. Călărea fără șa, cu părul fluturându-i în spate. Lui Alec îi era teamă să se miște ca să nu o sperie. Ar fi căzut cu siguranță la pământ și și-ar fi rupt gâtul neastâmpărat.

Călărea ca o regină. Chiar și de la distanță, soțul ei îi vedea zâmbetul seducător și blând. Wildfire tropăia spre panta unde așteptau războinicii. Marcus și Gavin călăreau în spatele ei. Cu un aer trufaș, Alec îi făcu semn lui Jamie să vină la el.

Deși era hotărât să-și țină mânia în frâu, căci îi întrerupsese cu nesimțire îndatoririle, îi era foarte greu să facă asta. Mândria îi stătea

în cale. Era mândru de cât de bine călărea soția lui. Furia i se risipi când văzu arcul și tolba cu săgeți de pe umărul ei. Abia se abținu să nu râdă. Jamie se supuse dorinței lui fără să tragă de frâie. Îl opri pe Wildfire folosindu-și genunchii ca să-l strunească.

Pe nepusă masă, Alec își dădu seama că voia să simtă el însuși presiunea genunchilor ei.

— Unde crezi că te duci?

— Să călăresc.

— Cu arcul și săgețile?

— Da, îi răspunse Jamie, întrebându-se de ce simțea o iritare în glasul lui. Trebuie să fim pregătiți pentru orice eventualitate, adăugă ea. Poate și vânez un pic.

— Înțeleg.

Dispoziția lui era imprevizibilă ca vremea, se gândi ea, căci acum parcă ar fi râs de ea. Ochii îi scânteiau. Auzind râsetele soldaților, se uită urât la ei, apoi se întoarse spre Alec.

— Nevastă, tu vorbești serios, nu?

— Desigur.

— N-ai nimerit marginea grajdului, însă vrei să omori o țintă în mișcare?

— De ce nu?

— Pentru că nu poți.

— Ar trebui să ai mai multă încredere în soția ta, murmură Jamie pe când își dădu jos arcul de pe umăr și se întinse după o săgeată.

Era timpul să-și pună bărbatul la punct, decise ea. Observase o piele de animal agățată de o căpiță de fân mai în jos pe pantă. În jurul acelei piei erau înfipte vreo cincisprezece săgeți. Făcu semn spre țintă, apoi întrebă:

— Mă lași să vânez dacă-ți demonstrez cât de bună sunt?

Marcus tuși, încercând să-și mascheze râsul. Jamie îl străfulgera cu privirea în timp ce aștepta ca soțul ei să-i răspundă.

— Nu te voi lăsa să te faci de râs în fața oamenilor mei, îi zise Alec.

Voia să o irite cu această remarcă dură. Știu că reușise când Jamie se întoarse spre el. Arăta de parcă voia să-l strângă de gât.

— Nu mă voi face de râs.

Avu neobrăzarea să-i zâmbească larg.

— Te rog frumos să te dai din calea mea, bărbate, îi porunci. Poți râde mai târziu, izbucni ea când văzu cât de greu se abținea. Dacă asta vrei.

Alec dădu din cap afirmativ, apoi se dădu câțiva pași în spate. Imediat ce Jamie puse săgeata în arc, soldații se puseră la adăpost. Tânăra femeie presupuse că nici aceștia nu prea aveau încredere în talentul ei. Capul lui Wildfire îi stătea în cale. Cu un oftat, Jamie își dădu jos pantofii și se sui pe spatele iepei, menținându-și echilibrul cu

grația unei dansatoare. Ochi și trase o săgeată cu o secundă înainte ca Alec să vină în dreptul ei. Se așeză pe Wildfire, o mângâie pentru că stătuse nemișcată, apoi îi zâmbi soțului ei.

— De ce ești furios?

— Nevastă, n-o să mai riști așa niciodată.

Strigătul lui aproape o asurzi pe Wildfire. Iapa încercă să o ia la fugă, însă Alec înșfăcă frâiele și reuși să o domolească pe loc. Nu putu să nu observe că Jamie nu-și pierduse echilibrul niciodată și nici nu-i fusese deloc frică.

— Ce tot spui acolo? Ce am riscat?

Văzându-i expresia, constată că nu-i înțelegea motivul supărării. Trase adânc aer în piept, încercând să-și recapete controlul.

Când Jamie se ridicase, inima lui încetase să bată.

— Puteai să mori, murmură el printre dinții încleștați. Dacă o să te omoare cineva, eu voi fi acela. Să nu mai stai în picioare pe spatele iepei tale. Niciodată.

— Călăresc astfel când îmi vine cheful. Uneori, când galopez printr-o poieniță, mă mai urc pe ea.

— Doamne!

— Asta-i adevărul, zise ea. Ai vrea să-ți arăt…

— Nu.

— Nu țipa la mine, Alec. Se supără Wildfire.

— Pe tine vreau să te supăr, femeie! Jură-mi.

— Bine, capitulă Jamie. Îți dau cuvântul meu. Ești mulțumit acum?

— Da.

— Atunci ia-ți mâna de pe piciorul meu. Mă doare.

— Nevastă, știi cât de mult te expui pericolului? Nu părea deloc îngrijorată de acea amenințare.

— Alec?

— Da?

— De când ai ticul ăla la obraz?

Nu-i răspunse.

— Săgeata ei nu-i lângă celelalte, anunță tânărul soldat pe nume David.

Băiatul săritor culese de pe jos pantofii lui Jamie și i-i dădu. Tânăra femeie îi mulțumi și se încălță repede.

— Normal că săgeata mea nu e lângă celelalte, îi zise ea lui David.

— Știați că veți rata? o întrebă acesta.

— Nu am ratat, replică ea. Săgeata mea e în mijloc. Du-te și adu-mi-o, te rog.

David coborî dealul ca să ajungă la țintă. Dintr-odată începu să râdă în hohote.

— Are dreptate, strigă el. Săgeata e în mijloc.

Jamie se uitase în tot acest timp la Alec. Dacă bărbații chiuiau plini

de entuziasm, reacția soțului ei, care se mulțumi să ridice din sprâncene, o dezamăgi.

— Gavin? Să mai iei cu tine zece călăreți, strigă el.

Când soldatul întoarse roibul spre grajduri, Alec i se adresă lui Jamie:

— Ai uitat ceva.

— A, da…

Începu imediat să roșească, apoi îi făcu semn să se apropie și se aplecă să-l sărute pe frunte. Alec nu-și putea masca exasperarea.

— Ai uitat de șa, îi spuse el.

— Nu-mi place. E prea nouă. Îmi dă o poziție rigidă, Alec.

— Marcus, adu-i doamnei una din șeile mele vechi. De ce nu mi-ai spus că poți călări fără șa? Credeam că nu te pricepi. Azi ai căzut de pe cal.

— Nu m-ai fi considerat o doamnă dacă îți spuneam.

Replica ei prostească îi smulse un zâmbet.

— Departe de mine să nu te consider o doamnă. Mereu îmi reamintești asta, adăugă el. Trebuia să-mi fi dat seama că erai pricepută. Beak m-a înștiințat că erai singura care putea să încalece iapa. Însă mi-a spus că nu călăreai des.

— Mă apăra, îl lămuri Jamie. Se gândea că ai fi mai grijuliu dacă aveai impresia că nu sunt antrenată.

Alec zâmbi larg.

— Jamie? Să nu mă mai săruți niciodată așa cum ai făcut-o acum.

Nu voia ca ea să-și arate afecțiunea în prezența altor bărbați. Îi făcu din nou semn cu degetul să vină spre el și, când erau aproape nas în nas, îi șopti:

— Sărută-mă așa.

Imediat, gura lui se lipi flămândă de a ei. Jamie nu deschise gura suficient de repede ca să-l satisfacă, însă geamătul lui o aduse la ordine. Limba lui se strecură înăuntru ca să-i savureze oftatul.

Nu auzi bărbații chiuind de fericire că erau părtași la o asemenea demonstrație de pasiune. Alec însă, mai atent, își dezlipi anevoie gura de buzele ei.

Jamie era complet derutată. El se felicită pentru că îi putea răpi gândurile atât de ușor, după care își dădu seama că o ținea în brațe. Nu-și amintea să o fi dat jos de pe Wildfire.

Amândoi zâmbiră.

— Mi-ai irosit timp prețios, îi zise el.

Jamie râse. Dintr-odată, trupa de războinici ce cobora dealul îi captă atenția.

— De ce mă însoțesc atâția oșteni?

— Le place să și vâneze, îi răspunse Alec.

O lăsă să cadă la pământ când un soldat îi aruncă șaua pe care o

ceruse. Jamie ținea frâiele în timp ce soțul ei fixa chingile din jurul burții iepei. O urcă pe spatele lui Wildfire, urându-i:

— Să vânezi bine, draga mea.

— N-o să mă întorc cu mâna goală.

— Sunt sigur că nu.

Nu-i plăcea să ocolească adevărul, însă îl lăsă pe Alec să creadă că se ducea să vâneze animale. *Oricum*, se gândi, *avea să se liniștească după ce-și ieșea din pepeni. Avea să fie și un tată bun.* Jamie se întoarse spre Marcus când ajunseră la podul mobil.

— Pe unde o luăm?

— Spre apus, milady.

Wildfire era în galop când Marcus ajunse lângă ea. Îi făcu semn să-l urmeze, apoi descrise un semicerc, luând-o în direcția de unde veniseră. Marcus, politicos cum era, nu aduse în discuție faptul că Jamie nu se orienta prea bine. Însă lui Gavin îi făcea plăcere să-i reamintească.

Jamie era prea încântată de amândoi ca să reacționeze. Nu-i spuseseră lui Alec unde se ducea cu adevărat și le era recunoscătoare că păstraseră tăcerea. Nu-i păsa dacă o făcuseră cu bună știință sau nu.

Alec își tot spunea că nu e îngrijorat, dar se trezi plimbându-se încoace și încolo prin fața căminului după ce luase cina și soția lui nu ajunsese acasă. Nu, nu era îngrijorat. Marcus și Gavin aveau să o apere. Trebuia să ajungă din clipă în clipă. Abia după ce apunea soarele avea să se îngrijoreze, își zise el a zecea oară.

Făcuse destule cât timp nu o văzuse. Imediat după ce plecase Jamie, ceruse să i se aducă bidiviul și se dusese direct la clanul Helenei. Petrecuse câteva ore sporovăind cu verișorii lui și aflase lucruri interesante despre femeia căreia i se păruse un asemenea chin să fie căsătorită cu el, încât își luase viața din disperare.

La întoarcere îl găsi pe părintele Murdock și petrecu ceva vreme ascultându-l.

Preotul era uimit că seniorul vorbea despre soția lui moartă. Nu-i pomenise numele din ziua înmormântării. Întrebările i se păreau surprinzătoare, dar știa că nu era treaba lui să cerceteze adevăratele motive ale lui Alec.

Acum, acesta se plimba prin sala mare și punea cap la cap informațiile.

Jamie, care se întorsese la castel, stătea în capul scărilor, așteptând ca Alec să o vadă. Era pe cale să-l strige, când el se răsuci brusc. Era atât de ușurat să o vadă, încât se încruntă. Ea îi răspunse zâmbind. Alec observă că fusta ei se învârtea încoace și încolo, apoi văzu fețișoara plină de praf care se uita la el.

Gavin și Marcus o flancau pe Jamie. Amândoi aveau privirile ațintite asupra copilului. Jamie trase adânc aer în piept și se întinse

după mâna lui Mary Kathleen.

— Vino să-ți cunoști tatăl, îi șopti fetiței, însă Mary Kathleen nu voia să se supună.

Trupul impunător al lui Alec o intimida cu siguranță. Ochii ei căprui cu pete aurii erau la fel de rotunzi ca niște farfurioare.

— Te va iubi din toată inima, îi promise ea.

Înainte ca micuța să scuture din cap, o luă de mână și o ajută să coboare treptele.

Alec nu avea habar ce se întâmpla. Îngerașul desculț purta tartanul lui, ceea ce însemna că aparținea neamului Kincaid. Pătura care nu-i venea bine era făcută nod sub bărbie. Nu-și aminti să o fi văzut până atunci.

Era o fetiță drăgălașă, cu bucle de culoarea mierii care îi atârnau mai jos într-o parte a feței.

— Cine-i? întrebă el.

— Fiica ta.

— Poftim?

Jamie făcu abstracție de mirarea soțului ei.

— Păi, e fiica ta acum, îl lămuri ea. Salută-ți tăticul, Mary Kathleen.

Fetița era încă speriată. Se tot uita la Alec pe când învârtea o șuviță de păr din creștetul capului.

Jamie se aplecă și îi șopti ceva. Încerca să o aline pe micuță și să-i mai dea timp lui Alec să se obișnuiască cu ideea, dar când se îndreptă de spate își dădu seama după expresia soțului ei că avea să dureze mult mai mult timp.

— E fiica Helenei, zise Gavin ca să întrerupă schimbul de priviri intense.

— Este fiica mea acum, contracară Jamie lăsând-o pe Mary Kathleen să se ascundă din nou în spatele ei. E chiar foarte simplu de înțeles, Alec. Când te-ai însurat cu Helena, ai devenit tatăl lui Mary. Voiai să o aduci să stea aici, nu? Și când m-am căsătorit cu tine, continuă ea până să apuce Alec să-i răspundă, am devenit noua mamă a lui Mary. Nu ne-am făcut cum se cuvine datoria față de acest copil, bărbate.

— Kincaid s-a îngrijit de copilul Helenei, interveni Marcus.

— Bunica ei a murit acum trei luni. Știai că Mary a fost încredințată unei rude îndepărtate care voia doar grânele tale? Mă doare s-o recunosc, dar acea femeie era englezoaică. Știi că fiica ta are vânătăi pe spate și picioare? Ar fi murit într-o lună dacă o mai lăsam în asemenea condiții.

Nu știa. Părea și el furios. Apoi începură cu toții să discute în același timp. Alec stătea acolo, cu mâinile la spate, privind-o pe micuța nevinovată care se uita pe furiș la el de după fustele lui Jamie.

— Vino încoace, Mary, îi porunci copilei.

Ea scutură din cap în timp ce încerca să-și bage în gură o bucată din

rochia lui Jamie. Alec începu să râdă.

— Dumnezeu să mă ajute, e cu tine de nici o zi și e la fel de încăpățânată!

Luă copila în brațe și o ținu în dreptul ochilor.

— Ai grijă să nu se lovească la spate, Alec. E sensibilă.

Seniorul îi șopti ceva fetiței, apoi zâmbi când încuviință din cap.

— O poți convinge să vorbească? Mie nu mi-a zis nimic, murmură Jamie. Nu crezi că e ceva în neregulă cu vocea ei?

— Nu-ți mai face atâtea griji! o dojeni Alec. O să vorbească atunci când vrea. Nu-i așa, Mary?

Fetița încuviință cuminte.

— Purta culorile lui Kevin, zise Gavin. S-ar răsuci în mormânt dacă ar vedea cât de jegos era straiul.

— Cine a schimbat-o de haine? întrebă Alec.

— Eu, răspunse Jamie. Atunci am văzut toate vânătăile și am știut că trebuia să o aduc la tine.

— Nu, nevastă. Ai luat hotărârea când ai pus tartanul meu pe ea.

Era prea viclean.

— Așa e, recunoscu ea.

— Știai că o vei aduce înapoi când ai plecat azi. La asta te refereai când mi-ai spus că n-o să te întorci cu mâna goală de la vânătoare, nu-i așa?

Nu părea furios, însă Jamie tot nu-i putea ghici gândurile.

— Da, șopti într-un târziu. Luasem deja hotărârea.

Alec luase fetița la subsuoară, ținând-o ca pe un sac cu grăunțe.

— Dar nu așa ții un copil, izbucni Jamie. Are doar trei primăveri, ce Dumnezeu!

Însă lui Mary Kathleen nu părea deloc să-i pese. Scoase un chicotit.

— Ce s-a întâmplat după ce ai văzut vânătăile? o întrebă Alec.

— M-am… înfuriat.

— Cât de mult?

— Am dat cu tartanul de pământ. Am vrut să-i jignesc. Am făcut-o înadins. Însă m-am înfrânat. Voiam să-i fac și eu femeii ăleia oribile câteva vânătăi ca să mă țină minte.

— Am scuipat pe tartan, grăi Marcus. De față cu martori, Alec.

— Prea bine.

Marcus se mai înseninâ puțin când primi încuviințarea seniorului.

— Asta înseamnă război, îi aminti totuși.

— Două războaie, interveni Gavin. Ai uitat de neamurile Helenei. Se vor amesteca și ele.

— Nu, zise Alec. Nu le va păsa. De ce crezi că Annie a venit cu Helena când s-a căsătorit cu mine? Cele două surori fuseseră foarte prost tratate de familia lor. Regele o știa prea bine.

— Și de asta te-ai însurat cu ea așa de repede după moartea

primului ei soț? Ca să o aperi? îl întrebă Jamie.

Alec încuviință. Când se uită în cele din urmă la soția lui, zâmbea.

— Îți mulțumesc.

— De ce îmi mulțumești?

— Că ne-ai adus fiica acasă.

Era copleșită de milostenia lui. Ochii i se umplură de lacrimi și ar fi izbucnit în plâns dacă Alec nu s-ar fi prefăcut atunci că o scapă pe Mary Kathleen. Jamie țipă înspăimântată, dar tatăl și fiica râseră. Alec aproape o puse pe copilă pe umăr, apoi o ridică pentru a o privi în ochi.

— Nevastă? Fetița miroase la fel de urât ca Murdock. Îmbăiaz-o! îi porunci el. Marcus, să le găsească cineva pe Edith și Annie. O să vrea să-și vadă nepoata.

— Atunci recunoști oficial că Mary Kathleen e fiica ta, zise Jamie, încă neliniștită.

Se uită la ea îndelung până să răspundă.

— Cum să nu?

Era prea emoționată ca să rostească vreun cuvânt. Când Alec îi dădu copila, Jamie o sprijini de șold. Angus și Elizabeth intrară pe când Jamie umplea cada din spatele paravanului. Îi lămuri de îndată cu privire la noua ei fiică. Mary Kathleen, din nou foarte timidă, își ascunse fața după curbura gâtului lui Jamie. Elizabeth se oferi să o îmbăieze pe fetiță. Jamie acceptă, apoi auzi remarca lui Angus cu privire la aranjamentele făcute pentru vizita regelui.

— Vine regele să te vadă?

Părea îngrozită. Reacția ei stranie îl făcu pe Alec să ridice din sprâncene.

— Da.

— Edgar?

— E singurul rege scoțian pe care îl avem.

— Când ajunge?

— Mâine. Îți displac aceste vești, Jamie? Pari supărată.

— E cunoscut pentru cruzimea lui, izbucni ea.

Toată lumea din sală o privea nedumerită.

— Edgar? făcu Alec. Jamie, e vestit pentru bunătatea lui.

Faptul că toți încuviințau o mai liniști. Îi surâse lui Mary Kathleen și apoi rosti spășită:

— N-ar fi trebuit să dau atâta crezare acelor povești. Nu, n-ar fi făcut ce-am auzit dacă e așa de bun cum spune toată lumea.

— Ce-ai auzit? o întrebă Marcus.

— Spune-ni-le pe cele mai îngrozitoare, îi sugeră Gavin. Și îți vom da de știre dacă sunt adevărate sau nu.

— Am auzit că, atunci când Edgar a fost înscăunat, a trebuit să detroneze pe altcineva și… ei bine, l-a orbit ca să nu-i mai dea de furcă.

Nimeni nu reacționă. Cu toții se uitau unii la alții.

— Știu, se repezi Jamie să adauge. Mă credeți demnă de dispreț că dau crezare unor asemenea bârfe.

— Jamie, această poveste e adevărată, recunoscu în cele din urmă Gavin când își dădu seama că nimeni nu mai era dispus să o lămurească. Însă nu și-a ucis predecesorul, doar l-a orbit.

— Bărbatul e încă în viață, interveni Marcus.

Alec observă cum soldații săi încercau să o liniștească pe Jamie. Își dădu seama că voiau ca nici el să nu-i rănească sentimentele.

— Bărbate, cum poți zâmbi când regele tău a comis un asemenea păcat?

— Regele Angliei e și mai crud replică el.

— N-ar trebui să vorbești urât despre Henric.

— Cum adică să vorbesc urât? Jamie, tocmai l-am ridicat în slăvi.

Arăta de parcă vorbise serios. Ea se încruntă ca să-i dea de înțeles ce părere avea despre laudele lui.

— Ce te îngrijorează cu adevărat, nevastă?

— Dacă n-o s-o lase pe Mary să stea cu noi?

— O s-o lase.

— Ești sigur?

Când Alec încuviință, Jamie vru să știe:

— Să îngenunchez în fața lui?

— Dacă vrei.

— Prin asta îl voi trăda pe Henric?

Îi zâmbi cu blândețe. Jamie nu prea știa istorie.

— Jamie, mă îndoiesc că îl vei trăda. Edgar este cumnatul lui Henric.

Ușurarea o copleși la aflarea acestei vești.

— De ce nu mi-ai zis? Alec, mi-am tot făcut griji în privința loialității, iar acum văd că n-aveam nici un motiv. Puteai să-mi spui că Edgar și Henric sunt prieteni buni!

Jamie o duse pe Mary în spatele paravanului înainte ca Alec să-i spună că era grea de cap.

— De ce-ai lăsat-o să creadă că Edgar și Henric sunt buni prieteni? îl întrebă Gavin.

— Din același motiv pentru care ai îndulcit adevărul despre Edgar, replică Alec. Nimeni nu vrea să o îngrijoreze. Cu toții vrem să o facem fericită, nu?

— Așa e, rânji Gavin.

Râseră amândoi, însă zgomotul fu estompat de hărmălaia făcută de femei. Jamie, Elizabeth, Edith și Annie o îmbăiau pe rând pe Mary Kathleen.

— E o copilă nespus de frumoasă, remarcă soția lui Angus.

— Trebuie să-i spunem asta, le sfătui Jamie. Și des. Nu trebuie să

simtă niciodată că locul ei n-ar fi aici.

Terminară în cele din urmă cu îmbrăcatul. Jamie o așeză pe Mary pe cufăr și îi perie părul așa cum se cuvine. Micuța nu părea deloc timidă cu femeile, însă era evident că pe Jamie o prefera dintre toate. Odată ce Edith îi puse cămașa albă și curată, se întinse după mama ei adoptivă ca să o țină în brațe.

În timp ce Mary mânca de seară, Edith se duse sus cu Annie ca să pregătească dormitorul. Se hotărâseră ca fetița să doarmă în camera de lângă Alec și Jamie.

Dacă plângea noaptea, Jamie era convinsă că o va auzi.

— Toate mamele au somnul ușor, zise ea. Știm când fiicele noastre au nevoie de noi. Elizabeth, vei înțelege ce spun, după ce se naște copilul. Părea așa de încântată, că Elizabeth nu avu tăria să-i spună că fusese mamă doar jumătate de zi.

— Angus e nerăbdător să i se scoată firele din rana de pe piept, îi reaminti lui Jamie. Vă așteaptă la masă.

— Să stai lângă el. N-o să ridice așa tonul dacă ești aproape.

— O să se enerveze?

— Nu-ți face griji. N-o să-l deranjeze deloc, dar tot o să zbiere.

Elizabeth se grăbi să se ducă la masă așa cum îi sugerase Jamie. Alec tocmai făcuse focul în cămin. Când se ridică, pe neașteptate, se trezi cu fetița în brațe. Nu știa cum trebuia să procedeze, însă voia să o mulțumească pe Jamie. Ținând-o cu stângăcie pe micuță, i se adresă în gaelică:

— Mary, nu ți-e frică de mine, nu? Acum sunt tăticul tău.

Ea scutură din cap, apoi îi zâmbi. Alec îi întoarse zâmbetul. Era gata să o pună jos, însă, când încercă, Mary îi dădu de înțeles că nu era pregătită să-l lase. Îi înșfacă tunica și se împotrivi.

O așeză atunci pe umeri. Copilei îi plăcu. Scoase un râset puternic și își mișcă veselă degetele de la picioare. Jamie aproape scăpă merindele din mână când veni de după paravan și văzu ce făcea Alec.

— Nu ții un copil așa, îl mustră ea. Și pentru numele Domnului, Alec, nu mai ridica din umeri. O să cadă.

— Nu prea mă pricep, mormăi el. Este prima copilă pe care o țin.

O luă din nou pe Mary în brațe în timp ce se încrunta la soața lui.

— O să te obișnuiești cu ea, îl asigură Jamie.

Alec trebui să se uite cu mânie la Marcus și Gavin ca să nu mai rânjească zeflemitor. Apoi o duse pe Mary până la scaun, o puse în poală și îi porunci să adoarmă. În loc de asta, fetița încercă să se cațere pe pieptul lui. Scaunul balansoar o nedumerea la fel de mult cum îl mirase și pe el, astfel că trebui să o aline și să o pună în poală.

Jamie era acum cu spatele la ei, concentrată asupra lui Angus.

Alec bătea darabana pe brațul scaunului, întrebându-se ce Dumnezeu trebuia să facă acum. Se hotărî să-i spună o poveste de

adormit copiii. Îi luă un minut să aleagă una, apoi îi istorisi una dintre cele mai mari bătălii la care luase parte.

În câteva minute, Mary Kathleen era fascinată. Cu ochii cât cepele, părea să-i soarbă fiecare cuvințel. Și Gavin și Marcus erau interesați, de povestea sângeroasă. Își traseră niște taburete lângă cămin și îngânau aprobativ în timp ce Alec o depăna molcom.

Jamie îi auzea vocea hârâită, însă nu era atentă la ce spunea. Angus se lamenta că nu era lăsat să-și scoată singur firele din braț.

— Angus, îți miști degetele acum, dar asta nu înseamnă că te-ai vindecat complet. Mai ai o lună, poate mai mult. Elizabeth, nu-i așa că și rana de la piept i s-a vindecat?

— Ba da. Îți suntem amândoi recunoscători, Jamie. Nu-i așa, Angus?

— Așa e, încuviință războinicul.

Parcă făcea un efort mărturisind acest lucru. Jamie încercă să nu râdă. Știa deja că firea lui dură ascundea o inimă bună.

Îi zâmbi lui Elizabeth, apoi se duse într-un suflet să pună merindele deoparte. Era timpul să o ducă pe Mary Kathleen sus. Cu siguranță că fetița era istovită după acea zi lungă.

Însă când dădu din nou colțul și îl văzu pe Alec cu Mary în poală, nu avu tăria să-i întrerupă. Doamne, și ea era epuizată. Brusc, ochii i se umplură de lacrimi la vederea imaginii înduioșătoare.

Îi spunea fiicei lui o poveste de adormit copiii. Nu, se corectă ea zâmbind. Le spunea lui Mary, Marcus, Gavin și Angus o poveste de adormit copiii. Pe cinstea ei, bărbații păreau la fel de fascinați de istorisire ca și copila de trei anișori.

Îl iubea pe Alec din toată inima. Era un om atât de blând și milos! Îi venea să râdă acum.

El s-ar fi supărat neîndoielnic dacă ar fi intuit că îl considera bun la suflet; Jamie se întrebă cum avea să reacționeze când îi va mărturisi dragostea ei.

Nu conta dacă el era de acord sau nu, se gândi ea, încruntându-se deodată. Cu timpul, avea să-și dea seama de adevărul spuselor ei. Dacă insista suficient de mult, precis avea să înceapă s-o iubească.

Cum de se putuse gândi vreodată că scoțienii îi erau inferiori? Scutură din cap la acest gând păcătos, apoi se apropie să audă povestea care îi captiva pe toți.

Nu toată lumea era captivată, observă ea când văzu expresia de pe chipul lui Elizabeth. Soția lui Angus părea de-a dreptul îngrozită. Apoi auzi vocea lui Alec.

— Lovitura năprasnică îi retezase brațul…

— Ce îi tot spui copilei? se răsti ea.

— O poveste, îi răspunse Alec. De ce?

— Ce anume? întrebă Jamie.

Se duse într-un suflet să o înșface pe Mary din poala lui.

— Bătălia cu cei din Northumbria o informă el.

— În amănunt, completă Elizabeth.

Furia lui Jamie se risipi când văzu că Alec nu-i înțelegea reacția.

— Copila o să aibă coșmaruri dacă aude așa ceva!

— I-a plăcut povestea, ripostă el. Jamie, dă-mi-o înapoi. Mai am de istorisit sfârșitul.

— Așa e, trebuie să sfârșească povestea, interveni Gavin.

— Se duce la culcare.

Jamie râse, deși își impusese să fie acră.

— Nu pot să cred că i-ai îndrugat copilei ăsteia drăgălașe aventuri sinistre de pe câmpul de bătălii.

În curând se lămuri că lui Alec și oștenilor săi nu le venea să creadă că se opusese acelei povești.

— Sărut-o pe Mary de noapte bună îi ceru atunci soțului ei.

Îi dădu înapoi fetița și îl văzu cum o sărută cu blândețe pe frunte.

— Mary, acum du-te în pat, îi șopti Alec. Terminăm mâine povestea.

Când o puse jos, micuța se grăbi spre cămin și se întinse pe covorașul din papură.

— Acolo crede că trebuie să doarmă? se miră el.

Jamie se duse după Mary și o ridică.

— Probabil că da. Însă bunica ei a fost bună cu ea. Mary e o fetiță tare cuminte. Asta dovedește că nu a fost tratată prost vreme îndelungată.

— De ce e asta o dovadă? făcu Alec nedumerit.

— Când un copil e tratat cu cruzime, câteodată o ia razna, sau cel puțin așa mi s-a zis. De ce te uiți la mine așa? adăugă ea neliniștită. Pari… mirat. Alec, nu trebuie să ne facem griji în privința lui Mary.

— Eu nu-mi fac griji niciodată, îi zise el străduindu-se să zâmbească. Îți faci tu pentru amândoi.

Jamie se hotărî să-i ignore afirmația ridicolă.

— Alec, dormim sus? Vreau să fiu lângă Mary. S-ar putea să aibă nevoie de mine pe timpul nopții.

Ba nu, el avea nevoie de ea în timpul nopții. Gândul îl făcu să se încrunte. La naiba, trebuia să fie a lui. Se uită la micuță, care se sprijinea cu obrazul de umărul lui Jamie. Ținea ochii închiși, părând în al nouălea cer. Era evident că îi plăcea să fie ținută în brațe de mama adoptivă.

Vânătăile de pe spate și picioare aveau să i se estompeze, iar Alec știa că Jamie putea să aline durerea ce stăruia în mintea fetiței. Da, soața lui avea să o facă fericită pe Mary Kathleen… la fel de fericită cum îl făcuse pe el dragostea lor vrăjită.

Îl iubea cu adevărat. Își dădea seama din felul în care îl privea. Poate nu se împăcase cu situația, însă Alec era sigur că, în timp, și dacă insista suficient, avea să-și accepte soarta. El o făcuse deja.

Domnul i-o adusese în cale, decise el, pentru că, dacă i-ar fi spus cineva cu un an în urmă că va iubi o englezoaică încăpățânată, țâfnoasă și năzuroasă, ar fi râs și apoi l-ar fi bătut pe cel care ar fi sugerat o asemenea trăsnaie.

Trebuia probabil să-i spună că o iubește. Brusc destins, hotărî să-i facă declarația chiar în acea seară. În gaelică. Doar ca să o întărâte.

— Alec? Vrei să mai stăm de vorbă acum? îl întrebă Angus, întrerupându-i șirul gândurilor.

— Nu, Angus. Du-o pe Elizabeth acasă. O să discutăm mâine planurile.

Gavin așteptă până când Angus ieși cu Elizabeth înainte să-și iscodească șeful. Deși era sigur că Elizabeth nu avea să poarte vorba, nu voia să o mâhnească.

— Ce plan ai în minte, Alec? Știi cine a încercat să o ucidă pe Jamie?

— Nu ne incluzi și pe noi în discuție? interveni Marcus.

— Ia nu te mai încrunta, Marcus, îi porunci Alec. Încă n-am avut timp să vă implic și pe voi. Ai verificat dormitoarele, Gavin?

— Da, și de atunci stau de pază la uși. Edith așteaptă în camera lui Mary. O să-i ceară voie lui Jamie să doarmă cu fetița, în caz că se trezește.

— Soldații sunt încă sub fereastra ta, milord, completă celălalt.

— Marcus, mai pune doi la baza scărilor. Nimeni să nu urce treptele.

— Știi cine e? se interesă Gavin.

— Sunt aproape sigur, îi răspunse Alec.

Dintr-odată, expresia i se întunecă.

— Mâine întindem capcana. M-am uitat în direcția greșită. Și, dacă am dreptate odată ce se termină, părintele Murdock va trebui să binecuvânteze mormântul Helenei.

— Nu înțeleg, șopti Marcus.

— Dacă am dreptate, repetă, Alec, Helena nu și-a luat viața. A fost ucisă.

O păzește ca pe o comoară prețioasă. Ce nesăbuit! Chiar crede ca mă poate opri?

Sunt prea vicleană pentru Kincaid. A venit vremea să-l supun unei noi provocări. O s-o omor pe ticăloasă mâine.

Copila mai poate aștepta… Câte o plăcere pe rând.

Dumnezeu să mă ajute să-mi ascund bucuria!

CAPITOLUL 16

Când Alec ajunse în cele din urmă în pat, Jamie dormea buștean. I se părea superbă și împăcată. Se gândi că nu trebuia să o trezească, chiar și când dădu pătura și o strânse cu drag, în brațe.

Ea mormăi, apoi puse un picior zvelt peste coapsa lui. Femeia îl chinuia și în somn, căci, în timp ce o mângâia pe spinare, murmura niște vorbe pe care Alec nu le înțelegea, dar le bănuia deocheate.

La un moment dat, Jamie se rostogoli pe spate. Cămașa ei de noapte era strânsă în jurul coapselor, iar în lumina blândă a lumânării, pielea îi era de un auriu splendid. Picioarele îi erau prinse în cuvertură. Alec i le eliberă și îi scoase iute cămașa de noapte, amuzându-se de îmbufnarea ei adorabilă.

Îi dădu la o parte părul, jucându-se cu firele mătăsoase și parfumate pe când își freca nasul de gâtul ei.

Ea oftă de plăcere. Alec își ridică privirea să se uite la ea. Zâmbi când văzu că nu părea deloc iritată. Îi sărută buzele întredeschise, gropița din bărbie, iarăși gâtul, apoi coborî spre pieptul ei dulce.

Jamie se trezi înfiorată. Constată însă că nu-i era frig. Nu, se încălzea treptat… cu fiece sărutare. Alec îi mângâia sânii cu mâinile, gura, limba. Era un amant atât de tandru, se gândi ea uimită. O putea face să i se topească în brațe. Mâna îi cobora, dând roată buricului, apoi mai jos, până când degetele îi dezmierdară cârlionții dintre pulpe.

Trupul ei era gata să-l primească. Era caldă, umedă și, după gemetele ei blânde, la fel de înnebunită de dorință ca el. O stârnea plimbându-și limba pe pântecele ei. Jamie se agăță de el și îl trase în cele din urmă de păr când nu mai putu să îndure chinul.

— Te doresc nespus, îi șopti el.

— Ia-mă acum, Alec, îi șopti la rândul ei. Nu mă mai face să aștept. Vreau…

Geamătul de plăcere pe care îl scoase când Alec își înfipse degetele în ea îi opriră rugămințile. Se arcui în timp ce încerca să-i dea mâna deoparte.

— Bărbate, nu mă mai chinui. Vino la mine.

Își coborî mâinile ca să-l înșface.

— Și eu mă pot juca așa, murmură ea cu un glas răgușit ce promitea plăceri nespuse.

Alec gemu din rărunchi, apoi îi dădu mâna la o parte.

— Nu în seara asta, șopti el. Jamie, nu mă mai pot abține multă vreme.

Se puse între picioarele ei, o apucă de coapse și intră în ea dintr-o mișcare puternică. Ea strigă, cuprinsă de extaz. Alec se opri imediat înlăuntrul ei.

— Te-am rănit, iubito? o întrebă îngrijorat.

— Nu, îi spuse ea gemând ușor. Nu m-ai rănit.

— Sunt prea violent, îi șopti el, convins că o rănise.

Încercă să se dea înapoi, să se desprindă, însă picioarele ei îl țineau ca într-o menghină.

— Să nu îndrăznești să te oprești acum, murmură ea. Mor dacă nu continui.

— Și eu la fel, Jamie, recunoscu el cu răsuflarea întretăiată. Și eu.

Trupul lui tânjea să se descarce, însă voia să o satisfacă pe ea întâi. O sărută apăsat pe când se împingea adânc, și mai adânc. Trupul ei îi venea ca o mănușă. Cât de minunat era! Voia ca focul ei să-l mistuie, era uimit că Jamie îl făcea să-și dorească mai mult, mereu mai mult.

Jamie se simțea de parcă o ducea pe alte culmi. Se lăsă în voia acelei minuni, ținându-se strâns de bărbatul cu care adora să împartă miracolul pe care doar el putea să i-l ofere. Imediat ce simți primul tremur eliberator, Alec se mai înfipse o dată în ea și își slobozi sămânța înăuntrul ei.

Nu mai știa de cât timp erau împreună, dar n-ar mai fi vrut să plece niciodată de lângă ea. Își aminti că voia să-și declare dragostea numai după ce inima și respirația îi reveniră la normal.

— De fiecare dată ești mai bună, nevastă, îi șopti pe când se întindea pe partea lui de pat.

Jamie se rostogoli și își rezemă capul sub bărbia lui, zâmbind datorită cadenței ademenitoare a vocii lui aspre.

— Mi-ai spus că voi fi mai bună cu fiece încercare. Nu aveam habar că o să încercăm atât de des, recunoscu ea.

Alec își dădu seama că era foarte mulțumită de sine. Zâmbi, apoi îi șopti în gaelică:

— Jamie, știu că nu înțelegi ce spun acum, dar trebuie să ți-o spun în limba mea. Te iubesc, copilă, cu toată ființa mea.

O simți încordându-se, dar, când încercă să se tragă deoparte, o ținu strâns.

— Te iubesc pentru că ești atât de blândă, iubitoare și grijulie. Ai o inimă de aur, copilă.

Jamie aproape se topi, dar nu scoase nici un sunet.

— Mai presus de toate însă, te iubesc pentru că ești o femeie atât de onestă. Da, adăugă el simțindu-i iarăși încordarea, nu aș putea iubi vreodată o femeie care ar încerca să mă trădeze, însă în tine am deplină

încredere.

Avu impresia că Jamie se prefăcuse în stană de piatră. Se forță să nu râdă.

— Noapte bună, îi șopti pe limba ei.

— Ce-ai zis? îl întrebă ea pe un ton voit nonșalant.

— Ți-am spus noapte bună, rosti el cu voce tărăgănată.

— Înainte de asta, șopti Jamie cu un tremur în glas.

— Nu-i important.

— Ai vorbit serios, indiferent ce-ai zis? stărui ea dându-se în spate ca să-l privească atent.

El dădu din umeri. Jamie aproape își pierdu cumpătul, dar se hotărâse deja să-i facă o surpriză pe cinste a doua zi: avea să îngenuncheze în fața lui Edgar și să rostească jurământul în gaelică.

Nu voia ca el să-i strice surpriza. Acesta era motivul, însă Alec tocmai îi spusese că o iubea pentru că era onestă.

Fusese prinsă în propria capcană. Oare de ce avea impresia că Alec știa? Când îi văzu sclipirea din ochi, se hotărî.

— De ce te uiți așa la mine? îl iscodi.

— Arăți de parcă încerci să rezolvi toate problemele grave cu care se confruntă Anglia.

— Mă gândeam la o mică problemă ce trebuie rezolvată, recunoscu ea.

— Spune-mi care este.

Jamie clătină din cap.

— O voi rezolva mâine. Până la urmă, e problema mea. Mă voi ocupa eu însămi. Ai încredere în mine.

— Am încredere în tine, nevastă.

— Da? făcu ea, părând foarte încântată.

— Desigur. Cinstea și adevărul sunt ca mâinile. Amândouă sunt importante… Ce s-a întâmplat? o întrebă, făcând eforturi să nu râdă. Iar te încrunți.

Trase totuși concluzia că o încercase destul pentru o seară.

— E târziu, Jamie, îi zise pe când o lua din nou în brațe. Cu siguranță ești obosită după așa o zi lungă. N-ar trebui să-ți rezolvi problemele acum. Ar trebui să…

— Dorm, interveni ea, oftând.

— Ba nu. Ar trebui să-ți satisfaci soțul.

— N-am făcut-o deja?

— Dar trebuie să o faci cum se cuvine, copilă, murmură el așezând-o pe spate. Ești norocoasă că ai un soț răbdător.

— Am un soț nesătul pe nume Kincaid. Știi de câte ori am…

— Trebuie să țin socoteală de câte ori facem dragoste?

Jamie avu suficient timp cât să-l ia în brațe, iar pe urmă el îi acoperi râsetul cu o sărutare. Făcură dragoste încet, cu tandrețe. În acel timp,

Jamie tot auzea declarația lui de dragoste. *„Mâine voi rosti jurământul în gaelică”*, promise ea.

Adormi înainte ca el să se retragă. Alec o înveli cu tartanul lui și adormi buștean și el câteva clipe mai târziu.

Se trezi doar o dată în timpul scurtei nopți, când se deschise ușa. Se întindea după sabie când Mary Kathleen se repezi într-un suflet spre partea de pat a lui Jamie.

— N-o deranja pe mama ta, îi șopti Alec. Spune-mi ce s-a întâmplat, scumpo.

Când îi făcu semn, Mary se supuse în cele din urmă. Avea o expresie solemnă întipărită pe chip și, când ajunse în dreptul lui, frica din ochi era vizibilă.

— Ce e? o întrebă el.

Mary îi arătă poalele cămășii ei de noapte.

— M-am udat, șopti ea.

Ochii îi erau plini de lacrimi care acum i se rostogoleau pe obraji. Alec îi trase cămașa peste cap și o aruncă pe jos.

— Acum nu mai ești udă.

Vocea lui Mary o trezi pe Jamie. Se prefăcea că doarme, căci știa că soțului ei îi displăceau femeile care plângeau. Nu, nu voia să-i vadă lacrimile din ochi. Nu avea să înțeleagă dragostea copleșitoare pe care o simțea pentru el când o lua pe fiica lui în brațe și o legăna.

Strânse din pleoape când el se ridică și o duse pe fata adormită până la ușă, unde i-o încredința unuia dintre oștenii de pază.

Îi veni să spună că tatăl și nu un războinic trebuia s-o pună în pat, însă își aminti că soțul ei era gol-pușcă, iar Edith ar fi murit de rușine dacă se trezea și îl găsea în camera ei. Acea imagine era atât de amuzantă, că trebui să se întoarcă pe burtă ca să-și înăbușe chicotitul.

Alec veni înapoi în pat, o trase pe partea lui și începu să sforăie înainte ca ea să se poată așeza cum trebuie.

Abia aștepta să se facă dimineață. A doua zi avea să fie minunată.

Fu cea mai groaznică zi din viața ei.

Începuse bine. În mai puțin de două ore, Jamie și Edith făcură sala să arate la fel de impozantă ca într-un palat. Flori proaspete decorau mesele, maldăre proaspete de stuf erau întinse pe jos, iar jilțul pe care avea să se așeze regele Edgar fusese frecat până ajunsese să sclipească de curățenie.

Însă Gavin și Marcus îi puseră lui Jamie răbdarea la încercare. De câte ori se întorcea, unul din ei îi bloca drumul.

— N-aveți altă treabă? se interesă ea.

Oștenii nu-i prinseră aluzia subtilă.

— Azi nu avem îndatoriri, o lămuri Gavin.

— Atunci de ce vă țineți după mine?

Cei doi nu trebuiră să mintă, căci Mary Kathleen o apucă pe Jamie de fuste. Fetița purta o rochie în culorile clanului Kincaid. Veșmântul provenea de la familia fierarului și îi venea ca turnat. Jamie o luă în brațe, o sărută și îi șopti câteva cuvinte de laudă în gaelică.

— Pot să o iau pe Mary cu mine la coliba lui Frances? o rugă Edith.

— La Frances?

— Soția fierarului, o lămuri Edith. Are câteva perechi de pantofi pe care le poate proba Mary.

— Să-i spui lui Frances cât de mult îi apreciez ajutorul.

— Ea se va simți jignită. E de datoria ei să ajute.

Jamie nu știa ce să înțeleagă. I-o dădu pe Mary lui Edith, o sarcină dificilă, din moment ce fetița voia să stea unde era. Edith îi explică îndelung ce urmau să facă și până la urmă reuși să o înduplece.

— Îi voi spune lui Frances că ești mulțumită de ea, îi spuse Edith peste umăr.

Când se întoarse, Jamie dădu nas în nas cu Marcus.

— Nu înțeleg de ce mă tot urmărești, îi zise ea fără a-și ascunde exasperarea. Și de ce stau soldații ăia în capul scărilor? N-au treabă?

Marcus scutură din cap.

— Azi au liber, o lămuri el.

Alec intră în hol la timp ca să-i audă minciuna sfruntată. Observă că soția lui părea și ea neîncrezătoare.

— Jamie? Membrii clanului o să ajungă aici în câteva minute. Sunt și câțiva de-ai lui Harold cu ei. Vreau să…

— Acum primim oaspeți? se plânse ea.

— Da, confirmă Alec.

Nu știuse că soața lui se putea mișca atât de iute. Se întinse să o apuce când dădu să treacă pe lângă el, o trase în brațe și o forță să-l privească în ochi.

Părea teribil de neliniștită. Incapabil să reziste, se aplecă să-i sărute fruntea încruntată. Această demonstrație bruscă de afecțiune era încă o noutate pentru el, însă îi plăcea. O sărută din nou.

— Nu-mi place când te încrunți, îi șopti. Iar ești îngrijorată?

— Trebuie să-mi schimb rochia.

— De ce? Nu contează dacă veșmântul tău englezesc e curat sau nu. Oricum o să le displacă la fel de mult ca și mie.

Ea nu-i răspunse, însă Alec își dădea seama că era mai degrabă amuzată decât iritată. Reacția ei îl nedumerea. O sărută din nou apăsat și umed pe gura ei dulce, iar când ea îi înconjură talia cu brațele, limba lui se strecură înăuntru și începu să-i dezmierde cerul gurii.

Părea puțin năucită când el se retrase. Îi șopti că o iubea în gaelică, apoi se îndepărtă și coborî cele trei trepte până în sala fortăreței.

Le făcu semn lui Gavin și Marcus să vină la masă. Jamie se sprijinea de arcadă, uitându-se fix la el.

— Nu voiai să te schimbi? o întrebă.

Ea tresări și urcă grăbită scările. Alec o auzea de pe hol bombănind. Zâmbi.

Bărbatul ăsta o făcea să-și uite cu ușurință îndatoririle, se gândi Jamie. Când o sărută, nu se gândea decât să-l sărute și ea. Se străduia să-l uite o vreme. Până la urmă, trebuia să se ocupe de surpriza pentru el și nu avea de gând să o strice.

Întinse pledul pe pat, apoi se schimbă într-o cămășuță crem până la glezne. Aceste două sarcini îi luară câteva minute, dar să se înfășoare cu tartanul era altă poveste. Bucata de material avea aproape patru metri după ce tăiase o treime. Era îngustă, ceea ce ar fi trebuit să o facă mai ușor de împăturit, însă nu reușea, oricât ar fi încercat.

Deschise ușa disperată și porunci unuia din soldați să-l aducă pe părintele Murdock. Preotul ajunse câteva clipe mai târziu. Când el bătu cu sfială, Jamie îl trase în dormitor și închise ușa cu putere.

Alec îl auzise pe preot cum urca gâfâind scările. Ridicase din sprâncene când îl văzuse intrând în dormitorul ei. Se întrebase de ce Dumnezeu avea nevoie de Murdock, apoi uită de treaba asta. Însă se tot uita la ușă. Când se deschise în cele din urmă și Murdock ieși, Alec observă că preotul zâmbea larg.

— Părinte Murdock, ce făceai în camera mea? îi strigă el.

Preotul nu răspunse până nu ajunse în dreptul lui.

— O ajutam pe soața domniei tale.

— Cu ce?

— Nu-ți pot spune.

Bătrânul zâmbi în continuare, în ciuda faptului că seniorul se uita urât la el, apoi adăugă:

— Alec, vrea să-ți facă o mică surpriză. Fă-i pe plac. Dacă afli acum, o să-i rănești sentimentele.

— Îți faci griji și în privința sentimentelor ei, îi răspunse Alec cu răceală. E o năpastă ce pare să ne afecteze pe toți.

Se uită la Marcus, apoi îl cuprinse și pe Gavin cu privirea. În momentul acela se deschise ușa dormitorului, acaparându-i toată atenția.

Alec nu era conștient că se ridicase. Se uita lung la femeia ce-și făcea loc zâmbind printre soldați, simțindu-se atât de mândru că abia mai putea respira.

Purta tartanul lui. Era atât de încântat, că nu putea scoate o vorbă. Era și timpul, nu încetă să-și spună, era și timpul.

— Nu putea să facă pliurile, explică preotul. Copila împăturise veșmântul pe jos și încercase să se întindă pe el. A încercat în feluri de care nu mai auzisem niciodată până mi-a povestit ea.

— Deci ai ajutat-o, conchise Gavin.

— M-a lăudat pentru agilitate, șopti preotul rămas cu ochii la Jamie.

Pe cinstea mea, ce copilă drăgălașă e!

Jamie știa că toți bărbații erau captivați de ea. Ținea umerii drepți și mâinile pe lângă trup ca să nu tragă vreun pliu de sub centură. Când ajunse la treptele ce duceau spre hol, îi făcu soțului ei o mică plecăciune.

Alec voia să o sărute din nou, ba chiar să declare ce mândru era s-o aibă de soață. Când îi făcu semn, Jamie ridică ușor poalele rochiei și se apropie. El se întinse atunci înspre ea, dar tânăra femeie scutură din cap și se dădu puțin în spate.

— Nu mă atinge, Alec.

— Poftim?

— Și nu ridica nici tonul, îi zise Jamie încruntată. Poți să mă lauzi și de acolo. Nu vreau să-mi deranjezi pliurile până ajunge regele, și cu asta, basta.

Cum laudele întârziau să apară, se interesă:

— Ești mulțumit de mine, bărbate?

— Foarte mulțumit.

— Și? insistă ea, sperând să mai primească niște aprecieri.

— Și ce?

Jamie izbucni în râs. Alec nu era genul care să ofere complimente. Nici nu i se păreau necesare, probabil.

— Nu contează, îi răspunse.

Dădu din umeri înainte să-și amintească de pliuri. La o verificare rapidă, constată că erau la locul lor.

— N-o să reușesc niciodată să fac pliurile astea, se plânse ea.

— O să exersăm și asta împreună, îi promise Alec.

Jamie nu roși decât atunci când părintele Murdock o întrebă ce mai exersau.

— Poate experiența mea vă va fi de ajutor, le sugeră el încântat.

— Este o chestiune privată, îi domoli ea avântul. Nu ne putem folosi de dumneata, părinte, însă îți mulțumim pentru interes.

Zâmbetul diavolesc al lui Alec se lăți.

— Vino cu mine, te rog, Jamie. Musafirii așteaptă afară să te cunoască.

— Unul dintre musafiri e deja înăuntru, se auzi vocea unui străin de la intrare.

Jamie se întoarse să-l întâmpine, apoi decise că trebuia să stea lângă soțul ei când era prezentată. Se duse lângă el, iar Alec o luă de umeri. Acea manifestare posesivă o surprinse la fel de mult ca strângerea puternică.

— Ai grijă la pliuri, îi șopti ea.

Însă Alec nu-i acorda atenție. Privirea lui sumbră era concentrată asupra bărbatului care se apropia de ei. Căutătura lui sugera că nu ținea la oaspetele pe care urma să-l prezinte.

— Eram nerăbdător să-ți cunosc soția, Alec, așa că am intrat singur.

Alec o apucă mai strâns pe Jamie.

— El e Justin, fiul lui Harold.

— Încântată de cunoștință, zâmbi Jamie.

De fapt, nu era încântată deloc. Individul cu păr blond o aprecia ca pe o femeie în carne și oase. Doar un bărbat însurat avea dreptul să se uite așa la nevasta lui.

Dacă ar fi fost un bărbat în toată firea, l-ar fi pus la punct, însă lipsa de urme de pe brațe și față însemna că nu luptase încă. Oricum, la capitolul maniere mai avea mult de lucrat.

— Încântarea mea este nemărginită, milady, îi răspunse Justin.

Ea încuviință politicos, apoi îi sugeră pe un ton ferm să se întoarcă la ceilalți.

— Eu și Alec vom veni la voi în curând, îi promise.

Sfatul ei fu ignorat cu mojicie. Justin rămăsese pe loc, privind-o cu gura căscată.

— Mai voiai să spui ceva?

Tânărul părea rușinat.

— Nu, milady. D… doar îmi place să-ți aud accentul ciudat, se bâlbâi el.

— Justin, am accent englezesc, îi aminti ea. Și scoțienilor le place la fel de mult ca o unghie care zgârie un geam.

Marcus tuși tare ca să-și înăbușe râsul. Gavin se întoarse ca să nu-i vadă Justin reacția. Acesta însă tot nu voia să renunțe.

— Din câte înțeleg, te cheamă Jamie.

— Da.

— Ce nume frumos, declamă el.

— E un nume de bărbat și cu asta, basta, izbucni Jamie.

Nu mai putea să-și țină cumpătul. Justin se holba la pieptul ei, dându-i un imbold de nestăpânit să-l lovească. Abia aștepta să scape de ființa asta neobrăzată. Întrebându-se de ce Alec nu-i observase comportarea necuviincioasă, ridică privirea spre el.

Alec zâmbea. Nu știa ce să zică despre o asemenea ciudățenie. Gavin îi întrerupse anunțându-i că mesele fuseseră întinse în curte.

— Spune-le servitorilor să servească mâncarea, îi ceru seniorul. Eu și Jamie venim în câteva minute. Marcus, ia-l și pe Justin. Nu pare în stare să se descurce de unul singur.

Ultimele ordine fuseseră rostite pe un ton sever. Jamie se gândi că soțul ei observase în cele din urmă felul pervers în care o contempla musafirul lor.

Imediat ce Alec îi dădu drumul, tânăra femeie se duse spre paravan. Lăsase pumnalul pe dulap cu o zi în urmă și voia să-l pună înapoi la cingătoare până nu uita de el.

Justin încercă să se țină după ea, vrând chiar s-o atingă. Jamie se

încruntă la el, dar, văzând că nu avea nici un efect, trebui să-i dea peste mână.

— Justin, nu ești cumva înrudit cu lordul McPherson? îl întrebă ea.

— Nu, Lady Kincaid, îi răspunse tânărul, părând nedumerit. Nu sunt înrudit cu el. De ce întrebi?

— Manierele tale îmi amintesc de el.

Era limpede că Justin nu-i pricepuse aluzia, spre deosebire de Alec. Râsul lui o urmă în spatele paravanului.

Pumnalul nu era unde crezuse că îl lăsase. Jamie petrecu câteva minute căutând arma, apoi renunță. Tresări de spaimă când se întoarse și își văzu soțul uitându-se la ea.

— M-ai speriat.

Alec o trase în brațe, făcând abstracție de rugămintea ei de a nu-i strica pliurile rochiei, și o aduse în dreptul ochilor lui. Gurile lor erau despărțite de numai câțiva centimetri.

— O să-ți refac pliurile, îi promise el pe un ton răgușit.

Jamie își trecu degetele prin părul lui și se aplecă ușor în față. Și el făcu la fel. Gura lui se lipi de a ei într-un gest de posesiune ostentativă. Limba lui se strecură înăuntru. Voia să o încânte, să înlăture orice opreliște, însă când limba ei o mângâie pe a lui, Alec își dădu seama că nu avea nevoie să fie convinsă. Voia să fie astâmpărată.

Îl trecu un fior; Jamie gemu și ea. Alec își dezlipi gura de a ei. Voia să-i vadă pasiunea din privire.

— Ți s-au aprins călcâiele, iubito? îi șopti.

Îl trăgea de păr ca să-l aducă înapoi la ea. Auzindu-i geamătul senzual, Alec o reduse la tăcere cu un alt sărut profund și cu limba, apoi o umplu de sărutări tandre pe gât.

Era încântat să-i spună ce-ar fi făcut cu acea gură moale și umedă, cum voia să-l ia din nou înăuntru, cum voia să o simtă strângându-l cu putere. Îi vorbea evident în gaelică pentru a o deconcerta.

Însă acum era prins în propria capcană, căci o dorea prea mult ca să se poată opri. O duse în pat. Gura lui se apăsă peste a ei din nou și din nou, împiedicând-o să protesteze contra intențiilor lui evidente. Alec amortiză cu brațul căderea lor în mijlocul patului, apoi, cu o mișcare puternică, îi despărți picioarele și se puse între coapsele ei. Cu mâinile sale mari o apucă de tâmple și se împinse excitat în ea.

Își pierduse aproape complet stăpânirea de sine. Unghiile lui Jamie îi intrară în spate. Își ridică genunchii ca să-l simtă mai bine în ea. Alec își vârî limba până în gâtlejul ei și începu să o dezbrace.

Jamie se încordă, lipindu-se de el. Și ea începea să se lupte, împingându-se în umerii lui cu o putere surprinzătoare pe când își dezlipea gura de a lui.

Apoi Alec auzi zgomotul, însă îi luă câteva minute chinuitoare până să-și aducă aminte cât era ceasul, ce îndatoriri avea, plus musafirii.

Suduind furios, ridică privirea. Se sprijini în coate și se uită la femeia apetisantă întinsă sub el.

Părea vrăjită. Dădu din cap satisfăcut. Buzele ei erau un pic umflate, trandafirii și prea apetisante ca să stea potolit. O sărută din nou cu putere, dar scurt.

— Știi de ce te-am sărutat din nou, Jamie?

Când ea scutură din cap, o înștiință:

— Ca să-ți aduc aminte cui aparții.

Ochii ei se făcură mari când auzi asta. Alec o ridică în picioare, apoi îi refăcu tartanul cu o viteză admirabilă.

Se îndepărta de ea, când Jamie îl întrebă:

— Știi de ce am răspuns sărutării, bărbate?

Era pregătită să-i aducă aminte că și el îi aparținea, însă arogantul ei soț nu voia să o lase.

— Pentru că ți-a plăcut.

Pliurile făcute de el erau perfecte, trebuia s-o recunoască. Își netezi părul, își îndreptă umerii și porni spre sala fortăreței.

— Jamie?

— Da, bărbate?

— Părintele Murdock te va conduce afară. Voi veni și eu în curând.

Alec așteptă până când soața lui ieși, apoi le făcu semn celor doi soldați care stăteau de gardă în capul scărilor.

— Să nu o scăpați din ochi, le ordonă el. Să stați la zece pași de stăpâna voastră.

Cei doi se grăbiră să-i îndeplinească porunca.

— Să-l trimiteți pe Colin la mine, le strigă Alec.

— E aici și mâna dreaptă a lui Harold? întrebă Gavin.

Alec dădu din cap.

— Trebuie să ne dea niște vești, îl lămuri el.

— Nevasta ta nu a fost impresionată de cât de chipeș este Justin, nu?

— Nu am crezut că o să-l găsească arătos, minți Alec.

Colin era cu siguranță în fața ușii, se gândi seniorul, căci deja cobora grăbit treptele spre ei. Bărbatul încărunțit venea într-un suflet pentru a le transmite mesajul celor din clanul Kincaid.

Alec nu mai avea timp. Se angajă într-o discuție înflăcărată despre posibila unire a clanurilor scoțiene. El insista că nu este posibilă. Colin susținea vehement contrariul.

Alec nu avea de gând să-l lase pe Colin să părăsească holul până nu-l făcea să-i accepte opinia. Colin era la fel de hotărât să-i schimbe părerea celuilalt, dacă te luai după linia maxilarului său.

Jamie veni în fugă pe hol. Alec îi aruncă o privire înainte să se întoarcă spre musafirul lui.

Când Jamie se înființa lângă el, constată că era atât de furioasă încât mai avea puțin până să scuipe flăcări. După ce se uită urât la ea,

lăsând-o să înțeleagă că nu voia să fie întrerupt, se întoarse spre Colin.

Nu voia să fie ignorată. Jamie îi dădu un ghiont în braț. Reuși să-i zâmbească slab interlocutorului lui Alec, apoi spuse:

— Milord, scuzați-mă că vă întrerup discuția.

Alec, crezând că furia ei se datora nerăbdării caracteristice, o repezi:

— Nevastă, va trebui să aștepți.

— Alec, nu poate aștepta.

— Nu te poți ocupa singură?

— N-am spus că nu sunt în stare, ripostă ea.

— Atunci ocupă-te.

Tonul o înfurie, deși nu la fel de mult ca respingerea lui grosolană. Alec se întoarse cu spatele la ea și îl rugă pe Colin să continue.

Sub privirile înțelegătoare ale lui Gavin și Marcus, Jamie porni spre intrare.

Alec ridică ochii când soția lui se opri în dreptul arcadei. Se uita la armele care atârnau de cârlige. El încerca să fie atent la Colin, însă uită de această intenție când Jamie se întinse și încercă să ridice o bâtă uriașă.

Greutatea armei era cu siguranță prea mare pentru ea. Slăbi strânsoarea și bâta căzu pe podea cu un zgomot puternic. Însă ea era hotărâtă. Reușise să atragă atenția tuturor. Fără a scoate o vorbă, o urmări rând târând bâta sus pe scări și pe ușă afară.

Alec îi auzea mormăitul și zgomotul pe care bâta îl făcea pe podeaua de piatră. Continuă să se uite cu atenție la intrare multă vreme după ce ea plecase, întrebându-se la ce Dumnezeu avea nevoie blânda lui nevastă de o bâtă.

Răspunsul îi veni într-o fracțiune de secundă. Pentru Justin!

Sări de pe scaun cu un strigăt de furie care acoperi zarva din curte. Fugi afară, urmat de cei trei soldați. Scena pe care o văzu îl uimi atât de tare, că rămase în loc.

Părintele Murdock stătea lângă Jamie, cu o expresie de încredere totală întipărită pe chip. Însă Jamie nu se uita la preot. Nu, se uita în jos, încruntându-se la fiul lui Harold. Viitorul lord era întins pe burtă și încerca fără succes să se ridice în picioare.

— Dacă mai încerci vreodată să mă atingi, te voi lovi de două ori mai rău, strigă ea. Justin, trebuie să-mi dai cuvântul, că altfel nu te las să te ridici.

— Milady, o întrerupse părintele Murdock, aproape înecându-se. Nu înțelege…

Jamie nu-l lăsă pe preot să-și sfârșească propoziția. Bănuia că voia să-i spună că Justin nu înțelegea limba.

— Știe el de ce l-am lovit, îi zise ea, vorbind în gaelică acum. Înțelege foarte bine.

— Dar, copila mea… stărui părintele Murdock.

Bărbatul aflat la pământ îndrăznea să pară furios și nu cuprins de remușcări. Își învăța greu lecția, conchise Jamie.

— Cum de îndrăznești să mă atingi? îl întrebă ea mânioasă. Sunt soția lui Alec Kincaid, neisprăvitule! Și îl iubesc pe acest bărbat cu o pasiune pe care nici nu ți-o poți închipui.

— Milady! o întrerupse Gavin.

— Gavin, nu te amesteca! îi porunci Jamie fără a-și lua privirea de la victima ei și nici mâna de pe armă. Alec mi-a ordonat să mă ocup de această problemă și nu vreau să te bagi. I-am spus lui Justin că mă voi întoarce cu ceva care o să-i înmoaie genunchii și m-am ținut de cuvânt.

— Nu e Justin.

Afirmația fusese făcută de Alec. Stătea atât de aproape de spatele lui Jamie, încât ea îi simțea căldura.

— Alec, nu e cazul să mă iei peste picior acum! Băiatul acesta neobrăzat și prost crescut m-a înșfăcat și a vrut să mă sărute. Uită-te ce a făcut cu pliurile mele, adăugă întorcându-se ca să-i arate ce se întâmplase.

— L-ai lovit pe Philip, o informă Alec, nu pe Justin.

— Ba nu. E…

— Fratele lui Justin.

— Philip?

El dădu încetișor din cap că da. Nu părea să-i ardă de glume. În stomacul lui Jamie se formă un ghem.

— Alec, nu înțeleg, îi șopti ea. Arată ca…

— Sunt gemeni.

— O, Doamne, nu gemeni!

— Și încă identici.

Era îngrozită. Se strânseseră în jur o mulțime de oameni, făcând ca umilința ei să fie și mai împovărătoare.

— Ei bine, de ce nu mi-ai zis? îi murmură la ureche. De ce nu mi-ai zis? Am rănit un om nevinovat.

Aruncă îndată arma și încercă să-și ajute victima să se ridice în picioare, ca să nu se uite la soțul ei care o privea furios. Însă Philip îi refuză ajutorul. Sărmanul om chiar credea că e toantă.

— Philip, iartă-mă că te-am lovit. Nimeni nu s-a ostenit să-mi spună că ai un frate geamăn, adăugă ea, uitându-se cu subînțeles la soțul ei. Alec, îți mai cumpăr o indulgență și pentru păcatul acesta.

— N-ai vrut să mă lovești? o întrebă Philip pe când se îndepărta de ea.

Obosise să se tot țină după el.

— Dacă stai locului puțin, o să încerc să-ți explic ce s-a întâmplat, promise Jamie.

Bărbatul tot era bănuitor, dar se opri în cele din urmă.

— N-am vrut să te lovesc, repetă ea. Nici măcar nu te cunosc, de ce-

aș vrea să-ți fac rău?

Vorbele ei părură să-l îmbuneze pe Philip, care se răzgândi însă când ea adăugă cu nonșalanță:

— Am vrut să-l dobor pe fratele tău.

— Cum adică? Chiar voiai să-l lovești pe Justin?

Philip striga din nou.

De fapt voise să-i zdrobească oasele, dar își zise că fratele lui nu avea nevoie de această informație. Philip arăta de parcă nu i-ar fi apreciat onestitatea. Cu siguranță nu știa ce răsfățat era Justin. Era și protector. Jamie nu putea să respingă acea trăsătură admirabilă de caracter, deși o găsea nelalocul ei. Decise să fie diplomată.

— Da, voiam să-l lovesc pe fratele tău. Philip, ți-ai dat cu siguranță seama că Justin are manierele unui porc.

— Aduceți-l pe Justin!

Strigătul lui Alec atrase atenția tuturor.

— Alec, mi-ai spus să mă ocup de această problemă, și aș fi..

— Mă ocup eu, o întrerupse el.

— Cum? îl întrebă ea, neliniștită de privirea din ochii lui. Bărbate, sper că n-o să-i faci rău flăcăului, nu?

— Jamie, te-a atins?

— Da, răspunse Jamie fără a-i observa furia. Însă doar puțin, Alec. M-a înșfăcat repede și m-a sărutat scurt…

— Îl omor pe ticălosul ăla.

Alec nu țipase, însă răceala din glasul lui le dădu tuturor fiori pe șira spinării. Jamie scoase și restul pliurilor din tartan.

Câteva minute mai târziu, se trezi într-o poziție ridicolă. Stătea în fața lui Justin, apărându-i viața.

— Alec, e doar un flăcău. Cei din neamul Kincaid nu ucid copii. Justin, taci din gură, îi porunci ea, când tânărul încercă să protesteze. Ești un băiețandru, altfel nu l-ai fi provocat pe Alec. Alec, te rog eu mult! Lasă-l să trăiască, așa o să învețe și el niște maniere.

Părea pe cale să izbucnească în plâns. Acest lucru îl făcu pe Alec să se răzgândească în cele din urmă și să încuviințeze din cap.

Jamie se simți ușurată, însă acel sentiment nu dură multă vreme. În secunda când ea se îndepărtă de Justin, Alec făcu un pas în față, îl ridică pe tânăr de la pământ și îl aruncă în sus ca pe o săgeată. Justin ateriza pe spate, într-un nor de praf.

— Alec, mi-ai promis!

— Nu-l omor, iubito! o asigură el. Doar o să-l bat până se lămurește cum e cu manierele.

Câțiva mormăiră aprobator. Jamie văzu că și Colin se număra printre ei.

— Dacă-l bați măr, trebuie să-mi petrec ore în șir oblojindu-i rănile. Mi-ai strica ziua punându-mă să stau așa de aproape de Justin?

Alec îl ținea acum pe tânăr de ceafă. Fără a-i da drumul, se răsuci spre ea:

— Ai vorbit serios, Jamie?

— Ce anume? replică ea, întrebându-se de ce Dumnezeu zâmbea acum.

— Că mă iubești.

Deodată își dădu seama că amândoi vorbeau în gaelică.

— Mi-ai stricat surpriza, îi spuse ea cu obidă lui Justin, ignorând faptul că băiatul abia mai putea să respire, darămite să-și ceară scuze cum se cuvine.

— Nevastă, ai strigat în gura mare cât de mult mă iubești. Nu nega acum!

— Întâi pune-l jos pe amărâtul ăsta.

— Întâi răspunde-mi.

— Da, te iubesc. Ei bine, ești fericit?

Alec îl aruncă pe Justin la pământ dintr-o mișcare rapidă a încheieturii. Forța lui nu o deranja deloc, ba chiar dimpotrivă. Nu numai că îi plăcea forța lui, dar se bizuia pe ea. Jamie îi zâmbi încântată că reușise în cele din urmă să-și clarifice toate problemele.

— Sunt foarte fericit, îi spuse el.

— Justin nu a atins-o, strigă Philip, atrăgând atenția tuturor.

Jamie scoase un icnet, apoi se întinse după bâtă, însă Alec o trase lângă el. Restul pliurilor cedară. Tartanul ar fi căzut la pământ dacă nu l-ar fi prins ea.

— A mai văzut cineva atacul? îi întrebă Alec pe cei prezenți.

Cei doi oșteni cărora li se poruncise să o urmeze pe Jamie făcură un pas înainte.

— Am fost martori amândoi, spuse unul din ei.

— Însă nu v-ați amestecat? se încruntă Alec.

— Eram cât pe ce, dar ne-ai spus să stăm la zece pași de soața ta ca să nu știe că o urmărim și, până să ajungem la ea, era prea târziu.

— Alec, de ce i-ai pune pe oamenii tăi să mă urmărească…

Jamie tăcu atunci când soțul ei o strânse de umeri, presupunând că nu voia să-i dea explicații în acel moment.

— L-am văzut pe Justin înșfăcând-o când a dat colțul, continuă primul soldat.

— Și?

Alec strângea din maxilar, ținându-și furia sub control.

— Justin și-a arătat admirația pentru soția ta. L-am auzit cum i-a spus lui Lady Kincaid că ochii ei violeți puteau să-i înmoaie genunchii. Din moment ce Harold e aliatul nostru, ne-am gândit că unul din noi trebuie să te cheme, dar…

— A fost aliatul vostru, strigă Philip.

— Philip, nu trebuie să te înfurii, interveni Jamie. Voiam să-l aduc

pe Alec afară ca să discute serios cu fratele tău.

Se uită la soțul ei și zise:

— Erai prea ocupat.

— Așa că te-ai folosit de o bâtă.

Parcă detectase un licăr de amuzament în privirea lui, dar nu putea fi sigură.

— Alec, singurul mod prin care puteam să scap din strânsoarea lui Justin era să-i dau ceva care chiar să-i înmoaie genunchii. Era o șmecherie. Prostuțul credea că o să-i răspund avansurilor, dar voiam să vii să țipi la el. Adevărul e că vocea ta poate înmuia genunchii oricui.

— L-ați făcut de ocară pe fratele meu, zise Philip.

— Ba nu, i-o tăie Jamie. Asta ați făcut voi.

Dacă fața lui Philip s-ar fi putut înroși mai mult de atât, ar fi luat foc cu siguranță.

— Kincaid, îi voi spune tatălui meu ce insulte ne-au fost aduse, îți făgăduiesc asta.

Cei doi fii ai lordului se întoarseră și o rupseră la fugă spre grajduri. Mulțimea le deschise un drum larg. Colin, soldatul de încredere al lui Harold, nu-i urmă, ci se opri lângă Alec.

— Kincaid, care sunt condițiile tale?

— Are o săptămână la dispoziție.

Colin încuviință. Jamie îl așteptă să plece, apoi se interesă:

— Cine are o săptămână?

— Tatăl lui Justin.

— Ce va face în timpul ăsta? întrebă ea, la fel de nedumerită.

— Va încerca să-mi potolească furia.

— Și dacă nu reușește?

— Pornim la război.

Știa că Alec avea să se folosească de cuvântul acela îngrozitor, însă tot era uimită. Totul era cumva din vina ei. Părintele Murdock nu era mincinos și îi spusese cu o zi înainte că Scoția era o țară liniștită. *„Până să vin eu"*, se gândi Jamie. Acum neamul Kincaid se certa cu neamul McPherson din cauza copilului bolnav, iar cei din neamul Kincaid erau cât pe ce să se războiască cu Fergusonii, pentru că Daniel era încă supărat de când Jamie o adăpostise pe Mary.

Acestor griji li se mai adăugau și rudele lui Mary Kathleen.

Probabil că erau deja pe drum spre ei. Iar acum tatăl lui Justin se adăuga listei dușmanilor. Dacă lucrurile continuau pe același făgaș, într-o săptămână nu avea să mai rămână în viață nici un războinic Kincaid.

Dintr-odată se simți copleșită. Pentru prima oară în viața ei, Jamie simțea nevoia să plângă mult și bine.

— Mă duc s-o caut pe Mary Kathleen, șopti ea.

— E cu Elizabeth. O să stea cu Angus și soția lui până diseară.

— De ce?

— Nu-mi pune hotărârile la îndoială!

— Nu te burzului la mine, îi șopti Jamie. De ce nu pot să o iau pe fiica noastră? Vreau s-o țin în brațe.

Alec reacționă la îngrijorarea din vocea ei.

— O să-mi strici surpriza, îi zise.

Avusese intenția să o domolească; prin urmare, nu se așteptase să reacționeze așa. Ochii lui Jamie se umplură de lacrimi.

— Aveam o surpriză minunată pentru tine, se tângui ea. Și acum s-a ales praful.

Părintele Murdock se apropie s-o atingă stângaci pe umăr.

— Hai, copila mea! Ziua nu s-a sfârșit. Mai e regele…

— Până la urmă nu cred că mai vine, anunță Gavin.

Crezu că acea veste avea s-o încânte pe stăpâna lui, căci îi văzuse reacția când aflase că Edgar urma să-i viziteze.

— Fir-ar să fie, strigă ea. Acum s-a dus totul naibii.

Alec își dorea să o corecteze, însă Jamie îi întoarse spatele.

— Unde-i Edith? Vreau s-o întreb…

— Ea și Annie împachetează. Marcus? făcu Alec. Du-te și pregătește-ți și tu lucrurile.

— De ce împachetează toată lumea? întrebă Jamie.

— Pleacă, o informă el.

— Unde?

— Marcus le duce pe Edith și Annie la moșia lui Brack. Sunt veri îndepărtați, o lămuri Gavin.

— Ca să-i facă o vizită? întrebă Jamie, ștergându-se în colțul ochiului cu tartanul.

— Nu, zise Alec. O să stea cu familia lui Brack.

— De ce? Nu pricep. Eu și Edith o să fim prietene bune, iar Annie e sora Helenei. Nu-i poți întoarce spatele. Nu vrei să te mai gândești?

— Nu.

Alec avea o expresie împietrită. Jamie se răsuci spre Marcus.

— Tu te întorci, nu?

Marcus dădu din cap că da. Tânăra femeie se întoarse din nou spre soțul ei.

— Acum intru. Dacă poruncești cuiva să se țină după mine, îi trag încă una cu bâta. Vreau să fiu singură câteva minute.

Alec știa că e în siguranță și încuviință. N-ar fi trebuit să se deranjeze, își dădu el seama, căci Jamie începuse deja să urce treptele spre castel.

— Sunt musafiri care așteaptă în hol, îi strigă.

Ușa se închise cu zgomot. Oftând, Alec se întoarse spre soldații lui și le trasă noi instrucțiuni. Voia să termine rapid cu ei ca să se poată duce

după Jamie. Păruse așa de disperată! Îl afectaseră și pe el lacrimile din ochii ei. Poate dacă îi aranja pliurile avea să se simtă mai bine. Apoi putea să o îmboldească din nou să-și declare dragostea.

De îndată ce închise ușa în urma ei, Jamie observă patru soldați impunători stând la intrare. Culorile tartanelor lor îi dădură de înțeles că făceau parte din alt clan. Îl observă pe al cincilea lângă cămin când le strigă prietenilor săi să o lase să treacă. Ea se întoarse spre bărbat și îi făcu o scurtă plecăciune. Cu un gest cam arogant al mâinii, războinicul îi făcu semn să se apropie.

Nu voia să poarte o conversație acum, însă bunele maniere o forțau să se prezinte. Coborî grăbită treptele, ținând tartanul în dreptul taliei. Era hotărâtă să isprăvească sarcina asta cât mai repede posibil. Apoi avea să se ducă în dormitor pentru a plânge în voie.

Soldatul încărunțit se purta deja ca la el acasă. Avea un pocal cu vin într-o mână și o bucată mare de brânză în cealaltă. Când ajunse foarte aproape de el, bărbatul se îndreptă de spate, căci se sprijinea de policioară. Jamie reuși să-i zâmbească. Tartanul îi căzu pe jos când încercă să facă o a doua reverență. Asta era picătura care umpluse paharul. Cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji, ridică veșmântul de jos. Poate ar fi reușit să-și revină dacă soldatul nu s-ar fi uitat așa de înțelegător și blând la ea.

— Dragă doamnă, ce v-a tulburat?

La naiba, avea și voce blândă! Ochii lui păreau să emane compasiune. Îi amintea puțin de tatăl ei, ceea ce evident că înrăutățea lucrurile. Acum nu era doar tristă, ci i se făcuse și dor de casă.

— Sigur n-are cum să fie așa de rău, adăugă el.

— Dacă ați ști ce jignire am adus pe capul neamului Kincaid, ați plânge și domnia voastră. Am început atâtea războaie, că nici nu le mai țin socoteală.

Războinicul făcu ochii mari când auzi acele vorbe. Jamie încuviință.

— Spun adevărul gol-goluț. Mai bine să recunosc totul, căci oricum o să auziți povestea până la sfârșitul vizitei. Dacă aș fi lașă, n-aș mai ieși din odaie până la moarte.

— Poate vă ajut.

— Nimeni nu mă poate ajuta, doar regele, iar când va auzi de nenorocire, o să pună să mă biciuiască.

Lui Jamie i se împleticeau cuvintele de grăbită ce era să lămurească situația.

— Am încercat să fac lucrurile așa cum trebuie, numai că ce e corect în Anglia e greșit aici. Nu poți să le mulțumești unora, că se simt insultați. Nu poți salva viața unui copil pentru că au impresia că l-ai răpit. Nu poți…

— Luați-o ușor, doamnă, o sfătui el. Începeți cu începutul. Vă veți simți mai bine dacă vă spuneți păsul și mi-ar plăcea să vă ajut. Am o

influență destul de mare pe aici.

Bărbatul părea sincer.

— Nu știu de unde să încep mărturisirea asta jalnică, recunoscu Jamie.

— Începeți cu prima războire, îi sugeră el.

— Am pornit un război cu neamul McPherson pentru că l-am îngrijit pe fiul muribund al lordului. Când micuțul s-a simțit mai bine, lordul a venit să-l ia și m-a acuzat că vreau să-i răpesc odorul.

Sub privirea compătimitoare a războinicului, Jamie urmă:

— Evident că nu l-am răpit, ci l-am salvat de la o moarte sigură. Ai crede că tatăl lui mi-ar fi recunoscător.

— Păi da.

— N-a fost. L-am făcut porc.

— Pe lord?

— Nu, cred că i-am zis că este țap.

Jamie dădu din umeri.

— Nu mai contează. S-a dus acasă îmbufnat, iar acum cei din neamul Kincaid nu se mai pot apropia de pământurile lui. Nici la casa lui Ferguson nu ne mai putem duce, pentru că i-am oferit adăpost nevestei lui Daniel.

— Înțeleg.

— Evident că Daniel a fost furios la culme.

— Desigur, făcu bărbatul. A amenințat și Daniel cu represalii?

— Nu, dar se gândește la asta. O să-i spun regelui ce fire dificilă e Daniel dacă nu o să-mi trateze sora mai bine.

— Ce crezi că va face regele?

— O să poarte o discuție serioasă cu el. O să-l pună la punct în privința îndatoririlor față de soția lui.

— Ai încredere deplină în regele Edgar, nu-i așa?

— Da, se grăbi Jamie să confirme. Încă nu l-am cunoscut, dar Alec i-ar fi loial numai unui rege bun.

Războinicul zâmbi.

— Cu siguranță ai auzit multe povești minunate despre Edgar, insistă el.

— Doamne, nu, am auzit că este un monstru, suspină ea ștergându-și lacrimile de pe obraz cu tartanul.

Observând iritarea străinului, completă:

— Când eram în Anglia, bineînțeles. Acum știu că acele povești nu sunt adevărate. Alec nu ar jura credință unui monstru.

— Și îi ești loială lui Kincaid, nu?

— Și lui Alec și lui Edgar, spuse Jamie, întrebându-se de ce necunoscutul insista atâta pe acest subiect. Voi înțelege de ce Edgar va dori să mă strângă de gât când o să audă de problemele pe care le-am provocat.

— Sunt sigur că va fi foarte înțelegător.

— Nimeni nu e atât de înțelegător. Am pornit un război și cu familia lui Mary Kathleen. Nu am adus vorba despre asta? Ei spun că le-am răpit copila.

— Dar nu ai făcut-o.

— Ba da, asta chiar e adevărat. Le-am aruncat și tartanul la pământ. Marcus a scuipat pe el. Copila fusese bătută. Acum este a mea și a lui Alec. Soțul meu e sigur că Edgar ne va susține.

— Cine e această Mary Kathleen?

— Fiica Helenei.

— Și a fost maltratată?

— Da, fir-ar să fie, răbufni Jamie. Este mititică, și nu s-a putut apăra. Gavin a spus că tatăl ei natural, Kevin, s-ar răsuci în mormânt dacă ar ști toate astea.

— Regele ar fi atunci de partea voastră. Acum spune-mi, te rog frumos, despre zarva care era afară când am ajuns.

— Justin m-a înșfăcat și m-a sărutat. A trebuit să ripostez, desigur, așa că l-am lovit peste picioare cu una din bâtele lui Alec.

Războinicul făcu ochii mari când auzi această mărturisire.

— Sunt sigur că soția dumitale ar fi făcut la fel, continuă ea. Nici o lady nu vrea să fie atinsă de altul în afară de bărbatul ei.

— Nu sunt însurat.

— Dar dacă ați fi?

— Sunt sigur că, dacă aș fi fost, soția mea ar fi făcut la fel.

— Sunteți foarte amabil că-mi dați dreptate.

— Alec știe că l-ați lovit pe Justin?

— Da, adică nu. De fapt, nu pe Justin l-am altoit, ci pe Philip. Am greșit, dar nu știam că fiii lui Harold sunt gemeni și seamănă ca două picături de apă, până nu mi-a spus Alec.

— Și după ce l-ai lovit pe Philip?

— Nu e de râs. Este chiar o chestiune delicată și foarte gravă.

— Îmi cer scuze, milady. Apoi ce s-a întâmplat?

— Alec l-a luat pe fiul lordului și l-a aruncat în aer ca pe o prăjină.

— L-a aruncat pe Philip?

— Nu, nu, îl corectă Jamie. Fii atent, te rog. Pe Justin l-a aruncat. N-ar fi trebuit, dar nu pot fi supărată pe el.

— Pe Justin?

— Pe Alec, îl corectă ea din nou.

Se uită urât la el, nemulțumită că nu se concentra suficient, apoi spuse:

— Alec n-ar fi trebuit să-l arunce pe Justin, ba mi-a stricat și surpriza.

Începu să plângă din nou.

— Cum ți-a stricat Alec…

— Alec nu mi-a stricat nimic, se tângui ea. Dacă vrei să-ți spun povestea, trebuie să te concentrezi. Știi care e cel mai rău lucru? Voiam să îngenunchez în fața lui Edgar și să rostesc jurământul de credință în gaelică. Alec nu știa că vorbesc limba lui. Apoi m-a auzit țipând la Justin în gaelică, și evident că a aflat. M-am îmbrăcat cu tartanul lui, însă nu pot face pliurile astea nici să mă bați. Voiam ca totul să fie perfect când îngenuncheam în fața regelui. Pe deasupra, voiam să-i spun că-l iubesc.

— Pe rege?

— Nu, pe Alec! Îmi cinstesc regele, dar îmi iubesc soțul. Așa e normal, nu?

— Alec va îndrepta răul pe care crezi că l-ai făcut, o asigură străinul. De ce nu-mi arăți cum aveai de gând să-i juri credință regelui?

Lui Jamie i se păru o sugestie ciudată, însă nu voia să-l jignească pe amabilul oaspete care îi ascultase răbdător păsurile.

— Cred că mi-ar prinde bine să repet. Poate vrea să rostesc jurământul înainte să mă biciuiască.

Îngenunche și plecă privirea.

— Nu știu dacă să-mi pun mâna la piept sau nu, recunoscu ea.

— Nu i-ar păsa, spuse celălalt.

Jamie închise ochii și rosti jurământul de loialitate.

Bărbatul o ajută să se ridice din nou. Părea foarte încântat de efortul ei.

— Acum să te ajut să-ți aranjezi tartanul, o anunță.

Jamie zâmbi recunoscătoare și se întoarse ca el să se apuce de treabă.

Alec se sprijini de arcada de la intrare, zâmbind în timp ce se uita la regele Scoției cum îi aranja tartanul soției sale.

CAPITOLUL 17

Trebuia să-i spună cine era bărbatul pe umărul căruia plânsese, însă nu avea curaj să o supere din nou. Jamie era mai binedispusă odată ce tartanul îi fusese pus cum trebuie. Părea fericită când îi mulțumi din nou străinului. Când îl văzu pe soțul ei stând la intrare, îi zâmbi larg. Alec era așa fericit că nu plângea, încât îi zâmbi și el.

Nu, nu avea de gând să o amărască acum. Avea să aștepte până rămâneau singuri și nimeni nu avea să fie martor la rușinea ei.

Jamie urcă treptele, cu mâinile puse gingaș pe pliuri. Se opri în fața lui, plecă privirea și șopti în gaelică:

— Te iubesc, Alec.

— Și eu te iubesc, Jamie.

Încercă să o ia în brațe, însă ea se dădu un pas în spate și scutură din cap.

— Avem un musafir, îi reaminti.

— Deci trebuie să aștept până mai târziu ca să te… ating?

— Ai auzit totul, nu?

— Da, recunoscu el. Nu prea pari deznădăjduită.

— Regele tău e un om bun.

Alec rămase cu gura căscată de uimire.

— Ai știut tot timpul?

— Chiar crezi că l-aș fi dojenit pentru neatenție dacă aș fi știut în tot acest timp? Alec, sunt mai înceată, dar nu proastă complet. Mi-am dat seama cine e când am îngenuncheat.

Când el începu să râdă, îi șopti speriată:

— Nu trebuie să-i spui că știu.

— De ce?

— Asta l-ar răni.

— Da?

— Întocmai. Alec, el are impresia că-mi menajează sentimentele. Nu trebuie să-l dezamăgim.

Făcu o plecăciune și părăsi holul înainte ca el să răspundă acelei afirmații ridicole. Atunci regele îl chemă la el, deturnându-i gândurile.

— Edgar, crezi că te voi mustra, sau îți voi mulțumi că m-ai forțat să mă însor cu ea?

— Îmi vei mulțumi, firește îi răspunse Edgar. Și amândoi vom fi

mustrați de Henric dacă își dă seama ce comoară ne-a dat pe mână.

Cei doi râseră la unison.

— N-o să trebuiască să așteptăm mult, spuse Alec. Soția mea va începe probabil un război cu Anglia într-o săptămână sau două.

— A fost o clipă când am crezut că era arma secretă a lui Henric, recunoscu el.

Jamie auzea râsetele gălăgioase prin ușă. Se întreba ce glumă îi spusese Alec regelui, apoi se încredință că era povestea aia groaznică despre englezoaica moartă.

Aproape căzuse în genunchi când se închiseseră ușile în spatele ei. Toate vorbele urâte adresate lui Edgar i se învârteau în cap. Dumnezeu să o ajute, chiar plânsese în fața lui.

Iar el fusese înțelegător cu ea. Acest gând îi făcu inima să-i tresalte de bucurie. Chiar era un om bun.

— Jamie, ce faci aici singură? o întrebă Gavin.

— De ce pui asemenea întrebări? Trebuie să stai mereu de pază?

— Da, scăpă el porumbelul.

— Din ordinul lui Alec?

Tânărul schimbă subiectul în loc să-i răspundă fățiș.

— Una din bucătărese s-a ars la mână, Jamie. Ar vrea să vii să te uiți.

— Of, sărmana femeie! Gavin, du-mă pe dată la ea și voi vedea ce pot să fac.

Următoarele două ore și le petrecu îngrijind femeia rănită. Arsura nu era prea gravă, însă Jamie făcu o vizită îndelungată familiei bucătăresei.

Gavin stătu lângă ea toată noaptea. Când o porniră spre clădirea principală, Jamie spuse:

— Aș vrea să pun flori proaspete pe mormântul Helenei. Mergi cu mine?

— Da, încuviință el.

Îi strigă lui Marcus unde se duceau când trecură pe lângă grajduri și îl văzură pregătindu-și calul.

Jamie și Gavin păstrară tăcerea pe când ea culegea flori de câmp. Când strânsese destule, o porniră pe deal spre mormântul Helenei. Trecură de cimitirul împrejmuit cu șipci de pin și își continuară drumul.

— Gavin? Erai aici când a murit Helena?

— Eram, îi răspunse el.

— Am înțeles că și-a luat viața, continuă Jamie. Părintele Murdock mi-a spus că a sărit de pe o stâncă.

Gavin dădu din cap afirmativ, arătându-i dealul din stânga mormântului.

— Acolo s-a întâmplat.

— A văzut-o cineva sărind?

— Da, Jamie.

— Unde erai? Ai văzut…

— Chiar trebuie să vorbim despre asta?

Jamie îngenunche în fața mormântului Helenei și dădu la o parte florile veștejite.

— Gavin, încerc să înțeleg, șopti ea. M-ai crede proastă dacă ți-aș spune că am impresia că Helena vrea să înțeleg?

— Poate că da, îi răspunse tânărul pe un ton voit degajat. Cineva i-a adus deja flori, remarcă el, încercând să schimbe subiectul.

— Eu am fost, îl lămuri Jamie. Alaltăieri.

Nu mai vorbi până când nu termină de presărat florile colorate pe mormânt. Gavin o așteptă să se liniștească pentru a o iscodi:

— Cum adică Helena vrea să înțelegi?

Se așeză într-un genunchi și începu să se joace cu o floare între degete. Atunci observă că Jamie atingea mormântul.

— Nu are sens, spuse ea dintr-odată. Cum să o lămuresc pe Mary Kathleen atunci când îi voi spune ce s-a întâmplat? Trebuie să înțeleg eu întâi.

— Ce e de înțeles? Helena era disperată. Ea…

— Dar ai văzut acea disperare, Gavin?

El scutură din cap.

— Nu o știam așa de bine ca să ajung la această concluzie. Recunosc, am fost… surprins când ea…

— Așadar nu ai văzut-o în culmea nefericirii. Părintele Murdock era la fel surprins ca tine. Părea bucuroasă. Era nerăbdătoare să-și aducă fetița aici. Dacă îi era teamă de Alec sau dacă îl ura, n-ar fi vrut să-și aducă fiica aici.

— Poate nu a crezut că are de ales, observă Gavin.

Jamie se ridică și porni spre marginea dealului de unde sărise Helena.

— Ar fi putut să cadă. Da, ar fi putut fi un accident. De ce a fost blestemată de toți?

Se opri când ajunse la margine. O trecu un fior prin brațe. Și le frecă pentru a-i trece senzația.

— Când l-am întâlnit prima oară pe Alec, mi-a fost puțin teamă de el. Mi-a luat mai puțin de o zi să-mi dau seama ce om bun este și am știut de la început că va avea grijă de mine, Gavin. Și Helena ar fi simțit la fel, sunt sigură de asta.

— Jamie, trebuie să ții minte că Helena nu îl știa bine pe Alec. A fost chemat…

— A murit repede? șopti ea.

— Nu. S-a prăvălit acolo, îi zise el, arătând înspre un bolovan ascuțit. Când Alec a sosit acasă, o aduseseră deja la castel. N-ai fi avut

cum s-o salvezi. Nimeni n-ar fi putut. Avea coloana ruptă.

— Nu murise?

— A murit două zile mai târziu. Nu a mai deschis niciodată ochii și nu cred să fi suferit, Jamie.

— Și-a pierdut echilibrul, stărui ea, încercând să creadă în acea posibilitate.

— Ar trebui să ne întoarcem acum, spuse Gavin, încercând să schimbe subiectul. Alec o să te caute. Acum că regele a plecat…

— A plecat? îl întrerupse Jamie. Când, Gavin? Tocmai ce-a sosit.

— Își lua rămas-bun când tu culegeai flori.

— Fir-ar să fie, murmură ea. Nici n-am avut când să-mi iau rămas-bun.

— O să se întoarcă repede, îi promise Gavin. Alec e ca un fiu pentru el și îl vizitează des.

Un zgomot brusc îi atrase atenția. În clipa în care se întoarse, un bolovan îl lovi în cap. Gavin văzu o lumină orbitoare înainte să se împleticească și să cadă pe spate. Jamie se răsuci pe când Gavin începea să cadă. O lovi și pe ea o piatră, făcându-i o rană adâncă. Scoase un strigăt și îl apucă pe tânăr din spate, încercând să-l oprească din căderea în prăpastie.

Ceva ascuțit o izbi în umăr, făcând-o să urle de durere. Greutatea lui Gavin o copleșea. Știa că aveau să cadă, dar își aminti că dealul făcea o pantă abruptă la stânga… sau oare la dreapta?

— Doamne, te rog ajută-ne, se tângui ea pe când îl apucă pe războinic mai tare de mijloc.

Se folosi de toate puterile ca să-l împingă spre acea margine ieșită în relief.

Un râset ciudat se auzi pe când cădeau. Jamie încercă să-i protejeze capul lui Gavin, apăsându-i fața în umăr. O săgeta durerea prin tot corpul de la pietrele care se rostogoleau, și, când ajunseră în cele din urmă jos, se vădi că trupul lui Gavin fusese cel mai afectat de impact.

Râsetul se apropia. Lui Jamie îi curgea sânge pe ochiul stâng, împiedicând-o să vadă. Îl șterse cu dosul palmei, apoi îl trase pe Gavin spre zidul de piatră, încercând să se ascundă de dușman. Tânărul gemu de durere. Îi puse palma peste gură, apoi se întinse cât era de lungă peste el.

Trecură câteva minute până să-și dea seama că nu se mai auzea acel râset îngrozitor. Umărul și brațele îi pulsau de durere. Vru să și le maseze ca să-și aline chinul, dar atunci simți mânerul unui pumnalul ieșindu-i din brat, așa că își lăsă mâna să-i cadă pe lângă trup. Își dădu seama că acel obiect ascuțit fusese pumnalul ei - cineva aruncase spre ea propriul pumnal!

Auzi pe cineva strigând-o, dar nu răspunse până nu recunoscu vocea.

— Marcus! Suntem aici, jos, țipă ea, deși ușurarea îi era așa mare că vocea îi slăbi.

— Doamne, Jamie, ce… exclamă Marcus când se aplecă peste marginea prăpastiei și văzu fața însângerată a lui Jamie. Dă-mi mâna, copilă.

— Ai grijă, nu îngenunchea prea aproape de margine. Cineva a încercat să ne facă rău mie și lui Gavin. Uită-te în spate ca să verifici că ești în siguranță.

Marcus se conformă; când se întoarse iarăși spre ea, expresia de pe chipul lui o îngrozi.

— Gavin e rănit, se grăbi ea să adauge, ignorându-i din nou mâna întinsă. Dacă îl las, s-ar putea rostogoli în hău.

Războinicul încuviință. Când dădu să se retragă, Jamie se întinse deodată și îl înșfacă de mână.

— Îl vreau pe Alec, strigă ea. Dar nu vreau să ne lași aici, Marcus. Te rog, nu ne lăsa!

Oșteanul o strânse tare de mână.

— Jamie, ține-te de Gavin. Nu vă las. O să strig după ajutor.

Ei i se păru că era o idee grozavă și îi spuse acest lucru într-un chip foarte dezlânat. O durea așa de tare, că îi era greu să fie coerentă.

— Jamie, dă-mi drumul. Știu că ai încredere în mine.

— Da?

— De-aia m-ai înșfăcat de mână, îi zise el cu un zâmbet slab. Acum trebuie să-mi dai drumul. Ține-l pe Gavin.

— Da, încuviință ea, încercând să se concentreze. Îl țin pe Gavin. Așa voi face, Marcus. O să am grijă de el.

Îi eliberă în sfârșit mâna.

— Bravo, îl auzi spunând în timp ce se ghemui din nou lângă Gavin și îi puse capul în poală.

— Gavin, Alec va fi aici în câteva minute. Marcus o să ne apere până ajunge.

Strigătul puternic al lui Marcus făcu să se rostogolească câteva pietricele pe pantă. Jamie închise ochii ca să se ferească de zgomot. Promontoriul începu să se învârtă până când toate gândurile i se învălmășiră în cap. Și apoi nu mai putu gândi. Nu se trezi până nu simți cum cineva o trăgea de brațe. Deschise ochii și îl văzu pe Alec aplecându-se deasupra ei.

— Alec, șopti ea mirată.

Încercă să se întindă spre el, însă durerea din braț o opri. Reuși în schimb să-i zâmbească slab, căci observă că mai era încă pe acea margine. El era negru la față de supărare. Când văzu asta, Jamie începu să se încrunte.

— Nu-mi fă un sicriu. Alec, te rog promite-mi că nu-mi faci un sicriu.

Își dădea seama după expresia lui nedumerită că nu avea habar despre ce vorbește.

— Voiai să-i faci lui Angus un sicriu, îi aminti. Te rog.

— Iubito, n-o să-ți fac nici un sicriu, îi șopti Alec.

— Așa mă bucur să te văd, surâse ea.

Lui îi tremurau mâinile.

— Și eu mă bucur să te văd, îi spuse el cu o voce răgușită.

— Mi-am pierdut pumnalul.

Arăta de parcă și ei îi venea greu să creadă acea afirmație. Se încruntă pe când el îi dădea ușor părul de pe față, încercând să-și aducă aminte cealaltă întrebare pe care voia să i-o pună. Renunță însă după un minut.

— Alec, pumnalul…

— Nu-ți face griji, iubito, o alină el. Jamie, îți poți mișca picioarele? Vreau să te iau în brațe și să te scot de aici. Iubito, acum dă-i drumul lui Gavin. Lasă-mă…

— Gavin?

— Da, iubito, Gavin, o lămuri el.

Jamie se uită în jos pe când Alec îi desclește mâinile de pe pieptul tânărului. Atunci își aminti totul.

— L-a lovit o piatră, zise ea. Lovitura l-a făcut să cadă pe spate, Alec. Era cât pe ce să cadă în prăpastie. M-am așezat în spatele lui. Era așa de greu! N-am putut să-i opresc căderea, așa că l-am luat de mijloc și ne-am împins pe pantă.

Îi zâmbi soțului ei, făcând abstracție de îngrijorarea din privirea lui.

— Nu-mi aminteam în ce direcție e, însă am ghicit, nu?

— Da, îi spuse el cu o șoaptă răgușită.

— Trebuie să-l ridici pe el întâi, rosti ea pe un ton ferm.

Vocea ei era surprinzător de limpede acum; era așa de ușurată că Alec preluase controlul, încât îi veni să plângă. Alec se hotărî să nu se certe cu ea. Îl puse pe Gavin pe umeri la fel cum o femeie ar pune un șal, apoi se ridică. Își ținu picioarele depărtate pentru echilibru pe când îl înălța pe soldatul leșinat deasupra capului.

— L-am prins de brațe, îi strigă Marcus.

Odată ce scăpă de greutate, Alec îngenunche lângă Jamie din nou. I se părea că avea ochii ciudat de încețoșați. Atunci își dădu seama că îl îngrijorase foarte rău.

— O să fiu bine, iubitule. Ți-am zis că nu te părăsesc.

Nu-i venea să creadă că ea încerca să-l consoleze.

— Nu, nu mă vei părăsi, îi șopti el cu afecțiune. Ai doar sânge pe față, adăugă, amintindu-și cuvintele pe care le folosise ea despre rana lui Angus.

— Am pumnalul în umăr, îi zise ea deodată.

El nu păru să reacționeze. Jamie conchise imediat că rana nu era așa

groaznică pe cum credea, însă el trebuia să-i spună ca să se liniștească.

— E groaznică, Alec?

— Nu, îi răspunse el. Și nu e în umăr, Jamie.

— Îl simt acolo, îl contrazise ea.

Încercă să-și întoarcă privirea ca să se uite, dar Alec o apucă de bărbie.

— E în braț, o lămuri el. Ești foarte norocoasă. A trecut prin grăsime.

— Dar eu n-am nici un pic de grăsime, ripostă ea.

Îl văzu smulgând o bucată din tartanul lui, însă tot nu-și dădea seama ce voia.

— A intrat cu totul, Alec? O, Doamne, o să mă doară amarnic atunci când…

Nu mai termină propoziția. Alec scosese pumnalul din carne iute ca gândul și îi înfășurase bucata de pânză în jurul brațului înainte ca ea să-și adune puterile să strige.

— Uite! Vezi că n-a durut?

— Ba da!

— Taci din gură, iubito, o alină el. Te-ai fi îngrijorat în privința pumnalului până ți s-ar fi făcut rău.

Avea dreptate și amândoi știau asta.

— Dacă vrei să te înjunghii, ăsta e cel mai bun loc. Pumnalul nu a atins osul.

Ea scoase un icnet.

— Eram sigură că o să dai vina pe mine, îi zise furioasă.

Era concentrată pe remarca lui jignitoare și nici nu-și dădu seama că Alec o luase în brațe și se ridica încet.

— Nu m-am înjunghiat, și o știi al naibii de bine.

— Da, iubito, însă e bine că-mi reamintești, surâse el.

O ridică acum deasupra capului. Jamie începu să se uite în jos. Alec, simțindu-i încordarea, vru să o prevină că risca să i se facă rău, apoi se răzgândi. Grija lui avea să-i amintească de poziția precară.

— Măcar ți-ai găsit pumnalul, îi zise, părând ciudat de vesel.

— Asta da. Alec, mă doare, țipă ea când mâna lui îi atinse din greșeală brațul.

Strânse din pleoape de durere.

— Iartă-mă, Jamie. Nu am vrut să te doară, copilă.

Agonia din vocea lui îi rupea inima.

— Nu m-a durut așa de tare, zise ea repede.

Simți cum cineva o ridică din brațele lui Alec și deschise ochii din nou. Se afla la pieptul lui Marcus. Peste câteva minute ajunseră pe deal, unde soțul ei o preluă cu infinită blândețe. Aproape că nu mai simțea durerea când Alec încălecă armăsarul. O ținea sprijinită în brațe. Alinată de forța lui, oftă vlăguită.

— De ce nu m-ai întrebat dacă l-am văzut pe atacator?

— Știu cine a fost, îi răspunse el.

— Cred că știu și eu, șopti Jamie. Însă trebuie să-mi spui tu întâi.

Știa că nu are logică, iar expresia întunecată a lui Alec îi dădea de înțeles că nu voia să discute subiectul acum. Evident că făcu abstracție de acest indiciu și îl întrebă:

— Cine a fost martor?

— Ce martor?

El era concentrat ca armăsarul să meargă la pas și abia avu timp să se uite la soața lui.

— Martorul la moartea Helenei, șopti ea.

— Annie.

Două ore mai târziu, Jamie era în patul din sala mare. Alec doborâse la pământ paravanul de grăbit ce era să o așeze în așternuturi. Paravanul fusese dus afară, iar acum în încăpere erau strânși toți membrii clanului.

Alec îi obloji rănile. Jamie îi spuse ce prafuri să folosească și îl puse să refacă bandajul de la braț de două ori până se declară satisfăcută. Gavin era și el treaz. Avea o durere cruntă de cap. Însă Jamie nu lăsă pe nimeni să-i dea bere. Porunci să i se pună cârpe reci pe față și să i se dea apă. Trebuia să îndure durerea, afirmă ea din pat, și cu asta, basta.

Jamie nu scoase un sunet și nu se strâmbă pe când era îngrijită. O făcu din orgoliu, nu din curaj. Nu avea să se poarte ca o lașă de față cu toate rudele ei.

Părintele Murdock îi ușurase mult sarcina. Preotul stătuse pe marginea patului și îi ținuse mâna cât Alec își făcea treaba. Mary Kathleen veni să se așeze lângă mama ei după ce Alec termină. Micuța de trei ani începu să plângă când văzu bandajul de pe fruntea lui Jamie.

Alec o alină pe micuță, spunându-i să-i dea o sărutare mamei sale. Mary se conformă imediat și fu mulțumită când mama ei îi zise că se simțea și mai bine acum.

Fetița adormi câteva minute mai târziu, ghemuită lângă Jamie. Aceasta îl observă pe Marcus făcându-i semn lui Alec.

— Ai găsit-o, nu? strigă ea.

Nimeni nu-i răspunse. Alec se îndreptă spre ușă.

— Alec, adu-o pe Annie înăuntru, îl rugă ea. Vreau s-o întreb de ce a făcut una ca asta.

El scutură din cap.

— O să ascult afară ce are de zis.

— Și apoi?

— Voi hotărî.

Părintele Murdock o strânse de mână pe Jamie când ea îl strigă din nou.

— Lasă-l pe el să se ocupe, copilă. E un om milostiv.

Jamie încuviință.

— Nu-i place să recunoască, dar e milostiv. Annie e bolnavă, îi șopti ea. Alec va ține minte asta.

Apoi acel râs inuman și îngrozitor se auzi pe hol și se trezi strângându-l pe preot de mână ca să se liniștească. Vorbele lui Annie erau ca o lovitură de bici. Veninul care ieșea din ea era dublat de vocea ei cântată.

— Voi fi soția ta, îți promit. Oricât ar dura asta, Kincaid. Este dreptul meu. Dreptul meu. Helena te-a luat de lângă mine. Alec, atunci te-am provocat și te voi provoca din nou.

Jamie auzi alt râset, apoi Annie începu să vorbească din nou cântat.

— O să ucid din nou și din nou până îți înveți lecția. E dreptul meu să-ți fiu alături. E…

Tăcerea bruscă, după asemenea sunete demonice, o sperie pe Jamie. Încercă să se dea jos din pat.

— Jamie, stai unde ești, îi ordonă Gavin de la piciorul patului.

Trona deasupra ei ca un răzbunător furios. Însă porunca nu avu efect când își duse mâna la cap și gemu.

— Milady, n-ar fi trebuit să țip la tine, dar Alec vrea să stai locului.

— Nu trebuia să țipi la mine, pentru că acum o să te doară capul, i-o întoarse Jamie.

— Și asta, recunoscu tânărul.

Jamie își dădu picioarele din drum la timp. Gavin leșină și căzu pe pat, scoțând un alt geamăt demn de milă pe când se prăbușea.

Jamie avea impresia că, stârnindu-i mila, încerca să-i distragă atenția de la ce se petrecea afară.

— Am încredere deplină în soțul meu, îi zise ea lui Gavin. Nu trebuie să apelezi la șiretlicuri ca să-mi abați gândurile.

— Atunci pot să beau puțină bere? se interesă el.

— Nu.

— Cam aglomerat patul ăla, făcu Alec din capul scărilor.

Jamie zâmbi. Așteptă până când o sărută ca să-i răspundă:

— E gata? Când el dădu din cap afirmativ, urmă: Alec? Trebuia să te căsătorești cu ea, nu?

— Edgar își dorise să unească neamul Kincaid cu clanul lor ca să aibă pace. Eu îi eram promis lui Annie.

— Dar e mult mai tânără decât tine…

— E doar cu un an mai tânără ca tine, Jamie.

— Însă pare un copil. Edgar s-a răzgândit după ce a murit soțul Helenei?

— Da. Helena era grea, iar regele voia să-i ofere un cămin.

Jamie îi zâmbi plină de înțelegere. Reacția ei îl miră.

— Nici pe tine nu voia să te părăsească, Alec.

Se întoarse spre părintele Murdock și îi zise:

— Mâine va trebui să binecuvântezi mormântul Helenei. Trebuie să aibă parte și de o slujbă în toată puterea cuvântului. Alec, tot clanul trebuie să fie acolo.

— Jamie, vrei să fie înmormântată în pământ sfințit? o întrebă părintele Murdock.

— Vom extinde cimitirul sfințit ca să cuprindă și mormântul ei. Bineînțeles, eu și Alec vom fi îngropați lângă Helena. Mi se pare normal, nu?

— Da, o aprobă el cu vocea gâtuită de emoție.

— Nu fi așa încântat, îl tachină Jamie. O să las instrucțiuni să fii pus în mijloc, Kincaid. O să ai o soție de fiecare parte, ca să rămâi așa pe veci.

— Să mă ajute Dumnezeu, șopti Alec.

— Deja a făcut-o, interveni părintele Murdock. Ți-a dat două femei de ispravă, Alec. Creatorul nostru are și simțul umorului.

— Cum adică? întrebă Gavin printre gemete.

— Copila cea bună pe care o iubește Alec e din Anglia, dacă ții minte, iar dacă ăsta nu e un șiretlic din partea Domnului, să fiu al naibii dacă e altceva.

— Doamne, începe să vorbească la fel ca ea, râse Gavin, însă îi păru rău imediat, căci durerea de cap îl copleși din nou.

Jamie observă că Edith apăruse în încăpere. Femeia era în culmea deznădejdii.

— Alec, doar nu vrei să o trimiți pe Edith de aici?

Când el scutură din cap, Jamie îi făcu semn lui Edith să vină mai aproape.

— Draga mea, nu ne părăsești. A fost doar un plan ca Annie să încerce iarăși să mă omoare.

— Iarăși? Atunci știai că incendiul…

— Nu, îl întrerupse Jamie. Nu știam până când n-am auzit-o pe Annie râzând. Am recunoscut acel râset. E același pe care l-am auzit când eram blocată în colibă.

Se opri ca să se uite urât la soțul ei.

— Alec, a fost urât din partea ta că m-ai folosit pe post de momeală.

— Nu așa trebuia să se întâmple, zise el pe un ton agresiv. Gavin trebuia să stea cu tine, iar Marcus să nu o scape pe Annie din ochi.

— E vina mea, afirmă Edith deodată. Nu știam că întindeai o capcană. Credeam că Annie e bolnavă. S-a dus la culcare după ce ni s-a spus că vom pleca de aici. Eram așa de supărată, că nu mi-am dat seama când a plecat.

— Nu, surioară, rosti Marcus apropiindu-se de Edith. Este vina mea. Mi-o asum în totalitate.

— Dar ți-am spus să pregătești caii, îl contrazise Edith.

— N-a fost vina nimănui, zise Jamie. Edith, tu vrei să stai cu noi,

nu? Însă nu ne putem avea bine… până nu-ți alegi un soț de ispravă.

— Nu am intenționat nici o clipă să te alung, îi spuse Alec lui Edith. Dar voiam ca Annie să creadă că vă trimiteam pe amândouă de aici din cauza relației cu Helena. Îți amintești când ți-am poruncit să pleci ca să nu-mi mai amintească nimeni de prima soție?

— Îmi amintesc.

— Nu m-ai întrebat niciodată, zâmbi el. Nu te-ai mirat de ce Mary Kathleen nu era inclusă?

— Eram prea supărată ca să mai judec, recunoscu ea.

— M-am gândit la asta. Deși numai după ce am ieșit din casa ta.

— Să-ți ierți seniorul că te-a mâhnit așa, o sfătui cu înțelepciune Jamie pe Edith.

— Da, acum înțeleg, se grăbi cealaltă să spună.

— Vrei s-o duci pe Mary în camera ei acum? o întrebă Jamie, văzând că Edith era pe cale să-și piardă cumpătul.

Așteptă până când Edith plecă împreună cu fetița înainte să-i pună soțului ei întrebarea care o măcina.

— Ce-o să faci cu Annie?

Nu primi răspuns.

Alec era imposibil. Nu o lăsă pe Jamie să se dea jos din pat preț de o săptămână. Se aștepta ca ea să moțăie ziua și să doarmă buștean nopțile. Spre mirarea ei, reuși să-i facă pe plac.

Convalescența i-a fost mai ușoară pentru că sora ei a vizitat-o zilnic. Mary o ajută să coasă tapiseria cu chipul lui Edgar, preluând sarcina când își dădu seama că Jamie nu avea nici răbdarea și nici priceperea pentru așa ceva.

În timpul primei sale vizite, Mary îi șopti vestea că ea și cu Daniel nu făcuseră încă dragoste. Jamie se întristă, dar, când o lămuri ce minunat era acest gen de intimitate - în termeni bine aleși - Mary se arătă interesată.

— Are o amantă, îi mărturisi sora ei. Dar doarme cu mine în pat în fiece noapte.

— Mary, e timpul să faci curățenie în casă, o sfătui Jamie. Dă-o afară pe femeia aia.

— S-ar înfuria la culme. Îmi place prea mult cum zâmbește ca să-l enervez. E și foarte bun cu mine, acum că nu mă mai plâng. Nu suportă lacrimile. Încep să țin la el.

Jamie era încântată că sora ei recunoștea asta.

— Atunci spune-i să se culce cu tine, îi sugeră ea.

— Am și eu mândria mea, i-o întoarse Mary. Însă am un plan.

— Și anume?

— M-am gândit să-i spun că ar putea să ne păstreze pe amândouă: și amanta și pe mine.

Mary ridică din umeri neputincioasă.

— Jamie, vreau să mă placă Daniel, recunoscu ea.

Începu să plângă, tocmai când Alec intra în sală. Jamie zâmbi de dragul lui Mary, însă făcu un efort considerabil. Când Alec văzu în ce stare era cumnata lui, se întoarse și ieși din nou afară.

— Bărbaților nu le plac lacrimile, conchise Jamie, dându-i dreptate surorii ei. Spune-i lui Daniel să-și țină amanta. Mary, nu te uita așa la mine! Apoi îi zici că are nevoie de antrenament și, când o să se priceapă la perfecție, poate să vină la tine.

Alec se întoarse când le auzi râzând.

Mary nu-și mai vizită sora două zile. Jamie era agitată, făcându-și griji în privința ei, însă când Mary își făcu apariția trei zile mai târziu, își dădu seama după zâmbetul ei că era bine.

Mary voia să-i dea detalii, însă Jamie refuză cu îndârjire să le audă. Mary insistă, însă, chiar când îi șoptea cât de minunat era Daniel, Alec, Gavin, Marcus și Daniel păși în sala cea mare. Voiau să fie și ei martori la conversație. Subiectul a fost schimbat imediat.

Alec o ținu pe Jamie trează aproape noaptea făcând dragoste cu ea. Nu-i îngădui să fie agresivă, temându-se că nu era complet refăcută. În cele din urmă, trebui să recunoască faptul că, deși el era mai puternic, ea avea mai multă energie.

Plecă a doua zi dimineață să îndeplinească o misiune pentru regele Edgar și nu se mai întoarse acasă o săptămână întreagă.

În tot acest timp, Jamie mai făcu mici modificări în gospodărie. Scoase patul și platforma din sala principală. Acum, paravanul adăpostea o cămară. Era o altă tradiție englezească, însă, odată ce oștenii își dădură seama că puteau să ajungă mai ușor la bere, se supuseră ordinelor fără să se plângă.

Alec veni acasă trei zile mai târziu. Soldații își ocupară din nou locurile, gata să o apere.

Seniorul stătea în capul mesei. Avea maxilarul încleștat pe când soața lui îi explica de ce era necesar să aibă o cămară.

Lui Alec nu prea îi plăcea schimbarea, însă Jamie era mulțumită că nu ridicase deloc tonul. Știa că se abținuse din greu. Era roșu la față, iar mușchii obrajilor îi tresăreau spasmodic.

Și ea era înțelegătoare. De aceea nici nu tresări când el îi ceru pe un ton calm să-l lase în pace câteva minute.

Alec știu că rugămintea lui nu o supărase când văzu că Jamie nu luase o monedă din cutia de pe policioară. Cunoștea de acum felul subtil prin care îi arăta că era furioasă. Nu rostea niciodată un cuvânt, doar se uita urât la el și lua un șiling. Nu știa că părintele Murdock punea la loc monedele în fiecare noapte.

Încă mai avea probleme de acomodare. În unele nopți, părintele Murdock avea și nouă șilingi în mână.

Sora lui Jamie tocmai descăleca atunci când Jamie ieși cu Mary

Kathleen ținându-se de piciorul ei.

— Am vești îngrozitoare, zise Mary. Andrew e pe drum.

— Andrew?

— Bărbatul căruia i-ai fost promisă. Sincer, Jamie, cum ai putut să-l dai deja uitării?

— Nu l-am uitat.

Jamie i-o dădu pe Mary Kathleen lui Mary când sora ei se întinse după copilă. Cât timp Mary o îmbrățișa pe fetiță, ea încercă să-și păstreze calmul.

— Mary, de ce vine Andrew aici? Și cum ai aflat?

— L-am auzit pe Daniel vorbind cu unul dintre oamenii lui. Toate clanurile scoțiene știu că vine, Jamie. El și armata lui au trebuit să traverseze pământurile noastre.

— O, Doamne, vine aici cu o armată?

— Da.

— Dar de ce?

— Pentru împrumut, îi șopti Mary după ce o puse jos pe nepoata ei. Îți mai amintește de banii pe care tata i-a luat cu împrumut de la Andrew?

— Cum să uit? Tata aproape m-a vândut lui Andrew. Of, nu pot fi umilită în fața clanului! Nu-i pot permite lui Andrew să mă facă de râs. Doamne sfinte, Mary, Alec o să-l omoare pe Andrew.

Mary dădu din cap.

— Acestea au fost ultimele cuvinte ale lui Daniel.

— Atunci știe de ce Andrew vine încoace? o întrebă Jamie îngrozită.

— Da. Andrew a trebuit să explice motivul pentru care este în Scoția. N-ar fi ajuns prea departe dacă n-ar fi oferit lămuriri. Surioară, n-ai văzut că scoțienilor nu prea le plac englezii?

— Fir-ar să fie, Mary, cine naiba nu știe asta?

— N-ar trebui să vorbești așa, e nedemn pentru o doamnă.

— Nu mă pot abține, strigă Jamie. Sunt mereu ultima care află ce se petrece aici. Crezi că Alec știe de venirea lui Andrew?

Mary ridică din umeri neputincioasă.

— Daniel spune că scoțienii știu când se apropie cineva de casa lor. Cred că…

— Nu pot lăsa să se întâmple una ca asta. Aș fi vinovată și de izbucnirea unui război cu Anglia.

— Cu Anglia? Alec îi va ucide doar pe Andrew și suita lui.

— Crezi că regele Henric nu va observa că-i lipsește un baron? Poate i se va părea ciudat când își va chema armata și nu vine nimeni…

Fără a se mai sinchisi să o lămurească până la capăt, îi smulse frâiele din mână și încalecă imediat pe calul surorii sale.

— Ce plănuiești?

— O să-l găsesc pe Andrew și să-i bag mințile în cap. Îi promit că-i

restitui banii.

— O să se întunece curând. De aia nu m-a lăsat Daniel să te vizitez.

— Dar ai venit oricum, nu? zâmbi Jamie.

— A trebuit să te previn, surioară. Mă gândeam că vrei să te ascunzi o perioadă.

— Ai dat dovadă de foarte mult curaj și altruism, dar știi foarte bine că nu m-aș ascunde.

— Eu speram că da. Nu credeam că te-ai duce după Andrew. Chiar am fost curajoasă, Jamie?

Sora ei confirmă printr-un gest.

— Acum ascultă-mă cu atenție, Mary. Vreau să-mi promiți că nu vei spune nimănui unde m-am dus, te rog mult.

— Îți promit.

— Să ai grijă de Mary Kathleen până mă întorc.

— Ce să-i spun lui Alec?

— Nimic.

— Dar…

— Plângi, o sfătui Jamie. Da, Mary, plângi. Alec n-o să te întrebe nimic dacă bocești. O să ajung acasă înainte să-și dea seama că am fost plecată. Acum spune-mi pe unde s-o iau.

— Păi, coboară dealul acela.

Mary își făcu cruce în timp ce se uita la sora ei cum coboară repede dealul. Părintele Murdock veni repede la ea, o salută, apoi spuse că Lady Kincaid părea tare grăbită și o întrebă dacă știa încotro o luase.

Lady Ferguson izbucni imediat în plâns.

Își ținuse promisiunea făcută surorii sale. Nu-i dezvălui lui Alec unde se dusese Jamie. Nici nu trebuia.

Mary Kathleen îi spuse totul.

Fetița intră în casă imediat ce mama ei plecă. Se duse într-un suflet la Alec, i se sui în poală și bău o gură sănătoasă de bere până să-și dea seama tatăl ei ce făcea. Alec îi smulse potirul și apoi îi dădu niște apă. După ce bău, o întrebă aproape nepăsător unde era mama ei.

Mary Kathleen se sprijini de pieptul lui, jucându-se cu degetele de la picioare și cu paftaua curelei pe când repetă aproape toată conversația pe care o auzise.

De dragul fiicei sale, Alec nu începu să strige decât când ajunse afară. Odată ce sora lui Jamie îl văzu, nu trebui să facă eforturi să suspine. Deveni imediat isterică. Părintele Murdock făcu tot ce îi stătu în puteri să o consoleze pe sărmana femeie, dar strădaniile lui se dovediră zadarnice.

Când Alec plecă în fruntea oștenilor săi, Mary țipa ca o găină încolțită. Preotul se duse în capelă să se roage pentru liniște și pace. De fapt, se ruga fierbinte ca Daniel să vină să-și recupereze nevasta.

Alec o luă pe urmele lui Jamie. Când drumul coti spre est, începu să

se relaxeze. Femeia se îndrepta spre pământurile lui Ferguson.

— S-a răzgândit? strigă Marcus.

— S-a rătăcit, îi zise Alec peste umăr. Slavă cerului, murmură el pentru sine.

O prinse din urmă un sfert de oră mai târziu. O forță să se oprească făcându-le semn soldaților să facă un cerc în jurul ei. Cei doi se uitau unul la altul fără să scoată o vorbă. Jamie încerca disperată să caute o explicație plauzibilă. Se întreba ce minciună sfruntată să-i îndruge.

— Mi-ai spus să te las în pace, îi zise ea.

— Da.

Îi făcu semn calului să înainteze. Când ajunse în dreptul lui Alec, îi șopti:

— Voiam să mă înțeleg cu Andrew. Ți-a spus sora mea totul, nu-i așa?

— Fiica ta mi-a spus.

Făcu ochii mari la auzul acelui anunț.

— Trebuie să-mi amintesc pe viitor să nu mai vorbesc așa deschis în fața ei.

— Să nu mai faci nimic atât de prostesc pe viitor.

— Te rog, nu te supăra pe mine, îl imploră ea.

Alec o înșfăcă de ceafă și o sărută lung și apăsat.

— De ce nu ai venit la mine când ai auzit că Andrew…

— Mi-era rușine, îi șopti până să apuce el să sfârșească întrebarea. Tata a luat bani pentru mine. Nu voiam să crezi că tata m-a vândut lui Andrew, însă și eu începeam să cred…

Alec scutură din cap.

— Ce a făcut tatăl tău nu are legătură cu ce simt pentru tine. O să-i plătesc ticălosului. Vino, nevastă. Să isprăvim odată trebușoara asta!

Mai bine nu se certa cu el, dar se întrebă cum avea să-i plătească baronului Andrew. Alec călărea pe deșelate și nu avea desagă la cingătoare. Însă avea sabia la el.

— O să se lase cu bătaie?

El nu-i răspunse. Jamie îl urmă neliniștită. Avea dreptate, decise după multă vreme, ar fi trebuit să se ducă direct la el. Soții și soțiile trebuiau să-și spună păsurile. Era bine că avea pe cineva să o ajute să-și rezolve problemele. Nu, de fapt, nu era bine. Era minunat să se bizuie când și când pe el.

Nu mai scoaseră o vorbă până când nu ajunseră la tabăra lui Andrew. Jamie încercă să o ia în față, dar Alec apucă frâiele calului și o forță să stea lângă el. Ridică brațul. Soldații veniră imediat de o parte și de alta a seniorului și stăpânei lor.

— O, Alec, trebuia să aduci așa de mulți oșteni cu tine?

Când nu-i răspunse, Jamie scoase un oftat adânc. Măcar n-o să mai spună și altora prin ce rușine am trecut, zise ea ca pentru sine.

Alec zâmbi, apoi făcu din nou un semn.

Celelalte clanuri veniră în față. Pe când Jamie se uita uimită, lorzii și căpeteniile de clan se puseră pe poziții. Se formă un cerc întins, în care erau prinși Andrew și oamenii săi.

Soldații englezi își scoaseră armele. Alec le făcu atunci semn. Cercul începu să se strângă pe când armăsarii înaintau.

Când englezii văzură cât de mulți le erau adversarii, aruncară armele la pământ. Andrew se detașă de oamenii săi și o porni spre Jamie.

Uitase ce scund era Andrew. Oare i se păruse vreodată arătos? Nu-și mai amintea. Acum era clar că nu-i plăcea, iar părul tuns scurt îi aducea aminte de un băiețandru. Nu, se gândi, nu i se păruse niciodată chipeș.

Nici măcar nu mergea cum trebuie, ci țanțoș. O trecu un fior când se gândi că ar fi putut ajunge soția lui. Jamie voia dintr-odată să se întoarcă spre el și să-i mulțumească pentru că o salvase de la o asemenea suferință.

Alec ridică brațul din nou când Andrew era la vreo zece metri depărtare. Baronul înțelese porunca și se opri brusc.

— I-am tăiat unuia picioarele când a pășit pe pământul nostru.

Amenințarea lui Alec îl lăsă fără replică pe celălalt. Baronul se mai dădu câțiva pași în spate înainte să-și revină în fire. Părea speriat și disprețuitor pe când se uita de la Alec la Jamie.

— Nu l-ai lăsa să o facă, nu, Jamie?

Tânăra femeie părea foarte senină. Se uită fix la Andrew când vorbi cu soțul ei.

— Aș vrea să-i răspund, cu permisiunea ta.

— O ai, o aprobă el.

— Andrew, îi zise ea pe un ton rece și limpede ca o dimineață de iarnă, soțul meu face orice-i poftește inima. Câteodată am voie să-l ajut. Dacă vrea să-ți taie picioarele, îl voi ajuta bineînțeles și eu.

Jamie auzi mormăitul aprobator al lui Marcus, dar se uita la Andrew și încerca să nu zâmbească. Baronul părea furios.

— Ai devenit o sălbatică, zbieră el, uitându-și în furia lui poziția precară.

Arătă spre Alec și adăugă:

— Te-a transformat într-o… scoțiană.

El era sigur că o insultase, însă Jamie nu-și mai putea ascunde buna dispoziție. Râsul ei sănătos se auzi după dealuri.

— Andrew, cred că prin acest compliment vei rămâne întreg.

— Spune ce vrei, strigă Alec.

Voia să isprăvească totul cât mai repede posibil ca să o poată lua pe Jamie în brațe. Ardea de dorință să-i spună din nou cât o iubea, cât o prețuia… și cât de mândru era să fie a lui.

Strigătul avu efect, căci Andrew se împletici în explicații. Jamie, umilită până în adâncul sufletului, se uita în jos pe când baronul spunea câtă zestre îi dăduse tatălui ei. După ce isprăvi, Alec scoase sabia din teacă.

— O să-l omori, bărbate? întrebă ea șoptit.

— Știi al naibii de bine că n-o să-l omor. Asta te-ar face nefericită și eu vreau să fii mereu fericită, soața mea. O să-i dau sabia. Valoarea…

— Kincaid, n-o să-i dai unuia ca el sabia ta minunată, ripostă Jamie, uitându-se fix în față. O să uit de demnitate și fac un scandal cum nu s-a mai văzut. O să vorbească ani la rândul despre asta, îți promit.

Îl auzi oftând. Știa că a câștigat.

— Da, așa ai face, femeie îndărătnică! Dă-mi atunci pumnalul tău.

Jamie se supuse. Se uită cum Alec folosi pumnalul să scoată unul din rubinele mari de pe mânerul sabiei. După ce termină, îi dădu înapoi arma. Îl privi pe Andrew când Alec îi aruncă piatra. Rubinul ateriză la picioarele baronului.

— Baroane, iată datoria de la Lady Kincaid.

O altă piatră mare îl lovi pe Andrew în umăr. Jamie se întoarse în direcția de unde venise proiectilul și îl văzu pe lordul McPherson punând la loc sabia în teacă.

— Tot datorie de la Lady Kincaid, strigă bătrânul înainte să se întoarcă spre ea.

O a treia piatră îl lovi pe Andrew peste față.

— Datoria, se auzi strigătul lui Daniel Ferguson.

— Datoria, se auzi din nou ecoul.

Jamie nu-l recunoscu pe lordul care aruncase piatra prețioasă.

— Alec, de ce…

— McPherson te răsplătește pentru că i-ai salvat viața fiului său. Daniel te răsplătește pentru că te-ai pus în fața soției să o aperi.

Harold aruncă smaraldul.

— Ai luat asupra ta ofensa adusă fiului și apoi te-ai rugat să i se cruțe viața.

O a cincea piatră îi zgârie fruntea lui Andrew.

— Datoria, urlă alt bărbat.

— Cine e?

— Tatăl lui Lindsay, îi răspunse Alec. Nu credeai că știam de mistreț, nu?

Era prea uimită ca să-i răspundă. O altă piatră căzu la picioarele lui Andrew. O aruncase un tânăr războinic.

— Datoria, strigă el.

Alec o lămuri înainte să întrebe.

— E lordul Duncan. Soția lui vrea să fii de față când va naște. Plătește pentru un viitor ajutor.

— Sunt copleșită, îi șopti Jamie. Să le mulțumesc, Alec?

— Jamie, ție îți mulțumesc. Fiecare din ei și-ar da viața ca să te apere. Ai făcut imposibilul, dragostea mea. Ai reușit să ne unești clanurile.

Ea închise ochii ca să nu izbucnească în plâns. Vocea îi tremura de emoție când spuse:

— L-ați făcut pe Andrew foarte bogat.

— Nu, Jamie, eu sunt mult mai bogat. Te am pe tine.

Glasul îi fusese atât de blând, atât de plin de iubire! O lacrimă brazdă obrazul tinerei femei. Alec o văzu. Se întoarse imediat spre Andrew.

— Du-te acasă, baroane! Când mai calci pe pământ scoțian, o să ne înfigem fiecare sabia în tine!

Se auziră chiote. Andrew îngenunche la pământ să-și adune comoara, iar Alec o luă pe Jamie în brațe.

Baronul Andrew se uită la averea din mâinile sale. Când își ridică privirea, nu mai era nici un scoțian la orizont.

Jamie închise ochii și își îmbrățișă soțul. Încă nu înțelegea majoritatea obiceiurilor ciudate ale scoțienilor. Avea să-i ia probabil douăzeci, poate treizeci de ani până să le deslușească pe toate.

Însă îi făcea plăcere să învețe. Simțea o incredibilă bucurie și dragoste. Se gândi zâmbind că avea timp să se acomodeze pe deplin până când ea și Alec aveau să îmbătrânească împreună.

versiune eBook [1.0]
23 dec. 2018

[1] Edgar (1074 - 8 ianuarie 1107) a fost rege de Alba din 1097 până în 1107. A fost al patrulea fiu al lui Malcolm al III-lea al Scoției și a Margaretei de Wessex, însă primul care a fost considerat eligibil pentru tron după moartea tatălui său.

[2] Henric I al Angliei (c. 1068/1069 - 1 decembrie 1135) a fost cel de-al patrulea fi al lui William I Cuceritorul, primul rege al Angliei, după cucerirea normandă din 1066. El i-a succedat fratelui său mai mare William al II-lea al Angliei în 1100 și l-a învins pe fratele lui mai mare Robert Curthose pentru a deveni Duce al Normandia în 1106.